

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE GARWOOD

Aşk Seni de Vurur

©epsilon®

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://rantey.org>

*Aşkın, nefretin, intikamın ve saf arzusunun özüne inen
sürükleyici bir hikâye...*

St. Biel’li Prenses Gabrielle için İskoçya şaşırtıcı manzaraların, vahşi klan şeflerinin, aldatıcı vadilerin, dik gölgelerin - ve şimdi de hilekârlığın, ihanetin ve cinayetlerin diyarıdır. Muhteşem güzelliğiyle tanınan ve İngiltere’nin en güçlü baronlarından birinin kızı olan Gabrielle, aynı zamanda Highlands topraklarında barış isteyen kral için mükemmel bir pazarlık kozudur. Kral John, Gabrielle’in iyi huylu ve asil bir beyle evlendirilmesine karar verir. Ama bu evlilik asla gerçekleşmeyecektir.

Muhafızlarıyla birlikte akıl almaz bir zalimliğe tanık olan Gabrielle için her şey bir anda değişir. Okuyla tek atışla birinin canını alırken, bir başkasının hayatını kurtarır ve böylece savaş başlar.

Birkaç gün içinde eski ve yeni düşmanlar arasında büyük bir kavga alevlenirken Highlands tutkuyla tutuşur. Gabrielle’in sakladığı sır yüzünden İskoçya’nın en korkulan adamı Colm MacHugh’un cesur olmak için yeni bir sebebi vardır. Colm’un delici bakışlarının altında Gabrielle’in ne bedeni ne de kalbi güvendedir.

“Sürükleyici ve ilgi uyandırıcı.”

Publishers Weekly

“Garwood tarihi aşk romanı yazarları arasında parlayan bir yıldız.”

The State

“İskoçya’nın masalsı atmosferinde maceraya doycaksınız.”

The Roanoke Times

₺20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**

ÖNSÖZ

Denizde şiddetli fırtınaların koptuğu yılda, uzak bir ülkenin göçebe savaşçıları dağlarımıza ve kıyılarımıza geldiler. Göğüslerine bağlı çelik silahları ve öğle güneşinde cam parçaları gibi ışıldayan parlak zırhlarıyla ikişerli sıralar halinde yürümeye başladılar. İzin istemedikleri gibi topraklarımıza izinsiz girmiş olmalarını da umursamıyorlardı. Hayır, bir arayış içindelerdi ve hiçbir şey onlara engel olamazdı. Adaletli topraklarımızdan geçerken atlarımızla yiyeceklerimizi aldılar, mahsullerimizi ezdiler, kadınlarımızı kullandılar ve cesur adamlarımızdan çoğunu öldürdüler. Arkalarında yıkım bıraktılar... Ve her şey Tanrı adınaydı.

Kendilerine Haçlılar diyorlardı. Misyonlarının kutsal ve iyi olduğuna gönülden inanıyorlardı, çünkü onlara bunları yapmalarını söyleyen, onları kutsayan ve onlara dünyanın öteki tarafına yolculuk etmelerini emreden Papa'ydı. Kâfirlerin hakkından gelip onları Tanrı'yı ve dinlerini kabullenmeye zorlayacaklardı. Dinsizler karşı gelirlerse, askerler kutsal ve tanrısal kılıçlarıyla onları öldüreceklerdi.

Misyonlarında ilerlemelerini sağlayacak tek yol dağlarımızdan geçmeleri idi, bu nedenle birlikler halinde dağ-

larda yürüdüler ve dağların öteki tarafındaki limana vardıklarında gemilerimizi çalıp istikametlerine doğru denize açıldılar.

Küçük ülkemizin adı o zamanlar Monchanceux'tu. Amcamız, yardımsever Kral Grenier tarafından yönetiliyorduk. Ülkesini seven ve korumak isteyen bir adamdı. Zengin bir ülke değildik ama mutluyduk. Yeterince şeye sahiptik. İstilacı sürü bizden çalmaya başlayınca, kralımız hiddetlendi ama öfkenin onu yönlendirmesine izin vermedi. Çok zeki bir hükümdar olduğu için hemen bir çözüm buldu.

Bir sonraki istilacılardan dağlardan geçmeleri karşılığında ücret alacaktı. Geçit çok dar olduğundan rahatlıkla savunulabilirdi. Askerlerimiz soğuğa, kara ve sert rüzgârlara alışkınlardı. Tepeyi gerekirse aylarca koruyabilirlerdi ve kış hızla yaklaşıyordu.

Herhangi bir şey karşılığında para ödeme fikri bu erdemli istilacıların liderini çileden çıkardı. Adamlarıyla birlikte kutsal bir görevdeydi. Geçişlerine izin verilmezse, kadınlar ve çocuklar dahil olmak üzere Monchanceux'taki herkesi öldürmekle tehdit etti. Kral Grenier ve halkı kilişenin lütfunu benimsiyor muydu? Yoksa onlar Tanrı'nın işine engel olan birer dinsiz miydi? Cevap kaderlerini belirleyecekti.

O anda iyi kalpli ve akıllı kralımız dini kabul etti. Ordunun liderine hem halkının hem de kendisinin kutsal olduğunu ve bunu kanıtlayacağını söyledi.

Monchanceux halkını çağırıp onlara sarayının balkonundan hitap etti. Haçlı ordusunun lideri tam arkasında duruyordu.

“Bugünden itibaren ailemin koruyucu azizinin şerefine ülkemizin adı St. Biel olacak. O masumların koruyucusudur,” diye ilan etti Kral Grenier. “Kıyılarımıza ayak basan

herkesin onun iyiliğini bilmesi için St. Biel'in heykellerini yapıp katedralimizin kapılarını onun resimleriyle süsleyeceğimiz ve içtenliğimizi, alçakgönüllülüğümüzü göstermek için Papa'ya hürmetlerimizi sunacağız. Topladığımız geçiş ücreti bunu onurlandıracak.”

Ordunun lideri kendisini bir çıkmazda buldu. Geçiş ücretini ödemeyi reddederse - altın olarak elbette, çünkü kral başka bir şeyi kabul etmezdi - kralın Papa'yı onurlandırmasını reddediyor gibi mi görünürdü? Ve Papa Haçlıların geri çevrildiği haberini alırsa başpiskopos ne yapardı? Onu aforoz mu ederdi? Yoksa infaz mı?

Ordu lideri bütün gece düşündükten ve bağırıp çağırdıktan sonra geçiş ücretini ödemeye karar verdi. Bu önemli bir olaydı, çünkü örnek teşkil ediyordu, o günden sonra topraklarımızdan geçmek isteyen her Haçlı ordusu geçiş ücretini sorgusuz sualsiz ödedi.

Kralımız sözünü tuttu. Altını eritip paraya dönüştürdü; her birinin üzerinde başında bir hale olan St. Biel'in resmi vardı.

Kraliyet hazinesinin altın paralara yer açmak adına genişletilmesi gerekti ve bağışın Papa'ya götürülmesi için bir gemi hazırlandı.

Bir gün kocaman, ağır sandıklar geminin ambarına yüklendi ve geminin Roma'ya doğru yola çıkmasını izlemek için kalabalık limanda toplandı. Bu tarihi olaydan kısa bir süre sonra söylentiler hızla yayıldı. Kimse altını gerçekten gördüğünü ya da ne kadarının gönderildiğini doğrulayamıyordu. Birkaç elçi Papa'ya sadece küçük bir miktarın gönderildiğini iddia etti. Kralımızın servetinin arttığı, sonra da kıyılarımıza vurup geri çekilen gelgit dalgaları gibi azaldığı söylendi.

En sonunda Kutsal Topraklara giden daha kestirme bir

yol keşfedildi ve Haçlılar artık ülkemize uğramaz oldular. Tenhaliğa minnettardık.

Ancak huzur içinde değildik. Birkaç senede bir efsanevi altını aramak için topraklarımıza birileri ayak bastı. İngiltere'den bir baron geldi, kralı söylentileri duymuştu, fakat hükümdarımız sarayı ve toprakları dilediği gibi aramasına izin verdikten sonra baron ona hazine olmadığı haberiyle İngiltere'ye geri döneceğini söyledi. Kral Grenier son derece misafirperver olduğu için baron onu İngiliz Prens John'un St. Biel'e hücum etmeyi düşündüğü konusunda uyardı. Baron John'un dünyayı yönetmek istediğini ve İngiltere tacını almayı sabırsızlıkla beklediğini açıkladı. Baronun St. Biel'in yakında İngiltere topraklarına dahil olacağından hiç şüphesi yoktu.

İstila bir sene sonra yapıldı. St. Biel resmi olarak İngiltere topraklarına dahil olduktan sonra gizli altın arayışı yeniden başladı. Şahitler altına bakılmadık taş kalmadığına dair yemin ediyordu.

Bir zamanlar hazine varsa bile ortadan kaybolmuştu.

BİR

WELLINGSHIRE, İNGİLTERE

Prenses Gabrielle, annesinin ölüm döşeğine çağrıldığında sadece altı yaşındaydı. Ona eşlik eden sadık muhafızı ve iki yanındaki askerler ağırbaşlılıkla uzun koridorda ilerliyorlar, onun ayak uydurabilmesi için yavaş yürüyorlardı. Soğuk taş zeminde tıkırdayan botları dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Gabrielle annesinin ölüm döşeğine o kadar çok çağrılmıştı ki kaç kez gittiğini kendisi bile bilmiyordu.

Yürürken başını eğmiş, bulduğu parlak taşla dikkatle bakıyordu. Annesi buna bayılacaktı. Etrafında ince beyaz bir çizginin zikzak çizdiği siyah bir taştı. Bir tarafı Gabrielle'in yüzünü okşayan annesinin eli gibi pürüzsüzdü. Diğer tarafı ise babasının sakalları kadar sertti.

Her gün günbatımında Gabrielle annesine farklı bir değerli şey götürüyordu. İki gün önce bir kelebek yakalamıştı. Mor benekli altın renkli kanatları çok güzeldi. Annesi bunun gördüğü en güzel kelebek olduğunu söylemişti. Pencereye doğru uzanırken Tanrı'nın yarattıklarından bi-

rine karşı hassas davrandığı için Gabrielle'i övmüş ve keleş beğı serbest bırakmıştı.

Önceki gün Gabrielle şato duvarlarının dışındaki tepeden ona çiçek toplamıştı. Funda ve bal kokusu etrafını sardığında bu hoş kokunun annesinin özel yağları ve esanslarından çok daha güzel olduğunu düşünmüştü. Çiçeklerin saplarını güzel bir kurdeleyle bağlayıp şık bir fiyonk atmaya çalışmıştı ama nasıl yapıldığını bilmediğinden her şeyi berbat etmişti. Buketi annesine vermeden önce kurdele açılmıştı.

Taşlar annesinin en sevdiği şeylerdi. Yatağının yanındaki masanın üzerinde duran sepette kızının onun için topladığı taşlar duruyordu ve Gabrielle onun en çok bu taşı seveceğinden emindi.

Gabrielle bugünkü ziyaretinden endişelenmiyordu. Annesi cennete yakında gitmeyeceğine dair söz vermişti ve o her zaman sözünde dururdu.

Güneş taş duvarlara ve zemine gölgelerin düşmesine neden oluyordu. Gabrielle taşını annesine götürmek zorunda olmasaydı, gölgeleri kovalamayı ve birini yakalamayı çok isterdi. Uzun koridor oyun oynamayı en çok sevdiği yerlerden biriydi. Tek ayağının üstünde bir taştan diğerine zıplayarak düşmeden ne kadar uzağa gidebileceğini görmek çok hoşuna gidiyordu. Henüz ikinci kemerli pencereye varamamıştı, oraya ulaşması için önünde beş pencere daha vardı.

Bazen gözlerini kapayıp kollarını iki yana açar ve dengesini yitirip yere düşene kadar dönerdi, öylesine sersemledi ki duvarlar başının etrafında uçuyormuş gibi görünürdü.

En çok da koridorda koşmayı severdi, özellikle de babası evdeyken. O öyle iriyarı ve heybetli bir adamdı ki kilisedeki sütunlardan bile daha uzundu. Babası ona seslenir

ve yanına gelmesini beklerdi. Sonra da onu kollarına alıp başının üzerine kaldırırdı. Avludalarsa, Gabrielle bulutlara dokunabilecekmiş gibi ellerini gökyüzüne doğru uzatırdı. Babası onu düşürecekmiş gibi yapar ve Gabrielle hiçbir zaman düşmeyeceğini bilse de bu ihtimal karşısında neşeyle çığlık atardı. Babası uzun adımlarla annesinin odasına doğru yürümeye başladığında ise kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarılırdı. Keyfi yerindeyse babası şarkı söylerdi. Sesi çok kötüydü, hatta Gabrielle bazen kıkırdayıp elleriyle kulaklarını kapatırdı ama asla kahkaha atmaz, onun duyularını incitmek istemezdi.

Babası bugün evde değildi. Kuzey İngiltere'deki amcası Morgan'ı ziyaret etmek için Wellingshire'dan ayrılmıştı ve birkaç gün eve dönmeyecekti. Gabrielle endişeli değildi. Annesi o yanında olmadan ölmezdi.

Muhafızların lideri Stephen annesinin odasının kapısını açtı ve kürekkemiklerinin ortasından hafifçe iterek onu içeri girmeye ikna etti. "Hadi, Prenses," diyerek onu teşvik etti.

Gabrielle kaşlarını çatarak arkasına döndü. "Babam an-neme Prenses Genevieve, bana da Leydi Gabrielle diye hitap etmeniz gerektiğini söylüyor."

"İngiltere'de Leydi Gabrielle'siniz." Tuniğine işlenmiş armaya hafifçe vurdu. "St. Biel'de ise prensesimizsiniz. Şimdi gidin, anneniz sizi bekliyor."

Annesi görür görmez ona seslendi. Sesi güçsüzdü ve oldukça solgun görünüyordu. Gabrielle'in hatırlayabildiği kadarıyla hep yataktaydı. Kızına bacaklarının adım atmayı unuttuğunu söylemişti ama umutluydu, yeniden yürüyebileceği günün gelmesi için dua ediyordu. Bu mucize bir gün gerçekleşirse, Gabrielle'e akarsuda yalınayak durup taş toplayacaklarına dair söz vermişti.

Ve babasıyla da dans edecekti.

Oda kalabalıktı. İnsanlar onun geçebilmesi için kenara çekildiler. Rahip Gartner duvardaki oyuğa yakın bir yerde kısık sesle dua okuyordu, annesini yapışkan kara böceklerle kanatmaktan hoşlanan suratı sürekli asık kraliyet doktoru da oradaydı. Gabrielle adam bugün annesinin kollarına böcek koymadığı için memnundu.

Hizmetçiler, uşaklar ve kâhya yatağın etrafında dolanıp duruyordu. Annesi gergef işini ve iğnesini bırakıp hizmetkârları uzaklaştırdıktan sonra Gabrielle'e işaret etti.

"Gel ve yanıma otur," diye emretti.

Gabrielle koşarak platforma tırmandı ve taşı annesine verdi.

"Ah, bu çok güzel," diye fısıldadı annesi ve taşı dikkatle inceledi. "Bu en güzeli," diye ekledi kafasını sallayarak.

"Anne, sana ne zaman taş getirsem hep aynısını söylüyorsun."

Annesi yatağa hafifçe vurarak onu yanına çağırdı.

Gabrielle ona sokulup, "Bugün ölemezsin. Unuttun mu? Söz verdin," dedi.

"Hatırlıyorum."

"Babam çok kızar, o yüzden bugün ölmesen iyi edersin."

"Yaklaş, Gabrielle," dedi annesi. "Fısıldamam gerekiyor."

Annesinin gözlerindeki parıltıyı fark eden Gabrielle onun yine oyun oynadığını anladı. "Sır mı? Bana bir sır mı söyleyeceksin?"

Kalabalık öne çıktı. Hepsi onun ne söyleyeceğini duymak istiyordu.

Gabrielle etrafına baktı. "Anne, neden tüm bu insanlar buradalar? Neden?"

Annesi onun yanağını öptü. "Büyük hazinenin nerede saklı olduğunu bildiğimi sanıyor ve onlara yerini söyleyeceğimi umuyorlar."

Gabrielle kıkırdadı. Bu oyunu çok seviyordu. “Bana söyleyecek misin?”

“Bugün değil,” diye yanıtladı annesi.

“Bugün değil,” diye tekrarladı Gabrielle meraklı izleyicilerin duyabileceği bir sesle.

Annesi yerinden doğrulmaya çalıştı. Kâhya sırtına yastık koymak için koştu. Bir dakika sonra doktor renginin normale döndüğünü söyledi.

“Kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi annesi. “Şimdi bizi yalnız bırakın.” Sesi dile getirdiği her kelimeyle güçleniyordu. “Kızım ile bir dakika yalnız kalmak istiyorum.”

Doktor karşı çıkacakmış gibi görünse de kalabalığı sessizce odadan çıkardı. İki hizmetçiye geride kalmalarını işaret etti. Kadınlar hanımlarının isteği üzerine kapının yanında beklemeye başladılar.

“Bana bir hikâye anlatacak kadar kendini iyi hissediyor musun?” diye sordu Gabrielle.

“Evet,” diye yanıtladı annesi. “Hangi hikâyeyi dinlemek istersin?”

“Prensesin hikâyesini,” dedi Gabrielle hevesle.

Annesi buna şaşırmadı. Gabrielle ondan her seferinde aynı hikâyeyi anlatmasını isterdi.

“St. Biel adında uzak bir diyarda yaşayan bir prenses varmış,” diyerek hikâyeyi anlatmaya başladı annesi. “Evi bir tepenin doruğunda yükselen muhteşem, bembeyaz bir şatoymuş. Amcası kralmış. Ona çok iyi davranıyormuş ve prenses çok mutluymuş.”

Annesi dıraksayınca Gabrielle sabırsızlanarak, “Prenses sendin,” deyiverdi.

“Gabrielle, prensesin ben olduğumu ve bu hikâyenin babanla benim hakkımda olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum ama anlatman hoşuma gidiyor.”

Annesi devam etti. “Prenses reşit olduğunda, Wellings-

hire'lı Baron Geoffrey ile bir anlaşma yapılmış. Prenses baronla evlenip İngiltere'de yaşayacaktı.

Kızının hoşlandığını bildiği için nikâh töreninden, elbiselerden ve çalan müziklerden detaylı bir şekilde bahsetti. Küçük kız ziyafeti dinlerken neşeye ellerini çırttı, özellikle de meyveli turtaların ve ballı keklerin tasvirlerine bayılıyordu. Hikâyenin sonuna doğru annesi yorgun düşerek yavaşladı. Bunu fark eden Gabrielle her zamanki gibi annesinden bugün ölmeyeceğine dair söz istedi.

“Söz veriyorum. Şimdi sana öğrettiğim hikâyeyi bana anlatma sırası sende.”

“Bana öğrettiğin gibi kelimesi kelimesine mi anne? Ve annenin sana öğrettiği gibi mi?”

Gülümsedi. “Kelimesi kelimesine. Bir gün sen de kendi kızlarına anlatacaksın, böylece ailelerini ve St. Biel'i bilecekler.”

Gabrielle ciddileşti ve konsantre olmak için gözlerini yumdu. Hikâyenin tek bir kelimesini bile unutmaması gerektiğini biliyordu. Bu onun ailesiydi ve annesi bir gün ne anlama geldiğini anlayacağını söylemişti. Ellerini kucağında kenetledikten sonra gözlerini açtı. Annesinin cesaret veren gülümsemesine odaklanıp hikâyesine başladı.

“Denizde şiddetli fırtınaların koptuğu yılda...”

İKİ

İngiltere'deki herkes kan davasını biliyordu. Axholm'lu Baron Coswold ile Kral John'un en yakın danışmanlarından biri olmasının yanı sıra kralın dostu ve sırdaşı olarak gördüğü Werke'li Baron Percy son on seneyi birbirlerini yok etmeye çalışarak geçirmişti. İki adamın arasındaki rekabet acımasızdı. İkisi de birbirinden daha zengin, daha güçlü, daha saygın olmak ve kral tarafından daha çok sevilmek istiyordu. Her konuda sertçe mücadele ediyorlardı ve her şeyden çok istedikleri tek bir şey vardı: Prenses Gabrielle. İsmi geçmesi bile köpekler gibi kudurmaları için yeterliydi. İki baron da bu değerli güzelle evlenmeye kararlıydı.

Yaşanan kıskançlık krizi kralın hoşuna gidiyordu. Her fırsatta onları birbirlerine düşürüyordu. Ona göre her ikisi de onu memnun etmek için her türlü numarayı deneyecek evcil hayvanlardan farksızdı. Baron Geoffrey'nin kızı Gabrielle'e ne kadar düşkün olduklarını biliyordu, fakat onu ikisinden birine vermek gibi bir niyeti yoktu. O çok değerliydi. Aksine canı ne zaman isterse, her iki adamın da onunla evlenme şansına sahip olduğu ihtimalini açıkta bırakmayı tercih ediyordu.

İngiltere'deki herkes Gabrielle'in kim olduğunu biliyordu. Güzelliği efsaneviydi. Kralın sarayından fazla uzakta olmayan Wellingshire'da büyümüştü. Erişkin olup saray halkına sunulana dek orada sakin ve gözlerden uzak bir hayat sürmüştü. Koruyucu babası Wellingshire'lı Baron Geoffrey'nin eşliğinde Kral John'un halkı karşısında on dakikadan daha kısa bir görüşmeye katlanmak zorunda kalmıştı, ama bu bile kralın büyülenmesi için yeterli olmuştu.

John istediği her şeyi elde etmeyi alışkanlık edinmiş biriydi. Çapkınlığıyla tanınıyordu. Baronlarının istekli - ya da isteksiz - eşlerini ve kızlarını baştan çıkarmak ve ertesi sabah zaferiyle övünmek onun için hiç de sıra dışı değildi. Fakat babası İngiltere'nin en güçlü ve nüfuzlu baronlarından biri olduğu için Gabrielle'e el sürmemişti.

John'un başında yeterince sorun vardı. Bir taneye daha ihtiyacı yoktu. Her yönden saldırı altındaydı ve anlaşmazlıkların hiçbirine kendisinin sebep olmadığına inanıyordu. Papa Üçüncü Innocent'la olan sorunları son zamanlarda on misli artmıştı. John Papa'nın seçimi olan Stephen Langton'ı Canterbury'nin başpiskoposu olarak kabul etmediği için Papa İngiltere'yi kısıtlama kararı almıştı. Vaftiz edilme ve günah çıkarma dışında tüm kilise hizmetleri yasaklanmıştı, piskoposlar ve rahipler John'un gazabından korkup kiliselerinden kaçtıkları için bu iki dini hizmeti yerine getirebilecek bir görevli bulmak da neredeyse imkânsızdı.

Kısıtlama kararı Kral John'un çileden çıkıp tüm kilise topraklarına el koyarak karşılık vermesine neden olmuştu.

Papa'nın tepkisi sertti. John'u aforoz etti ve böylece ülkesini yönetme becerisini baltaladı. Aforoz John'un zaten kapkara olan ruhunu cehennemin ebedi ateşiyle lanetlemekle kalmadı, aynı zamanda vatandaşlarını ettikleri sadakat yeminlerinden kurtardı. Kısacası baronların artık ona sadık olması gerekmiyordu.

Güvenilir kaynakları sayesinde John Fransa Kralı'nın gözünün İngiliz tahtında olduğunu öğrendi ve bazı hain baronlar tarafından bir istila hazırlamaya teşvik edildi. Kral John bu tehdidi bertaraf edecek adamlara ve kaynaklara sahip olduğuna inansa da bu oldukça masraflı ve tüm dikkatini vermesi gereken bir girişimdi.

Ayrıca ona sıkıntı veren ufak sorunlar da vardı. Galler ve İskoçya'daki ayaklanmalar giderek daha organize bir hal alıyordu. İskoç Kralı William sorun değildi. John'a sadık kalacağına çoktan yemin etmişti. Hayır, kan dökülmesini isteyen Kuzey İskoçyalılardı. Kral William onları kontrolü altına aldığına inansa da klan şefleri klan üyeleri dışında kimseye hesap vermekle ilgilenmiyordu. Kuzeye gidildikçe klanlar daha vahşi ve acımasız oluyordu. Öylesine çok kan davası vardı ki kayıtlarını tutmak imkânsızdı.

Highlands'da diğerlerine karşı tehdit oluşturmayan ve saygı gören tek bir toprak sahibi vardı: Bey Alan Monroe. Tatlı dilli ve sakin mizaçlı yaşça büyük bir adamdı, bunlar Highlands'daki klan reisleri arasında nadir görülen özelliklerdendi. Hayatından memnundu ve topraklarını genişletmek gibi bir niyeti yoktu. Belki de bu yüzden seviliyordu.

Kral John, İskoç Kralı William'ın önerisini dikkate alıp nüfuzlu baronlarının gerginliğini bastırmak amacıyla sürpriz bir girişimle Leydi Gabrielle ve Bey Monroe'nun evlenmesini emretti. Mecbur olmamasına rağmen Leydi Gabrielle'in çeyizini Highlands'da yıllar önce ele geçirdiği Finney Ovası adı verilen geniş topraklarla daha da cazip hale getirdi. Bey Monroe'nun evi gıpta edilen bu toprakların güneydoğu köşesindeydi.

John'un Highlands'dan İngiltere'ye saldırmaya kararlı, sınırındaki toprak sahiplerinin çoğunun katılmak istediği bir ordu toplama endişesi şimdilik bir kenara kaldırılmıştı

ve Kral William'ın artık olası bir ayaklanmadan endişe etmesine gerek yoktu. Kuzey komşularına karşı kararsız ve anlayışlıydı, alçak bölgelerde yaşayan halkın ayaklanmaya katılmasından korkuyordu.

Gabrielle'le evlenme önerisi kendisine sunulduğunda Bey Monroe bunu büyük bir hevesle kabul etti. O da John'un emrinin Finney Ovası'nı kontrol etmek isteyen toprak sahipleri arasındaki anlaşmazlığı sona erdireceğine ve bölgede huzurun sağlanacağına inanıyordu.

Bu evliliğe karşı gelebilecek sadece iki kişi vardı: Percy ve Coswold. Fakat John iki baronun da acınası taleplerine ve protestolarına aldırmayacaktı.

Gabrielle'in babası Baron Geoffrey de bu evlilikten yanaydı. Kızının düzgün bir İngiliz baronuyla evlenip İngiltere'de - arada sırada onu ve gelecekteki torunlarını görebileceği bir yerde - yaşamasını tercih etse de John kral olduğu sürece Gabrielle'in güvende olmayacağını biliyordu. Kralın Gabrielle'e nasıl baktığını görmüştü. Adam kurbanının sabırla ağına düşmesini ve onu bir çırpıda yutmayı bekleyen bir örümcek gibi davranıyordu. Ve Geoffrey'nin İskoçya'daki uzak akrabaları Buchanan'lardan duyduğu kadarıyla, Gabrielle'in evleneceği kişi ona kibar davranacak bir adamdı. Buchanan'ların kendi klanları dışında kimseyi pek sevmedikleri düşünülürse bu Bey Monroe için büyük bir övgüydü. Baron Geoffrey ve Bey Buchanan evlilik yoluyla akrabaydılar, fakat bey Gabrielle'in babasına zar zor tahammül ediyordu, yine de İngiliz olan her şeyden nefret eden Bey Buchanan ironik bir şekilde İngiliz bir leydiyle evlenmişti.

Kral John'un desteği ve Baron Geoffrey'nin onayıyla düğün günü belirlendi. Konu hakkında hiçbir söz söyleme hakkı olmayan ve yaklaşan seremoniden en son haberi olan tek kişi Prenses Gabrielle'di.

ÜÇ

Baron Coswold St. Biel'den ayrılmadan önceki gün bir inanan oldu.

Kral John onu saçma bir işe göndermişti ve Coswold görevini bir an önce tamamlamaya kararlıydı çünkü kral İngiltere'ye döndüğünde Gabrielle'in nihayet onun olacağına dair söz vermişti. Gabrielle'in babası Coswold'dan hiç hoşlanmasa da kral Baron Geoffrey'yi evliliği kabul etmeye zorlama konusunda sıkıntı yaşamayacağını düşünüyordu.

Coswold kralın Baron Percy'yi kuzeyin ıssız arazilerine İskoç Kralı William'ı karşılamak üzere gönderdiğini de biliyordu. Görevi biraz zaman alacaktı ve Coswold bir an önce İngiltere'ye dönüp Percy'nin haberi olmadan Gabrielle ile evlenebilmeyi umuyordu.

Coswold'un aldığı emirler belliydi. Kral John'un St. Biel'den sorumlu olarak görevlendirdiği hizmetkârının, mızımız küçük bir adam olan Emerly'nin ondan para çalıp çalmadığına bakacaktı.

John ülkeyi birkaç sene önce işgal etmiş ve eline geçirmek için acımasızca savaştığı sırada neredeyse yok etmişti.

St. Biel'i kontrolü altına alır almaz sarayı ve kiliseleri yağmalamaya koyulmuştu. Geriye kalan değerli bir şey oluyorsa bunu bilmek istiyordu. Kimseye güvenmiyordu, ülkeye göz kulak olması için kendi seçtiği adama bile.

Gizli altın söylentileri hâlâ merakını uyandırır da kral tüm bunların açıkça saçmalık olduğunu söylüyordu. Yine de söylentilerde bir ihtimal gerçeklik payı olabilirdi ve Coswold'un araştırmasını istiyordu. Emerly'nin raporlarına güveni yoktu.

Emerly St. Biel Limanı'na ilk vardığında, yirmi yaşın üstündeki tüm kadınlara ve erkeklere gizli hazine hakkında herhangi bir şey duyup duymadıklarını sormuştu. Her biri söylentileri duyduğunu kabul etmiş ve hepsi hazinenin muhtemelen olduğunu düşündüklerini söylemişti. Bazıları altının Papa'ya gönderildiğini, bazıları ise Kral John'un çaldığını düşünüyordu. Hiçbir şey kesin değildi ve kendi soruşturmasının ardından Coswold'un edindiği bilgiler de pek farklı değildi.

Günün ilerleyen saatleriydi ve Coswold bacaklarını açmak için St. Biel Sarayı'nın arazisinde yürürken hava serindi. Patika hafif bir eğimle limana iniyordu ve Coswold bulunduğu noktadan kendisini İngiltere'ye geri götürecek olan gemiye adamlarının eşyalarını yüklediklerini görebiliyordu. Karanlık çökmeden kamerasında gelgiti bekliyor olacaktı.

Coswold kalın pelerinini omuzlarına iyice sarıp başlığını kulaklarının üzerine doğru çekti. Tanrı'nın unuttuğu bu yerden bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu.

Saz kulübelerin birinin yanından geçerken kollarında dallar taşıyan yaşlı bir adam gördü, kuşkusuz bu gece ateş yakılacaktı.

Yabancı titreyen Coswold'u fark edince, "Ancak kansız adamlar bu ılık havanın soğuk olduğunu düşünür," dedi.

“Çok saygısızsın,” diye çıkıştı Coswold. “Kim olduğumu bilmiyor musun?” Anlaşılan adam Coswold’un kralın gücünü kullandığından ve tek bir kelimesiyle hayatını sona erdirebileceğinden habersizdi. “Hizmetkâr Emerly bile benden korkar,” diye böbürlendi Coswold.

Yaşlı adam etkilenmiş görünmüyordu. “Seni tanımadığım doğru,” diye kabul etti. “Ama dağın tepesine yakın bir yerde hastalarla ilgileniyordum. Yeni döndüm.”

“Doktor musun?”

“Hayır, rahibim. Buradaki insanlara bakarım ve St. Biel’de kalan birkaç rahipten biriyim. Adım Rahip Alphonse.”

Baron başını yana eğip rahibin yüzüne dikkatle baktı. Teni yaşlılıktan ve iklimten harap olmuştu ama gözleri genç bir adamınki gibi parlıyordu.

Coswold onun yanına gitti. “Rahip olduğun için yalan söyleyemezsin, değil mi?”

Din adamı bu sorunun tuhaf olduğunu düşündüyse bile belli etmedi. “Hayır, kesinlikle söyleyemem. Yalan söylemek günahtır.”

Coswold duyduğu cevaptan memnun bir şekilde kafasını salladı. “O dalları bırak ve benimle yürü. Sana sormak istediğim sorular var.”

Rahip karşı çıkmadı. Dalları en yakın kulübenin kapısına bıraktıktan sonra ellerini arkasında kenetleyip baronun yanında yürümeye başladı.

“Ne zamandır St. Biel’de görev yapıyorsun?” diye sordu Coswold.

“Ah o kadar uzun zaman oldu ki kaç sene olduğunu hatırlamıyorum. St. Biel benim evim oldu, buradan gideceğim gün çok üzüleceğim.”

“Öyleyse ayaklanma sırasında da buradaydın?”

“İngiliz askerlerinin ülkeyi parçalamasına, çok sevilen

Kral İkinci Grenier'in öldürülmesine ve krallığın yok edilmesine böyle mi diyorsun? Bir ayaklanma?" diyerek dudaklarını büzdü.

"Benimle konuşurken sözlerine ve davranışlarına dikkat et ve sorularıma cevap ver."

"Evet, buradayım."

"Ölmeden önce Kral Grenier'i tanır mıydın?"

Rahip Alphonse öfkesini gizlemedi. "Öldürülmeden önce mi demek istedin?" Coswold'un karşılık vermesine izin vermeden ekledi: "Evet, onu tanırdım."

"Onunla hiç konuştun mu?"

"Elbette."

"Prenses Genevieve'i tanır mıydın?"

Rahibin yüz ifadesi yumuşadı. "Evet, onu tanırdım. O kralın yeğeni idi... Küçük erkek kardeşinin kızıydı. St. Biel halkı onu çok severdi. İngiliz baronun onu alıp götürmesinden hiç hoşlanmadılar."

"Wellingshire'lı Baron Geoffrey."

"Evet."

"Evlilik seremonisi buradaydı, değil mi?"

"Evet, buradaydı ve St. Biel'deki herkes davetliydi."

"Prenses Genevieve'in bir kızı olduğunu biliyor muydun?"

"Buradaki herkes bunu bilir. O kadar da izole değiliz. Haberler başka yerlere olduğu gibi buraya da hızla yayılır. Adı Gabrielle ve bizim hanedanımız."

"Sizin hanedanınız Kral John," diyerek ona hatırlattı Coswold.

"Neden bana bu soruları soruyorsun?"

"Nedenini boş ver. Bunca zamandır burada yaşadığına göre gizli altın söylentilerini duymuş olmalısın."

"Ah demek mesele bu," diye homurdandı rahip.

"Soruma cevap ver."

“Evet, söylentileri duydum.”

“Gerçeklik payı var mı?”

Din adamı cevabını dikkatle düşündü. “Bir zamanlar kralın hazinesinde çok miktarda altın olduğunu söyleyebilirim.”

“Bunu zaten biliyorum. Halk kralın dağlarınızdan geçen herkesten topladığı yüklü miktardaki geçiş ücretinden bahsetti. Ayrıca St. Biel’e olan bağlılığından ve Papa’ya gönderdiği bağıştan da söz etti.”

“Ah St. Biel.” Yaşlı adam kafasını salladı. “Koruyucumuz ve gözeticimizdi. Onu çok severiz.”

“Bu belli oluyor,” diye karşılık verdi baron alay edercesine. Eliyle etrafı işaret etti. “Şuraya bir baksana,” dedi tiksintiyle. “Aziziniz her yerde. İnsan bu sefil toprakların neresine giderse gitsin o meraklı gözler ve o küstah ifade tarafından takip ediliyor. Papa bu ülkenin bir azize taptığını duyarsa hepinizi aforoz eder.”

Rahip Alphonse yavaşça kafasını salladı. “Biz azizlere tapmayız. Tanrı’ya dua ederiz, Papa’yı onurlandırırız ama yine de St. Biel’e çok şey borçlu olduğumuza inanıyoruz. O bizim koruyucu azizimiz. Birçok zorluk boyunca bize göz kulak oldu.”

“Pekâlâ,” diye homurdandı baron. “Koruyucu aziziniz şerefine, tüm altın Papa’ya mı gönderildi?”

Rahip cevap vermedi.

“Söyle,” diye üsteledi. “Altını gördün mü?”

“Yıllar içinde birkaç altın para gördüm. Prenses Genevieve’de de bir tane vardı.”

Bilerek belirsiz konuşuyordu ama Coswold üstelemeye devam etti. “Hazinedeki altını gördün mü?”

“Sadece bir kez,” dedi Rahip Alphonse.

“Papa’ya bağış yapıldıktan önce mi sonra mı?”

Rahip birkaç saniye duraksadı. “Çok uzun zaman oldu. Hafızam artık eskisi kadar berrak değil.”

Bu kaçamak yanıt karşısında Coswold'un merakı daha da arttı. "Hafızan yeterince berrak yaşlı adam. Kralın John adına bana söylemeni emrediyorum. Altını ne zaman gördün?"

Rahip Alphonse yeterince çabuk cevap vermedi. Coswold pelerininin yakasından tutarak onu öne doğru çekti.

"Bana söylemezsen," diye gürlledi. "Çok sevdiğin ülkende bir gün daha göremeyeceğine ve kutsal azizinizin her resminin yok edilip denize atılacağına yemin ederim."

Rahip Alphonse güçlükle nefes almaya çalıştı. Coswold'un gözlerindeki ifade tehdidini yerine getirmekten çekinmeyeceğini söylüyordu.

"Papa'ya bağış gönderildikten sonra hazinede altın paralar gördüm."

"Detayları duymak istiyorum," dedi baron.

Rahip içini çekti. "Kral Birinci Grenier'le ilk görüştüğümde kısa bir süredir burada bulunuyordum. Kibar ve akıllı bir adamdı. Bana sarayını ve arazisini gösterdi..."

"Sana hazineyi gösterdi mi?"

"Evet," dedi rahip. "Ama bunun tesadüfen olduğuna inanıyorum. Kralın onu görmemi istediğini sanmıyorum. Keyifle sohbet ederek koridorda yürürken hazinenin önünden geçtik. Kapılar açıktı ve iki adam altın çuvallarını diğer çuvalların üzerine istifliyordu. Raflar ve zemin paralarla doluydu. Ne kral ne de ben gördüğümüz şeyden bahsettik."

"Ya sonra? Devam et. Bana daha fazlasını anlat."

"Aradan zaman geçti ve onu son yolculuğuna uğurlamadan önce dua etmek için kralın başucuna çağrıldım çünkü ölüyordu. Oğlu yanı başındaydı, son saatlerini onunla birlikte geçirip ona krallığın yönetimi hakkında talimatlar

verdi. Şapele doğru giderken hazinenin kapısı yine açıldı. Fakat bu kez oda boştu. Hiç altın yoktu, tek bir para bile.”

“Ne kadarı saklanmıştı?”

“Bilmiyorum.”

“Tahmin yürüt,” diye emretti baron.

“Bir savaşı kazanmaya yetecek kadar altın olduğu söylenirdi. Altın güçtür. Her şeyi satın alabilir... Bir krallığı bile.”

“Peki altın şimdi nerede?”

“Bilmiyorum. Öylece ortadan kayboldu... Belki de hepsi Papa’ya gönderilmiştir.” Coswold’dan uzaklaşıp selam verdi. “Başka sorun yoksa evc gidip yorgun kemiklerimi dinlendirmek istiyorum.”

“Git,” dedi Coswold. “Ama bu sohbetten kimseye bahsetme.”

Rahip kafasını sallayıp tepeye doğru çıkmaya başladı.

Coswold alaycı bir kahkaha attı. Öylesine büyük bir hazine nasıl olur da ortadan kaybolabilirdi? Hem de kimenin haberi olmadan? Yaşlı adamın arkasından bağırdı: “Demek sizin aptal kralınız altını saklayıp kimseye yerini söylemedi? Sırrını mezara götürdü? Ne kurnazlık ama?”

Rahip Alphonse öfkesini güçlkle kontrol ederek arkasına döndü. “Neden kimseye söylemediğini düşünüyorsun?”

DÖRT

Baron Coswold öfkeden köpürüyordu. St. Biel'den döner dönmez kralın ulaklarından biri Leydi Gabrielle'in Bey Monroe ile üç gün sonra Arbane Manastırı'nda evleneceği haberini vermişti. Bu nasıl olabilirdi? Haber onu çok şaşırtmıştı. Kraliyet ulağı ayrıca Kral John'dan Coswold'a emirler de getirmişti. Fakat baron konsantre olmakta zorlanıyordu, öyle ki ulaktan emirleri birkaç kez tekrar etmesini istedi.

Baron eve dönene kadar öfkesini güçlkle kontrol edebildi. Sonra patladı. Bir kez daha sözünde durmadığı için krala çok kızgındı. Ana salona girip bir sürahi ve kâse aldı, sonra ikisini de şömineye fırlattı.

Kız kardeşinin kızı Isla onu karşılamak için oradaydı. Buraya kabul edildiğinden beri Coswold'u ilahlaştıran ve her sözünü dinleyen ürkek bir yaratıktı. Isla daha önce de dayısının birkaç sinir krizine tanık olmuştu ve sakinleşene kadar salonun bir köşesine sinmesi gerektiğini biliyordu.

Öfkeden deliye döndüğünden onun odada olduğunu bile unutan Coswold, istediğini elde edemeyen şımarık bir çocuk gibi önüne çıkan her şeye tekme savurarak oda-

nın içinde dolandı. Bir sandığın üstünden bir kadeh ve sürahi aldı, duvarda paramparça oldukları sırada sapıkça bir memnuniyetle sırttı.

“Kendimden başka kimseyi suçlayamam,” diye söylendi. “O yalancı herife inanarak aptallık eden benim. Neden bu kez farklı olacağını düşündüm ki? Kral olduğunu iddia eden o adi herif ne zaman doğruyu söyledi ki? Ne zaman?” diye bağırdı.

Isla gergin bir şekilde tünüğünü çekıştırıp ürkekçe duvardan uzaklaştı. Ona cevap vermeli miydi? Cevap vermesini istiyor muydu? Alt dudağını ısırarak bunu düşündü. Yanlış bir karar verirse, dayısı sinirini ondan çıkarabilirdi. Daha önce bu bir kez olmuştu ve kollarından onu tutup sarstığı yerde oluşan çürükler neredeyse bir ay boyunca geçmemişti. Bu anı karar vermesine yardımcı oldu ve Coswold sakinleşene kadar sessizliğini korudu.

Coswold on dakika sonra masada bir sandalyeye çöküp şarap istedi. Hizmetkârlardan biri bir kadeh ve sürahiyle salona koşup kırılanların yerine yenilerini koydu. Kadehi ağzına kadar kan kırmızı sıvıyla doldurduktan sonra masanın üzerine bırakırken bir kısmını döktü. Çabucak bir bezle sildikten sonra selam verip baronun yanından uzaklaştı.

Baron içkisinden büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti. “İngiltere’de bugünlerde dürüst adam yok. Hem de hiç.”

Bitkin düşmüştü, kafasını çevirince Isla’yı fark etti ve ona seslendi. “Gel, benimle birlikte otur. Ben yokken neler öğrendiğini anlat. Percy’den ne haberler var? Adi herif neler yapıyormuş?”

Gösterişsiz bir kadın olan Isla sonunda fark edildiği için mutlu oldu ve masaya koşup dayısının karşısındaki sandalyeye geçti.

“Baron Percy sen St. Biel’e doğru yola çıktığın sırada Highlands’a gönderildi.”

“Bunu zaten biliyorum,” diye sabırsızca karşılık verdi baron. “Geri döndü mü?”

“Evet, döndü,” diye yanıtladı Isla. “Ama uşağımdan birkaç hafta içinde Arbane Manastırı’na doğru yola çıkacağını öğrendim. Leydi Gabrielle’in yakında evleneceği haberine çok üzülmüş ve korkunç bir şey yapabileceği söyleniyor. Uşağı ağladığını söyledi.”

Bu Coswold’un o sefil gemiden indiğinden beri duyduğu en güzel haberdı. Percy’nin yaşlı bir kadın gibi ağladığını düşünürken kıkırdadı. “Gerçekten ağlamış mı? Onu gören olmuş mu? Anlatmaya devam et.”

Isla Percy’nin leydinin Bey Monroe ile evleneceğini duyunca bağırıp çağırdığını söylemek üzereyken dayısının da az önce aynı şeyi yaptığını fark etti. Coswold bu şekilde kıyaslanmaktan hoşlanmayabilirdi.

“Kralın ya da babasının izni olsun ya da olmasın onunla evleneceğine dair yemin etmiş.”

Coswold gülümsedi. “Hep uçuk fikirleri olmuştur.”

Isla başını eğdi. “Keşke eş beklentisini bu kadar yüksek tutmasa.”

Bu sözlere aldrış etmeyen Coswold içkisini kafasına dikti ve çenesinden süzülen damlaları koluyla silip kadehine biraz daha içki doldurdu. “Percy herhangi birine bu işi nasıl becereceğinden bahsetmiş mi?”

“İzin almadan Leydi Gabrielle’le nasıl evlenmeyi planladığını mı kastediyorsun?”

“Evet, kastettiğim buydu.”

Dalıp gittiğinin farkına varan Isla azarlanmamak adına hızla, “Hayır, kimseye açıklamamış,” dedi. “Aynı uşak bana kral seremoniye katılamazsa, Baron Percy’nin onu temsil edeceğini söyledi.”

“Kral John Arbane Manastırı’na gitmeyi mi planlıyor?”

Kafasını salladı. “Ama baron kralın oraya zamanında varabileceğine inanmıyor, çünkü kral seremoniden önce yapması gereken birçok işi olduğunu söylemiş.”

“Ve Percy John’un seremoniye katılmamasını umuyor, öyle mi?” Soruyu sorarken kaşlarını çattı.

Isla bir kez daha kafasını salladı. “Percy kralın ona onun adına konuşması ve onun adına kararlar verebilmesi için tam yetki verdiğini söyleyerek böbürleniyormuş.”

Bu haber üzerine Coswold’un keyfi kaçtı. “Baron Percy istediği kararı alabilir mi?” diye homurdandı. “Bu doğru mu?”

“Bana böyle söylendi.” Isla ellerini masanın üzerinde kenetleyip sesini yükselterek sözlerine devam etti. “Gabrielle’le evlenmelisin, dayı. Yanlış olduğunu bilsem de Baron Percy’ye karşı hislerim var. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Ne kadar acı çektiğimi görmüyor musun?”

Coswold çenesini ovuşturdu. “Gururunu okşuyor, Isla. Çünkü kibar sözlerin başını döndürdüğünü ve böylece bağlılığını kazandığını biliyor.”

Elini kalbinin üzerine koydu. “Sana her zaman sadık kalacağım. Babam öldüğünde beni evine kabul ettin ve tüm ihtiyaçlarımın karşılandığından emin oldun. Seni seviyorum ve sana asla ihanet etmeyeceğim.” Aceleyle ekledi: “Ama Leydi Gabrielle’i ne kadar istediğini biliyorum ve eğer onunla evlenirsen belki Baron Percy eş olarak beni düşünebilir. Çoğu kadın kadar güzel olmadığının farkındayım ama evlenirsen onunla akraba olacağım, değil mi? Ve bunun Percy için bir önemi olmaz mı?”

Baron ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. İmkânsız hayallere kapıldığı için ona neredeyse acıyacaktı. Percy onun gibi biriyle asla evlenmezdi. Coswold herhangi bir erkeğin onunla muhatap olacağını da sanmıyordu çünkü

Isla son derece sevimsizdi. Soluk teni çiçek bozuğu izleriyle kaplıydı ve dudakları konuşurken incecik bir çizgiye dönüşüyordu. Yetişkinliğe adım attığından beri Coswold için iyi bir hizmetkâr ve arkadaş olmuştu, bu yüzden baron o ya da kendisi ölene dek evinde yaşamasına karşı çıkmayacaktı. Ama eğer Isla evlenmek istiyorsa, Coswold onunla evlenecek kimi bulabilirdi? Babasının ona bıraktığı toprakları hesaba katmadığı sürece pek bir çeyizi yoktu. Çeyizi yeterince büyük olsaydı birçok talibinin olacağını biliyordu ama sahip olduğu topraklardan yeğeni uğruna vazgeçmeye de razı değildi. Ebeveynleri hayatta olmadığı için Coswold Isla'nın sahip olduğu tek aileydi. Dayısının çeyizini arttırmadığını fark edince üzülecekti elbette, ama atlatırdı, eninde sonunda küçük arazisini kabul edecekti. Gidebileceği başka bir yer yoktu.

Aklına söyleyebilecek başka bir şey gelmediğinden, "Umudumuzu kaybetmememiz gerekiyor ama..." diye homurdandı. "Unutma ki Percy ve ben birbirimize düşmanız. Onun bu düşmanlığı unutacağını sanmıyorum, özellikle de Gabrielle ile evlenirsem. Yine de bu ödülü Bey Monroe kazanacakmış gibi görünüyor."

"Bunu değiştirebilirsin," dedi Isla. "Kurnaz ve akıllısın. Onunla evlenmenin bir yolunu bulabilirsin. Duyduğuma göre henüz Bey Monroe ile evleneceğini bile bilmiyor."

"Bana kalırsa boş yere umutlanıyorsun ama yine de umudunu köreltmeyeceğim."

"Percy'nin kalbini fethedersem, ona benimle evlenmesi için izin verir misin?" diye sordu Isla hevesle.

"Veririm."

"Teşekkür ederim, dayı," diye fısıldadı. Müsaadesini aldığı için memnundu, yeniden terbiyesini takındı. "Yolculuğun nasıldı? İyi geçti mi?"

Coswold kemerini gevşetip ayaklarını öne uzatarak ar-

kasına yaslandı. “St. Biel berbat bir yer. Sıcak olması gerekirken soğuk, soğuk olması gerekirken bunalıtıcı.”

“Kralın hazinesini bulabildin mi?”

“Hayır.”

“Böyle bir hazine var mıymış?”

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. “Hayır.”

Gerçekten ne düşündüğünü ona söylemesinin bir anlamı yoktu. Percy’ye abayı yaktığı için Isla ona söylediği herhangi bir şeyi yanlış bir anda ağzından kaçırabilirdi. Aşk kadınları aptallaştırırdı.

Coswold hiç kimseye hazinenin var olduğuna inanmadığını söylemeyecekti. Hazineyi bulmayı ve kendisi için saklamayı planlıyordu. Ona son kez yalan söyleyen Kral John’la tek bir altın para paylaşmayı bile düşünmüyordu. Elinin altında büyük bir hazine olursa bir ordu kurup istediği şeyi istediği zaman alabilirdi. Böylesine bir özgürlük fikri başını döndürüyordu.

Hayallerini gerçekleştirmek için pratik olmalıydı. Altının nerede olduğunu Gabrielle biliyordu. Coswold gizli hazinenin sırrının nesilden nesle aktarılmış olduğundan emindi. Ona sahip olamazsa bu bilgiyi ondan yavaş yavaş edinmek adına Gabrielle’in yönetebileceği birine verildiğinden emin olacaktı. Ve aklında harika biri vardı.

“Birkaç gün içinde başka bir uzun yolculuğa çıkacağım,” dedi Coswold.

“Çok uzağa mı gideceksin?”

Kafasını salladı. “Highlands’a.”

Nefesini tuttu. “Arbane Manastırı’na mı gideceksin?”

“Öncelikle St. Biel hakkındaki sorularını yanıtlamak için Kral John’la görüşmeliyim. Neyse ki şu sıralar kuzeyde, onunla görüşmemi bitirdikten sonra Highlands’a doğru yoluma devam edeceğim.”

“Manastıra doğru.” Isla bunu söylerken kafasını salladı.

“Aklımda başka bir yer var ama orada işim bittikten sonra manastıra gideceğim. Seremoni başlamadan önce oraya varacağımdan eminim.”

Isla cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. “Senden daha fazla şey istememin yanlış olduğunu biliyorum ama seninle gelebilir miyim? Prensesin evlendiğini görmeyi çok isterim. Harika bir seremoni olacağından eminim.”

Ona yalan söylüyordu. Leydi Gabrielle’in evlendiğini görmekle ilgilenmiyordu. Percy orada olacaktı ve onu görmeyi istiyordu. Coswold onun bu isteğine karşı çıkmak üzereyken fikrini değiştirdi. Yeğenin onaya yardımcı dükunabilirdi.

Isla herhangi bir şey söylemeden reddedildiğini kabul ederek üzgün bir şekilde kafasını eğdi.

“Evet, gelebilirsin.”

Genç kadın aniden kafasını kaldırdı. Sevinçten gözleri doldu. Yakında hayatının aşkını görecek, belki de kendisini sevmesinin bir yolunu bulabilirdi. Her şey mümkündü. Ve Baron Percy ile evlenmek için her şeyi yapabilirdi.

Her şeyi.

BEŞ

MacHugh'un kardeşini savaş meydanının ortasına gömeceklerdi ve sırf eğlenmek adına onu diri diri gömmeye karar verdiler.

İnfazı için seçilen araziye Finney Ovası adı veriliyordu ve burası MacKenna'lar için kutsal sayılan bir yerdı. Çok sayıda asker burada bozguna uğratıldığı için klan artık vadiye Glen MacKenna diyordu. Son savaş bittikten sonra alan MacKenna kanıyla kapkara olmuştu.

Katliamdan Bey Colm MacHugh sorumluydu. Güçlü klan şefi ve acımasız savaşçıları dağdan aşağı kaynar yağla dolu bir kazan gibi dökülerek kızgın öfkeleriyle önlerine gelen her şeyi yok etmişlerdi. Parlak kılıçlarını kaldırırken savaş naraları sarp kayaları titretmişti. Aşağıda savaşmak için bekleyen MacKenna askerleri için bu korkunç bir manzaraydı.

MacHugh aralarında en tüyler ürpertici olandı. O güne kadar MacKenna askerlerinden bazıları beyin gerçekten var olduğuna inanmayı reddetmişti çünkü savaşdaki acımasızlığı ve Herkül kadar güçlü olduğuna dair anlatılan hikâyeler gerçek olamazdı... Tabii MacHugh'un insandan

ziyade bir canavar olduğuna dair söylentilerde doğruluk payı yoksa.

Onu görenlerin bazıları yarı aslan yarı insan olduğuna yemin ediyordu: Keskin yüz hatları, bir aslanın yelesini andıran altın rengi saçları vardı ve savaşıırken bir hayvan kadar vahşiydi. Bir anda görünmez olup hissettirmeden saldırıya geçiyor ve kurbanını planlı bir şekilde parçalara ayırıyordu.

Ya da öyle yaptığı söyleniyordu.

Daha bilgili savaşçılar bu tür gerçekdışı düşüncelere gülüyorlardı. MacHugh'un doğaüstü güçleri olan bir gölgeden farksız olduğunu iddia ediyorlardı. İsteddiği zaman ortadan kaybolabiliyordu ama gölgesi yaklaştığında zavalı bir insanı ancak dizlerinin üzerine çöküp dua etmesi ölümden kurtarabilirdi. MacHugh yenilmezdi, yakalanması ya da esir alınması imkânsızdı. Saldırmak üzere olduğunu gösteren tek uyarı öncesinde gelen müzikti. Gölgesinin müziği. Savaş narası havayı yaran kılıcının sesiyle kusursuz bir uyum içindeydi.

Bey Owen MacKenna, Colm MacHugh'un et ve kemikten olduğunu çok iyi biliyordu. Önceki sene iki kez onunla ve yirmi beyle birlikte aynı salonda bulunmuştu. İskoç Kralı'nın isteği üzerine görüşme yapmak için toplanmışlardı. Yüce MacHugh her iki seferde de ona doğrudan hitap etmemişti, fakat MacKenna imalı sözlerini hissetmişti. Yan yana olan topraklarıyla ilgili konular gündeme geldiğinde kral ve diğer beyler sanki toprakları MacKenna'ninkinden daha önemliymiş gibi MacHugh'a dönmüştü. Finney Ovası için her zaman rekabet halindeydiler. Vadi hem MacHugh'un hem de MacKenna'nın topraklarına komşuydu. Görünürde tek bir taşın bile olmadığı bu topraklar verimliydi, koyunların otlaması ve arpa ekmek için uygundu ama iki klan da bu topraklarda

hak iddia edemiyordu. Bu topraklar İngiltere Kralı John'a aitti, yıllar önce İskoçya Kralı tarafından bir uzlaşma jesti olarak ona verilmişti. MacKenna toprakların bir kısmını her almaya çalıştığı anda, MacHugh ile karşı karşıya gelip geri çekilmek zorunda kalıyordu.

Ah, MacKenna bu adamdan nefret ediyordu. Aldığı her nefesle birlikte nefreti onu yok edecek kadar artıyordu. Onun hakkında kötü bir şey düşünmediği tek bir gün bile geçirmiyordu. Owen için en sinir bozucu olan şey ise MacHugh'un tek bir dakikasını bile MacKenna'ları düşünerek geçirmedişini bilmektir. Onun nefretini çekecek kadar önemli bile değillerdi.

Owen bunu kıskançlık olarak görüyordu. Hasedi içini kemiriyordu ve kendisini bu konuda herhangi bir şey yapamayacak kadar güçsüz hissediyordu. MacHugh'u yok ettiğini hayal ediyordu, bu günahını papaza itiraf etmeye cesareti olmasa da istediğini elde etmek için ruhunu seve seve şeytana satabilirdi.

İsteklerinden oluşan liste oldukça uzundu. MacHugh'un gücüne sahip olmak istiyordu. Müttefikleri olsun istiyordu: Buchanan'lar, Maitland'ler ve Sinclair'ler. Onun kuvvetine ve disiplinine sahip olmak istiyordu. Onun gibi düşmanlarına korku salabilmek, arkadaşlarından sadakat görmek istiyordu. Onun topraklarını, kontrolündeki her şeyi istiyordu. En çok da ondan intikam almak istiyordu.

Bugün nihayet bu kıskançlığından kurtulacaktı. Bugün adaletin yerini bulacağı gündü.

İnfaz ya da her şey yolunda gider ve çok sayıda MacHugh öldürülürse infazlar için harika bir gündü. İzleyemeyecek olması çok kötüydü, fakat cellatlardan uzak durması gerekiyordu, böylece masum olduğunu iddia edebilir ve Arbane Manastırı'nda olduğuna kefil olabilecek kutsal tanıkları olabilirdi.

Owen planını dikkatle tasarlamış ve defni yönetecek askeri kendi eliyle seçmişti.

“Zamanlama çok önemli,” diye açıklamıştı. “Bey MacHugh’u ovaya bakan tepenin üstünde görmeden kardeşini gömmeye başlamayın. Neler olduğunu anlayacak ama bunu durduramayacak. Endişelenme. Okları o kadar uzaktan etkili olmaz ve atı da uçamaz. Ölen kardeşinin yanına vardığında çok geç olacak ve sen adamlarınla saklanmış olacaksın. Aynı zamanda bir grup asker ağaç hattının ardında batıda bekleyecek. MacHugh yeterince yaklaşıp yaklaşmaz etrafını sarıp saldırıya geçecekler.” Haince ellerini ovuşturup ekledi: “Her şey yolunda giderse Bey Colm MacHugh ve kardeşi Liam hava kararmadan defnedilmiş olacaklar.”

Owen’ın definden sorumlu olarak seçtiği asker Gordon adında geniş omuzlu, kalın kafalı bir adamdı. Owen defnin zamanlamasının önemini anlayıp anlamadığını görmek için emirlerini ona tekrarlatmıştı.

Liam MacHugh’u esir almak savaşçılar için pek zor olmamıştı. Sık ağaçların arasından geçerken ona pusu kurmuşlardı. Onu iyice dövdükten sonra botlarını çıkarıp ayak bileklerini kalın bir halatla bağlayarak önceden kazdıkları dar çukura doğru kendi atının arkasında yerde sürüklemişlerdi.

MacHugh’un tepeye varması ve neler olacağını anlaması için Liam’in kendine gelmesini gergin bir şekilde beklerken, yedi askerden altısı defin hakkında tartışmaya başladı.

Tartışma çekişmeye dönüştü. Üç asker MacHugh’un kardeşinin baş aşağı gömülmesini istiyordu. Böylece ayak parmakları hareket etmeyi kestiğinde öldüğünden emin olabileceklerdi. Diğer üç asker ise onu ayakları aşağıda olacak şekilde çukura atmaktan yanaydı. Kafasına son kez bir

kürek dolusu toprak atana dek haykırdığını ve merhamet dilediğini duymak istiyorlardı.

“Uyanmayabilir,” dedi askerlerden biri. “Onu çukura baş aşağı atmaktan yanayım.”

“Onu döverken itiraz bile etmedi. Neden şimdi bağır-maya başlayacağını düşünüyorsunuz ki?” diye sordu bir diğeri.

“Yaklaşan sise bakın. Yeri çoktan kapladı ve botlarıma doğru yükseliyor. Sis yoğunlaşırsa zaten kafasını göreme-yeceksiniz.”

“Başlığını açıp yüzüne biraz su serpersen uyanır,” diye öneride bulundu bir diğeri.

“Çukura baş aşağı girecek.”

“Önce ayakları girecek,” diye bağırان askerlerden biri kendisiyle aynı fikirde olmayanlardan birini itti.

Gordon tartışmanın çok geçmeden fiziksel bir kavgaya dönüşeceğini biliyordu. Gözünü tepeden ayırmadan ada-mın nasıl gömüleceğine oylama sonucu karar vereceğini belirtti.

Liam MacHugh mezarına ayakları önce girecek şekilde gömülecekti.

ALTI

Bir gelinin damatla nikâh seremonisinden önce tanışmamış olması alışılmamış değildi, fakat Gabrielle adamı nikâhtan önce bir anlığına da olsa görmek istiyordu. Bey Monroe hakkında edindiği tek bilgi yaşlı bir adam olduğuydu. Kimse ona *ne kadar* yaşlı olduğunu söylememişti ama kaygılanıyordu. Ya bir canavar çıkarsa? Ya ayakta duramayacak kadar yaşlıysa? Ya da dişsizse ve sadece lapa yiyecekler yiyebiliyorsa? Yaşın ve görünüşünün onun için önemli olmaması gerektiğini biliyordu ama ya davranışları katlanılmazsa? Daha da kötüsü ya etrafındakilere karşı acımasızca davranıyorsa? Ona bel bağlayan adamlara ve kadınlara kötü davranan biriyle birlikte yaşayabilir miydi?

Annesi ona sık sık çok fazla endişelendiğini söylerdi, fakat bilinmeyen şeyler genelde insanı endişelendirmez miydi? Gabrielle'i endişelendirirdi. Annesinin yanında olup ona tavsiye vermesini ne de çok isterdi. Ama annesi iki sene önce kışın ölmüştü. Gabrielle hayatında uzun yıllar boyunca ona sahip olduğu için kendini şanslı hissetse de bazen hâlâ onunla konuşabilmek için can atıyordu. Bugün o anlardan biriydi, çünkü Gabrielle kendi nikâh törenine gitmek üzereydi.

Gabrielle ve babasına Highlands'a doğru hizmetkârlarının yanı sıra yirmi asker eşlik ediyordu. Bir hafta sonra nikâh seremonisinin gerçekleşeceği Arbane Manastırı'na doğru gidiyorlardı. Yol yorgunu gruba manastırda odalar verilecekti.

Dağ yolunda tırmanmak yavaş ve zorluydu. Gidecekleri yere yaklaştıkça Gabrielle daha çok içine kapanıyordu.

Patika dar ve engibeliydi, fakat keskin bir dönemeci alır almaz babası yanında ilerlemeye başladı. Baron Geoffrey onun geleceğe dair endişelerini dindirmenin bir yolunu düşünmeye çalıştı.

Aşağıdaki yemyeşil vadiyi işaret etti. "Buraların ne kadar yeşil olduğunu fark ettin mi Gabrielle?"

"Evet, baba, fark ettim," diye yanıtladı genç kadın isteksizce.

"Peki Highlands'ın taze havasının ne kadar canlandırıcı olduğunu?"

"Evet, fark ettim."

İyi kalpli baron kızının keyfini yerine getirmeye kararlıydı. "Bazı Kuzey İskoçyalılar cennete dokunabileceğimiz kadar yüksekte olduğumuza inanıyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Gabrielle'in babası genelde bu kadar hayalci değildi. Asıl hayal kurmaya düşkün olan annesiydi ve hayalperestliği kızına geçmişti. Ama babası kesinlikle hayalperest değildi. O savaşçıların lideriydi, bir koruyucuydu ve son derece pratik bir adamdı.

"Yanıldıklarınızı düşünüyorum," diye yanıt verdi Gabrielle. "Cennete dokunacak kadar yüksekte değiliz. Bu sadece St. Biel'de mümkün olabilir."

"Nereden biliyorsun?"

"Annemden."

"Ah," dedi Baron Geoffrey melankolik bir gülümsemeyle. "Sana tam olarak ne söyledi?"

“St. Biel’de limana bakan heykelin yanında durduğunda hep aynı şeyi, yeryüzünde cennete ancak bu kadar yakın olabileceğini söylerdi.”

Gabrielle boynuna taktığı altın madalyona dokundu. Altın paradan yapılmıştı ve St. Biel’i andırıyordu. Küçük-lüğünden beri hiç çıkarmamıştı. Annesi de onunkine benzer bir madalyonla gömülmüştü.

Babası bu hareketi fark etti. “Onu ben de özlüyorum,” dedi. “Ama her zaman kalbimizde olacak.” Sonra içini çekerek ekledi: “Gökyüzünün ne kadar mavi olduğunu fark ettin mi? Annenin gözleri kadar mavi.”

“Fark ettim... Ayrıca bu toprakların ne kadar güzel olduğuna tekrar tekrar dikkat çektiğini de fark ettim. Acaba bir sebebin olabilir mi?” diyerek ona takıldı.

“Çevreni takdir etmeni istiyorum, burada ve evliliğinde mutlu olmanı istiyorum Gabrielle.”

Gabrielle bu sözlere karşı çıkmak istedi. Mutluluk istenebilecek en iyi şey miydi? Tutku, sevgi ve heyecan sadece hayaller için miydi? Hepsine sahip olmak mümkün müydü? Bu soruları babasına yöneltmeyi çok istiyordu ama yapamadı. Dilini tuttu. Yola devam ettikleri sırada babası gibi pratik olacağına dair kendi kendine yemin etti. Yetişkin bir kadındı ve yakında evlenecekti. Çocuksu hayalleri bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti.

“Mutlu olmaya çalışırım,” diyerek babasına söz verdi.

Taşlı bayır yüzünden yine yavaşlamak zorunda kaldılar. Babası yüzündeki ifadeyi ve gözlerindeki üzüntüyü gördü. “Kızım,” dedi bıkkınlıkla. “Cenazeye gitmiyorsun. Neşeli olmaya çalış.”

“Denerim.”

Bir saat sonra atların dinlenebilmesi ve ayaklarını açabilmeleri için kervan durduğunda babası Gabrielle’le birlikte yürümek istedi.

Etrafı çiçeklerle bezeli bir derenin kenarındaki huş ağaçlarının altında dinlenmek için durana dek ikisi de hiç konuşmadı.

“Bey Monroe ve ailesinin bir kısmıyla tanıştım. Sana iyi davranacak.”

Gabrielle müstakbel eşi hakkında konuşmak istemiyordu ama babası kararlı görünüyordu. “Öyleyse ben de ona iyi davranırım,” dedi.

Baron kafasını salladı. “Sen inatçı bir kızsın.”

Dönüp ona baktı. “Baba, bana söylemekte zorlandığın şey nedir?”

Babası içini çekti. “Bir eş olduğunda hayatın değişecek. Evliliğinde eşit şartlara sahip olmayacaksın ve bunu kabul etmek zorundasın.”

“Annem seninle eşit şartlara sahipti, öyle değil mi?”

Gülümsedi. “Evet, öyleydi,” diyerek kabul etti. “Ama o bir istisnaydı.”

“Belki ben de bir istisna olurum.”

“Zamanla belki olursun,” dedi babası. “Müstakbel eşin yüzünden endişelenmeni istemiyorum. Sana elini asla kaldırmayacağına dair söz aldım, bildiğin gibi eşlerine karşı acımasız olan kocalar var.” Bu gerçeği dile getirirken sesinde tiksinti dolu bir tını vardı.

“Baba, bana kalırsa bu evlilik seni benden daha çok endişelendiriyor. Gerçekten eşim ya da başka bir adam bana elini kaldırırsa ne yapacağımı mı merak ediyorsun?”

Biraz üzgün bir şekilde yanıt verdi: “Hayır, merak etmiyorum. Seni ben eğittiğim için ne yapacağını çok iyi biliyorum.” Kızının araya girmesine izin vermeksizin konuşmasını sürdürdü. “Ancak evlendiğinde bazı şeyler değişecek. Artık istediğini yapmakta özgür olmayacaksın. Eşinin düşüncelerini ve ihtiyaçlarını hesaba katmak zorunda kalacaksın. Birçok açıdan bağımsız oldun ama bundan böyle kendini tutmayı öğrenmelisin.”

“Bana özgürlüğümden vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?”

İçini çekti. Kızı bu fikir karşısında şaşırılmış görünüyor-
du. “Kısmen,” diyerek dolaylı bir cevap verdi.

“Kısmen mi?”

“Evlendiğinde...” diye devam etti Baron Geoffrey. “Kocanla aynı yatağı paylaşacaksın ve...” Sohbetin nereye gittiğini fark ettiğinde artık çok geçti. Durdu, sonra utan-
cını saklamak için öksürdü. Bu konuyu gündeme getire-
rek ne yaptığını sanıyordu? Kızıyla gerdek yatağı hakkında konuşmak onun için imkânsızdı. Bu göreve uygun de-
ğil-
di. Bir süre düşündükten sonra yaşlı kadınlardan birinden evlendiği günün gecesi neler olacağını ona açıklamasını istemeye karar verdi.

“Ne söyleyecektin?” diye üsteledi Gabrielle.

“Manastıra yaklaştık sayılır,” diye kekeledi. “Sanırım bir saatlik yolumuz kaldı, ters yöne doğru gidersek Finney Ovası’na da yakın sayılırız.”

“Henüz erken. Hava kararmadan önce ovaya bakacak kadar vaktimiz olacaktır.”

“Bey Buchanan’ı ziyaret etmem gerektiğini unuttun mu?” Batıya doğru işaret etti. “Bir sonraki tepeye vardığımızda kervandan ayrılacağım. Evine vardığımda hava kararmış olur. Sen ve diğerleri manastıra doğru yola devam edeceksiniz.”

“Diğerleri yola devam ederken muhafızımınla ovaya gitmem mümkün mü? Onlara yetişmekte zorlanmayacağımıza eminim. Kral John’un bana verdiği çeyizi görmeyi çok istiyorum.”

Baron uzun bir süre kızının isteğini düşündükten sonra kabul etti. “Dört muhafızı da yanına aldığın, yayını ve oklarını yanında taşıdığın ve son derece dikkatli olduğun sürece olabilir. Zamanı dikkatli kullanacağına ve hadisesiz

bir gezi olacağına söz vermelisin. Ancak o zaman gitmene izin veririm.”

Gabrielle gülümsemesine engel oldu. “Hadisesiz bir gezi mi baba?”

Gözlerindeki ışıltıyı gören Baron Geoffrey birden kızına hayranlık ve saygı duydu. Siyah saçları ve annesinin kine benzeyen menekşe mavisî gözleriyle Gabrielle hoş ve güzel bir genç kadın olmuştu. Okuma yazması vardı, dört dil biliyor ve bu dilleri harika bir şekilde konuşabiliyordu. Annesi Gabrielle’in kadınsı uğraşlar konusunda tecrübeli olduğundan, o ise daha pratik konularda eğitimli olduğundan emin olmuştu. Bir erkek kadar iyi at binebiliyordu, okçulukta da oldukça iyiydi, hatta hedefleri ondan daha iyi tutturuyordu.

“Hadisesiz bir gezi mi?” diye tekrarladı Gabrielle, babasının neden bu kadar dalgın olduğunu merak ediyordu.

Baron silkinip düşüncelerinden sıyrıldı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Bilmiyormuş gibi yapma. Yaramazlık yapmaya meyillisin.”

Gabrielle buna karşı çıktı. “Neden böyle düşündüğünü anlayamıyo...”

“Hadisesiz bir gezi olacağına ve yaramazlık yapmayacağına dair söz ver. Bu konuda bana söz vermelisin, kızım.”

Gabrielle kafasını salladı. “Söz veriyorum. Yaramazlık yapmayacağım ve olaysız bir öğleden sonra olacak.”

Ona olan sevgisini göstermekte zorlanan Baron Geoffrey kızının omzuna hafifçe vurduktan sonra atların yanına geri döndü.

Gabrielle koşup ona yetişti. “Baba, çok fazla endişeleniyorsun. Söz verdiğim gibi dikkatli olacağım, o yüzden surat asmayı bırak. Hiçbir şey olmayacak.”

İki saat sonra bir adamı öldürmek zorunda kalacaktı.

YEDİ

Gabrielle bir cinayete engel oldu.

Endişelerini unutmak için biraz heyecan yaşamak istemişti, fakat bu kadar korkunç bir şeye tanık olacağını aklından bile geçirmemişti.

Yolculuk güzel başlamıştı, hatta canlandırıcı olduğu bile söylenebilirdi. Babasını sakallı yanağından öpüp Buchanan'ların yanına güvenle gitmesini diledikten sonra atı Rogue'a koşturmak için kendisini zor tuttu. Eyere binerken Stephen'ın yardım etmesine bile izin verdi. Yakında rüzgârda uçacağını hisseden Rogue heyecanla ilerlemeye başladı.

Baron Geoffrey'nin izlediğini bilen Gabrielle uysal kız rolüne bürünüp heyecanlı Rogue'un her zaman yaptığı gibi dörtnala koşmasına mani oldu. Onu daha yavaş bir şekilde gitmeye zorladı. İçinde babasının ne yaptığını çok iyi bildiğine dair bir his vardı, bu yüzden gözden kaybolmadan önce dönüp ona son kez el sallayana kadar gülümsememeye çalıştı.

İstediklerini yapacak kadar özgür kaldığında dizginleri gevşetip Rogue'u hafifçe dürttü. At hızla koşmaya başladı,

en yakın tepenin doruğuna vardıklarında Gabrielle uçu-yormuş gibi hissediyordu. O kadar mutluydu ki kahkaha attı. Üzerine çöken ağırlıktan nihayet kurtulmaya başla-mıştı.

Her zamanki gibi Stephen önüne geçti. Christien ve Lucien iki yanındaydı, en gençleri Faust ise arkasından ilerleyerek onu koruyordu. Dört askerin açık sarı saçları, mavi gözleri ve yıpranmış bronz tenleri öylesine birbir-lerine benziyordu ki kardeş olabilirdi. Üniformaları da benzerdi, tamamen siyahlar içindelerdi ama kalplerinin üzerinde zor seçilen St. Biel hanedanının amblemini ta-şıyorlardı.

Ama karakterleri oldukça farklıydı. Belki de en büyük-leri ve diğer üç muhafızın lideri olduğu için Stephen en ciddi olanlarıydı, nadiren gülümserdi. Christien aklından geçenleri söylemekte hiç tereddüt etmezdi ve onu kızdır-mak çok kolaydı. Lucien'in harika bir mizah anlayışı vardı. Faust ise en sessizleriydi.

Hepsi kendi dilinde konuşuyordu. Gabrielle gibi Gal-ce konuşabiliyor olsalar da genellikle konuşmamayı tercih ediyorlardı.

Gabrielle bu dört adamın sadakatine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Hayatının büyük bir bölümü boyunca onun koruması olmuşlardı. Mace-raperest yanı onu tehlikeli durumlara soktuğunda onu sakınmış, sırlarını saklamışlardı - yaramazlıklarını bilme-mesini istediğinde babasından bile. Onun güvenliği daima öncelikleri olmuştu, fakat Gabrielle onların güvenilirlikle-rini de takdir ediyordu. Birçok kez kendi hayatlarını tehli-keye atarak onu zor durumlardan kurtarmışlardı.

Geçen ay Faust köydeki pazarda onu savunmak zorun-da kalmıştı. Tezgâhların arasında dolaşırken, iki sarhoş adam onu takip etmeye başlamıştı, sırtışları kötü niyet-

lerini belli ediyordu. Ona doğru harekete geçtikleri anda Faust önüne geçip adamların ne olduğunu anlamalarına fırsat vermeden onları yere sermişti.

Geçen sene yaşanan bir başka olayı da hatırlıyordu. Yeni doğan tayı görmek için babasının ahırına doğru gidiyordu. Ahırın köşesini dönecekken tepenin yukarısındaki tahıl vagonunun halatının kopmasıyla araba son sürat üzerine doğru gelmeye başlamıştı. Dönüp arabanın üzerine geldiğini görmesine fırsat vermeyen Christien omuzlarından tutup onu arabanın yolundan iterek uzaklaştırmıştı ve bu sırada arabanın tekerleği dizine çarpmıştı. Ayak bileği morarmış ve şişmişti, haftalarca yürüyememişti.

Gabrielle bu sadık adamların başına açtığı işleri düşününce utandı, fakat yanında olup onunla ilgilendikleri diğer zamanları hatırlayınca gülümsedi. Küçük bir kızken, odasından çıkıp avludaki müzisyenleri dinleyebilmesi için Stephen nöbet tutardı. Bir keresinde de babasının tüm uyarılarına rağmen bir öğleden sonra arkadaşı Elizabeth'le nehrin kenarındaki bir söğüt ağacına tırmandıklarını ve çamurlu sulara düştüklerini hatırladı. Lucien küçük kızları yıkanmaları için aşçıya teslim etmiş ve Baron Geoffrey'nin haberi bile olmadan onlara temiz giysiler getirmişti. Ve dokuz yaşındayken, babasının şatosunun yanındaki çayıra kamp kuran hırpani gezginleri asla unutamıyordu. Onlardan uzak durması konusunda uyarılmış olsa da tüm ziyaretçilerin misafir olduklarını, bu yüzden de layıkıyla ağırlandıkları gerektiğini düşünmüştü. Aşçı akşam yemeği için vişneli turta hazırlıyordu ve Gabrielle soğumaları için açık pencerenin önüne koyulana kadar bekledikten sonra turtaları eteğinde toplamıştı. Misafirlerin turtaları büyük bir iştahla yediklerini görünce çok sevinmişti, arkasını dönüp Christien ve Lucien'i üç metre gerisinde kollarını kavuşturup kaşlarını çatmış halde görmeseydi yanlarında

biraz daha oyalanıp kamplarını ziyaret edebilir, hatta kısa bir geziye çıkma tekliflerini bile kabul edebilirdi. O gece hizmetçisi Gabrielle'in eteğindeki sıra dışı lekelerin nasıl olduğunu sorduğunda muhafızlar yaramazlığından bahsetmemişlerdi, fakat daha sonra küçük kızla yalnız kaldıklarında onu dünyanın acı gerçekleri hakkında uyarmışlardı.

Christien ve Faust aralarına sonradan katılmış olsa da hatırlayabildiği kadarıyla Stephen ve Lucien hep yanında olmuştu. Hayatının ufak tefek olaylarının yanı sıra önemli olayları boyunca biri ya da daha fazlası hep yanındaydı. En kötü anlarında bile yanındaydılar. Annesinin durumu kötüleşip bir kez daha onun başucuna çağrıldığında, Gabrielle onu son kez ziyaret ettiğini anlamıştı. İki uzun ve üzücü gün boyunca babasıyla birlikte ölmek üzere olan kadının yanında oturup elini tutmuş ve saçlarını okşamışlardı. Bu süre zarfında yanlarına birçok hizmetçi ve doktor gelip gitmişti, fakat o iki günün her dakikasında kapının dışında dört muhafız da nöbet tutmuştu. Hiçbiri yerinden ayrılmamıştı.

Gabrielle onların yaptıklarını düşünerek Finney Ovası'na doğru giderken bu çok sevdiği dostları için şükretti.

Stephen doğuya yönelirken düşüncelerinden sıyrılıp onu takip etti. Atlar iyice koştuktan sonra hızlarını düşürdü. Etraflarını saran engebeli arazi sarp ve baş döndürücü yeşil bir battaniyeyle kaplıydı. Tepeden aşağıya açık mor süpürgeotları, beyaz kuş otları ve sütotları yayılıyordu. Babası ona İskoçya'nın güzel olduğunu söylemişti ama Gabrielle ucsuz bucaksız manzaraya bakarken Highlands'ın büyüleyici olduğunu düşündü.

Yükseğe çıktıkça hava soğumaya başladı. Çam kokusu yoğun ve serin rüzgârı yüzünde hissetmek harika bir histi.

İki saat boyunca tırmandıktan sonra aniden bir plato-nun ucuna vardılar. Araziyi önceden keşfetmiş olan Step-hen ona gidecekleri yere varmalarının ancak tek bir yoldan mümkün olduğunu açıkladı.

“Güneyden geldiğimiz için en kestirme yol dümdüz ilerlemek, fakat gördüğünüz gibi yol ağaçlarla örtülü ve atların geçmesi zor olabilir. Ama başarabiliriz.”

“Ya başaramazsak?” diye sordu Christien.

“Öyleyse başka bir yoldan gideriz,” diye yanıtladı Lu-cien.

“Finney Ovası şu ağaçların öteki tarafında mı kalıyor?” diye sordu Gabrielle.

“Evet, Prens.”

Gabrielle güneşten ötürü elini gözlerine siper ederek önce doğruya, sonra batıya baktı. Ağaçlar alabildiğine uza-nıyor gibiydi. Plato kocamandı.

“Ağaçlar ne kadar sık?” diye sordu.

“Tüm yol boyunca ilerlemeye çalışmadım,” dedi Step-hen. Güneşin konumunu dikkate almak adına gökyüzüne baktıktan sonra ekledi: “Anlamak için yeterince gün ışığı-mız olacak.”

“Ağaçların sıklığı bir sorunsa Finney Ovası’na doğu-dan ya da batıdan yaklaşabilir miyiz? Böylesi daha mı hızlı olur?” diye sordu Lucien.

Christien yanıtladı. “Prens Gabrielle’in babası arazi-nin doğusunda ağaçlıkların olduğunu ve bu ağaçlıkların ötesinde Kaenich Gölü olduğunu söyledi. Ayrıca Finney Ovası’nın batısını çevreleyen ağaçların ardında vahşi Buc-hanan’lar yaşıyor.”

“Vahşi Buchanan’lar mı?” Christien’in klandan bu şe-kilde söz etmesi Lucien’i şaşırtmıştı.

“Baron Geoffrey onlara böyle diyor, duyduğu bazı hikâyelere bakılırsa abartıldığını sanmıyorum.”

“Bildiğim kadarıyla hiçbir klan topraklarına izinsiz girilmesine müsaade etmez,” diyerek karşı çıktı Faust.

Gabrielle tatlı dilli muhafızına dönüp bakarken kaşlarını çatı. “Faust şu anda MacKenna topraklarındayız ve kimse bizi durdurmaya çalışmadı.”

“Hayır, Prenses,” diye karşılık verdi Faust. “MacKenna topraklarında değiliz. Finney Ovası’nın güneyindeki arazinin onlara ait olduğu doğru ama şu anda güneydoğu ucundayız ve bu küçük arazi müstakbel eşiniz Bey Monroe tarafından kontrol ediliyor. O yüzden kimse bizi durdurmaya kalkmadı.”

Gabrielle yavaşça ufka göz gezdirdi. Arazi ona tamamen terk edilmiş görünüyordu. Highlands’daki yolculuklarına başladıkları andan beri kimseyi görmemişti. Bu engin topraklarda yaşayan insanlar yabancılarla iletişim kurmak zorunda kalmamak için saklanıyorlar mıydı yoksa çok mu az insan vardı?

“Stephen, doğudan kestirmeye sapıp Finney Ovası’na kuzeyden yaklaşmamıza ne dersin?” diye sordu Gabrielle.

“Prenses, kuzeyimizdeki dağı görmüyor musunuz? Bey Buchanan babanıza dağın eteklerine doğru Finney Ovası’nın üzerinde geniş bir taş çıkıntısının bulunduğu ki-reçli bir kayalık olduğunu söyledi...”

“Babanız bize aşağı inen tek yolun çıkıntıdan aşağı inen dolambaçlı yol olduğunu ve buranın çok sıkı korunduğunu söyledi. Güneşe doğru gözlerinizi kısarak bakarsanız görebilirsiniz,” diye açıkladı Lucien.

“Dağ patikanın başlangıcından üst kısmına kadar Mac-Hugh tarafından kontrol ediliyor ve izinsiz girenlere göz yumuyorlar,” dedi Faust.

“İzinsiz girenlere göz yumuyorlar mı?” Gabrielle bu sözleri tekrar ederken gülümsedi.

“Vakit kaybetmezler,” dedi Christien. “Ve çok çabuk harekete geçerler.”

“Oraya gitmenize izin veremeyiz,” dedi Stephen.

“Bey MacHugh tehlikeli bir adamdır,” dedi Faust.

“Evet, MacHugh klanının çok acımasız olduğunu ve liderlerinin vahşinin teki olduğunu duyduk,” dedi Christien.

Gabrielle kafasını salladı. “Birileri hakkında kötü şeyler söylediği için kimseyi bu kadar çabuk yargılamam.”

“Öyleyse ne yapmak istiyorsunuz, Prenses?” diye sordu Stephen. “Yola nasıl devam etmemizi istiyorsunuz?”

“Karşımızdaki ormanı yürüyerek geçeceğiz,” dedi Gabrielle. “En kestirme yol bu, öyle değil mi? Ayrıca bacaklarımızı açmamız iyi olur.”

Stephen başını eğdi. “Nasıl isterseniz, Prenses. Ormanın içinde olabildiğince at üstünde ilerlememizi öneririm, böylece atlarımız civarda belirebilecek meraklı gözlerden gizlenmiş olur. Faust, yola yaya devam etmek zorunda kaldığımızda atların yanında kalacaksınız.”

Dikenli çalıların iyice daraldığı birkaç yer olmasına rağmen ormanın içinde atlarıyla oldukça yol kat edebildiler. İki kez geri gidip başka bir yol bulmak zorunda kaldılar, fakat sığ bir dereyi geçtikten sonra hızlanabildiler. Son ağaç öbeğine vardıklarında atlarından indiler. Atının dizginlerini Faust’a veren Gabrielle önlerindeki çalıları aralayan Stephen’ı takip etti.

Açıklık sadece birkaç metre ötedeydi ama Stephen aniden durup Gabrielle’in daha fazla ilerlemesini önlemek adına koluyla onu engelledi. Gabrielle onun yanında durup ormanı dinlemeye başladı. Beklerken omzundaki okları tutan kesenin ipini sessizce açıp yayını sol eline aldı. Birkaç saniye sonra sert bir kahkaha ve hemen ardından işitilebilir bir sesle küfredildiğini duydu.

Kıpırdamadan durdu. Adamların konuştuğunu duyabiliyordu ama sesleri boğuk geldiği için ne hakkında konuştuklarını anlaması imkânsızdı.

Muhafızlarının karşı çıkmasını engellemek adına elini kaldırdıktan sonra yavaşça ilerledi. Ağaçlar onu yeterince gizliyordu, fakat hafifçe sola kayınca karşısındaki düz alanı açık bir şekilde görebilme açısı yakaladı. Yedi adam vardı, hepsi de keşişler gibi giyinmiş ve kahverengi başlıklarla kafalarını örtmüştü.

Bir an içlerinden birinin tepesinde durduklarını ve onu gömmeden önce ruhuna dua ettiklerini sandı. Çukura benzeyen bir şeyin etrafında toplanmışlardı. Hemen yanlarında çukurun yeni kazıldığını işaret eden bir toprak yığını vardı. Asıl amaçlarını anlayınca neredeyse nefesi keşildi. Sekizinci adam yerde yatıyordu. Keşiş gibi giyinmişti, üzerinde rengi solgun bir tartan vardı. Bağlı olan el ve ayakları kan içindeydi.

Gabrielle biraz daha yaklaştı. Stephen'ın elini omzunda hissetse de kafasını sallayıp devam etti. Ağaçlar hâlâ onu gizliyordu, bir yandan onları izlerken bir yandan da konuşmalarını dinledi.

Adamlardan üçü bağlı adamı çukura nasıl atmaları gerektiği hakkında tartışıyordu. Üçü baş aşağı atılmasını istiyordu. Diğerleri ise buna şiddetle karşı çıkıyor ve esirlerini ayakları aşağıda olacak şekilde çukura atmayı arzuluyordu. Liderleri gibi görünen sessiz adam son kararı verdi.

Hepsi tek bir konuda hemfikir di: Başına ne geleceğini anlaması için esirlerinin uyanmasını gerekiyordu.

Gabrielle rüzgârın ona taşıdığı konuşma karşısında tiksiniş ve şaşkına dönmüştü. Esirleri ne gibi bir suç işlemişti? Günahı neydi? Sonunda ne yapmış olduğunun önemi olmadığına karar verdi, suçu her ne kadar kötü olursa olsun kimse böylesine sadistçe bir cezayı hak edemezdi. Bu insanlık dışıydı.

Büyüyen tartışmayı dinlerken gerçeği keşfetti. Esirlerinin tek suçu bağlantısıydı. O Bey Colm MacHugh'un kardeşiydi.

Lider en sonunda konuştu. "Hamish, gözünü tepeden ayırma. Kardeşini görene kadar Liam MacHugh'u çukura atamayız."

"Gordon, sağır değilim. Bize ne yapacağımızı zaten söyledin ve ben de söylediğini yapıyorum. Gözlerimi o tepeden bir an bile ayırmadım. Bey MacHugh kardeşini kurtarmak için gelmezse ne yapacağımızı bilmek istiyorum."

"Gelecek," diye karşılık verdi içlerinden biri. "Ve gözleme yerinden döndüğü anda neler olduğunu göreceksin, fakat atını ne kadar hızlı sürerse sürsün o zamana kadar sınırı geçmiş olacağız."

"Peki gömülenin kardeşi olduğunu nereden bilecek?" diye sordu başka biri.

Gordon yanıt verdi. "Şimdiye kadar kardeşinin başının dertte olduğu haberi ona ulaşmıştır. O mesafeden yüzünü görmesi mümkün değil ama tartanı tanır."

"Ya o kadar uzaktan tartanı tanımazsa?" diye sordu Hamish.

"Yine de Liam'ı çukura attığımızı ve gömdüğümüzü görecektir. Anlayacaktır."

"Kardeşinin yüzünü göremezse bizim yüzümüzü de göremez. Öyleyse neden bu cüppeleri giymek zorundayız? Beni kaşındırıyor. Üzerimde böcekler yürüyormuş gibi hissediyorum. Ayrıca domuz yemi gibi kokuyor."

"Şikâyet etmeyi kes, Kenneth," diye emretti Gordon. "Çaldığımız cüppeleri giyiyoruz çünkü MacHugh'un yüzümüzü görmesine izin veremeyiz."

"Bunu bizim yaptığımızı öğrenirse..." Hamish fark edilir şekilde ürperdi. "Bize bizi diri diri gömmekten daha kötü şeyler yapar."

Diğerleri de homurdanarak onunla aynı fikirde olduklarını belirttiler. “Belki de onu burada bırakıp gitmemiz daha iyi olur,” dedi Kenneth. Gergin bir şekilde çukurdan geri çekiliyordu.

“Saçmalamayın,” dedi Gordon. “Bey MacHugh asla kim olduğumuzu öğrenemeyecek. Neden güneyden getirildiğimizi sanıyorsunuz?” Bir şikâyet daha etmelerine izin vermeden hemen ekledi: “Ve yüklü miktarda para aldığımızı. Bundan vazgeçmek mi istiyorsunuz?”

“Hayır ama...” diye söze başladı Hamish.

“Bu kadar kaçma muhabbeti yeter,” diye çıkıştı Gordon. Bilinci kapalı halde yerde yatan savaşçının başında duran askere dönüp, “Tekmele şunu, Roger. Hareket edip etmediğine bak. Çukura girerken kendinde olmasını istiyorum,” dedi.

Roger emri yerine getirip adamın yan tarafına bir tekme attı. Liam hareket etmedi.

“Bu kez uyanacağını sanmam,” dedi Kenneth. “Sanırım ölüyor.”

“Onu o kadar kötü dövmemeliydin, Gordon,” diye homurdandı Hamish.

“Hepimiz onu sırayla dövdük,” dedi Roger.

“Biz sadece bize söyleneni yaptık,” diyerek karşı çıktı başka biri.

Gordon kafasını salladı. “Bu doğru. İyi askerler gibi bize verilen emirleri yerine getiriyorduk.”

Kenneth cüppesinin başlığını itip kulağını kaşıdı. “Söylenene. Liam MacHugh ne yaptı?”

“Sana on kez anlattım,” diye bağırان Gordon onu çukura devirecek kadar güçlü bir şekilde itti.

Asker dengesini korumaya çalışırken sendeledi. “Tekrar anlat,” dedi.

“Liam’ı yakaladık ve ağabeyini dağdan indirmek için

onu öldürüyoruz, böylece batıdaki ağaçların arasında saklanan askerler adamı farkında olmadan yakalayabilecekler.”

Kenneth rahatsız edici bir böceği kovmak istercesine tekrar kulağını kaşıdı. “Onu yakaladıklarında ne yapacaklar?”

Gordon kafasını salladı. “Öldürecekler tabii seni aptal, sonra da kardeşinin yanına gömecekler.”

Kenneth bu hakaret üzerine gücenmiş gibi göründü. “Askerler hangi klandan? O tarafta saklananlar.” Eliyle batıyı işaret etti ve onları görebilmek için gözlerini kısarak baktı.

“Hangi klandan olduklarını boş ver,” diye karşılık verdi Gordon. “Ne kadar az şey bilersen, senin için o kadar iyi.”

“Bakın! Liam uyanmış gibi,” dedi başka bir asker esirlerini ayağıyla dürterek.

Roger neşeyle güldü. “Güzel. Onu çukura attığımızda neler olduğunu anlayacak. Yüzüne serpecek biraz daha suyun var mı Manus? İyice kendine gelsin.”

Kenneth hemen araya girerek, “Hiç de uyanmış gibi değil,” dedi. “Ne zamandır yüzüne bakıyorum, gözlerini bir kez olsun kırpmadı. Ölmüş sayılır.”

“Ama Gordon’un dediği gibi yüzüne su serpersek belki de...” diye başka bir asker öneride bulundu.

“Suyun hepsini kullandım,” dedi Manus. “Yüzüne tükürebiliriz.”

Adamlar bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüp gülmeye başladılar. Gabrielle itişip birbirlerine karşı bir festivaldeymiş gibi davrandıkları sırada son iki ismi de duydu. Fergus ve Cuthberth. Yedi ismi de hatırlamasının önemli olduğunu biliyordu çünkü günün birinde intikamı alınacaktı.

Hamish kafasını kaldırıp Bey MacHugh’u görünce gül-

meyi kesti. "İşte orada! İşte orada!" Bir yandan bağırıp bir yandan da başlığını kafasına geçirmeye çalıştı. "MacHugh orada!"

Gabrielle dahil olmak üzere herkes tepeye baktı. Güneşin önünde altın rengi bir bulanıklık gibi hareket eden atının üstündeki bir savaşçının silüetini gördüler.

"Yeterince vaktimiz var," dedi Kenneth. "MacHugh uçarak buraya gelemez."

"Peşindeki adamlara bakın. Şimdiden yirmi kişi saydım," diye bağırdı Manus, korkudan sesi titriyordu.

Gordon telaşlandı. Arkasından bir ses geldiğini sandı. Hızla arkasına döndü, eli kılıcının kabzasındaydı. Bir tehdit göremeyince dönüp önce doğuya, sonra batıya baktı. Hiçbir şey yoktu. "Yeterince vakit kaybettik," dedi. "Onu çukura atın. Üzerini toprakla kapatıp yolumuza devam etmeliyiz."

Roger ve Cuthbert Liam'ın yanına koşup onu ayağa kaldırdılar. Esirin kafası öne doğru düştü. Fergus saçından tutup onun kafasını geriye doğru çekti. "Gözleri yine kapandı," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Gözlerini hiç açmadı," diye karşılık verdi Kenneth.

Liam'ı çukura doğru sürüklerken uzaktan gelen bir gürültü dikkatlerini çekti. Yedisi birden aynı anda sesin geldiği tarafa dönerken atlarının üzerindeki savaşçılar vadinin ucundaki ağaçların arasından çıktılar. Aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışan atların toynakları yeri dövüyordu. O kadar uzaktalardı ki ufuk çizgisindeki noktalar gibi görünüyorlardı.

"Buchanan'lar olabilir," diye bağırdı Manus. "Henüz tam olarak göremiyorum ama onlar olduğunu tahmin ediyorum."

"Bizi öldürecekler! Hepimizi öldürecekler!" diye bağırdı Hamish. Ne tarafa kaçacağına karar vermeye çalışan kö-

şeye sıkışmış bir orman faresi gibi etrafında döndü. “Nereye saklanabiliriz? Nereye?”

Cuthbert ve Manus Liam’ın gevşek bedenini yere bıraktı. Emir verirken Gordon’un sesi telaşlıydı. “Kaldırın onu. Acele edin, lanet olsun. Kaldırın onu. Onu atından indirirken bir anlığına gözleri açıldı, o yüzden gördüğü tek kişi benim. O çukura girmeden önce onu öldürmeliyim. Onu gömüp havasızlıktan ölmesini bekleyecek kadar vakitimiz yok.”

Cuthbert ve Manus bu sözlere uymadı. Roger, Kenneth, Hamish ve Fergus da onu dinlemedi çünkü çoktan kaçmaya başlamışlardı.

Gordon kılıcını çekti. Aynı anda Gabrielle yayına yerleştirdiği oku gerip hazırlandı.

Buchanan savaşçılarının oklarının yedi adama erişmesi mümkün değildi ve dağdan inen MacHugh savaşçıları da kendilerinden birini kurtaramayacak kadar uzaktalardı.

Birden başka bir gürültü duyuldu. MacHugh’a pusu kurmak için ağaçların arasında bekleyen askerler düzlükte Buchanan’lara doğru ilerlemeye başladılar. Tam anlamıyla bir savaş çıkmak üzereydi. Acele etmezlerse Gabrielle ve muhafızları kendilerini savaşın ortasında bulacaklardı.

Gabrielle gözlerini bu sıçan sürüsünün lideri olan Gordon’un üzerinden ayırmadı. Esiri kıpırdamıyordu. Liam yerde yan yatmıştı ve Gordon telaşla kuzeye bakıp duruyordu. Birkaç adım geri çekildi, tereddüt ettikten sonra tekrar öne doğru adım attı. Gabrielle onun kaçıp yüzünü gören Liam’ı öylece bırakmayacağını biliyordu.

“Stephen,” diye fısıldadı. “Iskalarsam...”

“Iskalamazsınız.”

“Ama yine de... Hazır ol.”

Gordon kararını verdi ve Liam’ı ikiye ayırmak amacıyla kılıcını havaya kaldırdı.

Ama Gabrielle'in oku onu durdurdu. Kusursuz bir vuruştı, okun ucu etini ve kaburgalarını geçip kara kalbine saplandı.

Saniyeler sonra Buchanan'lar ve düşmanları savaş meydanında karşılaştıklarında ayaklarının altındaki zemin titriyordu. Birbirine çarpan kılıçların çıkardığı metalik ses kulak tırmalıyordu. Kıyım başlamıştı.

Kargaşa ona doğru yaklaşıyordu. Gabrielle yanına varmadan Liam MacHugh'un atlar ya da adamlar tarafından çiğnenmemesi için dua etti. Neyse ki Christien ve Faust vakit kaybetmeden atlarla yanlarına varmıştı. Gabrielle Rogue'un sırtına binip başlığını kafasına geçirdi ve karışıklık sırasında kimsenin onu görmemesini umarak açık araziye doğru yola koyuldu.

Ama Stephen ona engel oldu. Onun ne yapmak istediğini biliyordu. "Christien ve ben ilgileniriz. Lucien ve Faust sizi az önce geçtiğimiz dereye götürecek. Acele edin, Prenses. Buradan uzaklaşmalısınız."

Gabrielle karşı çıkarak zaman kaybetmedi. Rogue'u dürtüp ormana doğru sürdü. Dakikalar sonra derede Stephen ve Christien onlara yetişti. Gabrielle savaş sırasında ezilmedikleri için Tanrı'ya şükretti.

"Yaşıyor mu?" Atından inip Stephen'in yanına koştu. Muhafız Liam MacHugh'u atının eyerine atmıştı.

"Hâlâ nefes alıyor," diye karşılık verdi Stephen.

"Öyleyse acele et. Ona nerede yardım edebileceğimizi biliyorum."

SEKİZ

Bir başka t  yler   rpertici savaş narası havayı yırttı. Ardından acı dolu   ışlıklar yükseldi.

MacHugh'lar savaşa katılmıştı. Geçit vermez bir hat oluşturarak ilerliyorlardı. Buchanan'lar onları takip ediyordu, dakikalar içinde iki klan düşmanı aralarında sıkıştırmıştı. Merhamet göstermediler. Göze gözdü, savaş sona erdiğinde arazi cesetlerle doluydu.

O sırada deliye dönmüş gibi Liam MacHugh'u aramaya başladılar. Colm MacHugh atından atlayıp düşmanların kardeşi için hazırladığı   ukura koştu.   ukurun boş olduğunu görünce büyük bir rahatlama hissetti. Toprak yığınının yanında yatan tek bir ceset vardı. Colm onu tanımıyordu. Adamın göğsüne saplanan okun üzerindeki sıra dışı işaretleri incelerken Bey Brodick Buchanan ona katıldı.

  Bu da kim?" diye sordu Colm.

Brodick kafasını salladı. "Onu daha önce hiç görmedim."

Colm oku ölü adamın göğsünden   ekip   ıkardı. "Bu bir Buchanan oku mu?"

“Hayır. Sizin olduğunu sanmıştım.”

“Bu işin arkasında MacKenna var.”

Brodick kafasını salladı. “Yerdekiler onun askerleri değil ve bu da onların oku değil. İşaretler... Daha önce böyle bir ok hiç görmemiştim. Burada MacKenna’ya ait hiçbir iz yok.” Yerden bir halat parçası aldı. Üzerinde kan vardı. “Kardeşini bununla bağlamışlar.”

“Yine de bu işin arkasında MacKenna’nın olduğunu düşünüyorum,” diye üsteledi Colm.

“Kanıtın olmadan onu suçlayamazsın,” diyerek mantıklı bir yaklaşım gösterdi Brodick.

“Liam çok uzağa gitmiş olamaz.” Colm etraflarını saran ağaçlara baktı. “Onu ya da onun kimin elinde olduğunu bulana kadar aramaya devam edeceğiz.”

“Buchanan’lar sizin yanınızda,” dedi Brodick. “Bu ah-laksız olayın intikamını alana dek.”

İki bey araziye taramaları için adamlarını küçük gruplara ayırdı, fakat saatlerce süren aramadan sonra bütün gruplar alanı iyice aramalarına rağmen onu bulamadıklarını rapor etti.

Liam MacHugh kayıplara karışmıştı.

DOKUZ

Liam MacHugh berbat haldeydi. Biri sırtını kırbaçlamıştı ve derisi kanlı şeritlere bölünmüştü. Bacaklarıyla ayak tabanları da darbe almıştı ve başının sağ tarafındaki derin kesikten kan akıyordu.

Gabrielle Arbane Manastırı'nda savaşçıya yardım edebileceklerini biliyordu, oraya bir an önce varmak için acele etse de yaralı adamın ihtiyaçları önce geliyordu.

Savaş alanından yeterince uzaklaşana kadar derenin kenarında ilerledikten sonra durdular. Stephen Liam MacHugh'u attan indirip yere, Gabrielle'in yanına yatırdı. Gabrielle onun başını yavaşça kucağına koyup şakağındaki yaraya bir bez bastırarak kanamasını durdurmaya çalıştı, sonra içliğinden koparıp soğuk suya soktuğu bir parçayla diğer kesikleri elinden geldiğince temizledi. Enfeksiyon kapmamak için adamın ilaca ihtiyacı vardı, sırtı için de merheme. Ayrıca birinin şakağındaki yarayı dikmesi gerekiyordu ve Gabrielle onun daha fazla acı çekmesini istemediğinden bu işi üstlenmek istemiyordu.

Derenin kıvrımı Finney Ovası'ndan yeterince uzaktaki çam ağaçlarının arasında kalıyordu. Gözlerden uzaktaydı-

lar ve genç kadın burada davetsiz misafirlere karşı güvende olduklarını umuyordu. Lucien ve Faust alana göz kulak olurken, Stephen ve Christien onun yanında kaldı. Gabrielle muhafızlarına onu hareket ettirmeleri için seslenmek üzereyken Liam'ın başındaki yara yeniden kanamaya başladı.

“Prenses, elbiseniz kan içinde,” dedi Stephen.

“Sorun değil,” diye karşılık verdi Gabrielle. “Bu zavallı adam için endişeleniyorum. Çok kan kaybetti.”

“Kurtulabileceğini sanmıyorum,” dedi Christien. “Bu olasılık için hazır olmalıyız. Cesedini ne yapmamızı istersiniz?”

Christien'in açık sözlülüğü Gabrielle'i şaşırtmadı. Duygusuz bir adam değildi. Şefkatli ama aynı zamanda dört muhafızından en pratik olanıydı.

“Ölürse Tanrı'nın isteği bu demektir, fakat hayatta kalması için elimden geleni yapacağım.”

“Biz de öyle,” diyerek ona güven verdi Stephen. “Ancak Christien doğru bir noktaya değindi. Bu MacHugh savaşçısı sizi görmedi.”

Genç kadın tatlılıkla gülümsedi. “Nasıl görsün ki? Henüz gözlerini açmadı.”

“Neyi kastettiğimizi anlamadınız,” dedi Christien. “Büyük bir tehlikede olabilirsiniz.”

Stephen onunla aynı görüşteydi. “Bu insanların kim olduklarını ya da bizi görüp görmediklerini bilmiyoruz. Okunuz mezarın başındaki adamların liderini öldürdü, fakat diğerleri kaçıp gittiler. Onun ölümünden sizin sorumluluğunuzu anlarılarsa, sizden intikam almak isteyebilirler. Hiç kimse orada olduğunuzu bilmemeli.”

Gabrielle ciddi görünen muhafızlarına bakınca Stephen'in haklı olduğunu anladı. Ama sadece kendi güvenliğinden endişe etmiyordu. Finney Ovası'ndaki adamlar iç-

lerinden birini öldürdüğünü anlarsa intikam almak için sadece onun peşinden değil muhafızlarının da peşinden geleceklerdi. Buna izin veremezdi.

“Ne yapmamı önerirsin?” diye sordu.

“Arbane Manastırı’na yaklaştığımızda Lucien ve Faust odanıza kadar size eşlik edecek,” dedi Stephen.

“Elbisenize bulaşan kanı gizlemek için pelerininizi kullanabilirsiniz,” dedi Christien.

“Peki ya yaralı adama ne olacak?” diye sordu Gabrielle.

“Onu manastıra götürmek için başka bir yol bulacağız. Keşişlerin ihtiyacı olan ilaçlara sahip olduğundan eminim.”

Christien kafasını salladı. “Ölürse Bey MacHugh’un sizi suçlama olasılığı var. O korkakların onun hakkında ne söylediklerini duyduğunuz.”

“Acımasız olduğunu söylediler,” dedi genç kadın. “Ama masum bir adamı diri diri gömmek üzerelerdi. Neden onların söylediklerine inanayım ki?” Karşı çıkmalarına izin vermeden onlara engel oldu. “Bu adam bizim yeni sorumluluğumuz. Onu kimseye vermeyeceğim. Manastıra dikkat çekmeden girmenin bir yolunu bulacağız. Ancak iyi bakıldığına ikna olduğumda yanından ayrılırım.”

“Ama Prenses...” diye söze başladı Christien.

Gabrielle sözlerine devam etti. “Keşişler Tanrı’nın adamları, öyle değil mi? Onlardan Liam’ın manastıra nasıl geldiği hakkında tek kelime etmemelerini isterim. Söz vermelerini sağlarsam, sözlerinden asla dönemezler.”

“Başka sorunlar da var,” dedi Stephen. “Bir savaşın ortasına giremezsiniz.”

Vazgeçmeyeceklerini biliyordu. “Uzlaşırız. Liam’ın güvende olduğundan ve iyi bakıldığından emin olduktan sonra bu olaydan sıyrılırım.”

“Peki olanlardan kimseye söz etmeyecek misiniz?”

“Kimseye söz etmeyeceğim.”

ON

Fark edilmeden manastıra girmek şaşırtıcı derecede kolay oldu. Manastıra ait binaların etrafını saran duvarın güney ucundaki kapı sürgülenmemişti ve itince hemen açıldı. Pederlerden biri patikadaki yük arabasından indirdiği tahıl çuvallarını rahatça içeri taşıyabilmek için kapının önüne bir taş yerleştirmişti.

Gabrielle ve muhafızları manastırın arkasındaki ağaçların arasından onu izlediler. Genç kadın çuvalların pederden daha ağır görüldüğünü düşündü. Adam kırklı yaşların başındaydı ama pek güçsüzdü. Önce çuvalı bir omzuna atmayı denedi, neredeyse yere yığılıyordu, en sonunda çuvalı kollarının arasına alıp bacaklarının arasında sürükleyerek taşımakta karar kıldı.

Genç kadın açıklıkta atının dizginlerini çekip ona seslendi. “Peder, yardım ister misiniz?”

Adam önce şaşırdı, sonra dinç bir şekilde kafasını salladı. “Yardıma minnettar olurum,” diye seslendi.

Çoktan atlarından inen Lucien ve Faust yük arabasına doğru gittiler. Lucien pederin çuvalın ağırlığı yüzünden zorlandığını görünce çuvalı ondan aldı. “Bunu nereye koymamı istersiniz?” diye sordu.

“Kapıdan girdikten sonra sol tarafta bir ambar binası var. Çuvalı oraya bırakırsanız minnettar olurum.” Cüppesinin kemerinden bir mendil çıkarıp ensesindeki teri sildi. Gülümseyerek Gabrielle’e döndü. “Hoş geldiniz, ben Peder Gelroy.” Patıkada karşıya geçince Stephen’ın eyerinde yatan yaralı adamı fark etti. “Bu da kim?” diye sordu. Daha yakından bakabilmek için Stephen’ın yanına sokuldu, adamın durumu karşısında o kadar şaşırdı ki telaşla haç çıkardı. “Bu zavallıya ne oldu? Yaşıyor mu?”

“Yaşıyor,” diye yanıtladı Christien.

Stephen atından inip Liam’ı kollarına aldı. “Sizin de gördüğünüz gibi bu adamın yardımı ihtiyacı var. Burada bir doktor var mı?”

“Evet, var, birden fazla doktor var,” diye yanıtladı peder telaşla. “Gelin. Beni takip edin.”

Lucien ve Faust hızla tahıl çuvallarını yük arabasından indirdi. Gabrielle atından inip dizginleri Lucien’e teslim etti.

Peder önlerindeki kapıya doğru koştu. “Bu adamın adı ne?”

“Adı Liam MacHugh,” dedi Gabrielle.

Peder Gelroy tepki vermekte gecikmedi. Aniden durduğu için sendeledi, sonra arkasına döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve rengi tamamen solmuştu. “MacHugh dediğinizi mi duydum?” O kadar şaşırmıştı ki soruyu bağırarak sormuştu. “Bana yanlış duyduğumu söyleyin, bu doğru mu?”

“Peder, lütfen bağırmayın,” dedi Stephen.

Peder elini alnına götürdü. Gabrielle adamın elinin titrediğini fark etti.

“Tanrım. Liam MacHugh’u getirdiniz ve durumu kritik. Ölüirse...”

Gabrielle öne çıktı. “Doktorun yardımıyla bu durumu atlatacağımı umuyoruz,” dedi kısık bir sesle.

Peder Gelroy sakinleşmeye çalıştı. “Evet, evet, umudu elden bırakmamalıyız,” diye kekeledi. “Size şunu söylemeliyim. Ölürsa, başımız gerçekten dertte demektir. Çabuk olun. Onu içeri götürün. Benim odamın yanındaki oda boş. Onu oraya yerleştiririz. Size yolu gösterdikten sonra Peder Franklin’i çağırmaya giderim. Diğerlerinden daha yetenekli olduğuna inanıyorum.”

Lucien ve Faust atlarla kalırken, Liam’ı taşıyan Stephen ve Christien Gabrielle ve pederin peşinden manastıra girdi. Geçtikleri koridor karanlık ve dardı, ıslak bir mağara gibi kokuyordu. Kemerli çerçeveleri olan tüm kapılar parçalara ayrılmış kuru tahtalardan yapılmıştı.

Peder kapılardan birini işaret ederek, “Burası benim odam,” dedi. Bir sonraki kapının önünde durup boş olduğundan emin olmak için hafifçe tıklattıktan sonra sürgüsünü kaldırdı. Kapıyı iterek açtı ve içeri girip onlar için tuttu.

Oda ufaktı, küçük pencere yatak görevi gören ot minderin yukarısındaydı. Yatağın üzerine gri renkli yün bir battaniye seriliydi. Odada bir tabure ve küçük bir sandıktan başka eşya yoktu. Sandığın üstündeki su tası ve sürahi-nin yanında iki mum duruyordu.

“Onu yatağa yatırın. Yavaşça,” dedi peder. “Yan tarafına yatsın, böylece sırtı... Yüce Tanrım, zavallı sırtı...” Derin bir nefes alıp verdi. “Peder Franklin’in akşam duasında olduğunu sanıyorum. Ona ilaçlarını getirmesini söylerim. Geri döndüğümde şalımla yağlarımı getiririm ve Liam MacHugh’a son duasını ederim.”

Gabrielle bu sözlere karşı çıktı. “Ama bu dua sadece ölmek üzere olanlar için edilir.”

“Bana ölmek üzere olmadığını söyleyebilir misiniz?”

Başını eğdi. “Hayır, söyleyemem.”

“Öyleyse cennete gidebilmesi için Son Yağ Sürme töreninin yapılması gerekli.”

Odadan çıkmak üzere arkasını döndü, fakat Christien kapının önüne geçip çıkmasını engelledi.

“Peder, bu adamın buraya nasıl geldiğini kimsenin bilmemesi iyi olur.”

“O halde öncelikle içinizden birinin yaralarıyla bir ilgisi olup olmadığını bilmeliyim. Aptalca bir soru ama bilmeliyim.”

“Onu bulduğumuzda bu haldeydi,” dedi Christien.

“Ben de öyle düşünmüştüm, yoksa neden böyle bir yük taşıyasınız ki?” diye karşılık verdi peder. “Bey Mac-Hugh’un kardeşi hakkında hiç kimseye bir şey söylemeyeceğime dair size söz veriyorum, fakat tam olarak neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bizi de sır olarak saklar mısınız?” diye sordu Christien. “Kim olduğumuzu bilmemeniz daha iyi olur.”

Peder kafasını salladı. “Korkarım bunun için çok geç. Bu güzel bayanı görür görmez kim olduğunu anladım. Haftalardır geleceği söyleniyordu.”

Ona dönüp selam verdi. “Sizinle tanışmak bir şeref, Leydi Gabrielle. Endişelenmeyin, gelecekte sizinle tanıştırsam bile sizinle ilk kez tanışıyormuş gibi memnun olacağım. Sırlarınız benimle güvende.”

“Teşekkür ederim, peder,” dedi Gabrielle ama adamın onu duyduğunu sanmıyordu zira çoktan odadan çıkmıştı.

“Gitme vaktiniz geldi, Prens,” dedi Stephen.

Christien da kafasını sallayarak ona katıldığını belirtti. “Evet, vakit geldi.”

İki muhafız endişeli görünüyordu ve onları hayal kırıklığına uğrattığı için Gabrielle de üzgündü.

“Henüz onun yanından ayrılamam. Çok savunmasız.

Böylesine zayıf bir haldeyken birinin yanında kalıp ona göz kulak olması gerek. Gitmeden önce iyi ellerde olduğundan ve gerekli ilaçların verildiğinden emin olmalıyım.”

Kararından döndürülemezdi. Peder Franklin’in gelmesiyle sırlarını paylaşacakları bir kişinin daha olacağı gerçeği ona göre önemsizdi. Peder Franklin de Tanrı’nın adamıydı ve söz verdiği sürece sözünden dönemezdi.

“Ne kadar çok insan bilirse, öldürdüğünüz adamı tanıyanların duyması...” diye söze başladı Stephen.

“Bu adamın hayatı daha önemli.”

“Size katılmıyoruz, Penses,” dedi Christien. “Ama söylediğiniz gibi yapacağız.”

Liam hâlâ ne gözlerini açmış ne de bir ses çıkarmıştı. Gabrielle’in işinde oldukça iyi olduğunu kabul ettiği Peder Franklin başındaki yarayı dikerken bile inlememişti. Adam dikiş atmayı bırakıp yarayı kızgın bir maşayla dağlamak istediğinde Gabrielle buna izin vermedi. Kanama nihayet durduğu için buna gerek yokmuş gibi görünüyordu. Ayrıca başka bir sebebi daha vardı. Savaşçının nasıl göründüğünü umursayacağını sanmıyordu ama oldukça yakışıklıydı ve dikiş izi yanık izi kadar kötü görünmezdi.

Yaralı adam için başka bir şey yapılamayacağına ikna olduktan sonra onu iki pederin bakımına bırakmayı kabul etti.

Liam’ın yanından ayrıldığında güneş batmak üzereydi.

ON BİR

Gabrielle'in Arbane Manastırı'nın ana kapısından içeri girmesi büyük bir coşkuyla karşılandı.

Başrahip onu görür görmez kocaman karnını saran kuşağını bağlamaya çalışarak telaşla öne çıktı ve nefes nefese yiyecek içeceklerin hazırlanmasını emretti.

Eğilerek selam verirken kekeledi. "Sizinle tanışmak büyük bir şeref. Sizi burada misafir etmek bizim için bir onur, leydim. Gerçekten bundan onur duyuyoruz."

Elini tutup sıktı. Gabrielle elini güçlkle geri çekene kadar bırakmadı.

Genç kadın muhafızlarını başrahibe takdim ettikten sonra, "Bize odalarınızı açtığınız için teşekkür ederiz," dedi. "Ve nikâhımın burada kıyılmasına izin verdiğiniz için ayrıca teşekkür ederim."

"Bu şerefi bize layık gördüğünüz için çok mutluyuz. Bir süredir herkes aşai rabbani ayini için hazırlık yapıyordu, şimdi ise büyük güne sadece bir hafta kaldı. Bu evlilik iki yüce ülke arasında huzurlu ve kalıcı bir bağa sebep olacak." Parmağını şıklatarak hizmetkârına acele edip hazırlıklara başlamasını emretti. "Acıkmış ve susamış olmalısı-

nız. İçeri gelin. Siz ve askerleriniz için ikramlar hazırladık. Evinizden uzakta olduğunuzda yanınızdan hiç ayrılmıyorlar sanırım. Bu doğru mu?”

“Doğru, ama yanımda olmalarından memnunum.”

Güzel, genç bir kadın öne çıkıp Gabrielle’in yüzüne doğru bir demet çiçek uzattı. Gabrielle çiçekleri alıp ona teşekkür etti, kadın aceleyle ve beceriksizce onu selamladığında ise gülümsedi.

“Çok güzeller,” diye seslendi kadın geri çekilirken.

“Yolculuğunuz iyi geçti mi?” diye sordu başrahip.

Gabrielle kahkaha atmamak için kendini zor tuttu, yolculukları hakkındaki gerçeği ağzından kaçırırsa neler olabileceğini düşünmeden edemedi. Saatlerdir manastırdaydılar, fakat başrahip bundan habersizdi. Gabrielle ve muhafızları atlarına binip Arbane Manastırı’nın ana kapılarına yaklaşabilmek için ormanda daire çizmişlerdi. Yolculukları en fazla birkaç dakika sürmüştü ama Liam MacHugh hakkında sessiz kalmaları gerektiği için sadece, “Çok güzeldi ama bir şeyler yemeden önce üzerimi değiştirmek istiyorum,” demekle yetindi.

Pelerini Liam’ın kanının bıraktığı lekeleri gizliyordu. Hava hâlâ sıcak olduğundan başrahip böylesine kalın bir giysi giydiği için hasta olduğunu düşünmüş olmalıydı.

“Evet, elbette. Peder Anselm odalarınızı göstermek için içeride sizi bekliyor. Umarım memnun kalırsınız.”

“Çok rahat edeceğimden eminim.”

“Endişelenmeye başlamıştık, saatler önce gelmenizi bekliyorduk.”

“Sizi endişelendirdiğimiz için üzgünüm. Manzara çok güzel olduğu için zamanın nasıl geçtiğini anlamadık.”

Bu cevaptan hoşlanmış görünen başrahip onun koluna girip yürümeye başladı.

“Birkaç gün önce misafirler gelip manastırın dışına

çadırlarını kurmaya başladılar. Çoğu beklenildiği üzere İngiltere'den, fakat Fransa ve İspanya gibi uzak ülkelerden gelenler de var. Hepsi bu hayırlı vesileyi kutlamak için hediyeler getirmiş. Bana kalırsa ailenizin memleketi St. Biel'den gelen grup hediyelerin en güzelini getirmiş. Koruyucu azizinizin güzel bir heykeli. Düğüne kadar güvende olması için şapelin emanet odasında saklamamızı istediler. Bey Monroe'nun onu kendi şapelinde kutsal bir köşeye yerleştirmek isteyeceğinden eminim. Şölende diğer hediyelerin bazılarını göreceksiniz..."

Başrahip hediyelerden, ziyaretçilerden ve ziyafetten bahsetmeye devam ederken Gabrielle gülümseyip kafasını salladı. Manastırın daha önce böylesine büyük bir kutlama görmediği belliydi, bu yüzden Gabrielle adamın heyecanlanmasına sebep olduğu için mutluydu.

Ortak alana girdikleri sırada başrahip durup önlerinden geçen bir adamı işaret etti.

"Bey MacKenna ile tanışmalısınız. O da misafirlerimizden biri ama yakında yola çıkacak. Bey MacKenna," diye seslendi. "Gelin ve Leydi Gabrielle ile tanışın. Niha yet manastırımıza vardı."

Adam dönüp içten ve sıcak bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. Adımları uzun, duruşu gururluydu. Dalgalı siyah saçlarını alnından geriye doğru taramıştı ve kusursuz yüz hatlarında tek bir yara izi bile yoktu. Gabrielle onun sıkıntısız bir hayat sürmüş olduğunu düşünmeden edemedi.

Adam eğilerek onu selamladı. "Çok güzel olduğunuzu duymuştum, abartmadıklarını söylemeliyim."

"İltifatınız için teşekkür ederim."

"Leydi Gabrielle'in burada Bey Monroe ile evleneceğini bildiğinizi sanıyorum," dedi başrahip.

"Elbette biliyorum," diye karşılık verdi Bey MacKenna.

“Kendisi benim arkadaşım olur, onun isteği üzerine buraya geldim. İki ülke için de güzel bir gün olacak. Vadiye... Demek istediğim Finney Ovası’na dönmek klanlar arasında barışı sağlayacak. Seremoni için sabırsızlanıyorum.” Tekrar selam verdi. “Görüşmek üzere...” dedikten sonra yanlarından ayrıldı.

Başrahip adam gözden kaybolana kadar bekledikten sonra, “Bey MacKenna bizi kibarlığıyla şaşırttı. Kendi tarlasından toplanan tahıl çuvallarıyla dolu bir yük arabası getirdi. Daha önce bize karşı hiç bu kadar cömert olmamıştı, hem çok şaşırdık hem de memnun olduk,” dedi. “Ah işte Peder Anselm. Size yolu gösterecek.”

Gabrielle’e ayrılan iki oda manastırın en geniş kanadında yer alıyordu. Şaşırtıcı derecede büyüklerdi ve aralarında bir bağlantı kapısı vardı. Hizmetkârlar yaklaşan kutlamalara hazırlık amacıyla genç kadının giysilerini çıkarmakla meşguldüler. Gabrielle odasında yalnız kalana dek pelerini çıkarmadı. Krem rengi elbisesindeki kan lekesi için ne yapacağını bilmiyordu ve kanın neden elbisesine bulaştığına dair mantıklı bir açıklama da bulamıyordu. Elbisesini katlayıp sandıklarından birine saklamaya karar verdi.

O gece hizmetkârları yataklarına çekildikten sonra Faust ve Lucien yanına gelip onu Liam’in odasına götürdü. Peder Franklin ve Peder Gelroy hararetli bir tartışmanın ortasındaydı.

“Uyandı mı?” diye sordu Gabrielle hastayı rahatsız etmemek için fısıldayarak.

Franklin ona gülümsedi. “Hayır, henüz uyanmadı, ama biraz inledi, içimde yakında uyanacağına dair bir his var.”

“Belki de uyanamayacak,” dedi Gelroy kaşlarını çatarak. “Tehlikeyi atlattı mı değil mi Franklin?”

“Umudumuzu kaybetmememiz gerek, Gelroy.”

“Ölürse, Colm MacHugh kutsal olsun ya da olmasın

burayı başımıza yıkar. Onun için fark etmez. Kardeşinin burada olduğunu ona haber vermeliyiz. Umarım Liam ölmeden önce gelip onu alır.”

“Ölürse...” diye çıktı Franklin. “Ama öleceğini sanmıyorum. Bey MacHugh’a Liam’in burada olduğunu haber vermemiz gerektiğine katılıyorum. Bana kalırsa sabah erkenden yola çıkmalısın.”

“MacHugh topraklarına giderken buradaki sorumluluklarını devralmaktan mutluluk duyarım,” diye karşılık verdi Gelroy.

“Böyle bir yolculuğa çıkamayacak kadar yaşlı ve güçsüzüm,” diye fısıldadı Franklin.

Gelroy gülümsedi. “Ne yaşlısın ne de güçsüzsün. Sen korkağın tekisin, Franklin. Evet, öylesin.”

“Sen değil misin?”

“Korkağım, bu doğru. Aslına bakarsan senden daha çok korkuyorum,” dedi Gelroy kısık bir sesle. “Ayrıca senden iki yaş büyüğüm, bu yüzden beni burada bırakıp bu görevi sen devralmalısın. Kalbim Bey MacHugh’un hayal kırıklığını kaldırmaz.”

Franklin bu fikri çürütemeden, Gelroy Gabrielle’e döndü. “Bir saattir bu konu hakkında tartışıyoruz.”

Genç kadın kaşlarını çatarak, “Neden çekindiğinizi anlamıyorum,” dedi. “Bana kalırsa Bey MacHugh kardeşinin hayatta olduğunu duyunca çok sevinecektir.”

“Belki de,” dedi Franklin. “Ama ya Liam ağabeyi buraya gelemeden ölürse? Hem de Gelroy ona Liam’in yaşadığını söyledikten sonra. O zaman ne olacak?”

“Ona Liam’in hayatta olduğunu *sen* söyledikten sonra demek istiyorsun sanırım,” dedi Gelroy.

“Bence gereksiz yere endişeleniyorsunuz,” dedi Gabrielle. “Colm MacHugh’a haber verilmeli. Şimdiye kadar

deliye dönmüş olduğundan eminim. Sevdiğim biri ortadan kaybolsaydı ne yapardım bilmiyorum.”

Meseleyi kısık sesle tartışıyor olmalarına rağmen Gabrielle Liam’ı rahatsız etmemek için koridora çıkmaları gerektiğini düşündü.

“Bizi duyamaz,” dedi Franklin. “Hâlâ derin uykuda.”

Gelroy Gabrielle’in peşinden koridora çıkıp kapıyı arkasından kapadı. “Size söz veriyorum, leydim, Franklin ve ben bu meseleyi çözeceğiz. Endişelenmeyin. İkimizden biri Colm MacHugh’un kardeşinin nerede olduğunu bilmesini sağlayacak.”

“Gece boyunca Liam’ın yanında nöbet tutacağınızdan muhafızlarım yardıma ihtiyaç duyup duymayacağınızı sormamı istedi. Tek başına bırakılmamalı.”

Gelroy bu teklif karşısında hem memnun oldu hem de rahatladı. “Yardımlarına minnettar olurum. Franklin ve ben bu zavallının burada olduğundan kimseye bahsetmeyeceğimize dair size söz vermiştik ama Liam’dan hiç söz etmememiz en iyisi. Bu birçok soruya ve söylentiye sebep olabilir. Varlığını mümkün olduğunca saklamaya çalışacağız. Bildiğiniz gibi sırrın ortaya çıkmaması için başkalarından geceyi onun başında geçirmesini isteyemeyiz.”

Franklin öne çıktı. “Gelroy bana Liam’a ne olduğunu ya da onu kimin dövdüğünü bilmediğinizi söyledi, fakat size söz veriyoruz ki o kişi her kimse Liam burada misafirimiz olduğu sürece böyle bir fırsat elde edemeyecek. Muhafızlarınızın yardımıyla güvende olduğundan emin olacağız.”

“Keşke size daha fazla yardımcı olabilsem ve ben de başında bekleyebilsem ama...”

Lucien onun sözünü kesti. “Bunu yapamazsınız, Prenses.”

“Uyuyor olsun ya da olmasın bir erkeğin odasında bulunmanız uygun olmaz,” dedi Franklin.

Gabrielle haklı olduklarını bildiği için onlara karşı çıkmadı.

Gelroy'a dönüp, "Peki ikinizden biri MacHugh'un topraklarına gidecek mi?" diye sordu.

"Evet. Birimiz gidecek," diye cevap verdi Gelroy omuzları çökerek.

"Şunu bilmenizi isterim, leydim, oraya kim giderse geri dönüşü olmayacak," dedi Franklin ciddiyle.

Gelroy bu sözlere katılırcasına kafasını sallarken Franklin onun omzuna vurdu. "Seni özleyeceğim, Gelroy."

"Tehlikeli bir yolculuk mu?" diye sordu Gabrielle.

"Pek sayılmaz," dedi Franklin.

"Öyleyse oraya varmak uzun mu sürecek?"

"Pek uzun sürmez," diye yanıtladı Gelroy.

"Mesele oraya varmak değil, leydim. Bizi asıl endişelendiren oradan çıkmak."

Gabrielle adamların MacHugh'a yönelik korkularının abartı olduğundan emindi. MacHugh sanıldığı kadar korkunç biri olamazdı.

"Yakında yola çıkar mısınız?" diye üsteledi genç kadın.

"Çok yakında," diyerek söz verdi Gelroy.

Pederin çok yakında kavramı Gabrielle'inkinden oldukça farklıydı. Yola çıkması için cesaretini toplaması üç gün ve gecesini aldı. O zamana kadar Liam'ın durumu yeterince iyiye gittiğinden Gelroy hayatta kalacağına inansa da endişe içindeydi. Haberi Bey MacHugh'a ulaştırması gerektiğini bilse de Arbane Manastırı'na dönebileceğinden hâlâ emin değildi.

En sonunda Peder Gelroy ödünç aldığı bir atla yola çıktı, fakat MacHugh topraklarına gitmiyordu. Meseleyi iyice düşündükten sonra MacHugh'un sadık dostu Bey Buchanan'a gitmeyi uygun görmüştü. Brodick Buchanan'la konuşmanın daha kolay olacağına ve onun Bey MacHugh'un

kardeşinin ölesiye dövüldüğü haberine fiziksel bir tepki verme ihtimalinin daha düşük olduğuna inanıyordu.

Buchanan topraklarına yaklaştıkça titremesi öylesine şiddetlendi ki atının üzerinden düşeceğinden korktu. Ama Tanrı ona acıdı. Buchanan topraklarının hemen altındaki büyük bir meşe ağacının altında dinlenirken engebeli patikada bir atının yaklaştığını gördü.

İkilemde kaldı. Atının dost mu düşman mı olduğunu bilmiyordu. Saklanmaya çalışmalı mıydı? Hayır, atlı onu çoktan görmüştü. Gelroy bir dua okuyup en iyisini ummaya karar verdi.

İlginç bir şekilde yaklaşan atlı Baron Geoffrey çıktı. Gelroy şükredercesine haç çıkardı ve aralarındaki mesafe kapanırken barona seslendi. Yaklaşık iki sene önce manastırda tanıştıklarını hatırlattı ve ona kızından söz etmeksizin Buchanan'ların yanından gelip gelmediğini sordu. "Bana onların topraklarından geliyormuş gibi göründünüz."

"Oradaydım," diye yanıtladı Baron Geoffrey.

"Buchanan'ları yakından tanır mısınız?"

"Uzaktan akrabayız, fakat onları bir geceliğine ziyaret etmeyi düşünürken tam bir trajedi yaşandı. Bir savaşçı kayboldu. Onu aramaya giden adamların önceki gün dönmeleri bekleniyordu, ancak korkunç bir fırtına koptu ve Bey Buchanan'ın eve dönmesini beklemek zorunda kaldım."

"Bu savaşçı Liam MacHugh olabilir mi?" diye sordu peder kibarca.

"Evet. Demek olanları duydun."

"Onu gördüm," dedi peder. "Zavallı, manastıra getirildi."

Baronun nutku tutuldu. Gelroy bu fırsatı hemen değerlendirdi.

"Geri dönüp Bey MacHugh'a iletebilmesi için bu ha-

beri Bey Buchanan'a verirsiniz, İngiliz olmanıza rağmen cennette çok yüksek bir yeriniz olacak."

Baron Geoffrey aldığı haberin etkisini henüz atlatamamışken Gelroy dönüp atını dağdan aşağı sürmeye başladı.

"Bekle," diye bağırdı baron. "Öylece çekip gidemezsin! Liam yaşıyor mu?"

Gelroy atını hızlandırırken omzunun üzerinden, "Umarım yaşıyordur," diye seslendi.

ON İKİ

Highlands'da yaşayan beyler asabi bir gruptu. Öngörülemez, mantıksız ve kaba olmalarıyla tanınırlardı. Aynı zamanda vahşilikleriyle bilinirlerdi. Ama Baron Geoffrey onları bu kusurları yüzünden suçlayacak olsa iltifat edildiğini düşünürlerdi.

Evet, oldukça tuhaf insanlardı ve Geoffrey hiçbirinin Bey Brodick Buchanan'dan daha tuhaf ya da dik kafalı olabileceğini sanmıyordu. Brodick Geoffrey'nin bunu bilmesine aldırmıyordu, akraba olmalarına rağmen İngiliz olduğu için ondan fazlasıyla nefret ediyordu. Geoffrey'nin kuzeni olan karısı da İngilizdi, bu yüzden Brodick bütün İngilizlerden nefret ettiğini söyleyemeyeceğini açıkça izah etmişti.

Kaba bey ayrıca Geoffrey'ye topraklarına adımını atmasını istemediğini de söylemişti, fakat Geoffrey isteğini yerine getirip bölgedeyken ziyaretine gitmezse - özellikle de Highlands'daki bütün beyler onun bölgede olduğunu bilirken - Brodick'in bunu büyük bir saygısızlık olarak algılayacağını ve misilleme yapmaktan başka bir seçeneğinin kalmayacağını biliyordu.

Baron daha önce sadece bir kez, Brodick Leydi Gilli-

an ile evlendikten hemen sonra onun ziyaretine gitmişti. Amcası Morgan ondan Gillian'ın iyi olup olmadığına bakmasını istemişti. Geoffrey'nin babasının en küçük kardeşi olan Morgan, Gillian'ın Highlands'da Buchanan'ların arasında yaşamaktan memnun olabileceğine inanmayan haysuz, münzevi bir yaşlı adamdı. Ama Geoffrey, Gillian'ın sadece memnun olmakla kalmayıp aynı zamanda mutlu olduğunu görmüştü. Genç kadın ona karşı bundan daha nazik olamazdı, kibarlığı kocasının düşmanlığını fazlasıyla telafi etmişti.

Brodick'e asla itiraf etmeyecek olsa da Geoffrey ondan ve eşinden etkilenmişti. Güzel bir şatoda yaşamıyorlardı, aksine Geoffrey'nin uşağının evi kadar olan küçük bir kulübeleri vardı. Ne Brodick'in ne de Gillian'ın yabancıları etkilemek gibi bir isteği olmadığı belliydi, daha önemli konulara konsantre olmuşlardı. Brodick'in tek görevi eşini ve klanını korumaktı. Gillian'ınki ise en azından o an için doğmamış çocuğunu korumaktı. Genç kadın elbette Gabrielle'in düğününe katılmak istiyordu, fakat Brodick'e baba olacağı haberini verdiği andan itibaren topraklarından dışarı adımını atması söz konusu olamazdı.

Geoffrey'nin karşısına çıkıp Liam MacHugh hakkındaki haberi veren peder peşinde vahşi bir köpek sürüsü varmış gibi davranmıştı. Haberi verir vermez dönüp atını dörtlüyle sürerek ağaçların arasında gözden kaybolmuştu.

Geoffrey Buchanan'ların evine geri döndü, fakat Brodick onun kısa bir süre içinde geri döndüğünü görmekten hiç de mutlu değildi. Bir ziyareti daha kaldıracak hali yoktu.

Geoffrey'yi süzerken ürkütücü görünüyordu. Uzun boylu ve yapılıydı, saçları açık renkti, yüzündeki savaş izleri karanlık bir gece gibi suratını aşmıştı. Azılı bir savaşçı olan yardımcısı Dylan onun yanına gitti. Sonra iki savaşçı daha onlara katıldı.

Geoffrey elini eyerinin kaşından ayırmadan Brodick'in yanına varmasını bekledi. Beyin karşılaşması hiç hoş değildi, fakat Geoffrey ondan daha farklı bir şey beklemiyordu.

"Senden kurtulduğumu sanıyordum, Baron."

Geoffrey bu hakarete aldırtış etmedi. "Liam MacHugh Arbane Manastırı'ndaymış."

Bu haber Brodick'in yüzündeki sert ifadeyi sildi. "Yaşıyor muymuş?"

Baron pederin ona söylediklerini anlattı ve sözlerini bitirir bitirmez, "Umarım da ne demek oluyor?" dedi Brodick. "Liam ya yaşıyordur ya da yaşamıyordur!"

"Liam'ı en son gördüğünde yaşadığını söylemek istemiş olmalı," dedi Geoffrey. "Bey MacHugh'a haber verirmisin?"

"Veririm."

Brodick arkasına dönüp adamlarına emirler yağdırarak Geoffrey'den uzaklaştı. MacHugh ile birlikte manastıra gidecekti. Colm MacHugh'un kardeşine bunu kimin yaptığını bulmadan rahat etmeyeceğinden emindi. Tanrı merhametliyse oraya vardıklarında Liam MacHugh hâlâ hayatta olurdu.

ON ÜÇ

Gelroy Liam'ın ailesini bilgilendirmek üzere yola çıkmadan önce cesaretini toplamaya çalışırken, Gabrielle günlerini sosyal sorumluluklarını yerine getirerek ve düğün hazırlıklarına yardım ederek geçiriyordu. Gecenin geç saatlerinde de odasından çıkıp uyuyan Liam'ı kontrol ediyordu. Muhafızları savaşçının kapısında nöbet tutuyorlardı. Peder Franklin nihayet gözlerini açan hastasına manastırın bir ibadethane olduğunu, bu yüzden dindar tüm kadın ve erkekler ve iyiler tarafından kutsal sayıldığını, bir dinsizin gizlice içeri girip ona daha fazla zarar vermesine asla izin vermeyeceğini açıklamıştı. Savaşçıya Leydi Gabrielle'in muhafızlarıyla birlikte manastıra vardığını ve onlardan yardım istediğini söylemişti. Liam zayıf düştüğünden adama karşı gelmemişti. Ona göz kulak olduklarının farkındaydı ama tek kelime etmemişti, birbirleriyle daha önce hiç duymadığı ve anlamadığı bir dilde konuştuklarını fark etmişti.

Liam kendine gelir gelmez Peder Gelroy mesajını iletme üzere gideceğini açıklamış ve ertesi sabah yola çık-

mişti. Akşam vakti dönüp Gabrielle'in kapısını çaldığında genç kadın onu gördüğüne hem çok sevinmiş hem de görevden bu kadar erken dönmesine şaşırmişti. Balkondaki bir sandalyeyi işaret ederek dinlenmesini söylemiş ve hizmetkârlara içecek bir şeyler getirmelerini emrettikten sonra da karşısındaki sandalyeye geçmişti.

"İyi misiniz peder?" diye sordu.

"İyiym," diye yanıtladı Gelroy. "Peki ya siz, leydim?"

"İyi sayılırım," diye yanıtladı genç kadın. "Ama çok merak ediyorum. Görevinizi bu kadar kısa sürede nasıl tamamladığınızı sorabilir miyim?"

"Atımı çok hızlı sürdüm," diye böbürlendi peder.

Hizmetkârlardan biri elinde tepsiyle kapıda belirdi. Gabrielle işaret edince hizmetçi pedere bir bardak soğuk su ikram etti. Gelroy gülümseyerek ve başını eğerek ona teşekkür ettikten sonra sudan büyük bir yudum aldı.

"Bey MacHugh kardeşinin haberini alınca sevindi mi? Rahatladı mı?"

"Eminim hem sevinmiş hem de rahatlamıştır," diye yanıtladı peder. "MacHugh topraklarına gitmedim. Bey MacHugh'a haberi Bey Buchanan'ın vermesi için Buchanan topraklarına gitmemin daha akıllıca olacağını düşündüm... Evet, bu çok akıllıca bir karardı. Buchanan'lar MacHugh'larla dost, ayrıca onların toprakları manastıra daha yakın."

"Anlıyorum." Gabrielle ellerini kucağında kenetledi. "Peki Bey Buchanan haberi duyunca sevindi mi? Rahatladı mı?"

"Sevinmiştir sanırım," dedi peder çekinerek.

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu Gabrielle, kafası gerçekten karışmıştı.

Gelroy boğazını temizledi. "Sonuçta Buchanan topraklarına kadar gitmeme gerek kalmadı. Babanız güvenli olan

tek yoldan onların topraklarından ayrılırken baronu durdurup ona güzel haberi verdim. Bey Buchanan'a bu haberi bizzat ilettiği için çok sevindiğine eminim."

Gabrielle pederin basit bir işi oldukça karışık bir hale soktuğunu düşündü. Adamın Bey MacHugh'a karşı duyduğu korku son derece yersizdi. Ne de olsa ona iyi bir haber götürüyordu. Neden zarar göreceğinden endişelenmişti ki?

"Evet, eminim sevinmiştir," dedi genç kadın.

"Babanız yakında burada olur," dedi Gelroy.

"Onu göreceğim için çok mutluyum. Belki kırdaki birlikte ata bineriz. Şikâyet etmek istemem ama bir süreliğine manastırdan çıksam iyi olacak."

"Kırsal bölge son günlerde çok kalabalık," dedi peder. "Birçok ülkeden düğün için gelen temsilciler var. İngiltere'den gelen birkaç baron burada kamp kurdu, çadırlarından birinin kilisemiz kadar büyük olduğunu duydum. Bey Monroe ile evlenmeniz büyük vesile."

"Seremoni için bu kadar uzaktan gelmelerine şaşırdım," dedi Gabrielle.

"Bu birçok insan için önemli bir olay."

Peder Franklin kapıyı tıklatınca sohbetleri bölündü. Hizmetkâr onu içeri alır almaz, peder hızla odaya girdi. Gelroy'u gördüğünde ise aniden durup ona yanına gelmesini işaret etti.

"Anlaşılan Franklin benimle yalnız konuşmak istiyor," dedi Gelroy. "Sanırım bunun ne hakkında olduğunu biliyorum. Öğlen duasını kaçırdım ve şimdi de bana nutuk atmak istiyor."

Kısa bir süre sonra iki peder fısıldaşarak derin bir sohbet dalmıştı. Gabrielle'in dikkati aşağıdaki ortak alana kaydı. Parmaklıklardan sarktı ve koşan bir pederin şapelden çıkan iki rahibe bağırarak emirler verdiğini gördü ama ne söy-

lediğini anlayamadı. Ortak alan çok geçmeden adamlarla doldu, hepsi telaşlıydı, kollarını ve kafalarını sallıyorlardı. Birkaç rahip haç çıkardı ve diz çöküp dua etmeye başladı.

Korkunç bir şey olmuştu.

“Leydi Gabrielle?” diye seslendi Peder Franklin. Yüzündeki ifadeye bakılırsa haberler gerçekten çok kötüydü.

Genç kadının aklından birçok kötü olasılık geçmeye başladı. Babasına bir şey mi olmuştu? Öyle olmadığını umdu.

Sakin bir ifade takınarak pederin açıklama yapmasını bekledi.

Gelroy Franklin’i dürttü. “Ona sen söyle.”

“Bey Monroe, leydim. Sizinle evlenemez.”

“Elbette onunla evlenemez,” diye homurdandı Gelroy.

“Evlenemez mi?” diye sordu Gabrielle anlamaya çalışarak.

“Hayır, leydim, evlenemez,” dedi Gelroy. “Çünkü ölmüş.”

ON DÖRT

Cinayete kaza süsü vermek için vaktinin olmaması çok kötüydü. Bu hayatını çok daha kolaylaştırırdı. Monroe'yu boğma ihtimalini düşünmüştü, fakat ölmek üzere olan bir adam hayatta kalmak için mücadele verirken on misli güce sahip olabilirdi. Hayır, onu boğmaya kalkmak fazla riskliydi.

Suda boğmak da öyleydi. Ya iyi bir yüzücüyse? Ya bağdırmaya meyilliye? Güçlü bir haykırış yardım gelmesine neden olabilirdi. Suda boğma seçeneğinin de söz konusu olamayacağına kanaat getirmişti.

Kazaya benzeyebilecek başka yöntemler de düşünmüş ama en sonunda hepsini elemişti. Bazıları fazla karışıktı, bazıları ise güce ve zamanlamaya bağlıydı.

Sonunda bıçak kullanmaya karar vermişti. Keskin bir bıçak hızla ve kolayca öldürmesini sağlardı. Ne yazık ki kimse kaza olduğuna inanmayacaktı. Bir insan beş altı kez yanlışlıkla bıçaklanabilir miydi? Neticede Bey Monroe'yu öldürmek için bıçağı birkaç kez güçlü bir şekilde saplamak zorunda kalacaktı.

Daha önce de adam öldürmüştü ama kimsenin canına

bu şekilde kıymamıştı. Güçlü konumu sebebiyle genellikle bu tür işleri başkalarına bırakırdı. Fakat bu kez farklıydı. Bu zahmetli görev konusunda kimseye güvenemezdi. Tek başına yapmalıydı. Ardında hiçbir iz bırakmamalıydı.

Neyse ki Monroe son yıllarda epey kayıtsızdı. Eskisi gibi önlem almıyordu, yandaşları da görevlerini savsaklıyorlardı. Beylerinin düşmanı olmadığı için sorun çıkmasını beklemiyorlardı. Nasıl düşmanı olabilirdi ki? Adam hiçbir klana karşı başka bir klanın yanında yer almamış ve sahip olduğundan daha fazlasını elde etmeyi hiç istememişti. Hiçbir hırsı yoktu. Gayesizin tekiydi.

Monroe rutinini hiç değiştirmezdi. Her akşam, hava nasıl olursa olsun ve nerede kalıyor olursa olsun, güneş batmadan önce uzun bir yürüyüşe çıkardı. Ve hep tek başına yürürdü.

Karanlıkta çömelip Monroe'nun gelmesini beklemek rahatsızlık verici ve yorucu olsa da yaprak hışırtılarından onun geldiğini anlayınca bıçağını sıkıca kavrayıp sabırla doğru anın gelmesini bekledi.

Talihsiz ve bir o kadar da kaçınılmazdı... Bey Monroe'nun ölümü hiç de hoş değildi.

ON BEŞ

Cenaze töreni manastırın kuzey şapelinde yapıldı. Monroe klanının büyük bir bölümü beylerinin ani ölümünün haberini düğüne gelirken almıştı ve neşeli yolculukları hüznünlü, kasvetli bir hale dönüşmüştü. Kuzey İskoçyalı birkaç bey cenaze törenine katılmıştı, fakat çoğu Monroe'nun öldüğünü öğrenir öğrenmez uzun mesafeler kat etmek zorunda kalmıştı. Ölümünden bir gün sonra yapılan tören, havanın alışılmadık biçimde sıcak olması ve cesedin hızla bozulması sebebiyle aceleyle düzenlenmişti.

İngilizler istenmiyordu, gerçi kimse baronların rahiplerin ölen adamı yüceltmesini oturup dinlemek isteyeceğini pek sanmıyordu. Ne de olsa Monroe bir Kuzey İskoçyalıydı ve bu da onlara göre önemli ya da dualara layık biri olmadığı anlamına geliyordu.

Wellingshire'lı Baron Geoffrey ve kızı Leydi Gabrielle tek istisnaydı. Monroe ailesi onların törene katılmasına karşı çıkmamıştı. Leydi Gabrielle'in onlarla birlikte ayini dinlemesine izin verilmişti ama babasıyla birlikte en arka sıradaydı. Yeterince yer olmasına rağmen kimse yanlarına oturmamıştı.

Gabrielle özel bir ilgi beklemiyordu. Bey Monroe'nun ruhuna dua etme fırsatı verildiği için minnettardı. Babası ve diğerleri beyi fazlasıyla övmüşlerdi çünkü o çok iyi ve kibar bir adamdı. Neden biri ona zarar vermek istemiş olabilirdi ki? Öldürülmesi hiç mantıklı gelmiyordu. Üzerinden hiçbir şey alınmadığına göre soygun amacıyla öldürülmemiştir. Bulunduğunda altın yüzüğü ve değerli mücevherlerle süslü kaması hâlâ üzerindeydi. Bir eğlence uğruna mı öldürülmüştü?

Düşüncelere dalmışken aklına Liam MacHugh ve ona o şekilde acı çektiren korkunç adamlar geldi. Bir insan başka birine nasıl bu kadar ahlaksızca davranabilirdi?

Ayin sona erdi ve beyaz bir keten bezine sarılan Monroe'nun bedeni dışarı çıkarıldı. Yaşlı insanlar şapelden ayrılırken Gabrielle başını eğik tuttu. Bir ara kafasını kaldırdı. Çoğunun öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

Genç bir adam ve yaşlı bir kadın yanına varınca durdu. Kadının delici bakışlarını üzerinde hisseden Gabrielle yeniden kafasını kaldırdı.

"Evine git. Burada sana yer yok," diye tısladı kadın.

Genç adam vakit kaybetmeden kadını omuzlarından tutup tören alayına yönlendirdi. "Gel anne, amcam öfkeden hoşlanmazdı."

Gabrielle'in yüzü kıpkırmızı oldu. Daha önce hiç bu şekilde küçümsenmemiştir.

Yavaşça ilerleyen genç adam dönüp Gabrielle'e anlayışla gülümsedi.

Baron Geoffrey yerinden kalkmak üzere olan kızının kolunu tutup ona engel oldu. "Monroe'lar gidene kadar bekleyelim," diyerek onu uyardı. "O kadın Bey Monroe'nun kız kardeşiydi. Peşlerinden gitmememiz iyi olur. Başka hakaretler de işitebiliriz."

“Neden bana hakaret etmek istiyorlar?” diye sordu Gabrielle şaşkınlıkla.

“Monroe klanı liderlerinin senin yüzünden öldürüldüğüne karar verdi.”

Gabrielle babası saçma bir şey söylemiş gibi ona baktı.

“Beylerinin ölümünden seni sorumlu tutuyorlar,” diyerek yeniden açıkladı babası.

Şaşırmıştı. “Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorlar? Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirler?”

“Yanlış anladın, Gabrielle. Onu senin bıçakladığını düşünüyorlar, fakat beyleri seninle evlenmeyi kabul etmemiş olsaydı şu anda yaşıyor olacaktı. Monroe seninle evlenmek için evinden ayrılıp manastıra doğru yola çıktıktan sonra ölümüne senin sebep olduğuna inanıyorlar.”

“Ama bu saçmalık.”

Baron onun eline hafifçe vurdu. “Evet, öyle. Aptallıklarının seni rahatsız etmesine izin verme.”

Gabrielle omuzlarını dikleştirdi. “Hakaretlerine tahammül edebilirim. Birkaç acımasız söze kırılabileceğim kadar zayıf değilim.”

“Kabul etsen de etmesen de duyguların çok hassas kıyım.”

Arkalarındaki kapı açıldı ve Stephen içeri girdi. “Artık güvenli. Monroe’nun yasını tutanlar gittiler ve kapıda bekleyen baron da kampına geri döndü.”

Baron Geoffrey kafasını salladı. “Öyleyse gidebiliriz. Gel Gabrielle. Muhafızların odana kadar sana eşlik edecekler.”

“Stephen, kapıdaki hangi barondur?”

Ona cevap veren babası oldu. “Percy.” Gabrielle’in önünden gidebilmesi için kenara çekildi.

“Düğüne neden geldiğini anlamıyorum. Senin dostun ya da müttefiğin değil ve Bey Monroe’yu tanıdığını da sanmıyorum.”

Babası içini çekti. “Bunu sana daha önce açıklamam gerekirdi. Percy kralın emri üzerine seremoniye tanıklık etmek için geldiğini söyledi, fakat başka bir sebebi olduğundan eminim. Seni korumayı düşündüm. Baron Percy ve Baron Coswold istediklerini alana kadar durmayan çıkarıcı adamlardır. Sen evlenince, bu saplantılarından vazgeçeceklerini ummuştum.” Stephen’a kapıları açması için işaret etti. “Haklı mıymışım, Stephen?” diye sordu basamaklardan indikleri sırada. “Percy Gabrielle’le konuşma fırsatı yakalamak için mi bekliyormuş?”

“Evet, Baron. Şapelin yanında pusuda bekliyordu, arkadaşları da yanındaydı. Baron Coswold’u ise henüz görmedim.”

“Coswold İskoçya’ya doğru yola çıktı. Bundan eminim. Ama ne yaptığını ancak Tanrı bilir.”

“Neden benimle konuşmak istesinler ki?” diye sordu Gabrielle.

“Sana daha sonra açıklarım,” dedi babası. “Şimdi git ve hizmetkârlarından eşyalarını toplamalarını iste. Yarın sabah İngiltere’ye gidiyorsun. Bu kadar geç olmasaydı, şimdi yola çıkmamı isterdim.”

“Sen benimle gelmeyecek misin baba?” diye sordu Gabrielle.

“Hayır, önce kralla görüşmeliyim. Şimdiye kadar Monroe’nun ölüm haberini almış olmalı, bu yüzden İngiltere’ye geri dönebilmemiz için onun onayını almalıyım. Birkaç gün içinde sana yetişirim.”

“Eve dönmek için bu kadar endişelenmenin sebebi Coswold ve Percy mi?”

“Evet, sebebi onlar,” diye yanıtladı babası düşünceli bir şekilde.

Ortak alana girdiler, yan yana yürürlerken Stephen ve Faust da onları takip ediyordu.

“O ikisi ve iğrenç rekabetleri hakkında neler duyduğunu sana henüz anlatmadım, fakat görünüşe bakılırsa bir baronun sahip olduğu şeye diğeri de sahip olmak istiyor. Onlar için her şey kimin kazanıp kimin kaybedeceğini görecekları bir oyun sadece.” Tiksintiyle kafasını salladı. “Bey Monroe ile evlenince onlardan kurtulacağını sanmıştım, Percy’nin düğün için buraya geldiğini ve manastırın dışında kamp kurduğunu öğrenince ne kadar şaşırdığımı anlatamam. Coswold’un da her an ortaya çıkmasını bekliyorum.”

“Ölü adamlar evlenemez,” dedi Faust. “Bey Monroe’nun öldürölmüş olması ne tesadüf.”

Stephen kafasını salladı. “Bu çok uygun, öyle değil mi?”

Baron Geoffrey ona döndü. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“Bey Monroe’yu ikisinden birinin...” diye söze başladı Gabrielle.

“Bu dünyadaki kötölüklerden uzak bir yaşamın oldu, o yüzden insanların neler yapabileceğini hayal bile edemezsin. Buchanan’lara vardığımda neyle karşılaştığımı sana anlatayım. Bey Buchanan ve çok sayıda askeri müttefiki MacHugh’larla birlikte Bey MacHugh’un kardeşini arıyorlardı.” Baron Geoffrey Liam’ı kaçıran canavarların ne yapmayı istediklerini açıklarken detayları es geçmedi. “Onu bağladıkları halata kanının bulaştığını ve onu gömmek için bir çukur kazdıklarını duydum.”

“Bu adamların kim olduğunu biliyorlar mı lordum?” diye sordu Stephen.

“Hayır, bilmiyorlar. Brodick ve Bey MacHugh onlardan birini çukurun yanında ölü bulmuş ama onu tanımıyorlar. Üzerinde teşhis edilmesini sağlayabilecek hiçbir klan rengi taşıııyormuş. Brodick kısa süreliğine eve döndü. Onu bekliyordum.”

“Sen de onunla aramaya katıldın mı baba?”

“Tanrı aşkına, hayır. Buna asla izin vermez, ama anlaşılan MacHugh’un kardeşi bulunmuş. Brodick’in topraklarından ayrılırken iyi haberler getiren bir pederle karşılaştım. Bey Buchanan’a Liam MacHugh’un manastırda olduğunu söylememi istedi.” Gülümsedi. “Zavallı peder sorularıma cevap vermeden hızla çekip gitti. MacHugh klanının Liam’ın hayatta ve güvende olduğunu duyunca çok sevineceğini sanıyorum. Başrahip bu zavallı, yaralı adamın burada olduğuna dair herhangi bir şey söyledi mi?”

Gabrielle babasının omzunun üzerinden Stephen’a kaçamak bir bakış attıktan sonra cevap verdi. “Hayır, başrahip bize ondan hiç bahsetmedi.”

“Böylesi daha iyi,” dedi babası. “Bu gaddarlığa ne kadar az tanık olursan senin için o kadar iyi.”

“Bu dünyada kötülükten daha fazla iyilik olduğuna inanmayı tercih ediyorum,” dedi Gabrielle.

“Annenin iyi kalbini almışsın, Gabrielle.” Baron Geoffrey kızını hafifçe yanağından öptükten sonra yanlarından ayrılmak üzere harekete geçti. “Acele edip askerlerimle konuşmalıyım. Gitmeden önce yapmam gereken çok fazla şey var ama başrahibe veda etmeyi ihmal etmeyeceğim.”

Gabrielle babası köşeyi döner dönmez Stephen’a baktı. “Liam’ı nasıl bulduğumuzu anlatmadığım için babamı kandırılmış gibi hissediyorum.”

“Ona söylemeyerek baronu korudunuz. Hiçbirimiz bir adamı öldürüp diğerini kurtarmanın sonuçlarının ne olacağını tahmin edemeyiz. İkisi de bizim için yabancı. Babanız arada kalmamalı. Eve dönmemiz en iyisi.”

Genç kadın ona katıldı. “Üzücü bir yolculuk oldu.”

ON ALTI

Gabrielle odasına girmek üzereyken Peder Gelroy ona seslendi.

“Leydim, biraz konuşabilir miyiz?”

Ona doğru koşarken cüppesi ayak bileklerine dolandı. Yüzü kıpkırmızıydı ve kaşlarını çatmıştı.

Gabrielle daha fazla kötü haber kaldıramayacağını düşündü. Kendisini bu ihtimale hazırlayıp ona doğru yürüdü. “Evet, peder?”

“Buradalar.” Nefes nefese kalmıştı.

“Kimler?” diye sordu genç kadın.

“Bey MacHugh ve Bey Buchanan. İkisi de savaşçılarıyla gelmiş. Manastıra bakan tepedeler.”

“Bu iyi haber, öyle değil mi?”

“Ah, hayır, hayır. Demek istediğim, evet,” diye kekeledi adam. “Liam için geldiler ve bu iyi bir şey.”

“Öyleyse gidip onları karşılamak gerekmiyor mu? Ve Bey MacHugh’u kardeşinin yanına götürmen?”

“Buna gerek yok,” diye karşılık verdi Gelroy.

“Anlamıyorum. Bey MacHugh bunca yolu geldiğine göre kardeşinin yanına götürülmeli,” diye ısrar etti Gabrielle.

“Ah, onu görecek. Bundan eminim,” dedi Gelroy. “Yani beyin onun yanına götürülmesine gerek yok.”

Gabrielle hiç olmadığı kadar şaşırmişti. “Öyleyse onu nasıl görecek?”

“Liam kapının dışında bekliyor,” dedi peder.

Gabrielle şaşkınlıkla, “O zavallı adam buraya geldiğinden beri yatağından çıkamadı,” dedi. “Manastırın kapılarına kadar nasıl gitmiş olabilir?”

Gelroy bakışlarını kaçırarak cevap verdi. “Peder Franklin’le birlikte onu oraya taşıdık.”

“Ve onu orada mı bıraktınız?” Buna inanamıyordu.

“Anlamıyorsunuz. Bey MacHugh çok kudretli bir savaşçıdır. Herkes onun inanılmaz gücünü ve öfkesini duymuştur.”

Genç kadın birden durumun farkına vardı. “Ondan korkuyorsunuz.”

“Ancak bir aptal MacHugh’dan korkmaz.”

“Ama zavallı adamı bir başına bırakarak...” diye söze başladı Gabrielle.

“Benimle gelin,” dedi Gelroy. “Sanırım kendiniz görmelisiniz. Endişelenmeyin. Sizi göremezler. Duvara tırmanıp dışarı bakacağız. Size yolu göstereyim.”

Peder onu dışarı götürüp dar basamaklardan çıkartarak taş duvara oyulmuş bir açıklığa yönlendirdi. Tepeyi işaret ederek, “Onları görebiliyor musunuz?” diye sordu.

Genç kadının aniden nefesinin kesilmesini cevap olarak kabul etti. Savaşçıların görüntüsüyle şaşkına dönen Gabrielle sadece başını sallamakla yetindi.

Beyleri görmekte zorlanmadı. İki adam takipçilerinin önündeydi ve biri siyah diğeri gri renkli bir atın sırtındaydı. Her iki adam da eski zamanların tanrısı tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyordu. Zeus’un aslında hiç var olmadığını biliyordu, fakat bu devlere bakarken, belki de var olmuştur diye düşünmeden edemedi.

“Sağ taraftaki Bey MacHugh,” dedi Gelroy.

Gerçek miydi? Gözlerini kapatıp açtı, hâlâ oradaydı.

“Oldukça... İriyarı, öyle değil mi? Aslına bakılırsa ikisi de öyle,” dedi MacHugh’dan Buchanan’a bakarken.

Peder güldü. “Kuzey İskoçyalılar...” dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Bizler kadar medeni değiller.”

“Kendi kanlarından biri için buraya geldiler, bu da bana aile sevgisine sahip olduklarını söylüyor. Onlar da insan, Peder,” dedi adamın olumsuz düşüncelerinden hoşlanmadığını ima ederek.

Onu duyamayacaklarını bilmesine rağmen, “İşte Liam,” diye fısıldadı Gelroy.

“Bir araya gelmelerine tanık olabileceğiz. Onları gözetlememiz yanlış mı?”

“Sanmıyorum. Ayrıca asla bilmeyecekler.”

Onları bir iki dakika daha izledikten sonra Gabrielle fısıldadı: “Liam yürümekte zorlanıyor. Topallamamak için ne kadar uğraştığını görebiliyor musunuz? Sağ ayağına basmamaya çalışıyor, değil mi? Çok da yavaş ilerliyor. Tepeye nasıl tırmanacak?”

“Gururu sayesinde.”

“Ama gurur bir günahtır.”

“Kuzey İskoçyalı biri için değil.”

Gabrielle Bey MacHugh’a baktı. İfadesi sertti. Kardeşinin güçlkle ilerlemesini izlerken gözlerinde duyguya dair en ufak belirti yoktu.

Genç kadın onun barbar olduğuna karar verdi. Evet, MacHugh bir barbardı. Kendi kardeşine hiç acıymıyordu? Onun için bunca yolu gelmişti. Neden şimdi ona yardım etmiyordu? Neden hiçbiri zavallı Liam’a yardım etmiyordu?

Hepsinin barbar olduğuna karar verdi. Her birinin!

Liam dik durmaya çalışıyordu, fakat adım atmak için

ayağını hareket ettirirken sendeleyip sırtüstü yere düştü. Bey MacHugh hemen atından inip dizginleri Bey Buchanan'a verdi.

"Güvenimi kazandı," dedi Gabrielle. "Bey hakkında kötü düşünerek yanılmışım. Liam'a yardım edecek." Gülümseyerek ekledi: "Kardeşini seviyor."

Beyin güçsüz adama doğru yürümesini merakla izledi. MacHugh onunla konuşmadı, ona gülümsemedi ve ona kesinlikle sarılmadı.

Aksine kardeşine sağlam bir yumruk attı.

ON YEDİ

Brodict mantığının sesini dinlediğine inanamıyordu. Genellikle fevri davranan biriydi. Ama bugün değil.

Bugünkü görevi belliydi: Colm'un düşüncesizce bir şey yapmasına engel olmak. Ancak bu hiç de kolay bir iş değildi. Onu kardeşine ne olduğunu öğrenmek için manastıra dalıp bütün odaları teker teker yıkmaktan vazgeçirmek için saatlerce dil dökmek zorunda kalmıştı.

Colm direnmiş ama manastıra giderken kızgınlığını kontrol etmeyi başarmıştı. Yine de Liam'ı manastırın kapısına yaslanırken görünce öfkesi yeniden kabarmıştı.

Liam'ı görünce, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı Brodict. Derin bir nefes aldı ve mantıklı davranmak zorunda olduğunu hatırlayıp ekledi: "Yaşıyor."

Colm karşılık vermedi. Acı verici bir dakika boyunca Liam'ın beceriksizce yürümeye çalışmasını izledikten sonra atından inip onun yanına gitti. Liam çenesine yediği yumrukla bocaladı ve ağabeyinin omzuna yığıldı.

Colm kardeşini bir atın sırtına yerleştirdikten sonra iki biniciye ona eşlik etmelerini işaret etti ve onları gönderdi.

"Biri kardeşime ne olduğunu biliyor olmalı, Brodict.

Onu manastıra getiren her kimse bir şeye tanıklık etmiş olmalı. Liam'ın kalkıp o araziden buraya kadar yürümüş olmasına imkân yok. Taşınmış olmalı. Ona baksana, Bro-dick." Manastıra işaret edip ekledi: "Liam buraya kendi kendine gelmedi. Ona biri yardım etti."

"Manastırın kapısına bırakılmış olabilir."

"Ya da içeri alınmış olabilir. Manastırdaki biri neler olduğunu biliyorsa onu bulacağım ve ne kadar güç kullanmak zorunda kalırsam kalayım bana neler olduğunu anlatmasını sağlayacağım."

Bro-dick duvarların dışına kurulmuş çadırları işaret etti. "Etrafta bunca insan varken aklını kullanman gerek. Manastıra zorla giremezsin. Tanrı aşkına, burası kutsal bir yer. O kapılardan geçerken kılıcını ya da herhangi bir silahını üzerinde taşıyamazsın."

Colm ne yapıp yapamayacağını söylemesinden hiç hoşlanmazdı. Bro-dick'e baktı. "Ne zamandır kurallara uyuyorsun? Evlilik seni zayıflaştırdı."

"Eşim zayıf bir adamla evlenmezdi."

Colm atına bindi ve dizginleri tutup tepeye doğru ilerlemeye başladı. "Belki de kendisi zayıf olduğu için seni de zayıflaştırmıştır. Birçok kadın öyledir."

Bu hakaret üzerine Bro-dick gülümsedi. "Karımla tanışmıştın, değil mi?"

Colm omzunu silkti. "Evet, tanıştık. Güçlü bir kadın. Böylesine nadir rastlanır," derken sesinde gülümser gibi bir ton vardı.

"Bu doğru, o güçlüdür, ayrıca beni kışkırtman hiçbir işe yaramayacak. Bir grup ihtiyara karşı savaş açmana yardım etmeyeceğim."

"Rahiplere savaş açmak gibi bir niyetim yok. Ben sadece neler olduğunu öğreneceğim."

“Herhangi bir şey yapmadan önce belki de kardeşinle konuşmalısın.”

“Ben de bunu yapmaya gidiyorum.”

“Ona o kadar sert vurmamalıydın. Sence kendine gelmesi ne kadar sürecek?”

“Yüzüne biraz su vurmak onu kendine getirir.”

Savaşçılar yavaşça tepenin öteki tarafına ilerlerken, “Ona ne yaptıklarını gördün mü?” diye sordu Colm.

“Gördüm,” diye yanıtladı Brodick kısık bir sesle.

Colm’un kapıda bekleyen kardeşinin halini aklından çıkarması uzun zaman alacaktı. Liam’ın sırtı ve bacakları yırtılmış, hatta parçalanmış gibi görünüyordu.

Hayır, bu korkunç görüntüyü kolay kolay unutamayacaktı.

“Adamların Liam’ı Kevin Drummond’un kulübesine götürmeli. Karısı şifacılıktan anlıyor.”

“Hayır, onu eve götürecekler. Orada ihtiyacı olan bakımı görecektir. Onu sorguladıktan sonra manastıra döneceğini bilmeni istiyorum.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Brodick. “Ben de seninle geleceğim.”

“Hayır, gelmeyeceksin. Sana zaten borçluyum. Sen ve adamların zamanında ortaya çıkmasaydınız o adi herifler Liam’ı çoktan gömmüş olurdu. Ona asla zamanında yeti-
şemezdim.”

“Çukurun yanında göğsüne ok saplı bir şekilde ölü olarak bulduğumuz adam... O bizden birinin işi değildi,” diyerek ona hatırlattı Brodick.

“Yine de sana çok şey borçluyum.”

Brodick gülümsedi. “Evet, borçlusun.”

Diğerlerine yetiştirtiler. Brodick’in yardımcısı Dylan MacHugh askerlerinin arkasında ilerliyordu. Brodick’in tiz ışığını duyunca alayı durdurdu. Liam’ın etrafında Mac-

Hugh klanından bir düzine adam ve bir o kadar da Buchanan vardı.

Duncan Kayalığı'na çok yakın oldukları için yola devam etmeden önce Liam'ın birkaç dakika dinlenmesine izin verdiler. Colm'un kardeşi çenesine yediği yumruk yüzünden hâlâ halsizdi. Attan inerken yardım kabul etmedi, neredeyse dizlerinin üzerine yığılacaktı. Herkes ayak tabanlarının kanla kaplı olduğunu gördü, fakat kimse ona yardım etmeye çalışmadı. Genç adamın doğrulup Colm'un peşinden vadiye bakan düz kayalığa gitmesini beklediler.

Liam attığı her yavaş ve acı dolu adımda suratını buruşturmamaya çalıştı. Kayalığa vardığında yere çöküp sırtını kayaya yasladı.

Colm kardeşini kabaca selamladı. "Bunu sana kim yaptı?" Liam'ın önüne geçip cevap vermesini beklerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bilseydim onları şimdiye kadar öldürmüştü olurum," dedi Liam.

İkisi de bunun boş bir laf olduğunun farkındaydı. Liam kimseyi öldürecek halde değildi. Yüzü öylesine renksizdi ki Colm onun her an bayılabileceğini düşündü. Fakat Liam'ın gururu söz konusuydu, bu yüzden Colm kardeşinin bu küstah iddiasına aldırmadı.

"Evet, öldürürdün," diyerek ona katıldı. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Pek bir şey hatırlamıyorum," dedi Liam. "Monroe'nun topraklarından ayrılıp düzlükte eve doğru yol alacaktım, fakat doğuda kalıp dere kenarından kopmadım. Hâlâ Monroe'nun topraklarında olduğumu biliyordum. Evet, bundan emindim. Başımın kenarına bir darbe aldım, sanırım sırtıma da vurdular. Darbe beni sersemletti, kendime geldiğimde ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Başıma da bir

başlık geçirilmişti.” Bir süre gözlerini kapayıp hatırlamaya çalıştı. “En az dört kişilerdi. Bir süre kendimdeydim ama bilincim kapalıymış gibi düşünmelerine izin verdim. Tekrar bayılmadan önce konuşmalarını duydum. Dört farklı ses duyduğumdan eminim... Hayır, bekle.” İçini çekti, bıkkınlığı giderek artıyordu. “Daha fazla da olabilir.” Ensesini ovuşturup gözlerini tekrar yumdu.

Colm’un yardımcısı Braeden diğerleriyle birlikte onun etrafını sararken, “İçlerinden biri seninle konuştu mu?” diye sordu.

“Hayır, sanmıyorum.” Sesi giderek boğuklaşıyor ve verdiği cevabın anlaşılması zorlaşıyordu. “Neden hatırlamıyorum? Bu çok sinir bozucu.”

Colm’a göre hafızasının neden bu kadar bulanık olduğu açıldı zira Liam kafasına birkaç darbe almıştı.

“Konuştuklarını duyduğunu söyledin. Ne diyorlardı?” diye sordu Brodick.

“Mümkün olduğunca çok MacHugh öldürmeyi umduklarından bahsediyorlardı.”

“Eğer sadece dört kişi civarındalarsa, iyi eğitilmiş MacHugh savaşçıları öldürmeyi nasıl düşünebilirler?” diye sordu Brodick.

Braeden deri su kesesini uzatınca Liam sudan büyük bir yudum aldı ve adama başını eğerek teşekkür etti. “Ağaçların arasında saklanmış saldırmaya hazır adamlar vardı. Onlara mümkün olduğunca çok MacHugh öldürmeleri söylendi. Ne kadar öldürürlerse ödül de o kadar büyük olacaktı.” Devam etmeden önce bir yudum daha aldı. “İçlerinden biri ağaçların arasında onlara yardım etmek için bekleyen birliklerin olmadığından ve Colm’un gazabıyla tek başlarına yüzleşmekten endişe ediyordu. Beni öldürüp bu işten kurtulmak istedi, fakat liderleri onlara beklemek zorunda olduklarını söyleyip durdu.”

“Ne için beklemek zorundaydılar?” diye sordu Colm.

“Bilmiyorum.”

“İsimlerini duydun mu?” diye sordu Brodick.

“Duyduysam bile hatırlamıyorum.”

Colm bu gaddarlığın arkasında kimin olduğunu bulmak için bir ipucu edinme umuduyla kardeşini sorgulamaya devam etti, ancak Liam ona pek yardımcı olamadı. “Manastıra götürülüşünü hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hayır ama uyandığım anı hatırlıyorum. Küçük bir odadaydım. Yanımda iki peder vardı. Biri şifacıydı, diğeri ise şalını takmış başucumda dua ediyordu. Sanırım öleceğimi düşünüyordu.”

“Kimdi bu adamlar?” diye sordu Braeden.

“Peder Franklin şifacıydı. Ona buraya nasıl geldiğimi sordum ama bilmediğini söyledi.”

“Ona inandın mı?” diye sordu Colm.

“Evet, açıkladıktan sonra inandım. Peder Gelroy ondan yardım istemiş. Bu arada Gelroy başucumda dua eden rahipti.”

“Peder Franklin oraya nasıl geldiğini merak etmedi mi?” diye sordu Brodick.

“Evet, merak etti. Bana nasıl yaralandığımı sordu, ben de ona hatırlamadığımı söyledim. Gelroy’a da aynı soruyu sorduğunu duydum ve Gelroy detayları bilmemesinin onun için en iyisi olduğunu söyledi.”

“Peki ya Peder Gelroy sana ne söyledi?”

“Dışarıdaki yük arabasından tahıl çuvallarını indirdiği sırada kafasını kaldırdığında beni karşısında bulmuş.”

“Karşısında mı bulmuş? Bu kadar mı? Yanında kimse yok muymuş?” diye sordu Colm.

“Bu soruyu Gelroy’a sordum ama bana net bir cevap vermedi. Bana ne demek istediğini açıklamasını istediğim-de ise evet ya da hayır diyemeyeceğini söyledi.”

“Bilmece gibi konuşmuş,” diye çıkıştı Colm.

Liam ellerinden destek alıp dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken olduğu yere yığılıverdi. Haline küfredti, bir dakika kadar dinlendikten sonra tekrar denedi.

“Peder Gelroy benimle bilmece gibi konuşamayacak,” dedi Colm. “Bana bilmek istediklerimi söyleyecek.”

“Colm, anlamalısın. Gelroy beni korudu. Beni bu hale getiren her kimse manastıra girip beni...”

“Öldüreceğinden endişe etti.” Brodick Liam’ın sözünü tamamlarken kafasını salladı.

“Evet,” dedi Liam. “Gelroy bana saldıran şeytanların ibadethaneye saygı duymayacağına inanıyordu. O ve Franklin sen gelene kadar güvende olmam için varlığımı sır olarak saklamaya karar verdi. Fakat bir sorun vardı. İkisi dikkat çekmeden gece gündüz başımda nöbet tutamazdı ve davetsiz bir misafire karşı ikisi de etkili olamazdı.”

“Peki bu sorun nasıl çözüldü?” diye sordu Colm.

“Gelroy uyuduğum sırada beni birkaç iyi adama emanet etti. Bana beni dövüşmeyi bilen adamlara teslim etmek istediğini söyledi.”

“Pederler dövüş eğitimi almazlar,” diyerek araya girdi Braeden.

“Hayır, almazlar,” diyerek ona katıldı Colm ve kardeşinin önünde yürümeyi kesti. “Bu peder senin başında nöbet tutmak için kimleri görevlendirdi?”

“Bey Monroe’nun düğünü için orada bulunan askerlere sormuş.”

“Bu adamlar hangi klandan?” diye sordu Brodick.

Liam’ın cevap vermesine fırsat vermeyen Colm, “Bu adamlar Kuzey İskoçyalı mıydı?” diye sordu.

“Hayır değillerdi, fakat Gelroy’un onlara güveni tamdı.”

“Öyleyse Kuzey İskoçyalı olmalılar,” dedi Brodick.

Konuşmalarını dinleyen tüm savaşçılar onunla hemfi-

kir olduklarını belirtircesine kafalarını salladı. Sadece Kuzey İskoçyalılar güvenilir bulunurdu ve onlara bile güvenirken dikkatli davranılırdı.

“Size söyledim, Kuzey İskoçyalı değillerdi. Nereli olduklarını bilmiyorum ama Gelroy güvenecek kadar onları tanıyor olmalı.”

Colm acele etmesi gerektiğinin farkındaydı, kardeşi bitkin düşmeden önce ondan mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyordu. Fakat Liam’ın çoktan uykusu gelmişti bile. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, konsantre olmakta güçlük çekiyordu.

“Kaç kişilerdi?” diye sordu.

“Kaç ne?” diye sordu Liam yorgun bir şekilde.

Colm kendine hâkim olmaya çalıştı. “Askerler, Liam. Kaç asker başında nöbet tuttu?”

“Dört. Odada ya da kapının dışında hep iki asker oldu.”

“Peki bu adamlar silah taşıyorlar mıydı?” diyen Brodick Colm’a baktı.

Liam gülümsedi. “Hayır, taşımıyorlardı.”

“Soru hoşuna mı gitti?” diye sordu Brodick Liam’ın tepkisini anlamaya çalışarak.

“Evet. Adamları görünce nedenini anlayacaksınız. Fakat size şu kadarını söylemeliyim Bey Buchanan... Bu adamların silaha ihtiyacı yok.”

Braeden bir yabancının gücünden bu şekilde övgüyle söz edilmesini kişisel bir hakaret olarak algılamış gibi görünerek, “Yenilmezler mi? Söylemeye çalıştığın bu mu?” diye sordu.

“Hiç kimse yenilmez değildir,” diye çıkıştı Colm. “Bu askerler sana ne söylediler, Liam? Manastıra nasıl geldiğini sana açıkladılar mı?”

“Hayır. Birbirleriyle konuştular ama benimle hiç konuşmadılar.”

Colm ve Brodick Liam'ın biraz daha açıklama yapmasını bekledi. Açıklama yapmadığında ise Brodick sordu: "Neden seninle konuşmadılar?"

"Beni anladıklarını sanmıyorum," dedi Liam en sonunda. "Ben de onları anlamadım. Daha önce hiç duymadığım bir dilde konuşuyorlardı."

Colm sinirine hâkim olmakta zorlanıyordu. "Gelroy onları anlamış olmalı."

"Anladığından emin değilim. Onlarla konuştuğunu hiç duymadım."

"O halde nasıl..." diyen Colm sustu. Bu sorguya devam etmesi anlamsızdı. Liam'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Colm gücünü kazandığında onun yaşananlar hakkında daha fazla şey hatırlamasını umuyordu.

Ayrıca Gelroy da ona bilmek istediklerini anlatacaktı.

Kılıcını ve kılıfını çıkarıp ikisini de Braeden'e verdi. "Liam'ı eve götürün," diye emretti. Atının yanına gidip yayını ve okunu da yardımcısına uzattı. "Buchanan'ları da evlerine gönder." Adamın gözlerinin içine baktı. "Tüm Buchanan'ları."

Colm'un karşı çıkmasına fırsat tanımayan Brodick atına binip, "Seninle birlikte manastıra geliyorum," dedi.

Braeden kafasını salladı. "Bizden birinin sizinle manastıra gelmesini ister misiniz?"

"İstemem." Colm'un sesi inatçıydı.

Braeden beyinin kabalığına alışkındı. "Öyleyse adamlarımızın yarısının Liam'ı eve götürmesini, diğer yarısının ise silahlarınızla kapıda beklemesini önerebilir miyim beyim?"

Brodick'in yardımcısı öne çıkıp Braeden'in yanında durdu. "Bey Buchanan sizinle geleceği için ben de beyimin silahlarıyla kapıda beklemeyi öneriyorum. Diğer Buchanan askerleri Liam'ın güvenli bir şekilde eve götürüldüğünden emin olurlar."

Brodick onunla hemfikirdi. “Kardeşine eziyet eden adamlarla karşılaşsak kılıçlarımızın yanımızda olması daha iyi olur.”

“Ellerimi kullanmayı tercih ederim,” dedi Colm.

“Onların kılıcı olsa bile mi?”

Colm ona sert bir bakış attı. “Sence?”

Brodick kafasını salladı. “Birini öldürmek istiyorsun, öyle değil mi?”

“Kardeşime bunu yapan her kimse onu öldüreceğim,” diye karşılık verdi Colm.

Bu bir umut ya da söz değildi. Kutsal bir yemindi.

ON SEKİZ

Baron Coswold ve Baron Percy arasındaki çekişme ölümcül bir boyut kazanmıştı. Ya da öyle görünüyordu.

İki adam da bir diğerinin ne tür şeytani planlar peşinde olduğunu öğrenmek için büyük zahmetlere giriyordu. Her yerde casusları vardı. Baron Percy'nin tüm arkadaşları ona sadık değildi. Biri - elçisi William - gizlice Baron Coswold adına çalışıyordu. Elçi Percy'nin söylediği her kelimeyi, yaptığı her şeyi hafızasına kazıyan ve Coswold'a rapor eden iyi bir muhbirdi.

Bey Monroe'nun öldürüldüğü haberi Percy'nin kampına ulaşınca, hain elçi düzmece bir görev uydurarak manastırı terk edip haberi Coswold'a yetiştirmek için harekete geçti. Baronun nerede olduğunu bildiğinden McKenna'ların yolunu tuttu ve Coswold ile Bey MacKenna görkemli ana salonda akşam yemeğine otururken karşılına çıkıverdi.

Kötü haber William'ın beklediği tepkiyi yaratmadı. Ne Coswold ne de MacKenna şaşırılmış görünüyordu. Coswold umursamazca omzunu silkti, MacKenna ise çavdar ekmeğine uzanıp ağzına bir parça atarken sıkkın gibiydi.

Haberi duyduğunda Baron Percy de durumdan etkilennememiş gibi görünmüştü. İki baron da böyle bir şeyin olmasını mı bekliyordu? Monroe'nun öleceğini mi bekliyorlardı yoksa ölmesini mi istemişlerdi? Peki Bey MacKenna neden umursamaz davranıyordu? Kendi ülkesinden bir adam öldürülmüştü; elçi en azından biraz olsun üzülmelerini beklerdi.

Coswold sandalyesini geriye itti ve elçiye peşinden gelmesini işaret etti. Yalnız kaldıklarında ona Percy'nin kampına dönüp başka bir gelişme olana dek gözlerini ve kulaklarını açık tutmasını emretti. "Hava hâlâ aydınlıkken git. Hava kararmadan yolun büyük bir bölümünü geride bırakmış olursun. Yarın manastıra varırım."

Elçi Coswold'un geri dönmesini izledikten sonra bir süre orada durup şaşkınlıkla kafasını kaşıdı. Ne kadar isterse istesin barona içini kemiren soruyu sormamıştı. Monroe güçlü ve herkes tarafından sevilen bir adam olmasına rağmen gece vakti korkunç bir şekilde öldürülmüştü.

Neden kimse şaşırılmamıştı?

ON DOKUZ

Brodict Colm'a tüm kalbiyle katılıyordu. Eline bir fırsat geçerse, o da Liam'a saldıran aşağılık herifi öldürürdü. MacHugh'lar Buchanan'ların müttefikiydi ve onların düşmanı Buchanan'ların da düşmanı sayılıyordu. Brodict bir sene önce karısına yardım etmek için İngiliz topraklarında tehlikeli bir göreve gitmişti. MacHugh'lar o zaman Buchanan'lara yardım etmişti, şimdi de yardım etme sırası Buchanan'lardaydı.

Ama MacHugh yalnızlığı seviyordu. Kendi klanı dışında herhangi biriyle işbirliği yapmanın faydasına inanmak istemiyordu. Brodict de eskiden böyle düşünüyordu ve İngiltere'yle savaşa girmeleri ancak fikrini değiştirebilmişti. Artık bu bağların değerini daha iyi anlıyordu, sadece MacHugh'ları değil Kuzey İskoçya'nın en güçlü iki klanı olan Maitland'ler ve Sinclair'leri de en yakın müttefiki olarak görüyordu. Bu klanların beyleriyle aynı zamanda yakın arkadaş olmuşlardı.

İki adam manastıra giden yolun büyük bir bölümünde konuşmadılar. Sonra atını Colm'un atının yanına süren Brodict, "Karımla nasıl tanıştığımı biliyor musun?" diye sordu.

Colm bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündü. “Karın Bey Maitland’ın oğlunu evine götürüyordu,” diye yanıtladı.

“Bu doğru. Çocuk o zaman beş altı yaşlarındaydı ve Bey Ramsey Sinclair’in kardeşine benziyordu. Onun Ramsey’in yerine geçip bey olması gerektiğini düşünen Sinclair klanındaki adamlardan biri klanı ele geçirmek için komplo kurmuştu. Ramsey’i öldürmek amacıyla açık alana çekmek için küçük çocuğu kullanmıştı.”

“Neden şimdi bundan söz ediyorsun?”

“Belki Liam da aynı amaç için esir alınmıştır. Seni oraya çekmek için.”

“Belki de. Geçen ay sınırlarımı koruyan askerlerime iki kez pusu kuruldu.”

“Adamlarından herhangi birini kaybettin mi?”

MacHugh bu sorudan hoşlanmadı. “Elbette, hayır. Savaşçılarım iyi eğitimlidirler ve en beklenmedik şeye karşı bile hazırlıklıdır.”

“Peki saldıranlar?”

“Ne yazık ki hiçbiri bana onları kimin gönderdiğini söyleyebilecek kadar uzun yaşamadı, ama Kuzey İskoçyalı değillerdi.”

“Öyleyse bir şeyler çalma peşinde olan serserilerdi?”

Colm kafasını salladı. “Liam’ın bize anlattıklarını duydu. Emir mümkün olduğunca çok MacHugh öldürmekmiş. Ayrıca serseriler bu kadar organize olamazlar. Karışıklık çıkarır ve fareler gibi çalıp kaçarlar.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Brodick. “Ramsey’in kardeşi bir çocuktan ama Liam yetişkin bir adam. Neredeyse seninle yaşıt, öyle değil mi?”

“Benden beş yaş küçük ama yine de yetişkin.”

“Öyleyse neden bu beklenmedik saldırıya karşı hazırlıklı değildi? O da diğerleri gibi eğitim gördü.”

“Aklını başına toplar toplamaz bu soruyu kardeşime sormayı düşünüyorum.”

“O halde bu saldırıların arkasındaki her kimse MacHugh’lardan kurtulmak istiyor.”

“Öyle görünüyor.”

“Finney Ovası. Saldırıların sebebi bu.”

“Evet,” diye karşılık verdi Colm. “Bu işin arkasında MacKenna var. Bundan eminim.”

“Ama kanıtın yok.”

“MacKenna açgözlü bir adam. Araziyi eline geçirmek istiyor, fakat ona izin vermeyeceğim. MacKenna’ların sınırlarına yaklaşmasına tahammül edemem. Arazi şimdiye kadar ekim alanımız oldu, ayrıca MacKenna’larla aramızda tampon görevi gördü.”

“Yıllar önce bu arazi kralımız tarafından Kral John’a hediye olarak verildi. Kendi seçtiği kadın Bey Monroe ile evlenene kadar bu topraklar onun olacak. O zaman geldiğinde ise gelin çeyiz olarak Finney Ovası’nı alacak.”

“Bu anlaşmanın farkındayım.”

“Evet ama bu kadının benim karımın ailesinden olduğunun da farkında mısın? Babası Wellingshire’lı Baron Geoffrey.”

“İngiliz akrabaların olduğunu kabul mu ediyorsun?”

“İstemeye istemeye de olsa evet. Zamanla daha hoşgörülü bir hale geldim, hatırlarsan, benim karım da İngiliz.”

“Nereli olduğu beni ilgilendirmmez.”

“Monroe klanının senin dağından bakmasına izin verir misin?”

“Ya sen?” diye çıkıştı Colm. “Onların sana bu kadar yakın olmalarına izin verir misin? Finney Ovası’nın batı sınırı Buchanan’lara ait.”

“Evet ama aramızda ağaçlarla dolu bir orman var.”

“Monroe’lara karşı hiçbir garezim yok. Beyleri ovanın

kuzey ucundaki tarlalara ekim yaparken bize karışmadığı sürece varlığı beni rahatsız etmez.”

Manastırın karşısındaki tepenin doruğuna ulaştıklarında güneydeki çadırları gördüler.

“Bu çadırlar İngilizlere ait,” dedi Brodick.

“Hepsi Monroe’nun düğünü için gelmiş olamaz, tabii İngiliz akrabalarınız onları davet etmediyse.”

“Bu kadarını davet etmiş olamazlar,” diye karşılık verdi Brodick. “Monroe da burada olmalarını istemezdi. Hayır, manastırda başka bir kutlama olmalı.”

Tepeden indikten sonra atlarını Braeden ve Dylan’a teslim ettiler.

“Tetikte ol,” dedi Colm kapılara doğru yürüdükleri sırada.

“Ben her zaman tetikteyimdir,” dedi Brodick. Zili çalmak için halatı çekti. Bir dakika sonra bir rahip devasa kapıyı açtı.

Koca karnından hiçbir öğünü kaçırmadığını belli eden, ufak tefek bir adam olan başrahip öne çıkmaları için işaret etti. İkisinin neden burada olduklarına dair bir fikri varmış gibi görünüyordu. “Taziyelerinizi sunmaya geldiniz, öyle değil mi?” Beylerin cevap vermesine fırsat tanımadan sözlerini sürdürdü. “Cenaze törenini kaçırdığınız için çok üzgün olmalısınız, fakat hava normalden daha sıcak olduğu için ailenin onu evine götürüp bir an önce toprağa vermesi gerekti. Aileyle konuşabileceğinizi mi düşünmüştünüz? Onları kaçırmış olmanız çok kötü. Ruhuna dua etmek için size şapelin yolunu göstermemi ister misiniz?”

Colm ve Brodick birbirlerine baktılar, sonra Colm başrahibe döndü. Tanrı’nın adamıyla konuşuyor olmasına rağmen kelimelerine dikkat etmedi. “Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?”

Başrahip hemen bir adım geri çekildi ve sakinleşmek

için göğsüne hafifçe vurdu. Manastırda yıllarca sakin bir hayat sürmüştü ve son birkaç günün kargaşası sinirlerini iyice germişti. “Haberiniz yok mu? Sanmışım ki... Bey Monroe...” Bey MacHugh’un öfkeli bakışlarını görünce acele etti. “Öldü. Burada olmanızın sebebi bu değil mi? Üzüntünüzü dile getirmek için gelmediniz mi?”

“Monroe öldü mü?” Brodick şaşkındı.

“Nasıl öldü?” diye sordu Colm.

Başrahip sesini alçaltarak cevap verdi. “Öldürülmüş.” Haç çıkarmak için durduktan sonra ekledi: “Gecenin bir yarısı öldürülmüş.”

“Bu ne zaman oldu?” diye sordu Brodick.

“Nasıl öldürülmüş?” diye sordu Colm tam o anda.

Beylerin bakışları korkutucuydu. Bey MacHugh daha tehditkâr ve öfkeli görünüyordu. Cevap verirken sesi titreyen rahip iki dev tarafından yağdırılan sorulara zorlukla yetişebiliyordu.

Colm her hareket ettiğinde başrahibin geri çekildiğini fark edince adamın güvenini kazanmak adına ellerini arkasında kenetledi, bu sayede rahip zarar görmeyeceğini anladı.

Başrahip hızla açıklamaya başladı. “Ben de bunca yolu taziyelerinizi sunmak için geldiğinizi sandım, anlaşılan Bey Monroe’nun trajik bir şekilde öldüğünü bilmiyorsunuz. Neler olduğunu anladım. Yanlış anlamışım, değil mi? Düğün vesilesiyle gelmiş olduğunuz ortadayken sizi böylesine kötü bir haberle karşıladığım için çok üzgünüm.”

“Damat öldürüldüyse, düğün nasıl gerçekleşebilir ki?” diye sordu Brodick. Başrahibin akılsızın teki olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Öldürüldüğü için... Bey Monroe artık damat değil,” dedi adam telaşla.

“Buraya düğün için gelmedik... Cenaze töreni için de,”

dedi Colm. "Buraya kardeşim hakkında konuşmak için geldik."

Başrahip şaşkınlıkla onlara baktı. "Kardeşiniz mi?"

Colm onu boğazından kavrayıp sarsmayı düşündü, fakat Tanrı'nın adamına saldırganın akıllıca olmayacağını biliyordu. Boş bakışlarına bakılırsa başrahip Liam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Başrahip terlemeye başlamıştı. Nemli ellerini cüppesine sildi. Beyin gözleri yaklaşan bir fırtına gibi koyu griye dönmüştü.

"Her şey çok ani oldu. Manastırımızda bu kadar fazla hareketliliğe alışık değiliz. Leydi Gabrielle için şu anda başka bir eşe karar veriliyor. Tam bir karışıklık." Sır vericesine sesini alçalttı. "İngiltere'den gelen iki baron şu anda ana salonda, ikisi de Kral John'un adına konuştuğunu iddia ediyor. Ortak alanda İngilizlerden oluşan bir kalabalık toplandı. Karışmak istemiyorsanız, üst katta beklemenizi öneririm."

"Baronların tartışma sebebi nedir?" diye sordu Brodick.

"Önemsiz ağız dalaşları bizi ilgilendirmiyor," dedi Colm. "Buraya neden geldiğimizi unutma." Tekrar başrahibe döndü. "Burada Gelroy adında bir peder varmış. Onunla derhal konuşmak istiyorum."

"Onunla neden konuşmak istediğinizi sorabilir miyim?"

"Soramazsın."

Başrahip açıkça reddedilmesine şaşırdı. Sonra beyi anladığını düşünerek kafasını salladı. "Ah tabii... Günah çıkarmak istiyorsunuz. Özür dilerim. Sormamalıydım. Neden üst kata çıkmıyorsunuz? Peder Gelroy'u yanınıza gönderirim. Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Size şapelin yolunu gösterir, böylece günahlarınızdan arınırsınız."

Başrahip yine yanlış bir sonuca varmıştı, ama iki bey de onu düzeltme gereği duymadı.

“Fazla sürmez,” diyen adam onları basamaklara yönlendirdi.

Brodict başıyla Colm’u işaret etti. “Söz konusu onun günahlarıysa bu kadar emin olmazdım.”

Colm hiç de neşeli görünmüyordu. Brodict’i yolundan itti. “Buraya günah çıkarmaya gelmedim. Kardeşim hakkındaki sorularımın cevaplanması için geldim. Bu işi bir an önce bitirip buradan gitmek istiyorum. Belki de Peder Gelroy’u bizimle gelmeye ikna ederim. Etrafımda bu kadar çok İngiliz varken ne düşünebiliyorum ne de nefes alabiliyorum.”

“Gelroy’un bizimle gelmek isteyeceğini sanmıyorum. Ama sorabilirsin,” dedi Brodict.

“Sormak mı? Neden sormak isteyeyim ki?”

Brodict omzunu silkti. Ne söylerse söylesin Colm’un istediğini yapacağından emindi. Ayrıca söz konusu kendi kardeşi olsaydı, Brodict de aynı şeyi yapardı. Yine de Liam’ı esir alanlar ve kurtaranlar hakkında neler bildiğini öğrenmek için bir pederi ibadethanesinden çıkarmak... Yıpranmış ruhlarını muhtemelen biraz daha karartacaktı.

Başrahip konuşmalarını işitmeye o kadar odaklanmıştı ki ortak alanın etrafını saran duvarın tepesine vardığını fark etmedi. Nefes nefese işaret etti. “İşte geldik.”

Başrahip Gelroy’u çağırmak için harekete geçtiğinde Brodict sorusuyla onu durdurdu.

“Merak ediyorum, Başrahip. Baron Geoffrey ve kızı hâlâ buradalar mı yoksa İngiltere’ye mi döndüler?”

“Baron Geoffrey mi? Bu İngilizleri tanıyor musunuz?”

Brodict içini çekti. “Karımın tarafından akrabam olduklarını itiraf etmek benim için utanç verici,” diye ekledi hemen.

“Ne olursa olsun utanç verici,” dedi Colm.

Brodict kendisine Colm’un müttefiki olduğunu hatırlattı. “Kızıyla hiç tanışmadım,” dedi başrahibe.

Başrahip karşılık verdi: “Baron kralla görüşmek için yola çıktı, kızı ise İngiltere’ye dönmek için hazırlanıyor ama sanırım bir süre alıkoyulacak.”

“Neden alıkoyulsun?” diye sordu Brodick.

“Anlamıyorsunuz,” dedi başrahip. “Tüm bu karışıklık leydiyi ve evleneceği kişiyi ilgilendiriyor.”

“Babası bunun farkında mı?” diye merak etti Brodick.

“Hayır. İki baron bir araya gelmeden önce manastırdan ayrıldı.”

“Baron Geoffrey’nin ne zaman geri dönmesi bekleniyor?” Leydi Gabrielle’in geleceği ilgisini çekmese de Brodick içini kemiren bir mecburiyet hissiyle sarsıldı.

“Kimsenin zaman bulup Baron Geoffrey’ye bir ulak göndereceğini sanmıyorum. Baronlar bu konuyu gündeme getirmek için sanki onun özellikle manastırdan uzaklaşmasını beklediler. İkisi de bu çok acil bir meseleymiş gibi davranıyor. Tartışmalarından anladığım kadarıyla Baron Geoffrey öğrenip sorun çıkarmadan kızıyla evlenmek istiyorlar.” Önce sola, sonra sağa baktı. “Bu bir oyun. Evet, bana sorarsanız bir oyun. Ama leydi muhafızları tarafından korunuyor ve manastırımızda güvende. Burada olduğu sürece ona hiçbir zarar gelmez.”

Bu saf düşünce Colm’u rahatsız etti. Manastır yabancılarla doluydu ve çoğu İngilizdi. Onlar gibi insanların ibadethaneye saygı duyacaklarına nasıl inanabilirdi? Liam’in korunmasını istediğine göre Peder Gelroy’un bile şüpheleri vardı. Bu ürkek başrahip kardeşinin burada kaldığını bilse kimbilir neler düşünürdü.

“Leydi Gabrielle yeni bir eş fikrine katılıyor mu?” diye sordu Brodick.

“Henüz bundan haberi yok. Yakında onu çağırırlar.” Başrahip kafasını sallayarak içini çekti. “Bu şeytanlığı çağırılmasına yanıt verdiğinde öğrenecek.”

YİRMİ

Baron Coswold o gün öğleden sonra asalak heyetiyle birlikte manastıra dalmıştı. Beraberinde kalabalık bir dalkavuk takımı vardı, toplam yirmi üç kişilerdi. Bilerek kalabalık bir ekiple gelmişti, çünkü Percy'nin gözünü korkutmak ve onu alt etmek istiyordu.

Coswold kendini son derece güçlü hissediyordu. Kralın adına sadece ama sadece kendisinin konuşabileceğini belirten bir ferman taşıyordu.

Ama Percy ne korkmuş ne de sinmişti. Coswold gibi onun da casusları vardı ve yeni fermandan henüz haberi olmasa da düşmanının Finney Ovası'nı ve Leydi Gabrielle'in geleceğini idare edeceğini öğrenmişti. Coswold'un istediğini elde etmek için güç kullanacağına inanıyordu.

Percy onun için hazırды. Coswold'la yüzleşmek için ana salona daldığında onun da akılsız yandaşları beraberindeydi. Percy pes edecek ya da kenara çekilecek değildi ve istediğini elde edemeyeceğine dair hiçbir endişesi yoktu. Onun da elinde John'un adına konuşabileceğine dair kral tarafından imzalanmış bir ferman vardı. Kral onu Monroe ve Gabrielle'in evliliğine tanık olması için manastıra

göndermişti, fakat damat artık hayatta olmadığından Percy Gabrielle'in geleceğine bizzat karar vereceğinden emindi.

Güce aç olan her iki adamın da cebinde bir iki numara vardı.

İki baron ziyaretçi salonunun ortasında yüzleşti. Avlunun kapıları ardına kadar açılmıştı. Bu gizli bir kavga değildi. İkisi de sesini duyurmak istiyordu.

İlk saldıran Percy oldu. Aralarındaki havayı uzun ve kemikli parmağıyla bölerek, "Sakin kararlarıma karışmaya kalkışma, yoksa seni dışarı attırırım," dedi. "Kral John'un adına konuşuyorum ve Leydi Gabrielle'in geleceğine ben karar vereceğim."

"Seninle olan geleceğine mi?" diyerek alay etti Coswold. "Ve Finney Ovası da senin olacak, öyle mi? Böyle olacağını mı sanıyorsun, seni aptal? Ona asla sahip olamayacaksın. Bu konuyla bizzat ben ilgileneceğim."

"Hiçbir yetkin yok, Coswold. Leydiye İngiltere'ye kadar eşlik edeceğim. Evet, benimle gelecek." Percy öncesinde onu evlenmeye zorlamayı planladığı gerçeğini ekleme gereği duymadı.

Coswold ona bir adım yaklaştı. "Artık kralın adına konuşmuyorsun, çünkü elimde John tarafından imzalanan ve bana burada tam yetki veren bir ferman var. Onun yerine konuşan ve hareket eden ben olacağım."

Percy öfkeden deliye döndü. Cevap verirken alındaki damarlar şişti. "Hayır, ferman bende ve gerçekten Kral John tarafından imzalandı. Beni kandıramazsın. Ne istediğini biliyorum ve onu elde edemeyeceksin."

İki baron da durmaksızın birbirlerine bağırana dek sözlü tartışma devam etti. Meraklı kalabalık artarken tartışma dışarıya taşındı.

İki kampı çimenlerin ortasındaki taş bir haç bölüyordu:

Percy ve takipçileri bir tarafta, Coswold ve destekçileri diğer taraftaydı.

“Fermanı görmek ister misin?” diye sordu Coswold. “Kralın mührüne, tarihe bakmak ister misin Percy? Kenara çekilmezsen seni dışarı atacağım.”

Percy gülümsedi. “Bu ferman ne zaman imzalandı?” diye sordu. Coswold’un cevap vermesine izin vermeden ekledi: “Nerede olduğunu biliyorum ve beyle yaptığın o karanlık anlaşımdan haberim var.”

Coswold bu sözlerle aldırış etmedi. Destekçilerinden birine işaret eder etmez parşömen gözler önüne serildi. Parşömeni adamın elinden kapıp Percy’nin suratına doğru salladı. “İşte burada. Kral John yetkisini bana devretti.”

Kollarını korkuluklara dayayan Colm ve Brodick aşağıda devam eden tartışmayı izliyordu. Colm Peder Gelroy gelene kadar vakit geçiriyordu. Başrahip fazla beklemelelerinin gerekmeyeceğini söylemişti ama anlaşılan yanılmıştı.

Pederle konuşup bu aptal İngiliz baronlardan uzaklaşmak için sabırsızlanan Colm, “Nerede bu lanet olası Peder Gelroy?” diye homurdandı.

“Herhalde yoldadır,” diye karşılık verdi Brodick.

Colm aşağıdaki kalabalığa göz attı. “Onlardan bir sürü var. Gelroy’un neye benzediğini bilseydim, onu buradan sürükleyerek çıkarırdım.”

Brodick sırtıttı. “Bir pedere karşı savaş açamayacağından söz ettiğimi hatırlıyor musun? Aynı zamanda istemediği sürece onu buradan çıkaramazsın ve Gelroy’un buradan çıkmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Sen ve ben...”

“Sen ve ben ne?”

“Karımın söylediğine göre insanları korkutuyormuşuz.”

Başka bir bağırış dikkatlerini çekti. “İngilizler çok gürültücü, öyle değil mi?” dedi Brodick. “Oklarımızın ve ya-

yımızın yanımızda olmaması çok kötü. Birkaçından kurtulabilirdik.”

Colm gülümsedi. “Evet, kurtulabilirdik.”

O sırada Coswold dikkat çekmek için ellerini çırparak bağırdı. “Leydi Gabrielle’i bana getirin. Bu işe şimdi bir son vereceğiz.” Arkasındaki gruba bakıp başını eğdikten sonra tekrar Percy’ye döndü. “Kararımı verdim. Günün sonuna kadar evlenmiş olacak.”

YİRMİ BİR

Başrahip Gabrielle'i bahçede Peder Gelroy'la yürüyüş yaparken buldu. Genç kadın Peder Franklin'e minnetini dile getirmişti ve Gelroy'a da sırrını tuttuğu için teşekkür etmek üzereyken başrahip yanlarına koşarak geldi.

"Leydi Gabrielle, bir taşkınlık çıktı." Koştuğu için nefes nefeseydi ve konuşurken güçlkle nefes alıyordu.

Gabrielle onu taş bir banka götürüp bir süre oturmasını önerdi.

Adam kafasını sallayıp banka oturdu ve içini çekerek, "Ah, böylesi daha iyi," dedi.

Gelroy ellerini arkasında kenetledi. "Taşkınlık mı dediniz?"

"Ah, evet. Avluya çağrıldınız. Peder Gelroy, belki de ona eşlik etmelisiniz. Ne tartışmaydı ama! Üstelik onca yer dururken bu kutsal manastırda. Yazıklar olsun."

"Tartışanlar kimler?" diye sordu Gabrielle.

"İki İngiliz baron. Birinin adı Coswold olmalı, diğeri de..."

"Percy."

"Evet, bu doğru, leydim. Baron Percy."

“Ve bu iki baron Gabrielle’i mi çağırdı?” diye sordu Gelroy.

“Avluya gelmesini isteyen Baron Coswold.”

Gabrielle kızgındı. “İkisine de cevap vermeyeceğim ve ikisiyle de konuşmak gibi bir niyetim yok. Eve gitmeye hazırım ve yolculuğumu ertelemek için hiçbir sebep göremiyorum.”

Gelroy kafasını sallayarak ona katıldı. “Hatta muhafızları şu anda atları ön kapıya getiriyor, çünkü Gabrielle manastırdan ayrılmayı planlıyor. Eşyaları çoktan toplandı.”

Başrahip kafasını salladı. “Baronların gitmesine izin vereceklerini sanmıyorum.”

“Göründüğünden daha fazlası var, öyle mi?” diye sordu Gelroy.

Başrahip içini çekti. “Öyle. İki baron da kralın yerine konuşabileceği ve hareket edebileceğini belirten bir ferman taşıyor. Üzerindeki tarihe bakılacak olursa Coswold’un fermanındaki tarih daha yakın. Her iki fermanında da kralın mührü var ya da olduğu söyleniyor.” Aniden ayağa kalktı. “Ah, Tanrım, unuttum. Tüm o karışıklık ve bağırış yüzünden asıl yapacağım şeyi unuttum. Nasıl olur? O ikisi yüzünden endişelenirken... Peder Gelroy... Baron Coswold bana seslendiğinde sizi arıyordum.”

“Neden beni arıyordunuz?” diye sordu Gelroy.

“Sizi çağıracağıma söz verdim. İki...” Duraksadı.

“İki mi? İki ne?” diye sordu Gelroy.

“Bey,” diye yanıtladı istemeye istemeye. “Buchanan ve MacHugh. Neden sizinle konuşmak istediklerini söylemediler, fakat Bey MacHugh kardeşinden bahsetti. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musunuz?”

Gelroy’un yüzünde panik ve korku dolu bir ifade belirdi. “Bir fikrim var.”

“Beyler uzun süredir bekliyorlar, açıklamanızı daha

sonra dinlerim. Sabırlı insanlara benzemiyorlar.” Gülümseyip ekledi: “Ayrıca birinin... Sanırım MacHugh'du ama emin değilim... Sizi alıp götürmekten bahsettiğini duydum.”

Gelroy ıstılebilir şekilde yutkundu. “Öyle mi?”

“Belki de biri dini lider olarak klanına katılmanızı teklif edecektir. Bir gün kendi kilisenizin olmasını istediğinizi biliyorum, öyle değil mi? Ve mümkün olduğuunca çok insanı kurtarmak istiyorsunuz. Bu da doğru değil mi?”

Gelroy telaşla kafasını salladı. Kendi kilisesinin ve cemaatinin olmasını istiyordu - hangi peder istemezdi ki? - ama bu acımasız beylerin ve asi klanlarının arasında değil. Hayatının geri kalanını korku içinde geçirmek tercih edebileceği bir şey değildi.

“Buradaki günahkârlar için dua etmekten memnunum, Başrahip,” dedi fısıltıyla Gelroy. “Leydi Gabrielle’e baronların yanına kadar eşlik etmemi mi yoksa beylerle konuşmamı mı istiyorsunuz?”

“Ben ona eşlik ederim, siz bir an önce beylerin yanına gidin. İçeri dolan klan üyelerinin sayısı giderek artıyor. Onlarla ne kadar çabuk konuşursanız o kadar iyi olur.”

Gelroy bu işten kurtulamayacağını biliyordu. “Bir an önce olup bitmesi en iyisi,” dedi.

Gabrielle’e son kez veda ettikten sonra korktuğu vazifesine doğru yola koyuldu.

Gabrielle baronlarla görüşmeyi reddetmeye devam edecekti, fakat aniden fikrini değiştirdi. Başrahibi zor durumda bırakıp çağrılarına neden cevap vermediğini açıklamak zorunda bırakmak istemedi.

“Baronların ne istediğini öğrendikten hemen sonra manastırdan ayrılacağım. Başrahip, misafirperverliğiniz ve bize karşı kibarlığınız için size bir kez daha teşekkür etmek isterim. Çok minnettârız.”

Ortak alana gitmek üzereyken başrahip onu durdurdu.

“Size eşlik edeceğim, leydim, fakat muhafızlarınızı beklememiz gerekmez mi? Baronlarla konuşurken yanınızda olmak isteyeceklerinden eminim.”

Gabrielle kafasını salladı. “Muhafızlarım bu saçmalıklarla uğraşamayacak kadar meşguller, ayrıca bu görüşmenin pek uzun süreceğini sanmıyorum.”

Başrahip onu kararından vazgeçiremedi. Aslında Gabrielle’in muhafızlarını baronlardan uzak tutmak istemesinin başka bir sebebi vardı. Babası bu adamlara güvenmiyordu ve o da güvenmeyecekti. Coswold ve Percy’nin astlarını kışkırtarak kavga çıkarmalarından endişe ediyordu, muhafızları iyi eğitilmiş olsalar da çok sayıda saldırganın karşısında etkisiz kalabilirlerdi.

Ama babasının yanında olmasını isterdi. O bu adamların neler yapabileceğini, ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Genç kadın hazırlıklı olmak için olabilecek en kötü şeyi düşünmeye çalıştı, fakat en çılgınca hayallerinde bile neler olabileceği asla aklına gelmezdi.

YİRMİ İKİ

Gelroy dua ederek ağır adımlarla merdivenlerden çıktı. Son basamağa varıp etrafına baktığında dizleri titriyordu. Sırtüstü devrilmemek için duvara yaslanmak zorunda kaldı.

Tanrı aşkına, o kadar çoklardı ki! Ve hepsi de onu izliyordu.

“Biri benimle mi konuşmak istedi?” diye sorarken sesi boğuktu.

Yanına iki Kuzey İskoçyalı geliyordu. Adamlar uzun adımlarla aradaki mesafeyi çabucak kapadılar. Rahip merdivenlere doğru baktığında arkasında başka bir Kuzey İskoçyalının durduğunu gördü. Adam buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti?

“Peder Gelroy sen misin?” diye sordu merdivenlerin tepesinden gür bir ses.

Gelroy bakışlarını o tarafa çevirdi. İki dev yan yana duruyordu. Aynı boydalardı ve ikisi de yüzünde geçmişin izini taşıyordu. Gelroy onlara doğru ürkek bir adım attı. “Benim.”

Brodict pederin seğirdiğini ve yüzünün renginin hızla

attığını fark etti. “Sana zarar vermeyeceğiz, peder,” dedi adamın sakinleşmesini umarak.

“Ben Bey MacHugh,” dedi Colm.

Gelroy kafasını salladı. “Evet, kardeşinize benziyorsunuz.”

“Ve ben de Bey Buchanan.”

Rahip Brodick’e bakarken hafifçe gülümsedi. “Evet, biliyorum. Vahşi Buchanan’sınız.”

“Bana ne dedin?” Brodick kıyamayacak kadar şaşkındı.

“Size Vahşi Buchanan diyor.”

Brodick tek kaşını kaldırdı. “Bana kim böyle diyor?”

“Leydi Gabrielle,” diye yanıtladı peder. “Kim olduğunı bilmiyor musunuz?” Hemen ekledi: “Wellingshire’lı Baron Geoffrey’nin kızı ve karınızın tarafından sizinle akrababa.”

Brodick’in keyfi kaçtı. Sürekli İngiliz akrabaları olduğu ona hatırlatılmış gibi hissediyordu. Bu çok utanç vericiydi.

“Sana sormak istediğim sorular var,” dedi Colm sabırsızca.

“Evet?”

“Anladığım kadarıyla kardeşim buraya getirildiğinde onunla sen ilgilenmişsin.”

“Hayır, onunla ben ilgilenmedim, çünkü şifacılık hakkında hiçbir bilgim yok. Liam’la ilgilenen Peder Franklin’di, fakat ben de ona elimden geldiğince yardımcı oldum. Yaraları ağrıdı, bir ara... İtiraf etmekten utanıyorum ama atlatamayacağını düşündüm.”

Colm kafasını salladı. “Onu buraya kim getirdi?”

“Bunu söyleyemem.”

Colm başını eğip birkaç saniye Gelroy’a baktı. “Söyleyemez misin yoksa söyleyemeyecek misin?” diye sordu.

“Söyleyemem.” Gelroy doğruyu söylediği için beyin

gözlerinin içine bakabildi. *Söyleyemezdi.* Leydi Gabrielle'e sırrını tutacağına dair söz vermişti ve sözünden dönemezdi. Neden kimsenin Liam'a yardım ettiklerini bilmesini istemediğini anlamıyordu, fakat bu isteğine saygı duyacaktı.

Bey MacHugh sorularını sıralamaya devam etti, ancak Gelroy onu ikna edemediğini biliyordu çünkü adam dönüp dolaşıp aynı soruyu soruyordu: Liam manastıra nasıl geldi?

"Liam'ın içeri taşındığını gören oldu mu?" diye sordu Brodick.

"Hayır. Sanmıyorum, varlığını sır olarak saklamak için elimden geleni yaptım."

"Onu kaldırıp içeri taşıyan sen miydin, peder?" Colm kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Gelroy'un midesi bulanıyordu. Ne yapacaktı? Verdiği sözü korumak adına beye yalan söylemek zorundaydı. Ne karışıklık ama! Günah çıkaran papazla konuşmak için vaktinin olmasını isterdi çünkü ne tür bir günah işlemek üzere olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Affedilebilir bir günah olarak görülen hafif bir suç muydu yoksa bir din adamı olarak yalan söylediği için daha büyük bir suç muydu? Ölümcül bir günah olabilir miydi? Hayır, herhalde olmazdı. Gelroy ruhunun ölümcül bir leke alması için adam öldürmek gibi daha büyük bir suç işlemesi gerektiğini düşündü.

Gelroy giderek dibe gömülüyordu ve hiçbir çıkış yolu yoktu.

"Onu sırtlayıp içeri taşıdığımı söylersem ne düşünürdünüz?"

Colm Brodick'e baktı. "Şaka mı yapıyor?"

Brodick kafasını salladı. "Sanmıyorum."

Gelroy sordu: "Ya hatırlamadığımı söylersem?"

Colm artık öfkesini dışa vuruyordu. "Senin iki katın

olan bir adamı kaldırıp kaldırmadığını hatırlamıyor musun? Bu şaşırtıcı başarıyı hatırlamıyor musun?”

Gelroy başını eğdi ve akılcıca davranmaya çalışmaktan vazgeçti. “Özür dilerim beyim, ama size daha fazlasını söyleyemem. Sessiz kalacağıma dair söz verdim ve sözümü tutmalıyım.”

Colm öfkeden deliye döndü. “Kardeşimi öldürmeye çalışan adamlara mı söz verdin?”

“Hayır, onlara söz vermedim, o korkunç adamların kim olduklarını bilmiyorum. Bana günah çıkartmadıkları sürece onların sözünü sır olarak saklamam.” Telaşla ellerini havaya kaldırdı. “Ve hiçbirisi bana günah çıkarmadı. Size yemin ediyorum ki onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kardeşinize ne olduğunu bile bilmiyorum. Ben sadece ona verdikleri cezanın sonucunu gördüm.”

Avludan gelen gürültü Brodick’in dikkatini dağıttı. Buchanan savaşçılarından biri ona seslendi. “Aşağıda sorun var.”

MacHugh’un adamlarından biri aşağıda toplanan adamlara baktı. “Bunu görmelisiniz,” dedi Colm’a.

“İngilizleri ve sorunlarını neden umursayayım ki?” dedi Brodick korkuluklara doğru yürürken.

“Baron Geoffrey’nin kızı sorunun tam ortasında.”

YİRMİ ÜÇ

Gabrielle ortak alana doğru ilerledi. Bu görüşmeyi sona erdirip bir an önce yola çıkmaya kararlıydı. Keşişlerin yatakhanesinin önündeki ve mutfakın bitişiğindeki küçük şapelin etrafındaki hafif tümsekte aceleyle ilerlerken başrahip onu takip etti. Kemerli kapıdan ortak alana girmek üzereyken gölgelerin arasında onu izleyen bir kadın olduğunu fark etti. İçgüdüsel bir şekilde gülümseyip başını eğerek selam verdi, fakat kadın hiç de kibar değildi. İfadesinde tiksinti vardı ve dağ gelinciğini andıran gözleri nefretle parlıyordu.

Gabrielle o kadar şaşırmıştı ki durdu. Kadınla daha önce hiç karşılaşmamış olmasına rağmen kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı. Böylesine kötü bir tepkiyi sadece bir Monroe verebilirdi. Babası ona Monroe klanının büyük bir bölümünün beylerinin ölümünden onu sorumlu tuttuğunu söylemişti. Bu saçma düşünce Gabrielle'e hiç mantıklı gelmiyordu, kadına bir şey söylemeyi, tavrının mantıksızca olduğuna dikkat çekmeyi düşündü ama ağzını açmasına fırsat vermeyen tuhaf kadın eteklerini toplayıp uzaklaştı.

Gabrielle'in yanına zamanında yetişen başrahip olanları gördü. "O kadını tanıyor musunuz?"

“Hayır, tanımıyorum,” diye karşılık verdi genç kadın. “Çok kızgın görünüyordu, öyle değil mi?”

“Evet. İfadesine bakılırsa size kızgın olmalı.”

Gabrielle kafasını salladı. “Bir Monroe olmalı çünkü Monroe’lar benden oldukça nefret ediyorlar.”

“Ah hayır, Leydi Gabrielle, bu doğru değil.”

“Değil mi?” diye sordu genç kadın, biraz rahatlamıştı zira koca bir klanın nefretini çekme düşüncesi ciddi anlamda canını sıkıyordu. “Monroe’lar benden nefret etmiyorlar mı?” diye sordu hevesle.

“Ah, evet, nefret ediyorlar. Kesinlikle nefret ediyorlar,” dedi başrahip neredeyse neşeli bir sesle. “Ama o kadın bir Monroe değil. Adını hatırlamıyorum ama onunla tanıştığım için eminim, sanırım baronlardan birinin akrabası. Son birkaç gün içinde çok sayıda insanla tanıştığım için hepsinin adını aklımda tutamıyorum. Bu İngilizlerin hepsi birbirine benziyor.”

Harika, diye içinden geçirdi Gabrielle. Monroe’ların nefreti İngilizlere’ye kadar yayılmıştı.

“Aptalca düşüncelerinin beni endişelendirmesine izin vermeyeceğim.”

Başrahip avluya açılan geçidi işaret etti. “Devam edelim mi?”

“Evet,” dedi Gabrielle. “Ama benimle gelmenize gerek yok. Yapmanız gereken daha önemli işleriniz olduğundan eminim ve benim için daha fazla endişelenmenizi istemiyorum. Baronlarla tek başıma yüzleşmeyi tercih ederim.”

Kısa bir koridordan geçtikten sonra kendisini bir it da-
laşının ortasında buldu. Alan insanlarla dolu olduğu için baronları görmesi zor oldu, kalabalıktaki herkes sesini duyurmak için daha güçlü bağırmaya çalışıyordu. Tam bir kargaşaydı. Böylesine ateşli bir tartışmaya neden olan şeyin önemli olması gerektiğini düşündü. Gölgelere geri çekilip gürültünün dinmesini bekledi.

İki baronu bulmak için kalabalığa göz gezdirdi, kafasını kaldırıp yukarı baktığında ise nefesi kesildi, neredeyse dengesini kaybediyordu. Liam'ın ağabeyi merdivenlerin tepesinde durmuş aşağı bakıyordu. İnanılmaz derecede iriyarı ve tehditkâr görünüyordu. Colm MacHugh'u bu kadar korkutucu kılan sadece cüssesi değil katı duruşu ve sert ifadesiydi. Gabrielle'in gördüğü en ürkütücü adamdı.

Yanındaki bey de bir o kadar ürkütücüydü. Onu da tanıyordu. Vahşi Buchanan'dı.

Onlara bakmaya devam ederse cesaretini kaybedebileceğinden korktuğu için dikkatini önündeki kavgaya çevirdi.

Birden adamlardan biri onu fark etti, sonra başka biri ve başka biri, saniyeler içinde kalabalığa sessizlik çöktü.

Baron Coswold onu Percy'den önce gördü. Eğilerek selam verdikten sonra öne çıkmasını işaret etti. "Leydi Gabrielle, bize katılmanız çok iyi oldu. Daha önce Kral John'un avlusunda tanışmıştık. Beni hatırladığınızdan eminim, öyle değil mi?"

Gabrielle Coswold'un sorusuna herhangi bir yanıt vermedi. Sadece ona bakıp görüşmenin sebebini açıklamasını bekledi.

Sessizliği karşısında cesareti kırılan Coswold, "Kralın adına konuşuyorum," diye kekeleydi. Genç kadının ilerlediğini görünce MacKenna ile yaptığı şeytani anlaşma yüzünden içten içe kendine lanet etti. Ne düşünmüştü ki? Onu nasıl başka bir adama verebilecekti? Son gördüğünden bu yana daha da güzelleşmişti.

Leydi avlunun ortasına doğru ilerlerken herkes sessizliğini korudu.

Colm MacHugh aşağıdaki kargaşayı hem neşeyle hem de tiksintiyle izlemekteydi. Konuşma hakkının kimde olduğuna dair tartışan İngilizler gerçekten de ahmaktı.

Bağırışmalar aniden kesilince saçma tartışmalarını neyin yatıştırdığını merak etti. Ve sonra onu gördü. Kalabalığın arasında elleri iki yanında ve başı dimdik yürüyordu.

Baron Percy sessizliği böldü. “Leydim, gördüğüm kadarıyla Coswold’u hatırlamıyorsunuz,” dedi gülümseyerek. “Biz de daha önce tanışmıştık, Kral John’a takdim edildiğinizde.” Tanışmalarını hatırlayıp hatırlamadığını sormayacak kadar akli başındaydı, çünkü Coswold’a verilen aynı soğuk tepkiyi alacağını biliyordu. “Coswold yanı-
lıyor,” diye devam etti sözlerine. “Kralın adına konuşamaz zira o yetki bana verildi.”

Bu son cümle hararetli tartışmayı bir kez daha alevlendirdi.

Coswold parşömeni havada sallayarak, “Elimde geleceğinize karar verme yetkisini bana devrettiğine dair Kral John tarafından imzalanan bir ferman var,” dedi. “Percy’nin fermanı artık geçerli değil. Değersiz kâğıdındaki tarih yetkinin bende olduğunun kanıtı.”

Percy kadının elinden kaçıp gitmesine izin verecek değildi. “Her zaman olduğu gibi Baron Coswold saçmalıyor. Bey Monroe öldüğü için benimle İngiltere’ye dönmenize karar verdim. Kral John’un geleceğinize karar vermesine izin vereceğiz.”

Coswold Percy’ye döndü. “Buradaki herkes ne planladığını biliyor. Manastırdan ayrılmadan önce leydiyle evlenmeyi planlıyorsun, fakat seninle hiçbir yere gelmeyecek.”

“Onu buradan götüreceğim!” diye bağırды Percy.

Gabrielle duyduklarına inanamıyordu. İkisi de aklını mı kaçırmıştı? Midesini bulandırıyorlardı. Nasıl olur da ona açlıktan gözü dönmüş köpeklerin önüne atılmış bir parça etmiş gibi davranabilirlerdi? İkisi için de o kadar önemli olmadığını biliyordu. Hayır, asıl peşinde oldukları

Finney Ovası'ydı. İki baron da o değerli topraklara sahip olmak istiyordu.

Birkaç MacHugh ve Buchanan askeri avludaki kargaşayı gözlemlemek için beylerinin yanına gitti, fakat Colm bakışlarını fırtınanın ortasındaki kadından ayırmıyordu. Aklından neler geçtiğini merak etti. Genç kadın duygularını saklamakta iyiydi. Soylu duruşu ve asaleti ise etkilemiyordu.

Coswold herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. Sonra arkasındaki adamlara dönüp başını eğdi ve "Bu işe burada bir son vereceğim," dedi.

Kalabalık iki yana ayrıldı ve Bey MacKenna öne çıktı. Yanlarından geçtiği bazı adamlara selam verdi. Yukarıda MacHugh ve Buchanan'ın onu izlediğini görünce kaskatı kesildi.

"Taşın altından çıkana da bak," dedi Brodick. "Eski dostumuz."

"Küstah domuz," diye homurdandı Colm.

Baron Percy Bey MacKenna'yı tanııyordu. "Görüşmemizi bölen bu adam da kim?"

"Ben Bey MacKenna, Leydi Gabrielle ile evlenip çeyizini almayı kabul ettim. Bugünden itibaren Finney Ovası'na Glen MacKenna adı verilecek."

Coswold'un yüzünde halinden memnun olduğunu gösteren bir ifade vardı. "Evet, Finney Ovası sizin olacak."

Colm irkilerek tepki gösterdi. "Canı cehenneme."

Brodick doğruldu. "Hayır, bunun olmasına izin veremeyiz." Gabrielle'e baktı ve baronların keyfi metotlarına neden karşı gelmediğini merak etti. Gururu mu okşamıştı yoksa hakarete uğradığını mı düşünüyordu? Biraz olsun babası gibiyse içten içe yakınıyor olmalı, diye düşündü Brodick.

MacKenna içten bir gülümsemeyle Gabrielle'e yak-

laştı. Genç kadın onun gülümsemesine karşılık vermedi. Onu inceliyor gibiydi. MacKenna genç kadının gösterilen tüm bu ilgiden bunalmış olabileceğini düşündü. Ne de olsa güçlü bir beyle evlenmek üzereydi. Evet, ölen zavallı Monroe'dan çok daha güçlüydü. Ve daha yakışıklıydı. Kadınlar çekici erkeklere bayılırlardı. Belki de Gabrielle ne kadar şanslı olduğunu henüz anlamamıştı.

"Bey MacKenna ve Leydi Gabrielle bugün sona ermeden evlenmiş olacak," diye duyurdu Coswold.

Kalabalığın arkasından gelen başka bir bağırış bu duyuruyu böldü. "MacKenna, onunla evlenmeye hakkın yok. Ben Harold Monroe ve yakında Monroe klanının lideri olacağım. Bu kadınla evlenmek benim görevim ve hakkım. En büyük evlat ben olduğum için bu hak bana ait."

Kalabalık onun geçmesi için kenara çekildi. Gabrielle adamı tanıdı. Onu cenazede kindar kadının yanında görmüştü.

Monroe onlara doğru ilerlerken, MacKenna ona meydan okudu. "Bey Monroe'nun oğlu değilsin. Onun hiç oğlu olmadı. Bu yüzden hak iddia edemezsin."

"Kardeşinin en büyük oğluyum," diye bağırды genç adam. "Dayım öldüğüne göre Leydi Gabrielle'le evlenip Finney Ovası'nı almak benim hakkım. Bugünden itibaren arazi Glen Monroe adıyla anılacak."

Coswold kontrolü tekrar ele geçirmeye kararlıydı. "İstedliğini iddia edebilirsin ama ne onunla evlenecek ne de Finney Ovası'na sahip olacaksın."

"Glen MacKenna," diye düzeltti MacKenna. "Bugünden itibaren arazinin adı Glen MacKenna."

"Bu nasıl bir üçkâğıt böyle?" diye tısladı Percy Coswold'a. "Bu adamla ne tür bir anlaşma yaptın? Onu kendin için istediğini biliyor mu?"

"Sen bir aptalsın Percy, lanet olası bir aptal."

Coswold ikisinin birden ona sahip olamayacağını anlamıştı. Gabrielle'le evlenme ihtimalinden vazgeçmişti. Kral yoluna sürekli engeller çıkarmıştı ve Coswold Gabrielle'i ne kadar çok istese de altını da en az onun kadar istiyordu. Evet, hazineyi çok istiyordu. Bu nedenle MacKenna ile anlaşma yapmıştı. Bey ona ve araziye sahip olacaktı, karşılığında ise Coswold'un genç kadınla görüşme imkânı olacaktı. St. Biel'deki hazine hakkında bilgisi olduğundan emindi ve zorla ya da güzellikle de olsa ona hazinenin yerini söyletecekti.

Neyse ki Percy'nin hazinenin varlığından haberi yoktu ve MacKenna ile Kral John için de aynı şey geçerliydi. MacKenna öylesine ağgözlü bir domuzdu ki Coswold Gabrielle'i dilediği zaman görmek istediğini söylerken bir kez olsun nedenini merak etmemişti. Beyin tek ilgilendiği Finney Ovası'nı kontrol etmekte.

Coswold MacKenna'nın anlaşmanın bu kısmına uymayacağından endişe etmiyordu. Gerekirse tüm MacKenna klanını yok edecek kadar asker çağırabilirdi.

Harold Monroe kolay kolay pes edecek gibi görünmüyordu. Çıkan tartışmada sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı. "Leydiyle evlenmek ve Glen Monroe'ya sahip olmak benim hakkım!"

Kalabalıktaki herkes fikrini dile getirmeye kararlı görünüyordu.

Coswold sessiz olmaları için elini kaldırdı. Emri görmezden gelindi.

"Herkes sessiz olsun! Baron Coswold sesini duyurabilmek için sessizlik istiyor." Coswold'un yandaşlarından biri olan Henry Willis yardımcı olmak amacıyla onun arkasından bağırdı. Kalabalık emrini hemen yerine getirdiğinde ise birkaç küfür sıraladı.

Henry'nin sesini duyan Coswold irkildi ve arkasına dönüp ona dik dik baktı. "Kulağımın dibinde bağırma!" dedi.

Henry dişlerini sıktı. İnsanların önündeyken azarlanmaktan, özellikle de baronu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyordu. Coswold onun kurtarıcısıydı. Onu darağacından kurtarmış ve bir kimlik verip onu önemli biri haline getirmişti.

Henry kim olduğunun farkındaydı. Görünüşte kesinlikle pek fazla şey vaat etmiyordu. Dümdüz bir yüzü, küçük kulakları ve kalın dudakları olan geniş enseli kaba bir adamdı. Gözleri ter damlası kadardı. Ama elleri büyüktü. Büyük ve güçlü. Belki de ne kadar çirkin olduğunu bildiği için o alayı ifade suratından hiç eksik olmuyordu.

Çirkin görünümünü özel yetenekleriyle telafi ediyordu. Dizlerinin üzerine çökmekten daha hızlı bir şekilde bir adamın boynunu kırabilirdi ve bunu hiçbir provokasyon olmadan ya da vicdan azabı duymadan yapabiliirdi. Dünyada korktuğu sadece birkaç kişi vardı ve Coswold onlardan biriydi. Henry Coswold'un onu ve suç ortakları Cyril ile Malcolm'ı pis işlerini yaptırmak için kullandığını biliyordu, fakat karşılığında iyi para alıyorlar ve baronun akranlarından saygı görüyorlardı.

Henry Malcolm'ın kıs kıs güldüğünü duyunca dirseğiyle onu dürttü. Coswold ona hâlâ dik dik baktığından, "Bir daha bağırmayacağım ama..." dedi telaşla haklı olduğunu göstermek istercesine. "Ama güç kullanırsanız, belki onlara istediğinizi yaptırabilirsiniz."

Coswold usanmıştı. "Silahlarımızı dışarıda bırakmak zorunda kaldık, unuttun mu? Ah keşke kılıcım yanımda olsaydı. Çenesini kapaması için Percy'ye saptırdım."

"Sizin için kılıcımı ona saptırmaktan şeref duyarım," dedi Malcolm.

Henry onu itip baronun yanına sokuldu. "Manastıra

dışarıdan daha fazla adam getirmeye ne dersiniz? Silahsız olsalar bile Percy'ye ne kadar güçlü olduğunuzun mesajını verirler. Ayrıca buranın sahibiymiş gibi etrafta dolaşan şu İskoçlara baksanıza... O kadar çoklar ki kaç kişi olduklarını bile sayamadım.”

“Onlar mühim değil, ayrıca bu görüşmeyle ilgileri yok. Onlarla ilgilenmiyorum. Şimdi ben bu işe son verirken ikiniz de sessiz olun. Öneriye ihtiyacım yok.”

Malcolm ve Henry kafalarını eğdi. “Elbette, Baron.”

Percy, Coswold ve adamları arasında geçen konuşmayı duymaya çalıştı ama etrafındaki sesler yüzünden pek başarılı olduğu söylenemezdi. Coswold ona tekrar döndüğünde, “Hiçbir şeye karar veremeyeceksin!” diye bağırıyordu.

Coswold onun tuzağa düşmüş bir kuş gibi feryat ettiğini düşündü. “Geleceğine çoktan karar verdim bile.”

Percy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. “Onu istiyorum ve o benim olacak.”

Gabrielle yeterince dinlemişti. Bu iki iğrenç adamın ağzından çıkabilecek tek bir kelimeye daha tahammülü yoktu. “Beni dinler misiniz?”

Sesini yükseltmediğinden sadece yanındaki birkaç adam onu duydu. İçlerinden biri bağırıyordu: “Leydi onu dinlemenizi istiyor, Baron.”

Coswold ve Percy ona doğru döndü. MacKenna aralarında duruyordu. Üçü de büyülenmiş gibi gülümseyerek ona bakıyordu.

“Hangi baronla konuşmak istersiniz?” dedi Percy.

“İkisiyle de.”

Herkes merakla onun konuşmasını bekledi. Herhalde birini diğerine tercih edecekti ve Coswold genç kadının kralın fermanına uyup onun kararlarına saygı göstereceğinden emindi. Percy de aynı görüşe sahipti, leydinin geleceğini onun ellerine teslim edeceğine inanıyordu.

“Evet, Leydi Gabrielle?” dedi Coswold.

“Burada bir karışıklık çıkmış gibi görünüyor,” diye söze başladı genç kadın.

“Evet, Percy’nin çıkardığı kargaşa yüzünden!” dedi Coswold.

“Konuşmasına izin ver!” diye bağırdı kalabalığın arasından biri.

“Pekâlâ. Pekâlâ.” Coswold kafasını salladı. “Ne diydünüz, leydim?”

“Bu tartışmaya bir son verebileceğime inanıyorum. Bugün kimseyle evlenmeyeceğim.”

“Ama sizinle evlenmeyi kabul ettim,” dedi MacKenna şaşkın bir yüz ifadesiyle.

“Evet ama ben sizinle evlenmeyi kabul etmedim.”

Ağzı açık kalan adam yardım almak istercesine Coswold’a döndü. “Reddedebilir mi?”

“Edemez,” diye çıktı Coswold. “Zorluk çıkarmayın leydim, çünkü Kral John’un adına konuşuyorum...”

Gabrielle bu gösterişli açıklamalardan sıkılmıştı. “Evet, bunu birkaç kez söylediniz.”

Onunla dalga mı geçiyordu? Coswold gözlerini kıstı. Emin değildi. Öylesine masum görünüyordu ki... Üstelik sesinde kızgınlık da yoktu.

“Baron Coswold yanılıyor. Kral adına konuşan benim,” diye üsteledi Percy.

Gabrielle ona döndü. “Siz de aynı şeyi birkaç kez dile getirdiniz. İkinize de bir soru sorabilir miyim? Tüm bu kararlar alınırken babam neredeydi?”

Kimse cevap veremedi.

“Bu saçmalığa başvurmak için babamın gitmesini mi beklediniz?”

“Saçmalık mı?” diye kükredi Coswold. “Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersiniz?”

Percy en az onun kadar öfkelenmişti ve MacKenna ona vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Fakat Gabrielle yerinden kımıldamadı.

MacKenna kolundan tutup genç kadını yanında durmaya zorlamayı düşündü ama kafasını kaldırıp bakınca MacHugh ve Buchanan'ların olup biteni hâlâ izlediklerini gördü. Olay çıkarmak istemediği için ona dokunmamanın akıllıca olacağına karar verdi. Şimdilik ona kibar davranmak zorundaydı. Daha sonra, Gabrielle'le yalnız kaldığında ona nasıl saygılı olunacağını öğretecekti.

"Leydi Gabrielle, korkarım bu kararı siz veremezsiniz," dedi Percy.

"Katılıyorum."

Coswold ve Percy birbirlerine baktılar. "Katılıyor musunuz?" dedi Coswold. "Öyleyse neden..."

"Geleceğime karar vermek babamın hakkı, sizin değil," dedi Gabrielle.

"Benimle evlenmeyi red mi..." diyerek söze başladı MacKenna.

En az iki baron kadar kalın kafalı görünüyordu. Gabrielle omuzlarını dikleştirdi. "Daha fazla yanlış anlaşılma-ya mahal vermemek için size açıklamama izin verin. Geleceğime babam karar verecek."

Ciddi olduğuna inanmaları için kaç kez tekrar etmesi gerekiyordu? Bugün kimseyle evlenmeyecekti.

"Kralınızın isteğine karşı mı geliyorsunuz?" diye sordu Percy.

Genç kadın onun gözlerinin içine baktı. "Kralımın ne istediğini bilmiyorum. Henüz bana söylemedi."

"Az önce size onun yerine konuştuğumu söyledim," diye bağırdı Percy.

"Evet, öyle söylediniz, fakat Baron Coswold da aynı

şeyi söyledi. Kime inanmam gerekiyor? Karar vermesi için babamın geri dönmesini beklemeliyim.”

Baronlara selam verdi ve tam gitmek üzereyken aniden bağırarak bir kadın onu durdurdu.

“Bu bir rezalet. Bir rezalet! Hepinizi aptal yerine koyuyor. Bu şekilde devam edemez.”

Gabrielle sesin geldiği tarafa dönünce, ortak alanın dışında ona ters ters bakan kadının yanlarına doğru geldiğini gördü.

Isla Coswold’un yanına gitti.

Baron bu davetsiz misafir karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. “Ne yapıyorsun?” diye tısladı.

Isla ona bakmadı. “Daha önce konuşmadığım için beni başıyla ama yapamazdım... Bu çok... Korkunç.”

“Kim bu kadın?” diye sordu Percy’nin grubundan bir adam.

“Baron Coswold’un yeğeni,” diye yanıtladı Percy.

“Isla, sana ne oldu?” Genç kadının davranışı karşısında şaşırarak Coswold onu sıkıca kolundan tuttu. Olay çıkartarak ne yaptığını sanıyordu?

“Dayı, seni kızdırdığım için çok üzgünüm ama sen ya da Baron Percy onun geleceğine karar vermeden önce gerçek ortaya çıkmalı. Seni küçük düşürmesine izin vermem.” Dramatik bir şekilde içini çekti. “Onurlu bir adamın onunla evlenmesi Tanrı’ya karşı gelmek olur.”

“Neden? Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Percy. Kızgın olmaktan ziyade kafası karışmış gibiydi. “Ne tür bir gınahtan söz ediyorsun?”

Isla Gabrielle’i işaret ederek, “O bir ahlaksız. O... O bir fahişe!” diye bağırdı.

YİRMİ DÖRT

Isla'nın korkunç suçlamasının ardından çöken ezici sessizlik ortak alandaki herkesin nefesini tutup vermesi kadar uzun sürdü. Sonra kalabalıktan öfke dolu sesler yükselmeye başladı. Dakikalar içinde Gabrielle'in yanında ve karşısında olanlar olmak üzere herkes tarafını seçmişti.

Gabrielle yerinden kımıldayamadı. Böyle bir saçmalığa nasıl karşılık verebilirdi ki? Akıl almazdı.

"Söyleyeceklerini dinleyelim." Percy kollarını sallayarak kalabalıktan sessiz olunmasını istedi.

Coswold'un sesi öfkeden titriyordu. "Evet, herkes şimdi sessiz olsun. Isla'nın söyleyeceklerini duymak istiyorum." Yeğeni özenle yaptığı planları mahvediyordu ama artık tüm gözler onun üzerindeydi ve onu görmezden gelmesi mümkün değildi. "Isla, neden Leydi Gabrielle'e böylesine kötü bir ithamda bulundun?"

Isla ürkek bir şekilde kafasını kaldırıp bakınca herkesin etrafında toplandığını gördü. "Çünkü bu doğru," diye yanıtladı zayıf bir sesle.

"Konuş," dedi Percy. "Neden böyle çirkin bir ithamda bulunduğunu söyle."

Isla sesini hafifçe yükseltip tekrarladı: “Çünkü bu doğru.”

Kalabalık mırıldanmaya başladı.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Percy.

“Onu gördüm,” dedi Isla.

Mırıldanmalar arttı.

“Devam et,” diye emretti Coswold. “Bize ne gördüğünü söyle.”

Isla için gerçek gözyaşları dökmek artık daha kolaydı. Dayısı kolunu öylesine sıkı tutuyordu ki canı acıyordu.

“Üç gece önce, gecenin bir yarısı koridordan gelen bir ses yüzünden uyanmışım. Ne olduğunu görmek için kapımı açtım.” Gabrielle’i işaret etti. “Sessizce köşeyi dönüyordu. Yapmamam gerektiğini bilsem de merak ettiğim için onu takip etmeye karar verdim. Beni görmesini istemediğim için epeyce arkasında kaldım.”

“Karanlıkta nereye gittiğini nasıl görebildin? Leydi yanında mum mu taşıyordu?”

Isla bir an tereddüt ettikten sonra, “Ay yeterince parlaktı. Muma gerek yoktu,” dedi.

Dayısının elinden kurtulmaya çalıştı ama Coswold onu bırakmadı. Hatta daha da sıkı tuttu.

“Leydi Gabrielle nereye gitti?” diye sordu MacKenna.

“Bir kapıyı hafifçe tıklattı. Sütunlardan birinin arkasına gizlenmişim. Kapı açıldı ve her iki tarafına baktıktan sonra içeri girdi.”

“Kapıyı kimin açtığını gördün mü?” diye sordu Percy.

Isla bakışlarını tekrar yere çevirdi. “Bir adamdı.”

“Peki bu adamı tanıyor musun?” diye sordu dayısı.

“Hayır,” dedi Isla. “Ama onu o gece ziyafette görmüşüm. Sanırım Fransa’dan gelen elçiydi.”

Percy takipçilerine seslendi. “Bulun onu. Ve bize getirin.”

İçlerinden biri hemen cevap verdi. “Artık burada değil. Beraberindekilerle birlikte dün manastırdan ayrıldı.”

MacKenna giderek sabırsızlanıyordu. “Karanlıksa adamı nasıl tanıyabildin?” diye sordu Isla’ya. “Belki de babasıydı. Belki de bir adam değil hizmetçilerden biriydi.” Bir açıklama istiyordu. Isla’nın suçlamaları ciddiye alınırsa tüm planı bozulacaktı. Glen MacKenna’nın şimdiden parmaklarının arasından kaydığını hissedebiliyordu.

“Kapıyı açan bir adamdı,” dedi Isla kendinden emin bir ses tonuyla. Tekrar Gabrielle’i işaret etti. “Ve yaptığı şey onun bir ahlaksız olduğunu gösterir.”

İnsanlar bu şoke edici habere tepki gösterirlerken MacKenna kalabalığa göz gezdirdi. Kafasını kaldırıp baktığında MacHugh ve Buchanan’ın kaşlarını çatmış onları izlediğini gördü. Zihninde bir sürü düşünce dolaşıyordu. Konuşulanların ne kadarını duymuşlardı? Bir kez daha itibarı ve otoritesi risk altındaydı. Bu durumdan alınının aklıyla ve planı bozulmamış bir şekilde sıyrılmak istiyorsa hızlı düşünmeliydi.

Sahte bir şefkatle Isla’ya bakıp, “Niyetinin kötü olmadığından eminim, fakat belki de yanılıyorsundur tatlım. Gördüğün şeyi masum bir şeyle karıştırıyor olman mümkün mü?” dedi.

“Karıştırmıyorum,” dedi Isla cüretkâr bir şekilde. “Odanı çıktığında onu gördüm. Saçları açıldı ve elbisesinin bağcıkları çözülmüştü. Adam kapıya çıktığında üzerinde ne tuniği ne de gömleği vardı.”

Gabrielle kadının saçma suçlamaları karşısında öylesine şaşkındı ki nutku tutulmuştu. Ancak bu son çirkin iddia karşısında daha fazla sessiz kalamazdı.

“Bu bir yalan!” diye bağırdı. “Bu kadının neden bu tür şeyler söylediğini bilmiyorum ama söylediği hiçbir şey doğru değil.”

“Doğru!” diye bağırarak karşılık verdi Isla. “Seni gördüm ve kendini bir adama veriyordun.”

İzleyiciler arasında bir gürültü yükseldi. Sesini duyurabilmek için MacKenna’nın onları sakinleştirmesi birkaç dakikasını aldı. “Görünüşe bakılırsa,” dedi Isla’ya. “Söylediklerinle Leydi Gabrielle’le çelişiyorsun.”

Hemen hemen herkes kafasını salladı. Baron Coswold’un yeğenini sadece birkaç kişi tanıyordu, o nedenle sözleri çoğunluk tarafından kabul görmemişti.

Birden Bey MacKenna’nın arkasında duran adamlardan biri konuştu. “Kadın doğruyu söylüyor.”

Herkes sesin geldiği yöne doğru döndü. Kafasını başlığıyla örtmüş ve elleri cüppesinin ceplerinde olan genç bir keşiş yavaşça öne çıktı.

“Ne diyorsun?” diye sordu MacKenna. “Kim doğruyu söylüyor? Bu konuda ne biliyorsun?”

Çok fazla kişinin ilgisini çekmeye alışık olmayan keşiş bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi. “Leydi Isla doğru söylüyor. Bunu biliyorum çünkü ben de Leydi Gabrielle’i gördüm.”

Taş haçın etrafındaki daire herkesin keşişi görebilmesi ve duyabilmesi için genişledi. Keşiş ileri doğru ürkek bir adım attıktan sonra söylemek üzere olduğu şeyin ciddiyetini anlamış gibi aniden durdu. “Leydiyi gördüm...” diye söze başladı.

“Devam et,” dedi Percy sabırsızca.

“Gece duasını ettikten sonra şapelden çıkmıştım ve birinin misafirlerden sadece birkaçının kaldığı yatak odalarına doğru aceleyle yürüdüğünü gördüm. Önce belli belirsiz, karanlık bir figürden ibaretti ama sonra şapelin penceresinden yansıyan mum ışığının altından geçerken onun Leydi Gabrielle olduğunu anladım.” Şaşkın görünen Isla’ya dönüp ekledi: “Leydi Isla yalan söylemiyor.”

“O bir fahişe!” diye bağırdı Percy’nin arkasından biri.

“Hiç kimseyle evlenemez!” diye bağırdı Monroe klanından başka biri.

Çok geçmeden düzinelerce kızgın ses bir araya gelip onu suçlamaya başladı.

Gabrielle donakaldı. Bir uçurumdan aşağı atılmış ve kurtlar aşağıda onu parçalamak için bekliyormuş gibi hissetti. Yargılanmış ve lanetlenmişti.

Bu çılgınlığa anlam vermeye çalıştı. Bu nasıl olabilirdi? İnsanlar onun hakkında nasıl bu kadar çirkin şeyler söyleyebilirlerdi? İsla böylesine aptalca bir ithamda bulunduğu için çıldırmış olmalıydı. Ama ya keşiş? Neden İsla’yla aynı fikirdeydi? Gabrielle’in kötü şeyler yaptığını doğrulamasına neden olan şey neydi?

Liam. Tanrı aşkına, Liam yüzündendi. Belki de keşiş onu hasta adama bakmaya giderken görmüştü. Fakat odasında değilken her zaman yanında biri vardı. Muhafızlarından en azından biri ona eşlik etmişti. Ama eğer önden gittiyse ve keşiş kafasını kaldırdığında geçip gittiğini gördüyse yalnız olduğunu sanmış olabilirdi. Bu aklına gelen tek açıklamaydı.

Kendisini savunmaya ve gerçeği söylemeye çalışırsa hiç kimse hasta bir adamı ziyarete gittiğine ve uygunsuz bir şey yapmadığına inanmazdı.

İki kişi onu suçlamıştı. Ve bu suçlu olduğunu kanıtlamaya yeterdi.

“Söylemek istediğin bir şey var mı?” diye bağırdı Coswold Gabrielle’e.

Gabrielle cevap vermeyi reddetti. Kızgın kalabalık çoktan kararını vermişti.

Liam’ı kurtarışı hakkında kimseye tek kelime etmeyeceğine dair söz vermişti. Söz vermemiş olsa bile Finney Ovası’nda bir adamı öldürmekten sorumlu olduğu du-

yulursa insanlar kim bilir nasıl bir tepki verirlerdi? Genç kadın bu kâbusu sona erdirebilecek ne bir şey söyleyebilir ne de yapabılırdı. Gözleri doldu ama gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin vermedi. Bu insanların iftiralarına karşılık vermeyecekti.

Öfkesi dinen Baron Coswold yeğeninin kolunu bıraktı. Isla'nın amacını artık anlıyordu. Genç kadın Leydi Gabrielle çok geç olmadan bu utanç verici duruma müdahale etmek etmişti. Keşif sessiz kalıp günahı hakkında tek bir kelime etmemiş olsaydı bile Bey MacKenna yeni gelininin bakire olmadığını anladığında öfkeden deliye dönecekti. Evet, Isla konuşmak için en uygun anı seçmemiş olabilirdi, fakat o sadece dayısını korumaya çalışıyordu.

Gabrielle'in geleceğine yönelik tartışma aniden yön değiştirmişti. Dakikalar öncesine kadar dört adam onunla evlenmek için uğraşırken bu itiraf her şeyi değiştirmişti. Artık aralarından kim öne çıkıp onunla evlenmeyi kabul ederdi? Kim bir fahişeyi eşi olarak kabul ederdi?

YİRMİ BEŞ

Coswold öfkeden deliye dönmüştü. Bu doğrudu. Hepsi doğrudu. Gabrielle bir fahişeydi. Onu kandırmıştı. Herkesi saf olduğuna inandırmıştı. Görünüşü erkekleri kandırmasını kolaylaştırıyordu. Meleksi yüzü ve o büyüleyici, menekşe rengi gözleri... Çok güzeldi. Kim masum olmadığını düşünebilirdi ki?

Onu arzulayarak aptallık etmişti. Kendini kim bilir kaç erkeğe vermişti? Bunu düşünmek bile midesini bulandıırıyordu.

Coswold habere nasıl bir tepki verdiğini görmek için Percy'ye baktı. Yüzüne dehşet dolu bir ifade yerleşmiş görünüyordu. Konuşmak üzereymiş gibi ağzı açık kalmıştı ama tek bir kelime bile etmiyordu.

Bir şey söylese bile MacKenna'nın kükreyişi sesini bastırabilirdi. Bey itibarı ve Gabrielle'in ona yaşattığı utanç hakkında söyleniyordu. Her sözünün ardından kafasını kaldırıp duvara bakıyordu. Onu izleyen Kuzey İskoçyalıların Gabrielle'le evlenmeyi reddetmesini alkışlamasını mı bekliyordu?

MacKenna soluklanmak için durduğunda, "Artık hiçbir

değeri yok,” dedi Percy. “Kral John ona çeyizini vermeyecek. Finney Ovası artık senin olamaz, MacKenna. Aynı şey senin için de geçerli, Monroe.”

“Onu hâlâ istediğimi mi sanıyorsun?” Monroe Gabrielle’in önüne tükürdü. “Yüzünü şeytan görsün.” Dönüp uzaklaştı. MacKenna’nın yanından geçerken, “O artık senindir MacKenna, tabii arkandan dalga geçilmesine aldır mıyorsan. Baronu duydun. Fahişe senin olabilir ama Finney Ovası’na sahip olamayacaksın.”

MacKenna hiç bu kadar küçük düşmemişti. Tüm hıncını Coswold’dan çıkaracaktı. “Benimle anlaşma yaparken onun bir fahişe olduğunu biliyor muydun? Biliyordun değil mi?”

Coswold öfkeli bir şekilde yanıt verdi. “Kesinlikle bilmiyordum. Herkes gibi ben de el değmemiş olduğunu sanıyordum. Finney Ovası’nı istediğini biliyordum. Sana anlaşmadan söz etmeden önce bile araziye Glen MacKenna diyordun. İstemiştim ki...” MacKenna’nın verdiği sözü yanlışlıkla ağzından kaçırmasından çekinerek sustu.

MacKenna kimsenin anlaşmalarının ayrıntılarını bilmesini istemiyordu. Coswold’u kenara çekip diğerlerine sırtını döndü. “Benden dilediğin zaman onu görmene izin vermemi istemiş ama nedenini açıklamayı reddetmiştin. Söylesene... Sen de o adamlardan biri misin? Onunla birlikte olmaya devam etmeyi mi planlıyordun? Senin metresin miydi?”

Sorduğu her soruyla birlikte yüzü morun daha koyu bir tonuna büründü.

Coswold altını neredeyse unutmuştu. Gabrielle’in şoke edici tavrı tüm düşüncelerini bir kenara itmişti. Artık onu istemiyordu ama hazineyi ele geçirmeye hâlâ kararlıydı. Bir çözüm yolu bulmak için düşünmeye çalıştı. Hazine-nin nerede saklı olduğunu bulacaksa Gabrielle’e erişimin

olması gerekiyordu, fakat onu alıp Kral John'a götürürse bu şansı kaybederdi. Öfkeden deliye dönen kral onun idam edilmesini emrederdi, ama eğer bağışlayıcı anlarından birindeyse sıkılana kadar onu kullanır sonra da en sevdiği aslarından birine verirdi. Öyle ya da böyle Coswold onu istediği zaman göremezdi.

Percy onun kadar endişeli değildi. Gabrielle'le evlenmeyi tercih etse de onu metresi olarak almaya hazırdı. Saplantısı insanların gözü önünde bir seremoninin yapılmasını gerektirmiyordu. Gabrielle sürgün edilirse, ona ne zaman isterse sahip olabilirdi. Tek yapması gereken Coswold'un ellerini ondan çekmesini beklemektir.

Coswold'un da bir planı vardı ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Gabrielle hâlâ şokta olduğu için hızlı davranmalıydı. İntikam alma arzusuyla babasına sığınmasından endişe ediyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

"Onu İngiltere'ye götürüp Kral John'un dönmesini beklemek benim için zaman kaybı olur. Kralın adına konuştuğuma göre kaderine şimdi karar vereceğim."

"Onu öldüremezsin," diye bağırdı Percy.

Isla eli göğsüne götürdü. "Ona ne olacağını neden bu kadar umursuyorsun?" diye bağırdı. "Hâlâ onu istiyor olamazsın."

"Çenesini kapamasını söyleyemez misin Coswold? Kimse ondan başka bir şey duymak istemiyor."

"Sessiz ol," diye emretti Coswold yeğenine. "Percy haklı. Yeterince konuştun."

"Söylediklerimde ciddiylim, Coswold," diye uyardı Percy. "Gabrielle'i öldüremezsin."

Coswold düşmanına sırtarak baktı. "Hayır, onu öldürmeyeceğim çünkü hayatının geri kalanı boyunca acı çekmesini istiyorum." Gabrielle'e doğru bir adım attı. Kala-

balık kenara çekilerek ona yer açtı. “Kral John tarafından bana verilen yetkiye dayanarak seni sürgün ediyorum.”

Kalabalık bu cezaya tezahürat etti. Bazıları alkışlarken bazıları bağırarak onayladı. “Uğurlar olsun! Hak ettin!”

Coswold herkesin sakinleşmesini bekledikten sonra sözlerine devam etti. “Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun, Gabrielle? Şu andan itibaren sen kimsesizsin. Evin, ülken, kralın ya da bir unvanın yok. Kral John ve sadık kulları artık varlığını tanımayacak. Sen hiçbir şeysin.”

“Krala hesap verecek mi?” diye bağırdı biri.

“Hayır, çünkü artık bir kralı yok,” diye yanıtladı Coswold.

“Peki ya Baron Geoffrey?” diye sordu Percy. “Kızının sürgün edildiğini duyunca ne yapacağını merak etmiyor musun?”

“Öğrendiğinde çok geç olacak.”

Percy neşesini belli etmemek için uğraşıyordu. Gabrielle manastırın dışına çıkmaya zorlandığında, onu takip edecekti. Manastırdan yeterince uzaklaştığında ise kimse-ler görmeden ona sahip olacaktı. Kimse ona ne olduğunu bilmeyecek ya da merak etmeyecekti. Dilerse onu şatosunun derinliklerine kapatıp orada istediği kadar tutabilirdi.

Coswold’un da niyeti aynıydı. “İsla, git ve hizmetkârlarıma yola çıkmak için hazırlanmalarını söyle,” diye fısıldadı.

İsla kafasını sallayıp denileni yerine getirmek üzere harekete geçti. Fakat kaşlarını çatan genç kadının yanından geçerken Gabrielle’in sinsi gülümsemesini görebilmesi için yavaşlayıp başını çevirdi.

YIRMİ ALTI

Kadının yalan söylemek için ne gibi bir sebebi olabilir-di? Amacı neydi? Peki ya keşif? Neden onun yalanlarını desteklemişti? Ne gibi bir kazancı olabilirdi?

Brodict'in bu sorulara yanıtı yoktu. Bildiği tek bir şey vardı: On dakikadan az bir sürede iki adam da Gabrielle'in hayatını mahvetmişti. Onu gözden düşürüp lekelemişler-di, geleceğini elinden alıp babasını utandırmış ve küçük düşürmüşlerdi. Hem Baron Geoffrey hem de kızı hiç şüphesiz Kral John'u gücendirecekti, çünkü genç kadının artık onun için hiçbir değeri kalmamıştı. Brodict baronun topraklarına el koyulma ihtimali olduğunu da biliyordu - John eşler ve kızlar da dahil olmak üzere başkalarına ait olan şeyleri almasıyla tanınırdı - sapkın zihni ve öngörü-lemez huyu düşünüldüğünde ibret olsun diye Baron Geof-frey'yi idam bile ettirebilirdi.

Peki ya Gabrielle? Ona ne yapardı?

"İngilizler tüm ahlaksızlıklarıyla karşımızdalar," dedi Colm tiksintiyle.

"Gabrielle masum." Sıkıntısı o kadar büyüktü ki Peder Gelroy'un gözleri dolmuştu. "O düşünceli ve kibar bir ba-

yan. Bilseydiniz...” Tam zamanında duraksadı. Az kalsın beylere Gabrielle’in ailesinin ismini lekeleyecek hiçbir şey yapmadığını, Liam’ı korumak ve hayatını kurtarmak için ne kadar çabaladığını söyleyecekti.

“Neyi bilseydik?” diye sordu Colm.

“Onu tanısaydınız...” dedi peder telaşla. “Bu korkunç suçlamaları hak etmediğini bilirdiniz.”

Colm pedere döndü. “Masum olduğunu zaten biliyoruz.”

“Evet, biliyoruz,” diyerek ona katıldı Brodick.

“Biliyor musunuz?”

Brodick içini çekti. “Biliyoruz,” diye tekrarladı. “Ama şu anda bunun önemi yok, öyle değil mi? Onlara baksana. Hepsi onu suçlu buldu.”

“Evet.” Gelroy ellerini ovuşturdu ve Gabrielle’e bakarak fısıldadı. “Onu İngiltere’ye götürüp Kral John’a teslim ederlerse başına çok kötü şeyler gelecek. O çapkın adam kötü şeyler yapabilir, size şu kadarını söyleyeyim onunla işi bittiğinde...” Devam edemedi. Gabrielle’in geleceği ağza alınmayacak kadar korkunçtu.

“Onu suçlayan kadın...” diyerek söze başladı Brodick.

“İsla,” dedi Gelroy. “İsmi söyleylerken duydum.”

“Yalan söylüyor,” dedi Colm.

Gelroy kafasını sallayarak ona katıldı. “Bunun için Tanrı’ya hesap verecek.”

“Peki ama keşiş?” diye sordu Brodick. “Neden onun yalanlarını doğruladı?”

“Bilmiyorum.”

“Bu keşişi tanıyor musun?” diye sordu Brodick.

“Tanıyorum. Genç ve hizmet etmeye hevesli, dürüst bir adam olduğuna inanıyorum. Gabrielle’i gördüğünü neden söylediğini anlayamıyorum. Bir yanlışlık olmalı, onu bulup bana tam olarak ne gördüğünü sandığını anlatmasını isteyeceğim.”

“Olan oldu,” dedi Brodick.

Gelroy’un omuzları çöktü. “Evet, olan oldu. Leydi Gabrielle’in hayatını mahvettiler. Yazıklar olsun.”

“Peder?”

“Evet, Bey MacHugh?”

“Manastırdan ayrılırken benimle geleceksin.”

Gelroy birden kendini korkuluktan aşağı atma isteği duydu. Bir adım geri çekildi, basamaklara olan uzaklığını hesapladı, sonra biraz cesaret buldu. Kaçmayacak, kibarca reddedecekti. “Beni klanınıza hizmet etmeye mi davet ediyorsunuz?”

“Bunu bir davet olarak görüyorsan, öyle olsun.”

“Peki ya reddedersem?” Peder yutkundu.

“Reddetmeyeceksin.”

Boğazına oturan yumru yüzünden konuşmakta zorlanan Gelroy beyin karşısında dururken kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Beyin kardeşinin intikamını almak için değil de bir peder arayışıyla manastıra geldiğini düşünmeyi tercih ederek, “Seve seve sizinle gelirim,” dedi sonunda.

Brodick güldü. “Şimdi yalan söyleyen kim? Yüzün seni ele veriyor.”

Gelroy utanarak durumu kabul etti. “Endişelerim var, fakat MacHugh klanına vaizlik yapmak için elimden geleni yapacağım.”

“Git ve yanına almak istediğin şeyleri topla,” diye emretti MacHugh.

Brodick pederin gözden kaybolmasını bekledikten sonra konuşmaya başladı. “Duyduğuma göre bir klanda yaşamaya başlayan bir pederden kurtulmak hiç de kolay değilmiş. İçimde hayatının geri kalanı boyunca Gelroy’dan kurtulamayacağına dair bir his var.”

Gelroy Brodick’in tahminini duysaydı ona kesinlikle

katılmazdı. Görevini ne kadar çabuk tamamlayıp Mac-Hugh'ların yanından ayrılırsa onun için o kadar iyiydi.

Ağırdan alıp beyi kızdırmak istemediği için yatak odasına koşup kutsal suyunu, yağlarını, şalını ve eşyalarının geri kalanını topladı. Bey MacHugh genç askerlerinden birini ona eşlik etmek üzere görevlendirmişti. Gelroy kaçmamasını garanti altına almak adına beyin bunu yaptığını düşünüyordu.

Tanrı biliyor, Gelroy kaçmak istiyordu. Fakat Leydi Gabrielle böylesine zor bir durumdayken korkularını kenara atmak zorundaydı. Tek düşündüğü ona yardım edecek bir yol bulmaktı.

Genç kadının muhafızlarının onu beklememelerinden endişe edeceğini düşündü. Bu kötü işkenceye dahil olmaları onların yararına olmazdı. Öfkeli yüzlerce insanın karşısında dört muhafız ve bir kadın... Hayır, hayır. Bu korkunç drama sona erene kadar muhafızlar duvarın dışında kalmalıydılar. Sonrasında Tanrı'nın da yardımıyla o korkunç insanlardan uzakta bir yere sığınması için Gabrielle'e yardım edebilirlerdi.

Gelroy ön kapıya doğru ilerledi. Savaşçı onu engelledi. "Bey MacHugh'un yanına geri dön," dedi pederin eşyalarıyla dolu olan iki çantayı ondan alırken. "Bunları eyerlerimizden birine bağlatırım."

"Lütfen bana karşı sabırlı olun," diye karşılık verdi Gelroy. "Gabrielle'in muhafızlarına beklemeye devam etmelerini söylemeliyim. Genç kadın onların içeri girmelerini istemeyecektir çünkü bu çok tehlikeli. Sadece bir dakika sürer."

Savaşçı kafasını sallayarak kabul etti.

Stephen kapının kuzey tarafında, Gabrielle'in atının yanında duruyordu. Gelroy'u Kuzey İskoçyalıyla birlikte görünce öne çıktı.

“Gabrielle birazdan size katılacak. Giysileri ve diğer eşyaları yanınızda mı?” diye sordu Peder Gelroy.

Stephen kafasını salladı. “Eşyalarının bir kısmı yanımızda. Sandıklarını hizmetçileri topladı. Öğleden sonra onlara yetiştirmeyi planlıyoruz. Neden soruyorsunuz?”

Gelroy yalan söylemekten nefret ediyordu, fakat muhafızları ve Gabrielle’i kan dökmek isteyen kalabalıktan korumalıydı. “Planları değiştiği için benden emin olmamı istedi. Birkaç dakika sonra size katılınca kendisi açıklar. Burada kalıp beklemenizi istiyor.”

Stephen’in pederden şüphelenmek için hiçbir sebebi yoktu zira Gelroy’un Gabrielle’in arkadaşı olduğunu biliyordu.

Gelroy manastıra geri dönerken ona eşlik eden MacHugh savaşçısı, “O adama yalan söyledin. Neden?” diye sordu.

“Onu ve diğerlerini korumak için,” dedi Gelroy. “Leydi muhafızlarının bu meseleye karışmalarını istemezdi çünkü diğerleri sayıca üstün.”

Adam Gelroy’u takip etmeye devam etti ve peder merdivenleri yarılana kadar yanından ayrılmadı.

Gelroy adamın kaçmak isteyebileceğinden şüphelendiğini biliyordu. Yine de son basamağa ulaşınca durdu ve beylerden birinin onu çağırmasını bekledi.

Brodict onu fark edince işaret etti.

Gelroy MacHugh’un dikkatini çekmek için boğazını temizleyip, “Beyim, Leydi Gabrielle’in bu canavarların arasında güvende olduğunu bilene kadar buradan ayrılmam,” dedi. “İzninizle gidip onun yanında duracağım.”

MacHugh cevap vermeden, Gelroy omuzlarını dikleştirip Brodict’e döndü. “Bey Buchanan, babası burada olmadığı için onun onurunu koruyamaz ve leydinin tek akrabası sizsiniz. Ona yardım etmelisiniz.”

“Bana ne yapmam gerektiğini söyleme, peder.” Brodick’in sesi sertti. “Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.”

“Evet, elbette, biliyorsunuz,” dedi Gelroy telaşla kafasını sallarken.

Gelroy’a çekilmesini söyledikten sonra Brodick aşağıdaki kalabalığı izledi. İnsanlar Coswold ve Percy tarafından iyice kışkırtılıyorlardı. “Colm, onu beraberimde eve götüreceğim. Onu orada koruyabilirim.”

“Onu güvende tutmak onurunu geri getirmez,” dedi Colm düşünceli bir şekilde.

Brodick onunla aynı fikirdeydi. “Daha iyisini hak ediyor.”

“Babası... O baronlar gibi değil, öyle değil mi?”

“Öyle biri olsaydı topraklarıma adımını atmasına izin vermezdim,” diye yanıtladı Brodick. “Dürüst bir adam olduğunu biliyorum.”

“Kızının seninle kaldığı haberini gönderirsen gelip hemen onu alır.”

“Bu kadar basit değil. Baron Geoffrey kullarını toplayıp savaşa hazırlanmalı. Kral topraklarına el koyarsa...”

“Güçsüz kalır.”

“Evet,” diyerek ona katıldı Brodick. “Gabrielle’in daha güçlü bir koruyucuya ihtiyacı var. Karımın kuzeni. Onu korumam beklenebilir ama bu onun masum olduğunu kanıtlamaz.”

“Başkalarının ne düşündüğü neden umrunda?”

“Umrunda değil,” diyerek karşı çıktı Brodick. “Ama Gabrielle eşim olsaydı, ona saldırmaya cüret eden herkesi öldürürdüm.”

“Ben de öldürürdüm,” dedi Colm.

“Ama onurunu koruyacak bir eşi yok.”

“Hayır, yok.”

“Belki de onu sen eve götürmelisin.”

Colm kaşlarını çatarak, “Peki bu ne işe yarayacak?” diye sordu. “Senin yerine onu benim korumam ne gibi bir fark yaratacak? Sen de benim kadar güçlüsün.”

“Ben onunla evlenemem.”

Bu cümle uzun bir süre aralarında asılı kaldıktan sonra Colm yanıt verdi. Brodick’in ne istediğini çok iyi biliyordu. “Benden çok fazla şey istiyorsun.”

“Ödemen gereken bir borcun var. Senden yapabileceğin bir şey istiyorum.”

“Evlilik mi? Hayır. Söz konusu bile olamaz.”

Brodick omzunu silkti. “Bence gayet mantıklı. Onunla evlenirsen herkes onun masum olduğuna inandığını bilecek. Sonuçta sen bir fahişeyle evlenmezsin. Diğer klanların saygı duyduğu ve çekindiği birisin. İsmi vererek onun onurunu kurtarabilirsin.”

“Hayır. Başka bir çözüm bulmalısın,” dedi Colm vurgulayarak.

Brodick pes etmeyecekti. Colm MacHugh’un eninde sonunda doğru olanı yapacağını biliyordu. “Senden daha güçlü ve evli olmayan başka bir bey olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Ben hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum, Buchanan. Bu senin çözmen gereken bir sorun, benim değil.”

“Kardeşine karşılık bir eş. Kardeşinin hayatını kurtarmaya yardımcı olduğum gibi sen de onun hayatını kurtar.”

Colm’un genesi kenetlendi.

Buchanan’lardan biri seslendi. “Beyler, Leydi Gabrielle gidiyor. Kapıları açtılar.”

Brodick ortak alana baktığı sırada adamın biri öne çıkıp Gabrielle’in önüne tükürdü.

Colm Gabrielle kapılara doğru yürürken başka bir adamın kalabalığı yarmaya çalıştığını gördü. Adam ona ses-

lendi ama Gabrielle ona aldırmadan yürümeye devam etti. O sırada adam kolundan tutup onu kendisine doğru çekti ve yüzüne bir yumruk attı. Onu sıkıca tutuyor olmasaydı, genç kadın yere düşebilirdi.

Colm peşinde Brodick'le birlikte merdivenlere doğru ilerlerken adamlarından birine seslendi: "Onun kim olduğunu öğrenin."

Tüm Buchanan ve MacHugh savaşçıları emri anladı. Gelroy ise anlamadı çünkü aşağıda neler olduğunu görmemişti.

"Kimden bahsediyor? Ne istiyor?" diye sordu peder yanından geçen adamlardan birine.

Adam yavaşlamadı. "Leydi Gabrielle'e kimin vurduğunu bilmek istiyor."

"Biri ona vurdu mu? Ah Tanrım..." diye karşılık verdi Gelroy ve telaşla diğerlerinin peşinden gitti. "Ama bey neden..."

Bu soruyu başka bir savaşçı cevapladı. "MacHugh öldüreceği adamın adını bilmek istiyor."

YİRMİ YEDİ

Kâbus görüyor olmalıydı.

Bir saat öncesine kadar Wellingshire'lı Baron Geoffrey'nin ve St. Biel'li Prenses Genevieve'nin kızı Leydi Gabrielle'di. Seviliyordu, mutluydu ve geleceği için umutluydu. Şimdi ise nefret edilen, cüzzamlıymış gibi davranılan ve geleceği olmayan biri haline gelmişti.

Bu kadarı çok fazlaydı. Şu an için önemli olan tek şey hayatta kalmaktı. Kendisi ve muhafızları için güvenli bir yer bulmak zorundaydı. Aklında herhangi bir yer olmasa da hain baronlardan ve adamlarından bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Belki sonrasında tüm bu olanları anlayabilirdi.

Ancak öncelikle sakinleşmesi ve kalp atışlarının yavaşlaması gerekiyordu. Güçlkle nefes alıyordu. Ana kapıya uzanan sonsuz görünümlü yolda yanlarından geçtiği tanımadığı insanlar ona hakaretler ediyorlardı.

Yaşadığı utanç dayanılmazdı. Hiçbir şey belli etmemek için var gücüyle çabalıyordu. Adımlarını hızlandırmamış - Tanrı biliyor içinden koşmak geliyordu - ve tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Bunları yaparsa kızgın kalabalığı

memnun etmiş olacaktı. Sahip olduğu tek şey gururuydu ve bunu elinden almalarına izin vermeyecekti.

Aldığı darbe yüzünden yüzünün yan tarafı zonkluyordu. Yumruğun üzerine savrulduğunu görmüş ve çirkin suratına nefret bulanmış kaba bir adam olan saldırganından kaçmaya çalışmıştı, fakat adam onu sıkıca tuttuğundan geri çekilememişti. Neyse ki yana doğru dönerek darbenin etkisini hafifletebilmişti. Adam ondan iki kat daha uzun ve ağırdı. Hareket etmemiş olsaydı yumruğu çenesini kırabilirdi.

Saldırgan yumruğunu onun suratına indirmeden bir saniye önce, “Ona zarar verme!” diye bağırıyordu Coswold.

Yumruk onu sersemletmişti, geriye doğru sendelediği sırada sırtına bir taş çarptı. Hemen doğrulup yürümeye devam etti. Başka bir taş daha isabet etti, sonra başka bir tane daha. Sersemlemiş olmasına rağmen baronun söylediğini duymuştu. Zarar vermek mi? Bu ne kadar da saçma bir emirdi. Coswold, Isla ve Percy çoktan onun itibarını mahvetmiş, karakterine saldırmıştı. Gabrielle her şeyini kaybetmişti. Yurttaşlarının gözünde artık bir hiçti ve artık bir evi yoktu. Ona zarar vermeleri neyi değiştirirdi ki?

Başrahip kapıda onu bekliyordu. Kapıyı açıp başını eğdi ve “Tanrı seninle olsun,” diye fısıldadı.

Yalanlara inanmış mıydı? Gözleri yaşlıydı ama üzüldüğü için mi yoksa utanç duyduğu için mi anlaşılmıyordu.

Genç kadın dışarı çıktı, büyük kapının arkasından kapandığını ve sürgünün sertçe yerine oturduğunu duydu.

Stephen onu görünce haykırdı. Atından atlayıp ona doğru koşarken Faust, Lucien ve Christien kılıçlarını çektiler.

Gabrielle korkunç görüldüğünün farkındaydı. Atılan taşlardan biri sağ gözünün altını kesmişti ve kanın yanığından süzüldüğünü hissedebiliyordu. Sızlayan çenesi de muhtemelen şişip morarmaya başlamıştı.

“Prenses, size ne oldu?” diye sordu Stephen şaşkınlıkla.

“Ben iyiyim,” diye yanıtladı Gabrielle, sesi şaşırtıcı derecede güçlü çıkıyordu. “Ama gitmeliyiz. Hemen.”

“Kanamanız var!” Kapalı kapılara doğru atılan Christien’in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. “Size bunu kim yaptı? Onu öldüreceğiz.”

“Hayır, manastıra giremezsiniz,” dedi genç kadın.

Faust tuniğinden bir parça yırtıp deri kesesindeki suyla ıslattı. Eyerinden eğilerek ıslak bezi Gabrielle’e verdi. “Canınız yanıyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedi ve hemen yanağındaki kanı sildi. “Size her şeyi anlatacağım ama lütfen... Bir an önce buradan uzaklaşmalıyız.”

Sesindeki telaşı duyunca isteğini sorgulamadılar.

Stephen onu Rogue’a bindirip dizginleri ona verdikten sonra kendi atına atladı. Genç kadının Baron Geoffrey’ye yetişmek istediğini düşünerek güneye yöneldi.

“Hayır,” diye bağırdı Gabrielle. “Kuzeye gitmeliyiz.”

“Babanız...” diye söze başladı Lucien.

“Anlamıyorsunuz. Baronlar fikirlerini değiştirip beni krala... Yani kralları John’a götürmeye karar verirlerse... Bizi güneyde arayacaklardır. Ormana saklanırsak bizi asla bulamazlar.”

“Ama neden...” diye söze başladı Stephen.

“Şimdi soru sormayın,” dedi genç kadın. “Buradan uzaklaştığımızda açıklayacağım.”

Stephen kafasını salladı. “Kuzeye gidiyoruz.”

Christien grubun sonunda olduğu için yerin sarsıldığını ilk o hissetti. Kuzey İskoçyalılar aşağıdaki tepeden onlara doğru yaklaşıyordu. Önündekilere seslendi.

Arkasını dönüp yaklaşan kalabalığı gören Gabrielle düşmanlarının peşinde olduğunu düşünerek paniğe kapıldı. Fakat aradaki mesafe kapandıkça gruba önderlik eden iki

adamı hemen tanıdı: Buchanan ve MacHugh. Vahşi, azı-
lı, gururlu... Ve tehlikeli görünüyorlardı. Muhteşem bir
manzaraydı: Gökyüzünde çakan bir şimşek gibi uzaktan
seyretmesi güzel ama yakından korkunçtu.

Yeri döven toynakların çıkardığı ses sağır ediciydi.

“Geçmelerine izin verin,” diye bağırdı muhafızlarına.
Rogue’u sola yönlendirip Kuzey İskoçyalılara yer açtı, fa-
kat adamlar etraflarından dolanmadılar. Aksine çevrelerini
sardılar. Gabrielle Rogue’u dörtlüyle sürdürdü, ancak muha-
fızlarıyla birlikte onların ortalarına çekilince savaşçılardan
oluşan kalın bir dairenin içinde tepeyi tırmanıp sonrakine
doğru yol aldılar.

Manastırdan bakan biri sadece evlerine dönen savaşçı-
ları görebilirdi. Gabrielle ve muhafızları aralarında tama-
men gizlenmişti.

Amaçları bu muydu? Gabrielle baronlardan giderek
uzaklaştığı için rahatlamıştı, bu yüzden Kuzey İskoçyalı-
ların amacını düşünerek endişelenmeyecekti. Ayrıca Pe-
der Gelroy’u atının üzerinde zıplarken görmüştü. Zavallı
adam yüzünü asmış, canı pahasına eyerin kenarına tutu-
nuyor gibi görünüyordu. İçlerinden biri ona zarar vermek
istiyorsa, kötülüklerine tanık olması için beraberlerinde
bir peder mi getirmişlerdi?

Kuzeybatıya döndüler. Manastırla arasında iki saat-
lik mesafe olan Finney Ovası’nın kenarına vardıklarında
adamlardan birinin Buchanan topraklarında olduklarını
söylediğini duydu. Rogue dinlenmeye hazırды ve Gabrielle
atını daha fazla zorlamayacaktı.

Aniden durunca Kuzey İskoçyalılar tarafından çiğnen-
mediğine şaşırdı. Savaşçılar onunla birlikte durdular, fakat
atından inmesine fırsat vermeden atlarından inip etrafını
sardılar.

Muhafızları tetikte ve olabileceklere karşı hazırlıklıydı.

Elleri yanlarında olsa da duruşları rahat değildi. Kılıçlarına uzanacakmış gibi görünürlerse bu son hareketleri olabilirdi. Prenseslerini korumak için savaşmaya kalkarlarsa, Kuzey İskoçyalılar beylerini korumak adına onları öldürürlerdi. Kuzey İskoçyalılar harekete geçmedikleri sürece yerlerinde kalacaklardı.

Karşılarında kaç adam olursa olsun muhafızlarının geri çekilmeyeceğini bilen Gabrielle endişeye kapıldı. Kuzey İskoçyalılardan birinin geride kalmalarını emrettiğini duydu. Konuşanın Vahşi Buchanan olmasını umdu ama askerler dağılınca o olmadığını anladı. Diğer bey, kaybolan kardeşini yumrukla karşılayan acımasız adam konuşmuştu.

Hatırladığı kadar iriyarı ve korkutucu görünüyordu ama şaşırtıcı bir yanı vardı. Haşin görünümlü, kusurlu ve yaralı tiplerden hoşlananlar için yakışıklı olduğu bile söylenebilirdi. O hoşlanmıyordu. Fakat görünüşüne dair sevdiği bir şey varsa saçlarının rengiydi. Kızıla çalan sarı saçları vardı. Sert ve katı yüzünü çevreleyen saçlarıyla eski hikâyelerdeki Vikingleri andırıyordu. Muhtemelen o da onlar kadar kötü ve barbardı.

Colm MacHugh Stephen'ın bir adım ötesinde durdu. İki adam birbirlerini süzdükten sonra Colm, "Yolumdan çekil," dedi.

Colm ondan en az bir baş daha uzun ve daha kaslı olsa da Stephen yerinden kımıldamadı. Prenses Gabrielle dışında kimseden emir almazdı. Aynı şey diğer muhafızlar için de geçerliydi. Faust ve Christien Stephen'ın yanına geçerken Lucien sırtı ona dönük duruyordu.

Brodick Colm'un yanına giderken, "Bize zarar vermek istemiyorlar," dedi Gabrielle.

Bir yanı Kuzey İskoçyalıların zarar vermek için değil yardım etmek için peşlerine takıldığına inanıyordu. Yine de bugün yaşadığı korkudan sonra her şey mümkündü.

“Kenara çekilip onlarla konuşmama izin verin,” diye emretti.

Muhafızlar Kuzey İskoçyalıları temkinli bir şekilde süzerek kenara çekildiler.

“Hangi dili konuşuyorsunuz?” diye sordu Brodick Galce.

Gabrielle kibarca yanıt verdi. “Annemin memleketi St. Biel’in dilini.”

Genç kadının dile hâkimiyeti tamdı. Brodick bu dili ona babasının öğretmiş olduğunu düşündü. Karısı Gillian, Gabrielle’den ders almalıydı. Onlar konuşurken adamları hâlâ arada sırada suratlarını buruşturuyordu.

Colm’a dönüp, “O sadece yarı İngiliz,” dedi.

Colm Brodick’in neden bundan söz etme gereği duyduğunu anlamadı. Ona göre yarı İngilizlerin safkan İngilizlerden hiçbir farkı yoktu. Colm tarafsızca omzunu silkti.

Brodick Gabrielle’e doğru adım attı. Muhafızlar tepki gösterdiğinde onlara dik dik baktı. Bunun üzerine takipçileri de öne çıktı.

“Yeter!” diye bağırdı Gabrielle. Elini kaldırıp emrini yineledi. “Yeter.”

Galce konuştuğu için Brodick ve Colm emrin kendi adamlarına verildiğini anladı. Genç kadının özgüveni Brodick’in hoşuna giderken Colm’u sinirlendirdi.

Beylerinin işareti üzerine adamlar geri çekildiler, fakat hepsi dikkatle koruyucularını izliyordu. Belki de saldırmak için fırsat kolluyorlardı, diye düşündü Gabrielle.

“Kim olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu Brodick.

Gabrielle kafasını salladı. “Siz Vahşi... Daha doğrusu kuzenim Bey Buchanan’sınız. Hakkınızda anlatılanları duydum. Hepsi de zekânız ve gücünüzle ilgili çok etkileyici hikâyelerdi.”

Ellerini arkasında kenetleyen Brodick, "Bu hikâyeleri size kim anlattı?" diye sordu.

"Babam, Baron Geoffrey."

"Öyleyse anlatılanlar doğru. O yalan söylemez."

Gabrielle diğer beye de hitap etmesi gerektiğini biliyordu, en sonunda dönüp MacHugh'un delici bakışlarıyla karşılaşınca içinin ürperdiğini hissetti. "Sizin de kim olduğunuzu biliyorum." Adamın kaşlarını kaldırdığını görünce cesareti kırılmadı. "Siz Bey MacHugh'sunuz ve kardeşinizi karşılama tarzınız çok ilginç."

Colm onun ne demek istediğini anlamadı. "Onu nasıl karşılıyormuşum?"

"Yumruğunuzla."

Ah. Demek Liam'ın manastırdan çıkmasını izlemişti.

Gabrielle bir an için adamın bakışlarında hafif bir sıcaklık gördü. Ve bu onun tam anlamıyla bir canavar olmadığını anlaması için yeterliydi.

Peder Gelroy adamları omzuyla yaparak ilerledi. Gabrielle'i selamladıktan sonra Colm'a döndü. "Bey MacHugh, bunlar kardeşiniz manastırda yatarken onu koruyan iyi adamlar. Size onlardan daha önce de bahsetmiştim ama unutmadığınızdan emin olmak istedim."

Colm pederin içten içe cesaretli biri olduğunu düşündü. Gelroy açıkça bu adamlara minnet borçlu olduğunu hatırlatmaya kalkmıştı. Colm insanlara borçlu olmaktan nefret ediyor, borcunu ödeyene kadar bu yükü omuzlarında hissediyordu.

Muhafızlara teşekkür etmedi ama ne yaptıklarını bildiğini belirtircesine kafasını salladı. Pederin sözlerini duyan diğer Buchanan ve MacHugh'lar da daha rahat bir duruşa geçtiler.

"Kardeşime göz kulak olurken ona ulaşmaya çalışan biri oldu mu?" diye sordu dördüne.

Gabrielle hayır demek üzereyken adamların konuşmasına izin vermeye karar verdi. "Stephen, sen ya da diğerleri Liam'ı korurken ona zarar vermeye kalkan biri oldu mu?"

Stephen bir an tereddüt ettikten sonra hafifçe kafasını salladı. "İlk gece iki adam geldi."

"Ne dedi?" diye sordu Brodick Gabrielle'e.

Gabrielle muhafızın cevabı karşısında o kadar şaşırılmıştı ki Brodick'i görmezden geldi. "Neden bana söylemedin?"

"Size söylemeye gerek duymadık," dedi Lucien.

"Bizden onu korumamızı istediniz ve biz de öyle yaptık," dedi Stephen.

"Meseleyle ilgilendik," diye ekledi Faust.

Brodick ve Colm cevap almak için yeterince beklemişti.

"Bize ne söylediklerini açıklayacaksınız," diye emretti Colm.

Gabrielle hemen özür dileyip Stephen ve diğerlerinden beylerle açıkça konuşmalarını istedi.

Stephen Colm'a dönüp, "Bey MacHugh, kardeşinizin başında nöbet tuttuğumuz ilk gece iki adam geldi," dedi Galce.

Beyler Gabrielle'in muhafızlarının da bu dili akıcı bir şekilde konuştuğuna şaşırsalar da belli etmediler. Colm kollarını göğsünde kavuşturup adamın daha fazla açıklama yapmasını bekledi.

"Keşif kılığına girmişlerdi ama kollarında bıçak taşıyorlardı," dedi Lucien.

"Lucien ve ben nöbetteydik," diye açıkladı Christien.

"Harekete geçmeden önce kardeşinizi öldürmek istediklerinden emin olana kadar bekledik," dedi Lucien.

"Ne iş çevirdiklerini anlayınca ne yaptınız?" diye sordu Brodick.

"Onları öldürdük," diye dürüstçe yanıtladı Christien.

Colm onaylarcasına kafasını salladı. “Herhangi bir şey söylediler mi? İsimlerini duydunuz mu?”

“Nereli olduklarını ya da onları kimin gönderdiğini söylediler mi?” diye sordu Brodick.

“Hayır,” diye yanıtladı Lucien. “Sizin dilinizi konuşuyorlardı ama sizden daha farklı şekilde.”

“Bu adamları tarif edin,” diye emretti Brodick.

Lucien iriyarı ama pek uzun boylu olmayan, uzun saçlı ve sakallı iki adam tarif etti.

Sözünü bitirdikten sonra Christien ekledi: “Sıradanlardı.”

“Tenlerinde ya da silahlarında belirgin hiçbir işaret yoktu,” diye açıkladı Lucien.

“Mücadele sırasında kardeşim uyuyor muydu?” diye sordu Colm.

Christien bu sorudan hoşlanmadı. “Mücadele olmadı. Onlara bizimle mücadeleye girecek fırsatı tanımadık.”

“Öyleyse ani bir saldırıydı,” dedi Brodick kafasını sallayarak.

“Hayır,” dedi Lucien. “Geldiğimizi gördüler.”

Colm kendini beğenmişliklerine hayran kaldı. “Cesetleri ne yaptınız?”

“Liam’ı korunmasız bir halde bırakamazdık, o yüzden cesetleri Stephen ve Faust gelene kadar odanın köşesinde bıraktık,” dedi Christien. “Sonra Lucien ve ben cesetleri manastırın dışına taşıyıp dağ geçidine attık. Hava hâlâ karanlıktı; kimsenin bizi görmediğinden eminim.”

“Üzerlerine toprak attık ama şimdiye kadar vahşi hayvanlar onları bulmuş olmalı.”

Sorular devam etti, fakat Gabrielle artık dinlemiyordu. Muhafızlarının iki kişiyi öldürmelerini rahat bir şekilde itiraf etmeleri onu sarsmıştı. Doğrusu daha fazla şoka dayanabileceğini sanmıyordu. Bitkindi ve tek istediği sakin

bir yer bulup birkaç dakikalığına oturmaktı. Tüm dünyası etrafına yıkılıyordu ve herhangi bir plan yapmaya kalkmadan önce günün korkunç olaylarını düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bu korkunç olayları anlaması çok daha uzun sürecekti.

Beylerin soruları bittiğinde Stephen'a seslendi. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu. Kimsenin onları duymaması için muhafızını diğerlerinden uzaklaştırdı, ama yine de emin olmak adına St. Biel dilini kullandı. "Neden bana bu saldırganlardan bahsetmedin?"

"Özür dilerim, Prens. Ama cesetleri bulunursa onlardan haberiniz olmadığı takdirde güvende olacağınızı düşündüm."

"Onları tanıdın mı? Finney Ovası'ndaki adamlar olabilirler mi?"

"Hepimiz onlara dikkatlice baktık, fakat onlardan olduklarını sanmıyoruz. Unutmayın, Prens, yüzlerini gören tek kişi sizsiniz."

"Lucien'in beylere verdiği tariftan anladığım kadarıyla gördüğüm adamlardan hiçbirine benzemiyorlar. Yine de bizi manastıra kadar takip etmiş olabileceklerini düşünüyorum."

Stephen kafasını salladı. "Bu mümkün değil. Takip edilmediğimizden emin olmak için Christien aynı yoldan geri döndü. Takip ediliyor olsaydık onları görürdü."

"Öyleyse bu adamlar Liam'ın orada olduğunu nasıl bildiler?"

"Biri onu ya da onu içeri taşıdığımızı görmüş olmalı. Çok sayıda yabancıнын girip çıktığı büyük bir yerde sır tutmak zordur."

"Evet, bu doğru, ama şimdi güvende, öyle değil mi? Ve önemli olan da bu."

"Peki ya siz? Yüzünüzdeki kesikler ve çürüklerden an-

ladığım kadarıyla siz güvende değilsiniz. Bana neler olduğunu anlatmayacak mısınız?”

Gabrielle anlatmaktan çekiniyordu ama en sonunda Stephen’a avluda olanları itiraf etti. Edilen hakaretleri tekrarlariken muhafızının gözlerinin içine bakamadı ve Is-la’nın anlattıklarını doğrulayan keşişten bahsederken sesi titredi.

Stephen da onunla aynı fikirdeydi. “Liam’ı ziyarete giderken sizi görmüş olmalı,” dedi. Dört muhafızı arasında en mantıklı olandı ve kriz durumunda soğukkanlıydı, fakat bu kez öfkesini kontrol edemedi. “Sizi güvende tutmak bizim görevimiz, Prens, ama bizi bilerek habersiz bıraktınız. Manastırda olanları bilseydik...”

Gabrielle onun sözünü kesti. “Beni savunmaya kalkacağınız için öldürülmüş olurdunuz. Bunun olmasına izin veremezdim.”

Stephen sertçe karşılık verdi. “Sizi savunmak bizim görevimiz.”

Christien, Lucien ve Faust koşarak yanlarına geldiler. “Stephen! Prens Gabrielle’e karşı sesini yükselttin,” diyen Faust dehşete kapılmış görünüyordu.

“Bana anlattıklarını duyunca neden bu kadar öfkelenmişimi anlayacaksınız. Erkekler ona taş atmaya cüret etmişler!” diye bağırdı.

Gabrielle keyifsiz görünen Bey MacHugh’un yanına gelmesiyle bu kâbusu bir kez daha yaşamaktan kurtuldu.

“Henüz kardeşimin manastıra nasıl geldiğini öğrenemedim. Orada bulunduğunuz süre boyunca herhangi bir şey duydunuz mu?”

“Lütfen, kardeşinizin nerede kaldığını çok az kişinin bildiğini unutmayın, beyim. Belki de Liam bir şeyler hatırlıyordur. Ona sormanızı öneririm.”

Colm dikkatini dört muhafıza çevirdi. “Kardeşim sizin-

le konuşmaya çalıştığını söyledi. Neden ona cevap vermediniz? Liam onu anlamadığınızı sanmış. Galce bildiğinize göre neden onunla konuşmadığınızı öğrenmek istiyorum.”

Faust Stephen’a baktı. Konuşma iznini aldıktan sonra da, “Konuşmak istemedik,” dedi.

YİRMİ SEKİZ

Gabrielle'in muhafızları küstah, kaba, onur kırıcı ve oldukça dürüstlerdi. Colm onlardan hoşlanmadan edemedi. Yabancı olduklarını bilmeseydi doğma büyüme Kuzey İskoçyalı olduklarını düşünebilirdi. Tüm bu özellikleri bir kusur olarak görmediği için cürekâr tavrı yüzünden Faust'u yumruklamasına gerek yoktu.

Liam'a gösterdikleri ilgi hakkında bilmek istediği çok fazla şey vardı, ama şimdilik bu meseleyi bir kenara bırakıp Gabrielle'e odaklanmaya kadar verdi. Ona neler olacağını ne kadar çabuk açıklarsa o kadar iyi olacaktı. Ödemesi gereken bir borcu vardı ve kutsal olan her şey adına bu borcu ödediğinden emin olacaktı.

Diğerleri yolculuğa devam etmeye hazırlanırken, muhafızların atlarına geri dönmelerini bekledikten sonra ona seslendi. "Gabrielle."

"Evet, Bey MacHugh?"

"Benimle yürüyeceksin."

Bu bir rica değil, sertçe verilen bir emirdi.

"Yürüyecek miyim?"

Colm kafasını salladı. "Evet, yürüyeceksin."

Bey istediğini elde etmeye alıştı. Neden olmasın ki, diye düşündü Gabrielle. Adam bir atı rahatlıkla kaldıracak kadar güçlü görünüyordu. Hareket edişinden, küstahça kasıla kasıla yürümesinden ne kadar güçlü olduğu anlaşılıyordu, fakat bu onu ne korkutuyor ne de tehdit ediyordu. Gücü nedense kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Peki bu ne anlama geliyordu?

Bugün hayatının en kötü günüydü. Hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu.

“Yanımdayken sadece Galce konuşacaksın,” diye emretti Colm.

Genç kadın bu emre itiraz etmemeye çalıştı. Bey klanının sorgusuz sualsiz emirlerine uymasına alışkındı, peki ama onun bir MacHugh olmadığını unutuyor muydu? Rahatsız edici olmaya devam ederse ona bu gerçeği hatırlatacaktı.

Tek kelime etmeden ağaçların gölgesindeki küçük açıklığa doğru yürüdü. Askerlerin bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Durup beye döndü.

Birkaç adım ötesinde duran Colm tüm dikkatini ona verdi. Fiziksel bir tepki vermemeye çalıştı ama bunun imkânsız olduğunu anladı. Çok güzeldi: Yumuşak lüleli uzun saçlarının rengi geceyarısını andırıyordu, teni krem gibi pürüzsüzdü, menekşe rengi gözleri öylesine etkileyciydi ki ışıltıyor gibi görünüyordardı ve dudakları, Tanrı aşkına, dudakları her erkeğin hayaller kurmasına neden olabilirdi. Morarmış çenesi ve yanağındaki kanlı kesige rağmen karşı koyulmazdı.

Colm zihninin bu şekilde konudan uzaklaşmasına izin veremezdi. İhtiyacı olan en son şey düşüncelerini dağıtan bir kadındı. Zamanla görünümüne alışacağından emindi, fakat takipçileri konusunda o kadar emin olamıyordu.

Kendi adamları bile aval aval ona bakıyordu. Dönüp hoşnutsuzluğunu belirtmek için işaret etti ama hiçbiri bunu fark etmedi zira hepsi Gabrielle'i izlemekle meşguldü. Daha yakınında olsalar kafalarını birbirlerine vururdu, belki bu dikkatlerini çekerti.

Gabrielle Bey MacHugh'un konuşmasını sabırla bekledi. Bakışlarının üzerinde olması kendini huzursuz hissetmesine sebep oluyordu. "Ne söylemek istiyorsunuz?" dedi gülümseyerek.

Lafi dolandırmaya gerek duymadı. "Benimle birlikte eve geleceksin."

Onu yanlış anladığından emindi. "Özür dilerim. Az önce söylediğinizi tekrar eder misiniz?"

"Benimle birlikte eve geleceksin."

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

Colm kaşlarını çatarak, "Çünkü ben buna karar verdim," dedi.

"Ama neden beni evinize götürmek istiyorsunuz?" diye sordu Gabrielle yeniden.

Colm bitkin bir şekilde iç çekti. Kolay olmayacağını bilmesi gerekirdi. Buchanan'larla bağlantılı işler hep karışık olurdu ve bu da farklı olmayacaktı. "Kuzeninin önerisi üzerine..."

"Vahşi Buchanan'ın mı?"

"Evet..."

"Tam olarak ne önerdi?"

"Sözümü kesmeyi bırak."

Gabrielle anında pişman oldu. "Özür dilerim, beyim. Söylediklerinize şaşırdım ve..." Duraksadı. "Bahane gösteremem."

Genç kadının utancından yanaklarının kızardığını gören Colm bu tür şeyleri fark etmeyi bırakmazsa bu işi asla bitiremeyeceğini biliyordu. Ellerini arkasında kenetledi ve

kaşlarını çatıp tekrar denedi. “Brodick benim korumam altında klanımla birlikte yaşarsan güvende olacağını önerdi.”

Genç kadın kollarını kavuşturup birkaç dakika beledikten sonra cevap verdi. “Bey Buchanan neden refahımla ilgili önerilerde bulunsun ki?”

“Baban manastırda değildi, Brodick akrabam olduğu için seni koruma görevi ona düştü.”

“Brodick benim koruyucum değil. Benim koruyucum babam.”

Colm kafasını salladı. “Evet, öyle,” dedi sabırsızca. “Ama orada değildi, öyle değil mi?” Cevap vermesine fırsat tanımadan ekledi: “Biz oradaydık.”

“Evet, orada olduğunuzu biliyorum. Ortak alana adımlımı atıp kafamı kaldırdığımda sizi gördüm, fakat o sırada ayrılmak üzere olduğunuzu düşündüm.” Aniden şaşırdı ve bir adım geri çekilip kafasını salladı. “Neden böyle düşündüm ki? Neden gitmek üzere olduğunuzu düşündüm? Bağırışmalar başladıktan sonra tekrar yukarı bakmadım.” Deliye dönmüş gibi fısıldadı: “Ne zaman ayrıldınız?”

“Senden sonra.”

Gabrielle midesinin bulandığını hissetti. “Öyleyse her şeyi gördünüz...” Sözünü tamamlayamadı.

“Evet.”

Genç kadın bir adım daha geri çekildi. Beylerin yanındaki adamlar da küçük düşürülmesine tanık olmuşlar mıydı? Evet, elbette olmuşlardı. O yüzden hepsi ona bakıyordu. Bir fahişe olduğunu mu düşünüyorlardı? Ya da kötü bir kadın? Neden onlar da diğerleri gibi ona kötü sözler söylemiyorlardı?

Geri çekilmeyi bırakıp omuzlarını dikleştirdi. Kendini savunmamaya ve masum olduğunu iddia etmemeye karar verdi. Sinmeyecekti de. Ona hakaret eden ve taş atan öfkeli kalabalık gibi onlar da kötü biri olduğunu düşünmek is-

tiyorlarsa öyle olsun. Kalan tüm cesaretini topladı. Bir kez daha yapmadığı bir şey yüzünden utancından yerin dibine geçmek üzereydi.

Colm gözlerindeki üzüntüyü ve yüzünün renginin çekildiğini gördü. İçten içe onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak istedi. “Kafamı karıştırıyorsun,” diye homurdandı.

Gabrielle bu fikre itiraz edemezdi, çünkü onun da düşünceleri allak bullaktı. Neden bu adam ona evinde yaşamayı teklif ediyordu? Bundan ne kazancı olabilirdi? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Geleceği hakkında planlar yaparken muhafızlarıyla birlikte kesinlikle güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Beyin teklifinin ardında yatan sebepleri anladığı sürece MacHugh’larla yaşamak akla yatkın ama geçici bir çözümdü. Şimdilik hiç kimsenin doğru şeyi yapacağına inanmıyordu. MacHugh onurlu biri miydi yoksa kendine göre sapkın sebepleri mi vardı?

“Bence iyi bir adam ve onurlu bir lidersiniz...” diyerek sözlerine başladı.

“Nasıl biri olduğumu nereden bilebilirsin ki?”

Aradığı boşluk buydu. “Elbette bilemem...”

“Ama az önce...”

“Ve bilmem mümkün olmadığından, asıl amacınızı anlamak istediğim için umarım alınmazsınız. Tekrar soruyorum beyim: Neden beni istiyor...”

“Seni istemiyorum. İstemenin bununla hiçbir ilgisi yok. Brodick Buchanan’a olan borcumu ödüyorum, hepsi bu.”

“Ah.” Rahatlamalı mı yoksa gücenmeli miydi? Emin olamıyordu. Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki düşünmeye fırsatı olmamıştı. “İstemiyorsunuz... Demek borcunuzu ödüyorsunuz?”

Az önce de aynı şeyi söylememiş miydi? Kadın Colm'un tanıdığı en kafa karıştırıcı yaratıktı. Duyguları utanç, korku ve çaresizlik arasında gidip gelirken şimdi de canı sıkılmış gibi görünüyordu. Onunla yaşayacağı haberini olumlu karşılayacağını sanmamış olsa da bu kadar tuhaf bir tepki de beklememişti. Bu sandığından da zor bir işti.

"Evinizde yaşamamı teklif ettiğiniz için teşekkür ederim, beyim. Endişelenmeyin, sizi birkaç günden daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Geçici bir konaklama sunmuyorum ve evimden birkaç gün içinde ayrılmayacaksınız. Benimle gelip evimde yaşayacaksınız."

Adamlarından biri seslenince Colm sessizlik istediğini belirtircesine ellerini havaya kaldırdıktan sonra ona karşılık verdi: "Bu meseleyi halledene kadar bekleyeceksin."

Bu meseleyi halledene kadar mı? Anlaşılan kastettiği mesele oydu.

"Misafîrperverliğiniz için size teşekkür ederim," dedi Gabrielle. "Ama sizinle gelemem."

Davetini reddetmek mantıklı görünüyordu çünkü aklına başka bir yer gelmişti. O ve muhafızları Bey Buchanan'ın evine gideceklerdi. Buchanan'lar da MacHugh'lar gibi onu güvende tutabilirlerdi.

Ama neden Buchanan böyle bir teklifte bulunmamıştı?

Colm nasıl devam etmesi gerektiğinden emin değildi. Açıkçası kadının teklifi reddetmesinden ötürü şaşkındı. Aptal kadın içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil miydi? Sürgün edilmenin ne demek olduğunu anlamıyor muydu?

Onu aydınlatmaya karar verdi, fakat durumunun ne kadar belirsiz ve iç karartıcı olduğunu açıklayamadan Gabrielle, "Neden Bey Buchanan evini ve korumasını teklif etmedi? Ben onun akrabasıyım," diye sordu.

Colm omzunun üzerinden bakınca Brodick'i konuşmaları dinlemeye çalışan adamların arasında kafasını Gabrielle'e doğru eğmiş halde buldu.

Colm'un ifadesine bakılırsa konuşma iyi gitmiyor olmalı, diye düşündü Brodick. Açıklıkta ilerledi ve gözlerini Gabrielle'den ayırmadan, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

"Zorluk çıkarıyor," dedi Colm ona.

Gabrielle hemen karşı çıktı. "Size katılmıyorum, be-yim. Zorluk çıkardığımı sanmıyorum."

"Öyleyse sorun nedir?" diye sordu Brodick Colm'a. "Ona neler olacağını söyledin mi?"

Ah, işte hata yaptığı kısım buydu. Ona sözünü dinlemesini emretmemiş, sadece Brodick'in önerisinden söz etmişti.

"Bey MacHugh kibarca bir teklifte..."

"Ben ne?" diye kükredi Colm.

"Kibarca..." diye söze başladı Gabrielle. Adamın gözlerini kıstığını, kaşlarını daha da çatıldığını görünce durumu anladı. *Kibarca* kelimesini kullanmış olması bir tür hakaretti. Kuzey İskoçyalılar ne tuhaf adamlardı. Onlardan kurtulduğu zaman rahat bir nefes alacaktı.

Gülümsemeye cesaret edemedi. "Bey MacHugh beni korumayı teklif etti ama ben reddettim. Kibarca reddettim," diye vurguladı.

"Bu teklifi neden senin yapmadığını bilmek istiyor Brodick," dedi Colm.

"Ona planı tam olarak açıklamadın mı?"

"O kadar ilerleyemedim. Sürekli sözümü kesip duruyor."

"Gabrielle," diyerek söze başladı Brodick. "Sana evimi açabilir ve seni koruyabilirim. Ayrıca eşimin arkadaşlığından hoşlanacağından da eminim. Güvende olursun..."

“Birkaç günlüğüne teklifinizi kabul etmekten mutluluk duyarım. Bu uygun mudur?”

MacHugh’un onun için onu korumaktan daha fazlasını yapabileceğini, ona ismini verebileceğini söylemesine fırsat vermemişti. Aksine etmediği bir teklifi kabul etmişti.

“Kadın yardım etmemize karşı çıkmaya kararlı,” dedi Colm.

Brodict ona katılırcasına kafasını salladı.

Colm genç kadına döndü. “Birkaç gün sonra ne olacak? Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Öncelikle babamı bulup onu içinde bulunduğu tehlike konusunda uyarmalıyım.”

“Onu mu bulacaksın? Nerede olduğunu bilmiyor musun?” diye sordu Brodict.

Gabrielle kafasını salladı. “Monroe’ya olanları anlatmak için Kral John’u ziyaret edecek, sonra da İngiltere’ye giderken yolda bana yetişecekti.”

“Onu bulana kadar tüm bu toprakları dolaşmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Colm.

“Bulsan bile onunla birlikte İngiltere’ye gidemezsin. Sürgün edildin,” diyerek ona hatırlattı Brodict. “Yakalanırsan idam edilirsin, ayrıca babanla yakalanırsan, o da ağır bir bedel öder.”

Onu gerçeklerle yüzleşmeye zorluyorlardı, fakat Gabrielle yapmadığı bir şey yüzünden birilerinin onu kurtarması fikrine katlanamıyordu. “Babama olanlar anlatılmalı.”

“Muhtemelen haberi almıştır,” dedi Brodict. “Ya da yakında alır. Kötü haber hızlı yayılır. Bizim orada olduğumuzu da duyacak,” diye ekledi Colm’u işaret ederek. “Ve bahse girerim seni bulmak için bana gelecek.”

Bu gayet mantıklıydı. “Evet, böyle yapacaktır, bu yüzden sizinle gelmeliyim.”

Brodick bıkkınlıkla içini çekti. Ona bunu nasıl izah edeceğini bilmiyordu. “Çok ama çok zor bir durumda... Başka hiçbir çözüm yolu olmadığına ve hayatın tehlike-deyse,” diye vurguladı. “Evime gelebilirsin, ne de olsa karımın kuzenisin. Ancak...”

Colm sözünü kesti. “Burada yeterince zaman kaybet-tik, Brodick. Ona söylemezsen ben söyleyeceğim.”

Gabrielle kaşlarını çatarak, “Bana ne söyleyeceksiniz, beyim?” diye sordu Colm’a.

Brodick yanıtladı. “Babana gidersen onu tehlikeye at-mış olursun. İstedğin bu mu Gabrielle?”

“Hayır, hayır, elbette değil, ama ben...”

Genç kadın o sırada anladı. Durumun vehametini ni-hayet idrak etti. Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı? Yanında bulunduğu hiç kimse güvende değildi. Buchanan ve Mac-Hugh’lar bile tehlikedeydi.

Yardımcısı Braeden seslenince Colm döndü ve asker-lerinden birinin onunla konuştuğunu gördü. Brodick’in yardımcısı Dylan da tartışmalarına katıldı.

“Ne oldu?” diye bağırdı Colm.

Braeden ona doğru yürürken açıkladı. “İngilizler.” Gabrielle’e küçük bir bakış attıktan sonra sözlerine devam etti. “İki baron da küçük ordularıyla onları arıyor.”

“Bu tarafa doğru mu geliyorlar?” diye sordu Brodick.

“Hayır, beyim,” diye yanıtladı Braeden. “Baronlardan biri adamlarını güneye, diğeri ise Monroe’lara doğru gö-türüyor.”

“Gabrielle’i bulamayınca eninde sonunda geri dönüp bu tarafa gelecekler,” dedi Brodick.

Colm onunla hemfikirdi. Braeden’i bir kenara çekip ona emirler verdikten sonra Gabrielle’e döndü. “Şimdi anlıyor musun?” diye sordu sinirli bir şekilde.

Görünüşe bakılırsa anlamıyordu. “Neden beni arıyorlar? Oradaydınız. Bana neler söylediklerini duyduunuz, Kral John’un adına suçlandığımı da duymuş olmalısınız. Onların gözünde artık bir hiç olduğumu söylediklerini duymadınız mı?”

“Korunmasızsın,” diye açıkladı Brodick.

Colm daha açık konuşmak zorundaydı. “Karşısına çıkanlarla savaşıacak kadar güçlü olan her erkek sana sahip olabilir. Daha açık konuşmama gerek var mı?”

Gabrielle dehşete kapılmış bir şekilde kafasını salladı.

“Artık kralına hesap vermene gerek olmadığı için ve bir ülken olmadığı için seni yirticilerden koruyacak kimsen yok,” diye açıkladı Brodick daha kibar bir şekilde.

Genç kadın içindeki korkuyla mücadele ederken kafasını eğdi. “Babamı ve muhafızlarımı nasıl koruyacağım? Onları öldürecekler.” Korkularını fısıldayarak dile getirmişti.

“Kendin için endişelenmek yerine başkaları için mi endişeleniyorsun?” diye sordu Brodick.

Gabrielle yanıt vermedi ve derin bir nefes alıp beylere baktı. “Bir an önce gitmelisiniz. Evet, yapmanız gereken bu.” Sesi daha güçlü ve kararlı çıkıyordu. “Benimle olduğunuz sürece hepiniz tehlikedesiniz. Gidin. Beni yalnız bırakın.”

“Bizi kovdu mu?” Colm duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu.

“Evet, kovdu,” dedi Brodick. “Sanırım henüz anlamadı.”

Colm bir süre düşündükten sonra Gabrielle’in kaçmalarını ima ederek onlara hakaret ettiğini anlamadığına karar verdi. O da Brodick de İngilizlerle savaşma fırsatını seve seve kabul ederdi, fakat genç kadın onların koruması altında olduğu sürece ikisi de şeytana uymayacaktı.

Colm sıkılmıştı. “Gabrielle, gelecekte otoriteme karşı gelmeyeceksin,” dedi.

Genç kadın bu sözleri algılamakta zorlandı. “Gelecekte mi? Hangi gelecekte?”

“Eşim olduğunda.”

YİRMİ DOKUZ

Tartışma olmadı. MacHugh ona olacakları söyleyip yanından uzaklaştı.

Her şey göz önüne alındığında Gabrielle çok iyi idare ettiğini düşündü. Bey sakın bir şekilde hayatının geri kalanını karısı olarak geçireceğini açıkladığında ne bağırması ne de bayılmıştı. Yüzünün rengi solmuş olabilirdi ama bayılmamıştı.

Onu tek bir gerçek teselli ediyordu: Bey MacHugh'la asla evlenmeyecekti. Adamdan hoşlanmıyordu, dahası onun hoşuna gitmediğinden de emindi. Brodick'e ödemesi gereken borcu çok büyük olmalıydı, yoksa neden doğru düzgün tanımadığı ve hakkında korkunç yalanların söylendiği bir kadınla evlenerek hayatını mahvetsin ki? Bildiği kadarıyla MacHugh onun bir fahişe olduğunu düşünüyordu.

Hayır, evlilik söz konusu olamazdı.

Gabrielle'in kısa bir süreliğine de olsa MacHugh'u onunla hemfikir olduğuna inandırması ne kadar korkunç olabilirdi? Bu küçük yanıltmaca, planı üzerinde düşünmesi için ona zaman kazandırırdı. İki üç gün sonra da ona gerçeği söylerdi... Giderken, elbette.

İyi ve kötü yanlarını tarttı. Bir yandan muhafızlarıyla birlikte güvende olacaktı. Kalacak bir yerleri olacak ve korunacaklardı. Baronlar nerede olduklarını öğrenseler bile canlı çıkamayacaklarını bildikleri için MacHugh topraklarına girmeye cesaret edemezlerdi.

Öte yandan onunla birlikte yaşayacaktı.

Bey Buchanan arkadaşının kararından memnun olmuşa benziyordu. Gülümseyerek ve neşeli bir şekilde adamlarına gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Gabrielle onun omzuna dokundu. Adamın keyfini kaçırmak üzereydi. “Kuzen Brodick?”

Brodick’in gülümsemesi kayboldu. “Bana kuzen demen gerekmiyor.”

“Bir soruya cevap verecek kadar vaktin var mı?”

“Nedir?” diye sordu Brodick temkinli bir şekilde.

“Bana karşı kendinizi neden sorumlu hissettiğinizi anlıyorum... Ne de olsa kuzeninizim.”

Gabrielle akrabalıklarından bahsederken adamın neden suratını buruşturduğunu merak etti. İngiliz bir kadınla evlendiğini hatırlatması mı gerekiyordu? Karısı konuşurken de suratını buruşturuyor muydu?

Sorusunun özüne inmeye karar verdi. “Benden sorumlu olmak için size ne gibi bir borcu var? Beni tanımıyor bile.”

“Bu soruyu ona sor,” dedi Brodick. “Açıklamak isterse, açıklar.”

“Beyim,” diye devam etti sözlerine. “Babamdan haber alırsanız, ona peşimden gelmemesini söyler misiniz?”

Brodick arkasını dönmek üzereyken vazgeçti. “Gabrielle, MacHugh sana hiçbir şeyin olmasına izin vermez. O kendisine ait olan her şeyi korur.”

Bu sözlerin üzerine Gabrielle’i şaşkınlık içinde bırakarak kendi yoluna gitti. Kendisine ait olan mı? Şimdi de bir eşya mıydı?

İçini saran huzursuzluğa karşın kendi kendine güçlü olması gerektiğini söyledi. MacHugh'a karşı açık görüşlü olacaktı. Dikkati üzerine çekmezse, belki MacHugh ona ve muhafızlarına aldırılmazdı. Ve eğer yoluna çıkmazsa, belki de ondan uzak dururdu.

"Gabrielle, gitme vakti," dedi MacHugh tam arkasından.

Genç kadın arkasına dönerken neredeyse adamın kollarına yığılacaktı. "Yaklaştığınızı duymadım," diye kekeledi. "Aslan gibi hareket ediyorsunuz."

Bu sözler Colm'un hoşuna gitti. "Hiç aslan gördün mü?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız, gördüm. St. Biel'de babam bir kere-sinde bana iki aslan göstermişti. Çok güzellerdi." *Ve vah-şi*, dedi içinden. *Tıpkı sizin gibi*. Atların yanına doğru onu takip etti. "Beyim, kendimi savunmayacağımı bilmenizi istiyorum. Baronların söylediklerine inanıp inanmamanız umrumda değil."

"Evet, umrunda," diye karşılık verdi Colm yürümeye devam ederken. "Kadının yalan söylediğini biliyoruz."

Gabrielle elini kalbine götürdü ve durdu. "Biliyor musunuz?"

"Elbette. En başından beri yalan söylediğini biliyorum." Görünüşe bakılırsa konuşması sona ermişti. Ne yapmak üzere olduğunu fark ettirmeden onu kaldırıp Rogue'un sırtına bindirdi. Braeden'dan dizginleri alıp ona uzattı. "Muhafızlarının sana eşlik etmelerine izin verilecek."

Muhafızlarının gelmesine izin verilmediği takdirde onunla gideceğine gerçekten inanıyor muydu? Gabrielle bunu soramadan adam çoktan atına binip uzaklaşmıştı.

Diğerleri de onu takip etti. Çok geçmeden vadilerden hızla geçtiler ve tepelere vardıklarında hızlarını düşürdüler. Atlılar önlerindeki dar ve zorlu patikaya tırmanmak

için tek sıraya girdiler. Rahatsız edici bir dönüşten sonra genç kadın Finney Ovası'na bakan bir yamaçta olduklarını fark etti. Liam'ı esir alan aşâğılık adamların MacHugh'un ortaya çıkmasını beklerken izledikleri tepe burasıydı. Buradan baktığında herhangi birini tanıyıp tanıyamayacağını anlamak için gözlerini kısarak baktı. İmkânsızdı. Bu mesafeden ancak bir kartal karşı taraftaki birinin yüzünü seçebilirdi.

Grubun ilerlemesini engellediğini fark edince yoluna devam etti. Rogue karşısına çıkan ilk yarıktâ tökezledi ve taşlar dik yamacın sağ tarafından aşâğı düştü. Gabrielle yan tarafa bakınca ürktü. Sarp uçurumun dibini görebiliyordu ve atı adımını atacak yer bulmakta güçlük çekiyordu. Kendi halinde ilerlemesine izin verdi, fakat patika nihayet genişleyip düzleşene kadar iki kez daha tökezledi. Bu sırada kalbi hızla atmaya devam etti.

Yeşil bir yamaca vardıklarında eğildi ve okşayarak Rogue'u övdü. Doğruluğunda MacHugh'un şaşkın bir ifadeyle ona baktığını gördü.

Yollarına devam ettiler. Hava serin ve nemliydi, bu yüzden Gabrielle soğuşu iliklerinde hissediyordu. Yün pelesini yanında olmadığından titremeye başlamıştı. Ne kadar perişan bir halde olduğunu diğerlerinin fark ettiğini düşünmemişti. Ta ki MacHugh yanında ilerleyebilmek için Lucien'e yoldan çekilmesini emredene kadar. Muhafızının başka seçeneğı yoktu. Geri çekilmezse MacHugh'un atı onu ezip geçerci.

"Üşümüşsün," dedi Colm.

Bu bir suçlama mıydı? Emin değildi. "Evet, üşüdüm." Hemen ekledi: "Bana dik dik bakmanız üşümemi engellemeyecek, beyim. Belki de..."

Cıyıklamış olabilirdi. Emin değildi. Her şey çok hızlı

olmuştı. Colm bir anda onu Rouge'un üzerinden çekip kucagına yerleştirmiş ve tartanına sarmıştı.

Göğsü taş gibiydi, sıcak bir taş. Uylukları da öyle. Bedeninden yayılan sıcaklık onu ısıtıyordu. Yorgun düştüğünden ona yaslandı. Kokusu hoştu, fundalık ve orman gibiydi. Manastıra düğün için gelen baronlar yıkanmalarını sebebiyle oluşan pis kokularını parfümlere ve yağlara bulanarak bastırmaya çalışmışlardı. Gabrielle onlarla aynı odada olmayı mide bulandırıcı bulmuştu. MacHugh ise onlar gibi değildi.

Birden içini suçluluk duygusu sardı. Sebebi ne olursa olsun onu kandırarak olması doğru değildi. "Sizi kandırdım," deyiverdi. "Sizinle sadece iki üç gün kalacağım, beyim ve sizinle evlenmek gibi bir niyetim yok. Şu an beni atınızdan atarsanız sizi suçlayamam. Umarım atmazsınız, ama atarsanız da suçlamam."

Colm ona beklediği karşılığı vermedi. Tartanı genç kadının yüzüne çekip onu görmezden geldi.

Lucien yanına gelip Colm'a tehditkâr bir bakış atarak, "Prenses Gabrielle, yardımınıza ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Genç kadın tartanı yüzünden çekti. "Artık üşümüyorum, Lucien. Endişelenmen için bir sebep yok." Colm'a aksi ve sitemkâr bir bakış attı, fakat Lucien'e dönünce dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

MacHugh dizginleri sıkıca tuttu. Kadının başına gelmeyen kalmamıştı, buna rağmen hâlâ gülümseyebiliyordu. Yarının neler getireceğinden korkuyorsa bile hiç belli etmiyordu.

Colm bir an için düşüncelere daldı ama hemen kendini toplayıp, "Sana dokunmak için muhafızının iznine ihtiyacım yok," dedi.

“Hayır, yok,” diyerek ona katıldı Gabrielle. “Benim iznime ihtiyacınız var.”

Anlaşılan karşılık vermeye değmeyecek bir söz sarf etmişti, tabii homurdanmasını bir cevap olarak kabul etmiyorsa.

Başka bir tepeyi döndüler ve MacHugh’un şatosu aniden karşılarında belirdi. Gözetleme kulesi öylesine yüksekti ki bulutların arasında gözden kayboluyor gibiydi. Toprakların etrafını taş bir duvar sarıyordu ve tahta bir asma köprü yatağındaki nehir taşları yüzünden kararan suyla dolu geniş bir hendeğe iniyordu.

Colm muhafızlara askerlerinin peşinden içeri girmelelerini işaret etti. Köprüden en son o geçecekti. Tahta destekleri toplar toplamaz yumruğunu havaya kaldırıp köprünün kaldırılmasını emretti. Birbirine sürten metalin çıkardığı ses Gabrielle’e bir zindana kapanacağı izlenimini verdi. Gözlerini kapatıp bu karanlık görüntüyü aklından çıkarmaya çalıştı. Burası onun güvenli yeriydi, bir hapis-hane değil.

Alt avludan geçip eğimli yoldan şatoya doğru ilerledikleri sırada güneş batıyordu. Önlerinden geçtikleri kulübe-ler güneş ışığıyla altın rengine bürünmüş ve karşısındaki yamaçtaki çimenler canlı bir renk almıştı.

İnsanlar işlerini bırakıp beylerine seslenmek ve bakmak için dışarı çıktılar. Çocuklar peşlerinden koşuyordu. Kadın-lardan bazıları gülümsüyordu. Gabrielle yakında, neyle suçlandığını öğrendiklerinde bunun değişeceğini düşündü. O zamana kadar buradan gitmiş olmayı umuyordu.

St. Biel’in ya da babasının şatosunun standartlarına kıyasla ev hiç de etkileyici görünmüyordu. Geniş değildi ama bir eklenti yapılıyordu. Üç yanı taştan, diğer tarafı ahşaptandı ve devasa kayalarla güçlendirilme aşamasındaydı. Hemen yanına bir yapı iskelesi dikilmişti ve çark yardımıyla taşlar üst kata taşınıyordu.

“Şatonuz İngiltere’dekilerden farklı.”

“Ne açıdan?” diye sordu Colm.

“İngiltere’deki şatoların genelde iki duvarı olur. Dış duvar avlunun etrafını sarar, ama alt ve üst avlu arasında bir savunma duvarı daha bulunur. Hatta bazı şatolarda lordun evini diğerlerinden ayırmak için bir asma köprü bulunur.”

“Benim iki duvara ihtiyacım yok.”

“Ve tek gözetleme kuleniz var,” dedi Gabrielle.

“Bir tane yeterli.”

“Umarım evinizi eleştirdiğimi düşünmüyorsunuzdur. Ben sadece aradaki farklardan bahsediyordum. Burada mutlu olacağımdan eminim.”

Herhangi bir tepki alamayınca adamın aklında daha önemli meseleler olduğunu düşündü. Peder Gelroy yanından geçerken ona el salladı, ancak Gabrielle kolları MacHugh’un tartanının içinde hapsolmuş olduğundan ona karşılık veremedi.

Ahırlar üst ve alt avlunun ortasındaydı, beyin avlusuna doğru ilerlerken askeri karargâhın önünden geçtiler. Kapısında onu karşılamak için bekleyen biri yoktu. Liam dışında ailesinde başka biri var mıydı? Gabrielle ona bu soruyu sormayı düşünmüyordu. Nasıl olsa yakında öğrenecekti.

MacHugh onu kollarının arasında tutarak atından indi. Onu yere bıraktığı anda aralarına mesafe koymak için geri çekildi.

“Bizim odamız nerede olacak? Evinizin içinde mi? Yoksa boş olan kulübelere ikisine yerleşmemizi mi istersiniz? Boş kulübe var mı?” Tanrı aşkına, gergindi. Konuşup duruyordu. “Dinlenmek istiyorum. Nerede kalacağımı bilmeliyim.”

Peder Gelroy onu boş boş konuşmaktan kurtardı. “Prenses Gabrielle, siz de benim kadar yorgun ve aç mısınız?”

Genç kadın bir can simidine tutunurmuşçasına onun koluna girdi. “Evet,” dedi hevesle. “Ben de beye geceyi neredede geçireceğimizi soruyordum.”

“İçeride uyursunuz,” dedi Colm konuşma fırsatı edinir edinmez.

Braeden meşe ağacından yapılmış kapıyı iterek açtı. Gabrielle ilerlerken ona teşekkür etti ama eşikte durdu. İçerisi çok karanlıktı, önünü göremiyordu. Colm elinden tutup onu çekti.

Ahşap zemin ağırlığının altında bel verdi ve geniş alanda adamların botları tıkırdadı. Açık kapıdan içeri ışık süzülüyordu. Gabrielle gözleri karanlığa alışırken alçak tavanlı bir oda olduğunu gördü. Sağ tarafta geniş bir kiler vardı. Tahıl ve arpa çuvallarıyla dolu olan rafların bir yanına çok sayıda şarap fıçısı istiflenmişti. Çuvalların sayısına bakılırsa MacHugh klanı altı ay, hatta daha uzun süreli bir kuşatmaya dayanabilecek gibi görünüyordu, yine de Gabrielle düşmanların tırmanmak zorunda oldukları tehlikeli patikayı aşip şatoya kadar gelebileceğini sanmıyordu.

Sol taraftaki açıklıktan merdivenler uzanıyordu, basamaklar şaşırtıcı bir şekilde geniş görünüyordu. İkinci katta ana salon bulunuyordu. Ferah alanın bir duvarını kocaman ocaklı bir şömine kaplıyordu. Hoş bir ateş odayı ısıtıyordu.

Kâhya - Maurna adında kuvvetli ve yaşlı bir kadındı - onları karşılayıp ateşin yanında dinlenmelerini önerdi. Talimatlarını verdikten sonra Colm salondan ayrıldı. Stephen ve Lucien atlarla ilgilenmek için onunla birlikte gittiler.

Başka bir dizi merdiven Maurna'nın cephanenin bulunduğunu söylediği üçüncü kata uzanıyordu. Bey MacHugh hazırlıklar tamamlanana kadar muhafızların ve Peder Gelroy'un orada kalabileceklerini belirtmişti. Gabrielle de hemen yandaki odada kalacaktı.

Ahırda bir bölme bile önerilse bu Gabrielle'in umrun-
da olmazdı. Gün içinde olanları düşünüyordu. Yorgun ve
açtı, yolculuğun kırı hâlâ üzerindeydi, cephanenin yanın-
daki oda kulağa harika bir sığınak gibi geliyordu. Maurna
yemek hazırladığını ve onlara ellerini yüzlerini yıkayabile-
cekleri bir yer göstereceğini söyleyince genç kadın içten-
likle teşekkür etti.

Akşam yemeğinde Gabrielle'in yanında oturan Peder
Gelroy oldukça gergin görünüyordu.

"Burada bir şapel yok," diye fısıldadı peder. "Avluda
ilerlerken görmedim, kâhyaya sorduğumda ise bana şapel
olmadığını söyledi. Dinsiz olduklarından endişeleniyor-
um. Eğer durum buysa işim çok zor."

"Zor olacak ama burada iyi bir iş çıkaracağına eminim,"
diyerek onu yüreklendirdi genç kadın.

Peder ona doğru eğilip fısıldadı. "Beyin beni buraya
takipçilerinin ruhlarıyla ilgilenmem için getirdiğini san-
mıyorum. Sanırım Liam'ın manastıra nasıl geldiğini açık-
lamamı istiyor. Kardeşi hakkında ona her şeyi anlatmadı-
ğımı biliyor."

"Sana baskı yapmayacağından eminim."

Maurna konuşmalarını böldü. "Yemekle ilgili bir sorun
mu var, leydim? Bir lokma bile yemediniz."

"Yemek harika," dedi Gabrielle. "Sandığım kadar aç de-
ğilmişim, hepsi bu."

"Önerimi mazur görün ama ihtiyacınız olan biraz uyku.
Size odanızı göstermemi ister misiniz?"

Gabrielle kafasını sallayıp Peder Gelroy, Christien ve
Faust'a iyi geceler diledikten sonra üst kata doğru Maur-
na'yı takip etti.

Lucien ona yetişti. İki kıyafetin ve İngiltere yolculu-
ğunda ihtiyaç duyabileceği diğer şeylerin bulunduğu çan-
tasını taşıyordu. "Beyin kardeşi burada mı?" diye sordu
Maurna'ya.

“Burada. Ve geldiğinden beri uyuyor. Şifacımız onun yanında.” Önünden geçtikleri ilk odanın beye ait olduğunu söyledi.

Gabrielle’e verilen oda ise depo olarak kullanılıyordu. Rutubetliydi ve küf kokuyordu. Maurna önden girip birkaç mum yaktı ve yatağın karşısındaki masanın üzerine koydu. “Sizin için odayı havalandırmaya çalıştım ama anlaşılan buranın daha da soğumasına neden olmuşum. Bu duvar halısıyla pencereyi örtmemi ister misiniz?”

“Ben hallederim.”

“Yatağınızı hazırlayıp üzerine fazladan battaniye koydum. Kapının arkasındaki sandıkta yıkanmanız için su var, bana birkaç dakika vererseniz şömineyi de yakarım. Kocam Danal topladığı kuru keresteleri kutuya koymuştu.”

“Ateşi daha sonra yakarım.”

“Ama leydim, bu tür işleri siz mi yapacaksınız?”

Gabrielle gülümsedi. “Elbette.”

Maurna kaşlarını çattı. “Söylemek bana düşmez ama elbisenizin arkasında omzunuza kadar kan lekesi var. Bir yerinizi mi kestiniz?”

Gabrielle gerçeği, atılan taşların kanamasına sebep olduğunu söylerse kadının ne düşüneceğini merak etti. “Kesmiş olmalıyım,” diye yanıtladı.

Maurna ellerini kuşağına ilıstirdiği beze silip Gabrielle’e doğru yürüdü. “Size yardımcı olacak bir hizmetçiniz olmadığına göre ben ilgilenebilirim. Yaranızı görmem için elbisenizi çıkarmama izin verin.”

Gabrielle elbisesi çıkarılırken itiraz etmedi. “Sıkıntı vermek istemem... Ben hallederim.”

“Peki nasıl yapacaksınız?” diye sordu Maurna. “Arkanıza erişip kesiği nasıl temizleyeceksiniz?”

Genç kadın direnmekten vazgeçti. “Teşekkür ederim, Maurna.”

Kâhya Gabrielle'in sırtını görünce derin bir iç çekti. "Zavallı leydim. Sırtınız mosmor olmuş." Çanağa koşup suya temiz bir bez bastırdı. Hemen Gabrielle'in yanına döndü. "Bu nasıl oldu? Attan mı düştünüz?" Böyle olduğuna karar verip sözlerine devam etti. "Elbette, attan düşmüş olmalısınız. Kesiklere sürmek için merhem alıp geleceğim, siz oturup beni bekleyin. Üşümek için battaniyeye sarının. Hemen dönerim."

Gabrielle birinin onunla ilgilenmesinin güzel bir şey olduğunu kabul etti. Bu ona evini hatırlatıyordu.

Evine duyduğu hasret ve babası için endişelenmesi onu huzursuz ediyordu. Tanrı'nın ona göz kulak olması için küçük bir dua ettikten sonra bitkin bir şekilde yatağa oturup gözlerini kapadı ve kâhyanın dönmesini beklemeye koyuldu. Nihayet sessizlik çökmüştü. Dikkatini dağıtan bir şey olmadığı için gün içinde olanları tekrar aklından geçirmeye karar verdi. Bir sıraya koyarsa belki olanları anlatabilirdi.

İmkânsızdı. Anlaması imkânsızdı. Sanki tuhaf bir yapbozun önemli bir parçası eksikmiş gibi hissediyordu. Baronlar onu suçlamakta hiç gecikmemişlerdi. Tüm bunlar Finney Ovası yüzünden olamazdı, öyle değil mi? Ama o açgözlü domuzlar başka ne istiyorlardı ki?

Maurina elinde merhemle geri döndü ve Gabrielle'in sırtıyla ilgilendikten sonra bir çocukmuş gibi onun yüzünü yıkama konusunda ısrar etti. Gözünün altındaki keşiğe biraz merhem sürerken, "Düşünce yüzünüzü de çarptınız, değil mi?" diye sordu.

Gabrielle kafasını salladı.

"Acıyor mu?" Sesi anlayışla doluydu.

"Hiç acımıyor," dedi Gabrielle. Acıyordu ama kâhyanın onun için endişelenmesini istemiyordu. Ya da üzerine titremesini.

“Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkür ederim, Maurna. Çok nazıksın.”

Yaşlı kadının yüzü kızıl saçları gibi kıpkırmızı oldu. “Ben sadece bana söyleneni yapıyorum, leydim. Beyimiz burada rahat etmenizi istiyor. İçimi kemiren bir soruyu sorabilir miyim?”

“Evet?”

“Size nasıl hitap etmem gerekiyor? Beraberinizdeki askerlerin ve pederin size prenses dediklerini duydum. Bir prenses misiniz?”

“Eskiden prensestim, artık değilim.”

Kâhya bu cevaptan hiçbir şey anlamayınca onun başını çok sert çarpmış olduğunu düşündü. “Benden iki tane mi görüyorsunuz, leydim?”

Gabrielle soruyu tuhaf bulsa da gülmedi, çünkü kadının ne kadar endişeli olduğu yüzünden okunuyordu. “Hayır,” dedi. “Sadece bir tane görüyorum.”

Maurna rahatlamış görünüyordu. “Çok yorgunsunuz, değil mi? Dinlenin, leydim.”

Kâhya kapıyı arkasından çekip dışarı çıktığında Gabrielle pencereye gidip dışarı baktı. Genellikle soğuk havayı severdi ama bu gece örtülerin altına gömülüp uyumak istiyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı, görünürde tek bir yıldız bile yoktu. Yamacı süsleyen kulübelerden parlayan küçük altın rengi ışıkları görebiliyordu. Onca çalışmanın ardından yorgun ama mutlu olan aileler yatmaya hazırlanıyor olmalıydı. İdeal aileyi gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Çocuklar olmalıydı, sağlıklı bir anne baba ve kahkaha. Evet, bu mutlu ve güvenli bir aile olurdu.

Aklı bir kez daha babasına gitti. Güvende miydi? Baronların yaptıklarını duymuş muydu?

Soğuk dayanılmaz olunca duvar halısıyla pencereyi örtüp yatağına girdi. Ateşi yakamayacak kadar yorgundu,

battaniyelerin altında MacHugh'un tartanına sıkıca sarınıp duasını ederken uykuya daldı.

Gece vakti bir kez uyandı. Oda sıcaktı. Şöminede ateş yanıyordu. Bu nasıl olmuştu? Yan tarafına dönüp tekrar derin uykuya daldı.

Ertesi sabah Stephen salonda Gabrielle'i bekliyordu. Genç kadın selam verdikten sonra onun ya da diğer muhafızlardan birinin gece odasına gelip gelmediğini sordu.

"Bey MacHugh yatmaya gitmeden önce kâhyadan sizi kontrol etmesini istedi."

"Neden bunu istesin ki?"

"Anlaşılan Maurna sırtınızdaki morlukları ve kesikleri ona detaylı bir şekilde anlatmış. Belki de bey endişelenmiştir."

"Maurna sonra ateşi mi yaktı?"

Stephen kafasını salladı. "Kâhya odanın buz gibi olduğunu söyleyince bey içeri girdi."

"Odama mı girdi?" dedi Gabrielle şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Evet," diye yanıtladı Stephen. "Şöminedeki ateşi o yaktı. Faust ona engel olamayınca onunla birlikte içeri girip yatağınıza sırtını dönüp durarak beyin görüşünü engellemiş, gerçi söylediğine göre örtülerin altına o kadar sokulmuşsunuz ki kimsenin bir şey görmesi mümkün değilmiş."

Stephen endişeli görünmüyordu. "Faust onu nasıl durdurmaya çalışmış?" diye sordu genç kadın salondaki masaya doğru ilerlerken.

"Beyin yolunu kestiğini söyledi."

Tereddütle sordu: "Peki bey ne yapmış?"

"Faust'un söylediğine göre onu yolundan çekmiş. Nasıl yaptığını açıklamadı." Stephen hiç de ona özgü olmayan bir şekilde sırtıttı.

“Odayı ısıtması düşünceli bir hareket.”

“Ama uygunsuz,” dedi Stephen onaylamıyormuşçasına. “İzninizle, diğer muhafızlarla görüşeceğim. Bey kahvaltı yaptıktan sonra sizinle görüşmek istiyorum.”

“Nerede?”

“Bilmiyorum, Prenses. Burada beklemenizi istedi.”

Gabrielle bir saati aşkın bir süre beyin gelmesini bekledi. Maurna ve iyi huylu bir kadın olan Willa adındaki aşçıyla birlikteydi, iki kadın sülünü haşlamanın mı yoksa kızartmanın mı daha iyi olduğunu tartışırken - ki bu Gabrielle’in hiçbir fikrinin olmadığı bir konuydu - kapının sertçe kapandığı duyuldu. Birkaç saniye sonra adamların konuşmalarını ve ayak seslerini işittiler.

“Beyimiz olmalı,” dedi Maurna. “Yalnız kalabilmeniz için Willa ve ben işimizin başına döneceğiz.”

Braeden ve başka bir asker beylerine eşlik ediyordu. Sallonda ilerlerken selam verip kilere yöneldiler.

MacHugh üst basamakta durup ona baktı. Hoş bir manzaraydı. Meleksi yüzünün etrafında gevşek bir şekilde topladığı saçları ipeksi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Bakışları aşağılara kaydı. Vücudunun yumuşak kıvrımlarını fark etmemek imkânsızdı.

Onu istiyordu ve bunu bilmek hiç hoşuna gitmiyordu. Gabrielle hayatında ihtiyacı olmayan bir pürüz ve sıkıntıydı.

Salona girdiğini görünce Gabrielle ona doğru bir adım attı. Kaşlarını çatmış olduğunu fark etse de - her zaman ki ifadesinin bu olduğuna karar verdi - gülümseyerek ona güneydin dedi.

Beyin hoş sözlerle pek ilgisi yoktu. “Seninle geleceğin hakkında konuşurken otur, Gabrielle.”

Neden geleceği hakkında onunla konuşmak istiyordu ki? Ona evinde sadece iki gece misafir olacağını açıklamıştı. Yoksa unutmuş muydu?

Masadan bir sandalye çekip oturdu ve ağırbaşlı bir şekilde ellerini kucağında kenetledi. MacHugh o kadar ciddi görünüyordu ki genç kadın onun fikrini değiştirip bir gece daha kalmalarına izin vermeyeceğinden endişe etmeye başladı.

Takındığı sakın ifadeyle Colm'u kandıramazdı. Kadının gergin olduğunu görebiliyordu. Ellerini o kadar sıkı kenetlemişti ki eklemeleri bembeyaz olmuştu. Dimdik oturmuştu ve gözlerinin içine bakmıyordu.

Şöminenin başında kollarını göğsünde kavuşturup ona baktı.

“Bana bir şey mi söylemek istemiştiniz, beyim?” diye sordu Gabrielle uzun bir sessizliğin ardından.

“Evet, söylemek istediğim bir şey var. Gabrielle, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, klan durumundan haberdar olacak.”

“Benim bir fahişe olduğumu duyacaklarından mı bahsediyorsunuz?”

Gözlerini kıstı. “O kelimeyi tekrarlamayacaksın.” Devam etmeden önce kabul etmesini bekledi. “Dedikoduları durdurmanın bir yolu var.”

“İnsanların hakkımda ne söyleyeceğini neden umursuyorsunuz? Burada sadece kısa bir süre kalacağım. Tabii bugün gitmemizi istemezseniz. Yoksa istediğiniz bu mu?”

“Ve Buchanan'lara gideceksin,” dedi MacHugh bıkkınlıkla.

“Evet ama sadece bir ya da iki geceliğine. Yeterince dinlendim ve geleceğimle ilgili bir plan yaptım.”

“Öyle mi? Peki planın ne?”

“St. Biel'e gideceğim.”

Derin bir iç çekti. “St. Biel İngilizlerin kontrolü altında, öyle değil mi?”

“Evet ama dağlarda...”

Colm onun sözünü bitirmesine izin vermedi. "Oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun? Okyanusu yüzerek mi geçeceksin?"

"Hayır, elbette bunu yapamam. Düşünmüştüm ki..."

"Yüzme biliyor musun?"

"Yüzerek geçmeyeceğim." Bıkınlıkla sesini yükseltti. "Gemiyle gideceğim."

"Hangi geminin kaptanı seni gemisine alır?" diye sordu. "Yakalanırsa cezası ölüm olur... Tabii aynı şey senin ve muhafızların için de geçerli." Duraksadı. "Ayrıca birini seni gemisine almaya ikna etsen bile, ona nasıl güveneceksin? Muhafızlarını öldürüp o ve adamlarının yolculuk boyunca sırayla seninle birlikte olabileceği ihtimalini düşündün mü?" Yüzünün bembeyaz olduğunu fark edince ekledi: "Seni şaşırttım mı? Erkekler bu tür şeyler yapabilirler. Seni izlerken baronların yüzlerindeki ifadeyi unuttun mu? Seni ellerine geçirselerd ne yaparlardı hiç düşündün mü?"

Onu soru yağmuruna tutmaya devam etti. St. Biel'de huzur içinde yaşayabileceğini düşünmenin aptalca bir havalı olduğunu ona anlatmaya kararlıydı.

"Bana yardım edebilecek iyi insanlar var," diyerek karşı çıktı Gabrielle.

"O iyi insanları riske mi atacaksın? Senin için hayatlarını tehlikeye atmalarına izin mi vereceksin?"

"Hayır, bunu yapamam."

Colm onun her savını çürüttü ve dakikalar içinde Gabrielle'in gitme umudu kayboldu.

"Benimle evleneceksin, Gabrielle."

Omuzları çöken genç kadın sandalyeye gömüldü. "Buranın havasında konuştuğum her adamın evlilikten bahsetmesine neden olan bir şey mi var? Son iki gün içinde iki iğrenç baronla, sonradan görme Monroe'yla ve MacHenley adında alçak bir beyle evleneceğim söylendi."

Colm gülümsedi. "Bahsettiğin alçak beyin adı Mac-Kenna."

Umursamazca omzunu silkti. "O çirkin adamla tekrar konuşmayacağıma göre adının ne olduğu umrumda değil."

"Karar verildi," dedi Colm. "Benimle evleneceksin ve kimse sana Leydi Gabrielle dışında bir isimle hitap etmeye cüret edemeyecek."

"Bana sormuyorsunuz."

Hakarete uğramış gibi bir ifadeyle, "Elbette sormuyorum. Söylüyorum," dedi MacHugh.

Aşırı küstahtı. Gabrielle yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti, içinden ona bağırarak geliyordu ama güç de olsa kendini tuttu.

Colm onun kızdığını görebiliyordu. Kucağındaki ellerini yumruk yapmıştı ve gözü her an kararabilirdi. Genç kadının okunması ne kadar kolay bir insan olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Muhtemelen farkında değildi, yoksa duygularını saklamak için bu kadar uğraşmazdı.

Braeden konuşmalarını böldü. "Beyim, sizi bekliyorsunuz."

Colm kafasını salladı. "Hemen geliyorum."

Bir kez daha tüm dikkatini Gabrielle'e verdikten sonra sabırsızlıkla sordu: "Başka sorun var mı?"

Ciddi miydi? Elbette sormak istediği pek çok soru vardı. Hatta yüzlerce.

"Çeyizim yok," dedi sonunda.

"Çeyizini istemiyorum."

"Bu tutumunuz sizi diğerlerinden farklı kılıyor. Tek istedikleri Finney Ovası'ydı."

"Beni o aşâğılık adamlarla kıyaslama." Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.

Korkmuyordu. "Lord Buchanan'a olan borcunuz yü-

zünden geleceğinizden vazgeçmeye razısınız. Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum.”

Colm öncelikle hangi yanlış anlamayı düzeltmek istediğinden emin değildi. “O adamların seni istemesinin tek sebebinin Finney Ovası olduğunu mu sanıyorsun?”

“Başka ne olabilir ki?”

Sorusu safça olsa da masumdu. Gerçekten ne kadar çekici olduğunun farkında değildi ve bu yüzden istediğini elde etmek için güzelliğini hiç kullanmamıştı.

“Onların sapkın amaçlarından bahsederek vaktimi boşa harcayamam,” dedi.

“Peki ya siz? Hayatınızı mahvet...”

“Gabrielle, hiçbir kadının üzerimde bu tür bir etkiye sahip olmasına izin vermem,” dedi kesin bir tavırla.

“Hayır, vereceğinizi sanmıyorum.”

“İngiltere’deki baronların eşlerine nasıl davrandıklarını bilmiyorum ama içimden bir ses çoğunun onları suistimal ettiğini söylüyor.”

“Çoğu değil,” diyerek karşı çıktı genç kadın.

“Biz burada kadınlarımıza kötü davranmayız. Sana asla zarar vermeyeceğim ve iyi bir şekilde korunacaksın.”

Gabrielle ona inanıyordu. Ve birden evlilik fikri o kadar da kötü gelmemeye başladı. Belki de gidebileceği başka bir yer olmadığı için böyle hissediyordu. “Evlilik için aklınızda kesin bir tarih var mı?”

“Seçme şansın var,” dedi Colm girişe bakarak. Bu konuşmayı bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordu.

“Lütfen, bu seçimi açıklayın.”

“Ya hemen evleniriz ya da altı ay sonra. Hemen evlensek bile altı ay geçene kadar karı koca olarak yaşamayacağız.”

“Neden altı ay bekleyeceğiz?” diye sordu Gabrielle son derece şaşkın bir şekilde.

“Böylece klan taşıdığın çocuğun benden olduğunu bilecek.”

Genç kadının nutku tutuldu. “Bana yalanlara inanmadığınızı söylemiştiniz...”

Sözünü kesti. “Bu öneri Brodick’ten geldi. Evlenir evlenmez hamile kalırsan, insanların çocuğun kimden olduğunu sorgulamalarını istemiyor.”

Gabrielle dürüstlüğü karşısında hem şaşırmış hem de utanmıştı.

MacHugh gitmeden önce başka sorusu olup olmadığını sordu, ancak Gabrielle sadece kafasını sallamakla yetindi.

Merdivenleri yarılamişken onunla konuşmak istediği diğer konu aklına geldi. “Gabrielle, güvende olduğunu hissetmen için muhafızlarının sana burada eşlik etmelerine izin verdim. Ama burada kalamazlar.”

Genç kadın ayağa fırladı. “Kalmalılar.”

Colm bu tutum karşısında şaşkındı. Geleceğini ona açıklarken ılımlı görünüyordu, ama şimdi saldırgan ve hırçın bir tutum içindeydi. “Hayır, kalamazlar,” dedi sessizce. “Artık burada yaşayacağın için seni korumak benim ve askerlerimin görevi. Ayrıca bir yabancıнын müdahale etmesi hakaret sayılır.”

“Anlamıyorsunuz. Beni dinlerseniz...”

“Bu konuyu tartışmayacağız,” diye çıktı Colm. “Kardeşimi korudukları için muhafızların fazlasıyla ödüllendirilecekler.”

“Onları burada benimle kalmalarına izin vererek ödüllendirin.”

Kafasını salladı. “Bana bağırman fikrimi değiştirmez. Çok daha önemli bir işim var, fakat geri döndüğümde muhafızlarıyla konuşacağım. Kararlarımı gerekçeler göstererek açıklamak gibi bir huyum yoktur ama bu kez açıklayacağım. Açıklamamı yaptıktan sonra adamlarım onlara

dağdan aşağı eşlik edecekler. Veda etmek için o zamana kadar vaktin olacak.” İki basamak indikten sonra dönüp emretti: “Razı olacaksın.”

Gabrielle ona birkaç saniye baktıktan sonra kusursuz bir şekilde eğilerek selam verdi. “Nasıl isterseniz.”

Daha fazla gözyaşı akmadığı için rahatlayan Colm evden çıkarken keyifliydi. Ancak üç saat sonra geri döndüğünde Leydi Gabrielle’in gittiği haberini aldı.

OTUZ

MacHugh dağın bitiminde ona yetişti. Genç kadın neyse ki hâlâ onun topraklarındaydı. Colm eve bir saat daha geç dönüp gittiğini öğrenseydi, Gabrielle çoktan Finney Ovası'nda olur ve deliklerinden çıkmak için karanlığın çökmesini bekleyen yırtıcıların hedefi haline gelirdi.

Tanrı aşkına, aptal kadın dört adam dışında yanında onu koruyacak hiçbir şey olmadan ıssız topraklara çıkarak ne yaptığını sanıyordu? Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değil miydi?

MacHugh ona doğru atını sürerken kendine kadının artık güvende olduğunu hatırlattı. Onun dışında kimse tarafından zarar göremezdi, çünkü Colm içinde bulunduğu ruh hali sebebiyle onu omzuna atıp şatosuna taşımayı düşünüyordu. Onu sürükleyerek götürmek fikri de hiç fena sayılmazdı.

Gabrielle onun hızla yanına doğru geldiğini duydu. Rogue'un su içmesi için durmuş ve atına binene kadar Colm'un ona yetişeceğini bilecek kadar hayvandan uzaklaşmıştı.

Adamın nasıl bir ruh halinde olduğunu kestirmesi güç

değildi. Bey MacHugh kızgındı. Gözlerindeki ateş ve kasılan çenesi yeterince açık işaretlerdi. Atı tamamen durmadan atlayıp üzerine yürürken, Gabrielle güç de olsa kımıldamadan durdu ve çenesini kaldırdı.

Muhafızları doğal olarak beyi engellemek için savunmacı bir tavır takındılar, fakat Gabrielle MacHugh'un geri çekilmeyeceğini biliyordu. Hakkında bu kadarını bilecek kadar yanında zaman geçirmişti. Ama muhafızları da geri çekilmeyeceklerdi. Çatışmayı başlamadan durdurmak onun elindeydi.

"Lütfen önümden çekilin. Beyle konuşmak istiyorum."

Faust endişeliydi. "Prenses," diye fısıldadı. "Size zarar vermeyeceğinden emin olmak bizim görevimiz."

Gabrielle gibi Stephen da insan sarrafıydı ve beyin nasıl biri olduğunu çoktan anlamıştı. MacHugh klanının eve geri döndüğünde onu nasıl karşıladığını fark etmişti. Onu gördüklerine gerçekten sevinmişlerdi, ondan korkmuyorlardı. Evleri sağlamdı ve her kapının önünde yakacak odun vardı. MacHugh ve askerleri tepeye çıktığında çocuklar kaçıp saklanmıyordu. MacHugh önemseydiği insanları koruyordu ve Gabrielle'i bulduğunda gözlerinde beliren ifade Stephen'a az da olsa onu önemseydiğini gösteriyordu.

Stephen arkadaşlarının omuzlarını dürtüp emretti: "Beyin yolundan çekilin. Prensesimiz güvende."

Colm muhafızlara aldırmadı. Gabrielle'e odaklanmıştı, ona bir adım kala durdu. "Seninle konuşmak istiyorum, Gabrielle." Sesinde fark edilir bir sertlik vardı.

Bey karşısında kule gibi yükseliyordu, ona bakarken boynunu geriye doğru eğmemek için birkaç adım geri çekildi. "Ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Bu sabahki tartışmamızın hangi kısmını anlamadın? Bilmek istiyorum, böylece sana açıklayabilirim."

“Tartışma mı? Tartışma olduğunu sanmıyorum. Bana emirler verdiniz.”

“Ve itaat etmeni bekledim.”

“Neden?”

Soru saygısızcadı ama Colm kadının niyetinin bu olduğuna inanmıyordu, çünkü Gabrielle durumu hâlâ tam olarak anlamıyordu. “Çünkü ben öyle istiyorum.”

“Bu yeterli bir cevap değil. Neden emirlerinize uymam gerektiğini düşünüyorsunuz? Klanınızın bir üyesi değilim.”

Kendine hâkim olmaya kararlıydı. “Yakında eşim olup bir MacHugh olacağın için emirlerime uymalısın.” Bundan daha açık ve net olamazdı; onun da daha fazla itirazı ya da sorusu olamazdı çünkü tartışacak hiçbir şey yoktu.

“Ama lordum, ben eşiniz olmayı kabul etmedim.”

“Moral bozucu ve can sıkıcı bir kadınsın,” diye çıkıştı Colm. “Ve sanırım buradaki kadınların hepsinden daha inatçısın.” Kontrolün onda olduğunu anlaması amacıyla hakaret ediyordu ama yanıtı karşısında ne yapacağını şaşırdı.

“Siz de çok matah bir şey değilsiniz, beyim. Ama sizin aksinize hatalarınızı sıralamaya gerek duymuyorum.”

Ona gülümseyecek kadar küstahtı. Colm arsızlığı karşısında o kadar şaşırmıştı ki kahkaha atmak üzereydi. Kadın altta kalmamıştı. Onu sürükleyerek şatosuna götürmesi gerekebileceğini düşündü. Ona doğru tehditkâr bir adım attı, fakat Gabrielle geri çekilmedi. Gözlerinin içine bakıp ne yapacağını bekledi.

Sinmemesi Colm’un çok hoşuna gitti. Onu eve götürmeye kalkmadan önce son kez işbirliği yapmasını teklif edecekti. “Benimle evlenmek istemediğin için evimi terk ettiğini anlasam da şunu bilmeni istiyorum ki...”

Sözünü kesti. “Bu yüzden evinizi terk etmedim.”

“Öyleyse Tanrı aşkına sebebin neydi?”

“Muhafızlarıma gitmelerini emrettiniz, bunun olması-
na izin veremezdim. Onların neden benimle kalmaları ge-
rektiğini açıklamaya çalıştım ama dinlemek istemediniz.”

“Ve çekip gittin.”

“Evet, gittim. Başka seçeneğim var mıydı?” diye karşı-
lık verdi Gabrielle ve sözlerine hızla devam etti. “Ve evet,
verdiğiniz sözü geçersiz sayması için kuzenime yalvarmak
amacıyla Buchanan’lara gidiyordum. Ona olan borcunuzu
başka bir şekilde ödemeniz için bir yol bulmasını umuyo-
rum.”

Buchanan’la onun adına mı konuşacaktı? İnanılmaz...
Ve şaşırtıcı. “Hiç kimseyle benim adıma konuşmayacak-
sın. Anlaşıldı mı?”

Genç kadın farkında olmadan ona hakaret ettiğini dü-
şündü. Hemen kafasını sallayarak öfkesini yatıştırdı. “Söz
veriyorum sizden bahsetmeyeceğim bile. Sadece muhafız-
larımın yanımda kalmasına izin verilmediği için evinizden
ayrıldığımı söyleyeceğim.” Dönüp ondan uzaklaştı.

Colm onun peşinden gitti. “Onunla hiç konuşmaman
beni memnun eder.”

Öyleyse memnun olmayacaksınız, diye düşündü Gab-
rielle adımlarını hızlandırırken.

“Muhafızlarının neden seninle kalması gerektiği hak-
kındaki açıklamamı dinlemediğimi söyledin.”

“Evet, bu doğru.”

“Sebebini şimdi açıklayabilirsin,” dedi Colm. “Ama
sana şu kadarını söyleyeyim... İngiliz askerleriyle benim
adamlarım bir arada yaşayamaz.”

“Onlar İngiliz askerleri değil, öyle olduklarını düşün-
meniz onlar için büyük bir hakaret. Onlar St. Biel’li, kalp-
lerinin üzerinde taşıdıkları arma da kraliyet muhafızların-
dan olduklarını açıkça ortaya koyuyor.”

Beye durumu anlatmaya o kadar konsantre olmuştu ki gür ormana doğru yürüdüğüünün farkında değildi. Colm hemen arkasındaydı, iki kez uzanıp başının üzerindeki bir çalıyı üzerinden çekmişti.

“Annem St. Biel kraliyet ailesinin prensesi Leydi Genevieve’di. Babamla evlendiğinde muhafızları onunla birlikte İngiltere’deki yeni evine gittiler ve ancak eşi tarafından çok iyi korunduğuna ikna olduktan sonra ülkelerine döndüler. Annem babamın ilk önceleri onların evde olmasından pek hoşnut olmadığını söyledi, fakat zamanla onları kabul etmekle kalmayıp onlara güvendi.”

“Muhafızların annenin çok iyi korunduğundan emin olmaları ne kadar sürdü?”

Arkasını dönüp cevap verdi. “Üç sene. Üç sene kaldılar.”

Colm irkildi. Verdiği cevaptan hoşlanmadığı için onu omzundan dürtmek üzereyken tam zamanında vazgeçti - çünkü kadın bu kez de parmağını neden ona doğrulttuğunu merak edecekti.

Gabrielle elini arkasına götürdü. “Babam gitmelerine üzüldü.”

“Bana kalırsa abartıyorsun.”

“Babam onlara güveniyordu,” diye diretti.

“Muhafızların annenle üç sene kaldıktan sonra St. Biel’e döndüklerini söyledin, ama şu an yanında dört muhafız var.”

“Ben doğduktan bir ay sonra Wellingshire’a dört muhafız geldi. O sırada kral olan amcam tarafından gönderilmişlerdi. Görevleri belliydi. Beni koruyacaklardı. Zamanla muhafızlar değişti. En uzun süredir yanımda olan Stephen. Sonra Lucien geldi. Christien ve Faust ise birkaç sene sonra geldiler.”

“Onları kim gönderdi? İngiltere uzun zamandır ülkelerini yönetiyor.”

“St. Biel’in insanları. İngilizler topraklarını işgal etmiş olabilir ama onlar annemin ailesine hâlâ çok bağlıdırlar.”

“Stephen annene Leydi Genevieve diyor, fakat sen Prenses Gabrielle diyorsun. O da bir prenses değil miydi?”

“St. Biel’de prenseslere bu şekilde hitap edilmez. Bana Leydi Gabrielle diye hitap ediyorlar. Küçükken muhafızlar bana Küçük Prenses derlerdi. İsim o zamandan kalma. Artık önemi yok, öyle değil mi?”

“Hayır yok,” diyerek ona katıldıktan sonra başka bir soruya geçti.

“Neden küçük bir kızı koruması için dört muhafız atandı?”

“Bir muhafız yeterli olurdu,” dedi genç kadın. “Ama babam aynı fikirde değildi. Yaramazlık yapmaya düşkün olduğum ve ancak dört kişinin hakkımdan gelebileceği konusunda ısrar etti. İnatçı degıldim... Sadece meraklıydım.” Adamın bir şeyler söylemesini bekledi, sessiz kalınca devam etti. “Muhafızlarım yanımda olduğu sürece babam benim için asla endişe etmedi. Birçok kez hayatımı kurtardılar.”

Ancak o zaman Gabrielle nerede olduğuna dair hiçbir fikrinin olmadığını anladı. Orman etrafını sarıyordu.

“Kalmalarına karşı çıkarsam ne olacak? Ne yaparlar?” diye sordu Colm.

“Yine de kalırlar. Ant içtiler ve bu onlar için bir onur meselesi.”

“Kalmaları ölmeleri anlamına gelse bile mi?”

“Evet,” diye fısıldadı Gabrielle. “Ama onurlu bir şekilde ölmüş olurlar ve onları öldüren her kim olursa onursuz demektir.”

Lanet olsun, onlardan kurtulamayacaktı. “Kalabilirler ama umarım seni koruyabileceğimden emin olmaları üç senelerini almaz.”

Gabrielle çok mutlu oldu. Colm MacHugh iyi ve mantıklı bir adamdı. "O halde sizinle evleneceğim beyim. Altı ay sonra. Söz veriyorum."

Sözünü bir öpücükle mühürlemek için parmak ucunda yükseldi. Dudakları onunkilere hafifçe değdi ama ne kadar şaşırdığı yüzünden okunabiliyordu. "Bu şekilde öpmek uygunsuz mu?" diye sordu. Yüzünün yandığını hissedebiliyordu. Düşünmeden hareket etmiş ve anlaşılan münasiplik sınırlarını aşmıştı. Sözünü mühürlemek için eğilerek selam vermiş olması gerekirdi.

"Uygun," dedi Colm kısık bir sesle. "Ama ben şu şekilde öpmeyi tercih ederim."

Onu ne hoyratça tuttu ne de kollarının arasına aldı. Hayır, sadece kafasını eğip kendinden geçercesine onu öpmeye başladı. Gabrielle dudaklarını aralayıp onu taklit edince öpüşmeleri derinleşti. Dili dilini okşarken içi ürperdi. Bu hem şoke edici hem de heyecan vericiydi. Ve günahkâr bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

Sadece tek bir öpücüktü, fakat başını kaldırdığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyor ve bacakları titriyordu. Daha önce kimse onu bu şekilde öpmemişti.

Gabrielle gözlerinin içine bakıp aklından geçenleri anlamaya çalıştı. Anlaşılan öpücüğün onun üzerindeki etkisi daha hafifti. Başını eğdi. "Neyse ki yalnızız. Evli değilken bu şekilde öpüşmemiz uygun değil. Bu günah olmalı."

Colm pek endişeli görünmüyordu. "Yakında evleneceğiz, o yüzden günah değil, ayrıca yalnız değiliz." Arkasına dönmeden seslendi: "Stephen?"

"Evet, beyim?"

"Kaç asker bizi izliyor?"

"Yedi tane sayabildim."

Colm hayal kırıklığına uğradı. Tecrübeli muhafızın daha dikkatli olmasını beklerdi. "Hayır. Sekiz tane."

Stephen öne çıktı. "Sekiz kişi izliyordu. Şimdi yedi."
"Sekizinciye ne oldu?"

Yanıt verirken Stephen'ın sesinde memnuniyet gizliydi. "Christien hakkından geldi. Askeriniz prensesimizi fazla yakından takip etmek istedi. Christien bunu uygun-suz bulduğu için ona engel oldu. Onu öldürmedi... Sadece bayılttı."

Colm homurdanarak bir şeyler söyledikten sonra atlara doğru yürümeye başladı. Ona ayak uydurmak için Gabrielle'in koşması gerekti.

MacHugh onun arkasında olmadığını fark edince bekledi, sonra elinden tutup onu çekerek hızlanmaya zorladı.

"Beyim, adamlarınızın bizi izlediğini biliyorsanız, neden beni o şekilde öptünüz?"

"Nasıl?"

"Tam anlamıyla."

"Çünkü bu benim hakkım," diye yanıtladı Colm. "Ayrıca Gabrielle, evleneceğimize göre bana Colm diyebilirsin." Dönüp ona bakmadan sözlerine devam etti: "Bir şey daha, eve döndüğümüzde bir daha bana karşı gelmeyeceksin. Sen ve ben muhafızların hakkında bir karara varacağız, ancak sadece bu kadar ödün verebilirim. Günlerimi inatçı bir kadının peşinden koşarak geçiremem. Yapmam gereken daha önemli işlerim var."

"Seninle tartışmayacak ve sana karşı gelmeyeceğim, öyle mi?"

Bu kulağa güzel geliyordu. Kafasını salladı. "Kabul ettiğini şimdi duymak istiyorum, Gabrielle."

Başını eğdi. "Nasıl istersen."

OTUZ BİR

Sarah Tobias için dedikodu şekerli bisküvi kadar bağımlılık yaratan bir şeydi. Canı çekiyordu. En son dedikoduları yayan kişi olmaya bayılıyordu ve anlattığı hikâyelerin doğru ya da yanlış olması umrunda değildi. Onun için önemli olan anlatmaktı. Hikâyelerinin sonuna vardığında öylesine heyecanlanırdı ki yüzü kıpkırmızı olur, avuçları terler ve kesik kesik nefes almaya başlardı. Keşfettiği dedikodular seks kadar iyiydi. Hatta bazen daha iyi olduğunu bile söyleyebilirdi.

Sarah nadiren herhangi birinin güzel işleri ya da iyi talihi hakkında dedikodu yayardı. Ne önemi vardı ki? Bunun heyecan verici hiçbir yanı yoktu. Günah her zaman daha tatmin ediciydi ve söz konusu günah şehvetle ilgiliyse iç gıcıklayıcı olurdu.

Bir akşam yemeği sırasında kardeşi Niall Arbane Manastırı'nda duyduğu olayı ona anlattı.

Sarah hikâyeyi dinlerken iki bisküvi yedi, sonra ondan tüm detayları alırken üç tane daha yuttu. Niall duyduklarını anlatmayı bitirdiğinde Sarah'nın heyecandan ve ağzına tıktığı bisküvi yüzünden başı dönüyordu.

Ertesi gün öğlen olmadan Dunbar klanındaki herkesin

Gabrielle'in başına gelenlerden haberi olmuştu. Sonrasında Sarah işi daha da genişletti. Tatlı bisküvilerinden iki tepsi pişirdikten sonra onları Boswell'lerden biriyle evli olan ikinci kuzeni Hilda'ya götürdü. Klandaki herkesin utanç verici olayı işittiğinden emin olana kadar da topraklarından ayrılmadı.

Kötü dedikoduları yaymak dışında Sarah'nın diğer zayıflığı da abartmayı sevmesiydi. Hikâyeyi otuz ya da kırk kez anlattıktan sonra aynı heyecanı hissetmiyordu. Kalp atışları hızlanmıyordu ve avuçlarının içi terlemiyordu. Dedikodu eskiyince araya hemen fazladan birkaç küçük yalan katıyordu. Elbette, akıl almaz şeyler değil, sadece tat verecek şeyler. Bunda ne kötülük vardı ki?

İki hafta sonra yalanlar MacHugh klanına ulaşmıştı.

Gabrielle atmosferin değiştiğini hissedebiliyordu. Yalnızından geçerken gülümseyen kadınlar artık ona bakmaktan kaçınıyorlar, kafalarını çevirip hızla uzaklaşıyorlardı. Kimsenin ona söylemesine gerek yoktu; korkunç yalanların duyulduğundan emindi. Ve davranışlarına bakılırsa insanlar anlatılanlara inanıyorlardı.

Colm avlanmakla geçen uzun bir günün ardından eve döndüğünde Braeden'i ahırların önünde buldu. Yardımcısının ifadesini fark eden Colm haberin iyi olmadığını anladı. Aklına gelen ilk şey Gabrielle oldu. Ona bir şey mi olmuştu?

Atından inmeden, "Gabrielle iyi mi?" diye sordu.

Braeden sorduğu soruyla beyinin hislerini ne kadar açığa vurduğunun farkında olmadığını biliyordu. "O iyi. Ona bir şey olmadı."

Colm'un ikinci sorusu da hislerini en az birinci kadar açığa vuruyordu. "Bu kez ne yaptı?"

"Bildğim kadarıyla hiçbir şey," dedi Braeden.

Colm atından inip dizginleri seyise verdikten sonra Braeden'e döndü. "Yine kaçmaya çalışmadı, değil mi?"

Braeden gülümsedi. "Hayır, en azından bugün çalışmadı." Gökyüzüne baktıktan sonra ekledi: "Ama hava hâlâ aydınlık. Hâlâ vakti var demektir."

Gabrielle yeni evine alışmakta güçlük çekiyordu. Her gün yeni bir şeyle karşılaşılıyordu. Önceki hafta evden iki kez çıkmayı denemiş ve Colm onu iki kez geri getirmek zorunda kalmıştı. Kaçmadığını iddia etmişti. İlk olarak Finney Ovası'nda dolaşmak istediğini öne sürmüştü. İkinci mazereti ise *çevreyi* tanımak istemesiydi, artık bu her ne anlama geliyorsa.

"Leydi Gabrielle'in burada uyduğumuz kuralları anlamak için zamana ihtiyacı var," dedi Braeden onu savunmaya çalışarak.

Colm kaşlarını çatı. "Kurallardan haberi var. Onları umursamıyor, hepsi bu. Bu yüzden şimdiye kadar iki kez yaptığım işi bırakıp onun peşine düşmem gerekti."

"Birkaç asker gibi onun peşinden gitmeyi teklif ettiğimi hatırlatabilir miyim?"

"O benim sorumluluğumda, bu yüzden de benim sorunum. Onu başka birinin başına yıkamam."

Braeden asıl sebebin bu olmadığını biliyordu. Gabrielle onunla sadece on dört gündür birlikte olsa da Colm şimdiden onu fazlasıyla sahiplenmeye başlamıştı. Muhafızlarına zor tahammül ediyordu. Söz konusu o olduğunda işe yaramazlardı. Sadece Gabrielle'e hesap veriyorlar ve onun emirlerine itaat ediyorlardı. Colm davranışlarına yeterince katlandığına inanıyordu, yine de hiç istemese de onu iyi koruduklarını kabul etmeliydi.

"Hiçbirimiz Leydi Gabrielle'i bir sorun olarak görmüyoruz. Adamlarımız onu seviyor, kadınlar da aynı şekilde, çünkü son derece kibar ve tanıştığı herkese gülümsüyor."

“Adamların dikkatini dağıtıp işlerini yapmalarına engel oluyor mu?”

“Evet,” diye itiraf etti Braeden. “Ama bilerek değil. Ne kadar güzel olduğunu fark ettin mi, Colm?”

Bıkkınlıkla cevap verdi. “Elbette fark ettim.”

“Adamlar da farkında. Ona bakmaktan hoşlanıyorlar.”

Colm kaskatı kesildi. “Öyleyse onlara iki misli iş veririm. Güneşin doğuşundan batışına kadar çalışırlarsa ona bakmaya fırsatları olmaz.”

“Kıskanç bir adam gibi konuşuyorsun.”

Colm’un ona attığı karanlık bakışlardan Braeden düşüncesini yüksek sesle dile getirmemesi gerektiğini anladı. “Yıllardır senin dostunum,” diyerek ona hatırlattı. “Ama-cım seni kızdırmak değil, sadece gerçeği söylüyorum. Onunla evleneceğin haberi yayılıyor, fakat bana kalırsa bir an önce haberi tüm klana duyurmalısın.”

“Ben meşgul bir adamım,” diye kükredi Colm.

Bunun zayıf bir bahane olduğunu biliyordu. Gabrielle’i evine getirdiği gün destekçilerine amacının onunla evlenmek olduğunu söylemiş olması gerekirdi, fakat aksine son iki haftayı ondan uzak durmaya çalışarak geçirmiş, kendi kendine yapması gereken daha önemli işlerinin olduğunu söyleyip durmuştu.

Ona zaman ayırabilirdi. Colm hoş olmayan işlerden kaçınan biri değildi. Ödemesi gereken bir borcu vardı ve onunla evlenir evlenmez borcunu ödemiş olacaktı. Hiç kimseye borçlu olmaktan hoşlanmadığı için onunla evlenmeye istekli olmalıydı. Öyleyse neden değildi?

Bu sabah nihayet gerçeği kabul etti: Gabrielle tehlikeli bir kadındı. Onun yüzünden içinde kaban, zihnini allak bullak eden hislerden hoşlanmıyordu. Her şey bir öpücükle başlamıştı. O lanet olası öpücük uzun zamandır uykuda olan hislerini uyandırmıştı. Kadının ona gülümseme

tarzı durumu daha da kötüleştiriyordu. İzin verdiği takdirde aptal bir âşığa dönüşebileceğini biliyordu, fakat hiçbir kadın karşısında savunmasını düşüremezdi.

“Umarım yakında klana duyurursunuz, beyim.”

Colm’un yanıtı sert oldu. “Duyurulacak ne var?”

Soruyu sorduğu sırada bir ağacın dalına bağlı iki at gözüne ilişti ve böğürlerindeki işaretlerden kimlere ait olduklarını anladı.

“Boswell’lerin burada ne işi var?”

“Yalanları yayıyorlar.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Leydi Gabrielle hakkındaki yalanlar klanımıza ulaştı ve bu durumdan Boswell klanından iki adam sorumlu. Kinnon Boswell kuzeni Rebecca ile konuşmak istemiş, bildiğin üzere kadın askerlerimizden biriyle evli. Kulede nöbet tutan muhafızlara meselenin acil olduğunu söylemiş, fakat içeri alındığında kuzeninin kulübesine gitme gereği duymamış. Anlaşılan hem o hem de arkadaşı Edward Leydi Gabrielle’i görmeye kararlıymış.”

Colm öfkeli bir şekilde, “Onu görmüşler mi?” diye sordu.

“Hayır, onu görmemişler.”

Colm rahatladı. “O halde buradan canlı bir şekilde gidebilirler.”

Braeden anlatmaya devam etti. “Leydi Gabrielle’in muhafızlarından biri yanıma gelip bir sorun olduğunu söylediğinde, batı kanadında genç askerleri eğitmekle meşguldüm.”

“Hangi muhafız?”

“Lucien.”

“En azından içlerinden biri emir komuta zincirine uyuyor,” dedi Colm soğuk bir şekilde. “Sana ne söyledi?”

“Boswell’lerle müttefik olup olmadığımızı sordu. Ne-

denini sorduğumda içlerinden ikisini öldürmek üzere olduğunu söyledi.”

“Ona izin verdin mi?”

“Hayır ama yemin ediyorum beyim, Leydi Gabrielle hakkında söylediklerini duyunca ben de onları öldürmek istedim. Geri döndüğünde, onları dışarı atmak üzereydim.”

“Gabrielle şu anda nerede?”

“Ana salonda.”

“Boswell’leri bul,” diye emretti Colm. “Ve onları bana getir. Gabrielle hakkında söylediklerini bana da söylemelerini istiyorum.”

Emri verdikten sonra harekete geçti. Boswell’lerin söyleyeceklerini duymadan önce Gabrielle’in yanına gitmek istiyordu. Gabrielle yeterince üzüntü yaşamıştı. Daha fazla üzülmesine gerek yoktu.

Lanet olsun, bu onun suçuydu. Onunla şimdiye kadar evlenmiş olması gerekirdi. Bu iftirayı durdurmanın tek yolu buydu. Kimse karısına karşı tek bir söz söylemeye cesaret edemezdi... Tabii ölmek istemiyorsa.

Avluya yaklaştığında Gabrielle’i gördü. Sırtı ona dönüktü ve biriyle konuşuyordu. Birkaç adım daha atınca Boswell’lerin onun karşısında olduklarını gördü. Adımlarını hızlandırırken lanet etti. Genç adamlar her ne anlatıyorlarsa öylesine dikkat kesilmişlerdi ki onu fark etmediler. Lucien ve Faust’un arkalarından yaklaştığını da fark etmediler. Muhafızlar adamlara doğru koşuyorlardı, fakat Gabrielle onlara işaret vermek amacıyla hafifçe elini kaldırdırca durdular.

Hareketi fark eden Kinnon ona doğru bir adım atıp, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Gabrielle gülümseyerek cevap verdi. “Hayatınızı kur-tarıyorum.”

Edward'ın anlaması zaman alsa da Kinnon daha açık-gözdü. Arkasına döner dönmez Lucien'le yüz yüze geldi. Hemen Gabrielle'e dönüp titreyen bir sesle, "Ben sadece size hakkınızda söylenenleri anlatıyordum," dedi. "Bilmek isteyeceğinizi sanmıştım. Bu yüzden bizi öldürmezler, değil mi?"

"Onlar öldürmez ama ben öldürürüm," dedi Colm. Bu kadar kızgın olmasaydı adamların sesini duyunca verdikleri tepkinin komik olduğunu düşünebilirdi. İrkilip kaçacak bir yer ararken birbirlerine çarptılar.

Gabrielle Colm'un savurduğu tehdidi gerçekleştirip Boswell'leri öldürmesinden korkuyor ve bunun olmasını istemiyordu. Kinnon ve Edward yapacak hiçbir şeyleri olmadığından bunca yolu hikâyelerine vereceği tepkiyi görmek için gelen genç ve aptal adamlardı, fakat cahillikleri yüzünden ölmeleri gerekmiyordu.

Ama biraz kıvransalar hiç de fena olmazdı.

"Beyim, eve dönmene çok sevindim," dedi tatlılıkla. "Gel ve Boswell'lerin bana anlattıkları hikâyeyi dinle. Eğlenceli bulacağından eminim."

Kinnon'un yüzü güneşte yanmış gibi görünürken Edward'ınki bembeyazdı, cesede benziyordu, doğrusu ceset gibi kokuyordu.

"Eğlenceli bulacağımı hiç sanmıyorum," dedi Colm. Kolunu beline dolayıp onu yanına çekti ve Boswell'ler ağızları açık bir şekilde onları izlerken genç kadını öptü. Sonra da dönüp tüm dikkatini onlara verdi. "Müstakbel eşim Leydi Gabrielle'e neler anlattığınızı dinleyeceğim."

"Müstakbel..." Kinnon güçlkle yutkundu.

"Eşiniz mi?" dedi Edward. "Bilmiyorduk. Yoksa asla..."

"Leydi Gabrielle'e iftira atmadınız yani öyle mi? Söylemek istediğin bu mu?" diye sordu Colm.

O kadar öfkeliydi ki aptalları boğmamak için kendini

zor tutuyordu. Bu arada farkında olmadan Gabrielle'i sık-
kuyordu, ancak genç kadın onu çimdikleyince ne yaptığını
anlayıp kolunu gevşetti.

"Nasıl biri olduğunu görmek istedik. Erkekleri büyüle-
diğini duyduk ve kendi gözlerimizle görmek istedik," diye
açıkladı Kinnon.

"Biz sadece duyduğumuz hikâyeleri anlatıyorduk,"
dedi Edward tiz bir sesle.

Lucien ve Faust adamlara yaklaştı, nefeslerini ensele-
rinde hissettiklerine eminlerdi. İki muhafız da Colm'a
bakıyor ve onun parazitlerden kurtulmak adına gereken
işareti vermesini bekliyordu.

Gabrielle Boswell'lerin yeterince cezalandırıldıkla-
rını düşündü. "Kinnon ve Edward beni harika bir kadın
olduğuma inandırdı. Görünüşe bakılırsa dört çocuk do-
ğurmuşum, evlilik dışı elbette ve hepsi de bir sene içinde
doğmuş," diye açıkladı. "Dört farklı erkekten." Kahkaha
attıktan sonra ekledi: "Pek sevgi dolu olmalıyım."

"Hikâyeler yalan," diye kekeledi Kinnon. "Artık bunun
farkındayız. Öyle değil mi Edward?"

Arkadaşı telaşla kafasını salladı. "Farkındayız. Evet,
öyle."

"Gitmemize izin verirseniz, bir daha Leydi Gabrielle
hakkında hiçbir şey söylemeyeceğimize dair söz veririz.
Onu övmek dışında. Onu öveceğiz... Yapacağımız şey
bu."

"Lucien! Faust! Geri çekilin! Gabrielle, sen de içeri
gir!" diye emretti Colm.

Gabrielle ona ne yapacağını sormak istese de yabancı-
ların önünde onu sorgulamasının uygunsuz olacağını bili-
yordu. Onları öldürmeyecekti, öyle değil mi?

Uzaklaşırken acele etmedi. Boswell'ler korkunç şeyler
söylemişlerdi, hatta bakışlarından ve kötü niyetli kahkaha-

larından çirkin olduğunu anladığı kelimeler sarf etmişlerdi. Onlara acımamalıydı ama acıyordu.

Colm ağırdan aldığını fark edince itaatkârlığı hakkında ona bir çift laf söylemesi gerektiğini anladı. Emir verdiğinde derhal yerine getirilmesini beklerdi. Görünen o ki genç kadın bunu bilmiyordu. Ne de olsa yarı İngiliz'di, belki de bu yüzden bu kadar inatçıydı.

Dikkatini bacakları titreyen Boswell'lere çevirdi.

“Uyandığınızda beyinize gidip ona bugün olanları anlatacaksınız. Leydi Gabrielle'e söylediğiniz her kelimeyi ona söylemezseniz, haberim olur. Ona ayrıca canınızı bağışlamamın tek sebebinin müstakbel eşimi güldürmeniz olduğunu da söyleyeceksiniz.”

Edward kafasını salladı. “Beyimize kelimesi kelimesine söyleriz,” diye yemin etti.

Kinnon çenesini kaşıdı. “Beyim, uyandığımızda mı demiştiniz? Burada mı kalaca...”

Sorusunu tamamlayamadı. Colm o kadar hızlıydı ki ne Kinnon'ın ne de Edward'ın tepki verme fırsatı oldu. Dimdik dururken birden yere yığılıverdiler.

Lucien onaylarcasına kafasını sallarken Faust sırıttı.

Colm Boswell'lere bakarken emretti: “Onları atlarına bağlayıp topraklarımdan dışarı çıkarın.”

Birkaç dakika sonra demirhaneye yürürken Colm hâlâ öfkeliydi. Boswell'ler ya da başka biri ne cüretle Gabrielle hakkında karalayıcı şeyler söyleyebilirlerdi? Onu tanıyan herkes masum, tatlı ve kibar bir kadın olduğunu biliyordu. Onları öldürmüş olması gerektiğini düşündü. Gabrielle üzülebilirdi, fakat onun keyfinin yerine geleceği kesindi.

Aniden durdu. Bu ne ara olmuştu? Ne zaman Gabrielle'in hisleri onun için önemli hale gelmişti?

Colm Gabrielle'i aklından çıkarmaya çalıştı. Yapması gereken işler vardı. Demirhaneye ulaştı ve demirciyle bir

saat kadar kılıçlara yapılmasını istediği değişiklikler hakkında konuştu, sonra da adamların alıştırma yaptığı araziye bakan tepeye yürüdü. Genç savaşçılar alıştırma yapıyorlardı. Kalkanları vardı ama hiçbiri doğru düzgün kullanamıyordu. Hatta birkaçı kılıçları boş boş yanlarında sallanırken onları silah olarak kullanıyordu.

Colm henüz silahlarla alıştırma yapmamaları gerektiğini düşündü. Tecrübesizlerdi. Braeden onlara bağırıyor ama istediği sonucu elde edemiyordu. Gençlerden biri sırtıtmak gibi bir hata yapınca Braeden hemen onu yere serdi. Neden tecrübesiz olanlar en küstahları oluyordu? Savaş alanında ayak bağı olurlardı ve eğitilmiş savaşçılar düşmanla savaşmanın yanı sıra bir de onları korumak zorunda kalırdı. Dikkatlerinin dağılmasının sonucu ölümcül olabilirdi.

Stephen ve Christien Colm'un yanına gitti.

"Lucien bize Boswell klanından gelen adamlarla neler olduğunu anlattı," dedi Stephen.

Colm bu sözlere karşılık vermedi. Sonra Christien, "Neden onları öldürmediniz? Ben olsam öldürürdüm," dedi.

"Öldürülselerdi, prensesimiz üzülürdü," diye açıkladı Stephen. "Sanırım bu yüzden hâlâ hayattalar."

Üçü sessizce aşağıdaki alanda yapılan alıştırma izledi. Genç askerlerden biri kılıcını düşürdü.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Colm. "Birbirlerini öldürmelerine izin vermeliyim."

"Önce silahsız dövüşmeyi öğrenmeliler. Silahlarla dövüşmemeliler," diye eleştirisini dile getirdi Christien.

Colm kafasını salladı. Silahlar destek olabilirdi ve eğer silahsız kalırsa, savaşçı başka bir yeteneği olmadıkça düşman karşısında savunmasız sayılırdı. Braeden kılıç kul-

lanmalarına izin vererek ne yaptığını sanıyordu? Günün sonunda her yer kesik uzuvlarla dolacaktı.

Alanda yüzün üstünde klan üyesi vardı ve bu sayıya tecrübesiz askerler dahil değildi. Braeden aynı anda beş yerde bulunamazdı ve Colm yetenekli savaşçılara daha fazla sorumluluk vermeliydi. Hiç kimse yeni başlayanlarla uğraşmak istemiyordu. Tepeden aşağı inerken Colm'un aklına beklenmedik bir çözüm geldi.

"Stephen, sanırım burada geçiminizi sağlamanızın vakti geldi."

"Aklınızda ne var?"

"Alandaki hünerinizi görmeliyim. Yarın savaşçılardan bazılarıyla alıştırma yapacaksınız. Bu göreve uygun olduğunuzu düşünürsem, gençleri eğitmeye yardım edebilirsiniz."

Gülümsediğini anlamak için Christien'e bakmasına gerek yoktu. Sabah olunca ona küstahlığın ne demek olduğunu gösterecekti.

OTUZ İKİ

Biraz hava almak ve Boswell'lerle görüşmek için dışarı çıkana kadar Gabrielle'in keyfi yerindeydi. Kinnon ve Edward onun hakkında duydukları hikâyeleri paylaşmaktan zevk almışlardı. Hikâyeler öylesine akıl almazdı ki genç kadın gülmekten başka hiçbir şey yapamamıştı.

Durumun komikliğinden sıyrıldı. Nasıl olur da bir insan başka biri hakkında kötü şeyler anlatmaktan zevk alabilirdi? Böylesine bir zalimliğin hiçbir mazereti olamazdı. Bu acı gerçeği düşünürken merdivenlerden çıkıp salona girdi. Ruh hali çok kasvetliydi.

Mantıklı olmasa da perişanlığının suçunu Colm'a atmaya karar verdi. İki haftadır MacHugh'ların yanında yaşıyordu, eğer beyleri klanına onunla evlenmeyi planladığını duyurma zahmetine girseydi haber şimdiye kadar diğer klanlara yayılmamış olurdu ve Boswell'ler ona sataşmaya cesaret edemezlerdi.

Ama Colm kimseye söylememişti, öyle değil mi? Sessizliğinden çıkarılabilecek tek bir sonuç vardı: Onunla evlenmek istemiyordu, bundan öylesine korkuyordu ki dile getirmekten kaçınıyordu. Onunla aynı odada olmaktan

dahi hoşlanmıyordu. Yanlış yaptığını düşündüğü bir şey hakkında arada sırada ona nutuk çekmek dışında Gabrielle'le doğru düzgün konuşmamıştı bile.

Peder Gelroy'a çıktığı yürüyüşlerden birinde Colm hakkındaki bu endişesinden söz etmişti. Peder ona daha anlayışlı olmaya çalışmasını önermişti. Ne de olsa klan reisi olarak Colm'un sorumlulukları büyüktü.

"Klanının her şeyden önce geldiğinin farkındayım," demişti genç kadın. "Ve ben bir yabancıyım."

"Zamanla seni sevecekler."

Gabrielle ise bundan şüpheliydi. Sabırlı olmak niteliklerinden biri değildi. Colm'a resmi bir açıklama yapması için bir hafta daha tanımaya karar verdi. "Bir hafta. Sonra burayı terk edip beni asla bulamayacağı bir yere gideceğim."

Düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirmesi kendisini daha iyi ve daha kararlı hissetmesini sağladı. Omuzlarını dikleştirip salonda tığ işini bıraktığı kanepeye doğru yürüdü.

"Bir şey mi söylemişsiniz?" diye sordu Liam MacHugh.

Gabrielle onu gördüğüne hem çok şaşırmış hem de çok sevinmişti, bu yüzden söylediklerini duymasına aldırmadı. "İyi günler Liam," dedi.

Colm'un kardeşi şöminenin yanındaki iki yüksek sandalyeden birine yayılmıştı. Gabrielle'in odada ilerlediğini görünce hemen ayağa kalktı. "Leydi Gabrielle. Lütfen gelip benimle oturun."

Gabrielle şöminenin öteki tarafındaki sandalyeye oturdu ve Liam'ın yerine yerleşirken suratını buruşturmadığını fark etti. Anlaşılan bacaklarının arkasındaki kesikler iyileşmişti. Dizlerinin altında hâlâ seçilen birkaç yara vardı ama izlerini hayatının geri kalanı boyunca taşıyacağını sanmıyordu. Ancak sırtındaki derin kesiklerin kesinlikle izi

kalacaktı. Liam yüzüne dokunulmadığı için şanslı sayılırdı. Doğrusu oldukça sağlıklı görünüyordu.

“Peder Gelroy bana sizden söz etti,” dedi Liam gülümseyerek.

“İki haftadır burada olmama rağmen nasıl oluyor da sizi ilk kez görüyorum?”

“Gücümü toplayana kadar kimsenin beni görmesini istemedim. Artık dolaşabiliyorum.”

“Daha iyi misiniz?”

Liam genç kadının endişesinin içten olduğunu düşünerek, “Evet,” dedi. Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra sözlerini sürdürdü. “Neden bana tanıdık geliyorsunuz? Daha önce hiç karşılaşmadığımızdan eminim, çünkü böylesine güzel bir kadını mutlaka hatırlardım. Belki de sizi rüyamda görmüşümdür. Uyurken sizinle seyahat eden muhafızlar bana göz kulak oldular. Onlara izin verdiğiniz için size teşekkür etmeliyim.”

“İznime ihtiyaçları yoktu, teşekkürünüze layık olan onlar.”

“Evet, haklısınız,” diyerek ona katıldı Liam. Sonra da pederin ona kraliyet muhafızları hakkında söylediklerini anlatıp daha fazlasını duymak istedi. St. Biel’i de dinlemek istedi ve Gabrielle sorularını yanıtlamaktan mutluluk duydu.

Gabrielle onu sevmiştir. Ağabeyinin aksine içten gülümsemesi ve yakışıklılığı sayesinde Liam’la konuşmak daha kolaydı. Ayrıca kurnaz bir espri anlayışı vardı. Colm’la küçükken yaptıkları yaramazlıkları anlatıp onu güldürmüştü. MacHugh topraklarına geldiğinden beri Gabrielle ilk kez bu kadar eğlenmişti. En iyi tarafı da Liam neden burada olduğunu hiç sormamıştı ve bu yüzden ona minnettardı.

Gabrielle yemeğini tek başına yemeye alışkındı. O ak-

şam hem Colm hem de Liam ona katıldı. Colm masanın başında oturuyordu, Liam ise masanın diğer ucundaydı ve onun Peder Gelroy'la birlikte salona girdiğini görünce ayağa kalktı. Colm her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde oturmasını beklerken Liam onu çağırıldı. Gabrielle pek düşünmeden bir seçim yaptı. Liam'a bakarak gülümsedi ve Colm'un yanına oturdu.

Peder Gelroy her iki yöne baktıktan sonra Liam'ın yanına oturdu.

Maurna ringa, tuzlu morina, koyun eti ve tuzlu sığır etiyle dolu tepsileri içeri taşımaya başlayınca kadar oda sessizdi. Masaya en son taze kara ekmek dilimleri kondu. Fırından yeni çıktığı için hâlâ sıcak olan ekmeğin kokusu salona yayıldı.

Genç kadın Colm'la sohbet etmeye kararlıydı. "Beyim, bugünkü av nasıl geçti?" diye sordu.

"Beklediğim gibi."

Genç kadın detaylandırmasını bekledi ama adamın böyle bir niyeti yokmuş gibiydi. Peder Gelroy'un ona uzattığı ekmeği alıp bir parça kopardı ve konuşacak başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Adamlar düşünceli ve sessiz bir şekilde yemeklerini yerken, Gabrielle ekmeğini parçalamaya devam etti. En sonunda, "Yarınki planlarını öğrenebilir miyim?" deyiverdi.

"Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

Peder Gelroy eğlenceli bir hikâye anlatmaya başladı ve Gabrielle bakışlarını masaya çevirdi. Ekmeğini milyonlarca parçaya bölmüş ve ortalığı dağıtmıştı. Kimsenin fark etmediğini umarak kırıntıları toplayıp bir köşeye bıraktı.

Peder hikâyesini bitirir bitirmez Colm'a dönüp sordu: "Hava yılın bu zamanı genellikle ılık mı olur?"

“Hayır.”

Gabrielle çileden çıkmak üzereydi. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Colm’un ilgisini çekecek bir konu mutlaka olmalıydı. İnşa edilen yeni eklentiyle ilgili bir soru sordu.

Liam kısık sesle pederle konuşuyordu, fakat sorduğu soruyu duyunca cevap vermek için öne doğru eğildi.

Gabrielle içini çekip bir dilim ekmek daha almak için uzandı, fakat Colm elini elinin üzerine koyup onu durdurdu. Sesi fısıltıdan ibaretti. “Neden bu gece bu kadar gerginsin?”

Bu gece mi? Onun yanındayken *her an* gergindi. Ama neden? Böyle hissetmesi için hiçbir sebep yoktu, tabii bu fiziksel bir tepki değilse ki bu hiç mantıklı değildi. İki kardeşten Liam yakışıklı olandı. Görünüş ve ruh hali olarak ağabeyinin tamamen tersiydi, ancak hoşlandığı kişi Colm’dü. Böylesine kusurlu ve kaba bir adamdan hoşlandığına göre bir sorunu olmalıydı.

“Gabrielle, bana cevap ver.”

“Bana verdiğin gibi tek kelimelik cevaplar vermemi ister misin? Seninle sohbet etmeye çalışıyordum.”

Liam konuşmalarını böldü. “Colm, Monroe hakkında herhangi bir şey öğrenebildin mi?”

“Bazı söylentiler var ama henüz kesin olan bir şey belirlenemedi.”

Liam bakışlarını pederden Gabrielle’e çevirerek, “Bey Monroe öldürüldü,” diye açıkladı.

“Biliyoruz,” dedi Peder Gelroy. “Leydi Gabrielle’in beyle evlenmesi gerekiyordu.”

“Evet, bu doğru. Tuzağa düşürülmeden kısa bir süre önce Monroe topraklarından ayrılırken haberi almıştım.”

“Neden orada olduğunuzu sorabilir miyim?” dedi Gelroy.

Liam gülümsedi. “Biriyle görüştüm.”

“Kiminle?” diye üsteledi Gelroy.

“Biriyle.”

Peder bir soru daha sormak üzereyken, “Bir kadınla, Peder. Bir kadınla buluştum. Sana onun ismini veremem,” diyerek onu susturdu Liam.

Gelroy’un yüzü kızardı. “Burada bir şapel olsaydı günah çıkarmaya gidebilirdiniz.”

Liam omzunu silkti. “Monroe’ların yeni beyin kim olacağı hakkında tartıştıklarını duydunuz mu? Braeden aralarında savaş çıkacağına inanıyor.”

Bir sonraki on dakika boyunca kardeşler klanın liderliğini kimin alması gerektiği hakkında tartıştılar.

“Sizce beyi kimin öldürdüğünü öğrenebilecekler mi?” diye sordu Gabrielle.

“Suçluyu bulana kadar vazgeçmeyeceğiz,” dedi Liam.

“Biz derken?” diye sordu Peder Gelroy.

“Bey Buchanan, Sinclair, Maitland ve MacHugh,” diye yanıtladı Liam. “Bildiklerini paylaşmak için hepsi bir araya geldi.”

Gabrielle Bey Monroe’nun adaletinin yerini bulmasını umuyordu. “Hiç kimse sırtından bıçaklanarak ölmemeli,” dedi.

“Bu alçakça bir davranış,” diyerek ona katıldı Colm.

Genç kadın elinin üzerinde duran ele baktı. Kendi elinden iki kat daha büyük ve mükemmel bir şekilde sıcaktı. Basit bir dokunuş nasıl olur da bu kadar hoşuna giderdi? Sevgiye aç olduğu için mi yakınlığı böyle bir tepki vermesine neden oluyordu? Muhtemelen ne yaptığının farkında değildi. Kendinden tiksinerken kafasını çevirip manastır hayatından bahseden Peder Gelroy’u dinlemeye başladı.

Gelroy her fırsatta klan için bir şapelin olmasının faydalarından bahsediyordu. Üstü kapalı konuştuğunu zannederek birkaç örnek verdi.

“Bir şapel Liam’ın günah çıkarması ve Monroe kadınıyla işlemiş olduğu tüm günahlardan arınması için kutsal bir yer olur,” dedi Colm’a dönerek. “Ve siz beyim,” diyerek devam etti. “İstedığınız zaman itiraflarınızı dinlerim... Gerekirse günde iki kez.”

Gabrielle kahkaha atmaya başladı. “Peder, belki de be-yimizden bir şapel inşa etmesini istemelisiniz.”

“*Beyinizden mi?*” diye sordu Liam.

Genç kadın omzunu silkip Colm’a baktı. “Bana öyle geliyor ki Colm artık Peder Gelroy’un beyi... Ve benim. Öyle değil mi?”

“Evet, öyle,” diyen Colm’un yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Liam kaşlarını çatı. “Burada kaçırdığım bir şey mi var? Neden öyle?” diye sordu. “Peki peder için bir kilise inşa etmeyi düşünüyor musun?”

“Olabilir,” dedi Colm.

“Burada kurtarılmaya ihtiyacı olan ruhlar var,” dedi Gelroy imalı bir şekilde Liam’a bakarak.

“Bir kilise inşa etmek ruhlarımızı kurtaracak mı?” diye sordu Colm sırtarak.

“En azından doğru yolda bir adım atmış olursunuz. Klanınızın içeri girip diz çökmeye ve geçmişte işlenen günahların affedilmesi için Tanrı’ya dua etmesi için teşvik edilmesi gerekiyor.” Parmağını Liam’a doğru sallayarak ekledi: “Tabii içten bir şekilde. Başınıza gelenlerden sonra Tanrı’nın merhametine sığınmak isteyeceğinizi düşün-müştüm.”

Göz açıp kapayıncaya dek sohbet ciddi bir hal aldı. “Colm... Peder Finney Ovası’ndan manastıra nasıl getirildiğimi bana açıklayamadı.”

“Yürümüş olabilirsiniz,” diye önerdi Gelroy.

“Hayır, yürümüş olamam.”

Gelroy içini çekti. "Size bunu söyleyemeyeceğimi açıklamıştım."

"Ama biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Colm.

"Liam'ın canını yakan adamı buldun mu?" diye sordu Gabrielle telaşla.

"Bulmuş olsaydım, haberin olurdu."

"Ama aramaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, vazgeçmeyeceğim."

"Hâlâ soruma cevap vermedin, Peder," dedi Liam. "Manastıra nasıl geldiğimi biliyorsun, değil mi? Yoksa ben Finney Ovası'nda olduğum sırada sen de o taraflarda mıydın?"

"Bu iyi kalpli pederin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyor..."

Colm onun elini sıktı. "Hayır, bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyoruz. Liam'ı öldürmeye çalışan adamları görmüş olduğunu umuyoruz."

"Liam bize gelmeden önce manastırdıydım," dedi Gelroy.

"Bir şeyler gizlediğini biliyorum ve ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Colm.

Gabrielle'in aklından birçok şey geçti. Colm'la birkaç dakika yalnız kalıp ona Liam'a saldıran adamı bizzat vurduğunu ve muhafızlarıyla yaralı savaşçıyı Arbane Manastırı'na taşıdığını söylemeyi ummuştu, fakat MacHugh şu an meseleyi zora sokuyordu.

"Söylemem gereken..." diye söze başladı Gabrielle.

Colm ona devam etmesine engel olan korkutucu bir bakış attı. "Pederle konuşuyorum, Gabrielle. Gerçeği duymanın zamanı geldi."

Beyin öfkesinden çekinen Peder Gelroy sandalyesine gömülmüş gibi görünüyordu.

"Evet, peder, ne oldu? Bize söyleyecek misin yoksa güç kullanmamız mı gerekiyor?" diye sordu Liam.

Gabrielle ayağa kalkarken sandalyesi geriye doğru kaydı. "Peder Gelroy'dan bilmediği bir şeyi anlatmasını istediğinize inanmıyorum."

"Bilmediği mi? Yoksa anlatmak istemediği mi?" diye sordu Liam.

"Bilmediği," dedi genç kadın sertçe ve ona öfkeyle baktı. "Peder Gelroy'u korkutmanıza izin vermeyeceğim. O bir din adamı. Birçok kez anlatamayacağını açıkladı. Onu rahat bırakın yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsınız."

Sert çıkışına kimse karşılık veremeden merdivenlerde beliren Braeden, "Hazırlar, beyim," diye seslendi.

Colm uzanıp Gabrielle'in sandalyesini kenara itti. "Benimle gel, Gabrielle," diye emretti ve elinden tutarak onu peşinden sürüklemeye başladı.

Nereye gittiklerini bilmesede Gabrielle isteği yerine geldiği için memnundu. Bir dakika yalnız kalabilirlerse ona Finney Ovası'nda olanları açıklayabilirdi.

Colm omzunun üzerinden, "Liam, Gabrielle'le evleniyorum," diye seslendiğinde girişe varmak üzerelerdi.

Liam şaşkındı. "Evleniyor musun?"

Gabrielle'in tepkisi daha büyüktü. "Kardeşine bile söylemedin mi? İki haftadır buradayım ve kardeşine bile söyleyecek fırsatın olmadı..."

Colm şimdi onu basamaklarda sürüklüyordu. "Kardeşimi son iki hafta içinde sen ne kadar gördüysen ben de o kadar gördüm."

"Bu kabul edilebilir bir mazeret değil," diye homurdandı Gabrielle.

MacHugh bıkkınlıkla onu merdivenlerde sürüklemeyi sürdürdü. "Ben mazeret uydurmam."

Kapıda bir asker duruyordu. Yaklaştıklarını görünce Gabrielle'e selam verip kapıyı açtı. Gabrielle askerin bu hareketini tuhaf buldu. Beyine saygı göstermeliydi, ona değil.

Yüzüne soğuk hava çarptı. Colm onu bırakıp dışarı çıktı ve en üst basamağa çıkıp yanına gelmesini işaret etti.

Gün batımının altın renkli tonları onu izleyen yüzleri aydınlatıyordu. Avlu klanıyla doluydu ve çok daha fazlası ötedeki tepeyi dolduruyordu.

Gabrielle o kadar şaşırmıştı ki aklına zor hâkim oldu. Erkekler ve kadınlardan oluşan yaklaşık bin kişi ona bakıyordu. Nefesini kontrol etmeye çalıştı. Hiçbiri gülümsemedi. Bunu hemen fark etti. Ah, hayır, yoksa Boswell'ler herkese olanları anlatmış mıydı? Bu korkunç düşünceyi aklından çıkardı. Peki ama neden herkes çok ciddiydi? Bir araya toplandıkları için ellerinde herhangi bir şey tutup tutmadıklarını göremiyordu.

Colm'a yaklaştı. Kolu onunkine değdi. Kafasını kaldırıp fısıldadı. "Yine taşlanacak mıyım?"

"Tanrı aşkına..." Durdu. Ona kızamazdı. Elbette kötü bir şey olmasını bekliyordu. Ona neler olacağını söylememişti ve Tanrı biliyor son birkaç hafta içinde yaşadığı şeyler düşünüldüğünde korkması çok doğaldı.

"Sence herhangi birinin sana zarar vermesine izin verir miyim? Artık bana aitsin, Gabrielle."

Colm takipçilerine dönüp bir elini havaya kaldırdı. "İyice düşündükten sonra Leydi Gabrielle nihayet eşim olmayı kabul etti. Böylesine tutkulu, cesur, güzel ve masum bir leydiyle evleneceğim için çok şanslıyım. Onu kabul edecek ve bana saygı gösterdiğiniz gibi ona da saygı göstereceksiniz."

Kalabalık alkışlayıp tezahürat etmeye başladı. Artık hepsi gülümsüyordu. Colm genç kadını kollarına alıp çenesini yukarı kaldırdıktan sonra öptü.

Gabrielle şaşkındı. Colm'un öpücüğü onu daha fazla öpmesini istemesine neden olacak kadar kısıydı, öyle ki kafasını kaldırdığında titriyordu. Sesler etrafını sararken aklında tek bir düşünce vardı: Hiç taş yoktu.

OTUZ ÜÇ

Colm ona hiçbir şeyden bahsetmemiştir. Gabrielle klanını toplayıp duyuru yapacağını bilseydi elbisesini değiştirir ve saçlarını fırçalardı. Yanaklarına renk vermek için kendini çimdiklemeye fırsatı bile olmamıştır. Kapı açılmış ve tüm bakışlar üzerine çevrilmiştir.

Şaşkın bir halde olan Liam onların peşinden dışarı çıkmış ve klanıyla konuştuğu sırada Colm'un sağ tarafında durmuştu. *Harika bir haber* dediği gelişme sebebiyle çok mutluydu. Tezahüratlar dinip kalabalık dağılınca ağabeyinin omzuna vurup Gabrielle'e sarıldı.

"Muhafızları manastırda bana yardım ettiği için Gabrielle'in misafirimiz olduğunu sanıyordum, ama anlaşılan ziyaretinin daha farklı bir sebebi varmış." İçeri dönerlerken gülerken Colm'u itti. "Demek benden bunu gizledin, kardeşim. Ne kadar uyudum? Anlaşılan çok şey kaçırmışım. Detayları öğrenmek istiyorum."

"Sana daha sonra açıklaım," dedi Colm.

Liam Gabrielle'in elini tutup göz kırptı. "Doğru Mac-Hugh'u seçtiğinden emin misin Gabrielle? Colm'la yaşamak zor olabilir, biliyorsun. Belki de yeniden düşünmelisin."

Colm yanıtladı: “Düşünülecek hiçbir şey yok, Liam. Gabrielle çok mutlu.” Ona doğru döndü. “Öyle değil mi Gabrielle?”

“Neden... Ben...” Ona nasıl bir cevap verebilirdi? Mutlu mu? Son iki hafta içinde olanlardan sonra mutluluk düşüncesi aklına bile gelmemişti.

Liam onu cevap vermekten kurtardı. “Detayları anlatması için Leydi Gabrielle’i rahatsız mı etmeliyim?”

“Hayır, etmemelisin,” diye kesin bir şekilde yanıtladı Colm.

Liam onlara iyi geceler dileyip üst kata çıkınca Gabrielle rahatladı. Hiçbir soruya yanıt vermek istemiyordu. Aklında daha acil bir mesele vardı. Colm’un gerçekten yüzleşme zamanı gelmişti. Onunla yalnız kalmalıydı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başlamıştı.

“Colm...”

“Yorgun görünüyorsun, Gabrielle. Biraz dinlen.” Onu azledip kapıya yöneldi.

Gabrielle onun peşinden gitti. “Seninle biraz konuşabilir miyim? Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Bekleyemez mi?” Dışarı çıkmak için duvardaki destekten bir meşale aldı.

Kapı savrulurak açıldı ve Braeden ile Stephen içeri girdi. Genç kadın geçip gitmelerini umdu ama öyle yapmadılar. Colm’la konuşmak için beklediler. Ne de olsa Bey Mac-Hugh sorumlulukları olan meşgul bir adamdı.

“Söylemek istediğim... Sanırım yarına kadar bekleyebilirim. Belki de sabah erkenden konuşabiliriz.”

Colm kafasını salladı ve Gabrielle gerçekleri ona bu gece söylemek zorunda olmadığı için rahatlatarak hızla merdivenlerden çıkmaya başladı.

Peder Gelroy onu tebrik etmek için bekliyordu, fakat Gabrielle ona bu fırsatı vermedi. Yaklaşmasını işaret et-

tikten sonra fısıldadı: “Özür dilerim, henüz Colm’a söyleyemedim. Ona Liam’ı manastıra muhafızlarımla birlikte götürdüğümü iki kez söylemeyi denedim ama ikisinde de araya girenler oldu. Sanırım en iyisi baş başa kalmayı beklemek. Sizi söz vermeye zorladığım için onun ve kardeşinin öfkesine maruz kaldınız.”

“Bekledikçe söylemeniz daha da zorlaşacak.”

“Evet, biliyorum, fakat korkuyorum.”

“Bey MacHugh kardeşini bulup ona yardım ettiğinizi bilmekten mutluluk duyacaktır.”

“Anlatmam gereken şeyler bununla sınırlı değil ama endişelenmeyin. Yarın akşama kadar Colm her şeyi öğrenmiş olacak.”

“Benim gibi?”

“Evet.”

Gabrielle ona günah çıkarırken söylemek istiyordu, fakat bunu yaparsa bir insanın canını aldığı için üzgün olduğunu söylemesi gerekecekti ve Tanrı dürüst olmadığını bilecekti.

O adamın gerçekten de öldürülmesi gerekmişti.

Gabrielle’in beyleriyle evleneceğini duyan Maurina çok sevinmiş ve kahvaltıyı servis ederken sevincini birkaç kez dile getirmişti.

“Boswell’lerin yaymaya çalıştığı o aptalca söylentilere kimse inanmamıştı, beyimiz sizi eşi yapacağına göre onları umursamamakta haklıymışız. Sizin masum olduğunuzu söyledi, leydim, ama biz zaten biliyorduk. Öyle değil mi Willa?” diyerek omzunun üzerinden seslendi.

Aşçı kilerden onlara baktı. “Biliyorduk. Elbette biliyorduk.”

“Bana inandığınız için ikinize de çok teşekkür ederim.” Gabrielle içinde gri renkli katı bir karışım olan kâseye baktı.

“Sizin gibi kutsal bir leydi böylesine korkunç bir günah işleyemez. Ayrıca söylenenler doğru olsaydı beyimiz sizinle evlenmezdi... O nedenle doğru olamazlar.”

Willa getirdiği ekmeği kâsenin yanına bıraktı. “Hemen yiyin. Biraz kilo alsanız hiç fena olmaz.”

Gabrielle aşçının duygularını incitmek istemiyordu ama karışımı yemeden önce ne olduğunu sormak zorundaydı. Öğürmeye başlarsa çok daha kaba görünecekti. “Buna ne diyorsunuz Willa?” diye sordu.

“Kahvaltı.”

Maurna masadaki kırıntıların bir kısmını eline topladı. “Ekmeği alıp lapaya batırın.”

“Lapa mı?”

“Size iyi gelecek leydim,” diyerek ısrar etti Willa. “Pişmiş yulaf ve özel baharatlarımla hazırlandı.”

“Sıcakken yiyebilmeniz için sizi yalnız bırakacağız,” dedi Maurna.

Gabrielle istemeye istemeye kaşığını alıp macunu andıran yapışkan maddeye batırdı. “Maurna... Kimsenin benim kadar kutsal olmadığını söylerken ne demek istediğini açıklar mısın...”

“Kimsenin sizin kadar kutsal olmadığını demek istedim.”

“Neden kutsal olduğumu düşünüyorsun?”

“Sadece ben değil, leydim. Herkes öyle düşünüyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Willa.

“Sanırım Peder Gelroy’la sık sık yürüyüşe çıktığınız için. Onunla birlikte dua ediyorsunuz, değil mi?”

Gabrielle güldü. “Tanrım, hayır. Peder son zamanlarda yalnızlık çekiyor, bu yüzden onunla yürüyüşe çıkıyorum, ama ikimiz de yeni evimizde oldukça rahatız. Herkes çok dost canlısı.”

İki kadın da klanlarını övdüğü için ona gülümseyerek bakıyordu.

“Kahvaltınız soğuyor,” diye uyardı Willa.

“Beyinizi bekleyebileceğimi düşünmüştüm.”

“Uyanıp gideli çok oldu.”

Kadınlar lapayı yemesi için onu yalnız bıraktığında, Gabrielle kendisini yemeye zorladı ve tadının hiç de fena olmadığını fark edince şaşırды. Aslına bakılırsa pek bir tadı yoktu.

Yemeğini hızla bitirip Colm’u bulmaya gitti. Adam gün ağarırken uyanmış olmalıydı.

Ahıra doğru ilerlerken Faust ona yetişti. “Nereye gidiyorsunuz, prenses?”

“Colm’u arıyorum.”

“Askerlerle birlikte arazide. Tepede bir yere oturup alıştırma yapmalarını izlemek ister misiniz?” diye sordu hevesle.

Faust’un askerleri izlemek istediğı belliydi, alıştırma bitene kadar Colm’la konuşamayacağına göre muhafızına eşlik etmeye karar verdi. “Önden git, Faust.”

“Bana kalırsa izlemek hoşunuza gidecek, prenses. Bundan eminim.”

“Neden bu kadar hevesli olduğunu anlamıyorum. Babamın adamlarının Wellingshire’da alıştırma yapmasını neredeyse her gün izliyordun.”

“Neredeyse her gün alıştırma yapmalarının sebebi her iyi kul gibi yeteneklerinin bilenmiş olmasını istemeleri.”

“Bunu biliyorum, İngiltere’de bir şövalyenin başlıca görevi lordunu korumaktır. Sanırım burada da aynı olmalı.”

“Hayır, farklı. Sanırım kazandıkları sürece çoğu baron savaşırken kaç adamının öldüğünü umursamıyor, fakat MacHugh bir adam da kaybetse, yirmi adam da kaybetse bunu kişisel bir hakaret olarak algılıyor.”

Gabrielle eteklerini kaldırıp ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. “Onları izleyerek bugün yeni teknikler öğreneceğini mi düşünüyorsun?”

“Belki de, ama hevesli olmamın sebebi bu değil. Yakında anlayacaksınız. Manzaranın iyi olduğu iki alanın arasında kalan tepede oturacağız.”

Faust onu ağaçların arasından geçen bozuk bir yoldan yukarı çıkardı, oldukça dik bir yamaçtı. Tepeye varınca aşağıdaki arazilerin panoromik manzarası önlerine serildi.

Birbirinden saman yığınlarıyla ayrılmış, neredeyse eşit boyutlarda olan iki alan vardı. Bir tarafta okçular atış talimi yapıyorlardı. Hedefleri o kadar uzaktaydı ki merkezini görmek zordu. Onların yanındaki adamlar baltalarını hedeflere savuruyorlardı. Araziden oldukça uzakta olmasına rağmen Gabrielle ağır silahların havada uçarken çıkardığı ısıklık sesini duyabiliyordu. Diğer alanda ise adamlar kılıçları ve kalkanlarıyla alıştırma yapıyorlardı. Etraflarındaki genç ve yaşlı klan üyeleri yeteneklerini gösterme fırsatını bekliyorlardı.

Alanda en az yüz kişi vardı, buna rağmen Colm’u görmesi zor olmadı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış duruyordu. Gabrielle bu mesafeden bile onun gördüğü şeyden hoşlanmadığını belirten çatık kaşlarını seçebiliyordu.

Hayranlıkla ona baktı. Bronz teni terden parlıyordu, üst kollarındaki ve bacaklarındaki kaslarından güç fişkırıyordu. Bu tür şeyleri fark etmesinin uygunsuz olduğunu bilse de bakışlarını ondan kaçırıyordu.

“Üzerine oturabileceğiniz bir battaniye getirmemi ister misiniz? Yoksa o kadar uzun kalmayacak mısınız?” diye sordu Faust.

“Battaniyeye ihtiyacım yok,” dedi Gabrielle otururken. Bacaklarını altında toplayıp eteğini düzeltti, bu sırada menekşe mavisi gözleri Colm’un üzerindeydi.

“Stephen’ı görüyor musunuz? Beyin yanında duruyor,” dedi Faust işaret ederek.

“Görüyorum. O ne yapıyor?”

“Lucien’in alıştırma yapmasını izliyor.”

Genç kadın araziye tarayıp muhafızını buldu. “Peki Lucien neden alıştırma yapıyor?”

“Onu bey davet etti,” diye yanıtladı Faust. “Yetenekli olduğumuzu düşünürse, yeni başlayanları biz eğiteceğiz. Tecrübeli askerleri onlarla uğraşmak istemiyormuş, gerçi beyleri ne emrederse onu yapmak zorundalar. Stephen beyin burada geçimimizi sağlamamızı istediğini söyledi, biz de onun isteğini yerine getirmekten mutluluk duyuyoruz.”

Gabrielle Lucien’i izledi. Muhafızının hareketleri akıcı ve zarıftı, çok fazla çaba göstermeden MacHugh askerine karşı koyabiliyordu.

“Stephen ok ve yay kullanımında tüm askerleri gölgede bıraktı. Bey ona kendi yayını alması için fırsat tanımadı, o yüzden Braeden’in yayını kullanmak zorunda kaldı. Bana kalırsa siz bile onları gölgede bırakırsınız, prenses.”

Gabrielle güldü. “Bana çok fazla inanıyorsun. Söylese-ne Faust... Stephen’in askerlerini yenmesi hakkında bey ve yardımcısı ne düşündü?”

“Yeteneğinden etkilendiler. Braeden ve Stephen düşman değiller. Birbirlerinin yeteneklerine saygı duyuyorlar, hatta arkadaş olduklarını bile söyleyebilirim. Bey gençlerin ok ve yay eğitimini Braeden’in gözetimi altında Stephen’a verdi.”

“Peki ya sen?” diye sordu Gabrielle.

“Ben yarın alıştırma yapacağım.”

“Benimle burada oturmana gerek yok. Güvende olduğumu biliyorsun. Her iki araziden de beni görebilirsin.”

“Mesafe çok fazla.”

“Colm’un kaşlarını çatıldığını görebiliyorsam, sen de beni görebilirsin.”

“Zaten yarın sıra bana gelecek. Ayrıca Christien birazdan dövüşecek ve bunu kaçırmak istemiyorum. Lucien’in ki neredeyse bitmek üzere. Sanırım MacHugh askerinin bu kez onu yenmesine izin verecek.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Şimdiye kadar onu alt etmesi gerekirdi. Dövüştüğü adam ondan en az on beş yaş büyük olduğu için kendini tutuyor. Lucien beyninin karşısında onu küçük düşürmek istemez. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.”

Dövüşçülerin yanında duran Stephen da aynı gözlemi yaptı. Geri çekilip Braeden’le konuştu. Birkaç dakika sonra Colm dövüşü durdurdu. Yeni rakipler alandaki yerlerini almak için öne çıktılar.

“Lucien, buraya gel,” diye emretti Colm.

Muhafız hemen onun yanına koştu. “Evet, beyim?”

“Stephen tüm gücünü vermediğini söyledi bu doğru mu?”

“Doğru.”

Colm bir mazeret duymayı beklerken dürüstlüğü karşısında şaşırdı. “Sebebini söyle.”

“Benden yaşça büyüktü. Onu utandırmak istemedim.”

“Bu duyduğum en saçma sebep. Gabrielle’e yaşlı bir adam saldırırsa, onu korumaya çalışırken adamın yaşını düşüneceğini mi söylüyorsun?”

“Hayır, yaşı ne olursa olsun, prensesime zarar vermeye kalkarsa onu öldürürüm.”

“Elinden gelenin en iyisini yapmadığında klan üyeleri-me hakaret etmiş sayılırsın. Yarın elinden gelenin en iyisini yaptığını görmek istiyorum.”

Colm’un emri üzerine kılıçlar ve kalkanlar kenara kondu. Sırada göğüs göğüse mücadele vardı. Tecrübeli savaş-

çılardan oluşan gruplar alana çıktı. Bilek gücünün yanı sıra kurnazlık da gerekiyordu, dövüş sırasında birkaç kez Colm müdahale edip savaşçılara yaptıkları hataları gösterdi.

Christien izlemek için Stephen'ın yanına gitti. "Bizim gibi dövüşmüyorlar."

Colm bu sözü duyunca ona seslendi. "Bana farkı göster."

"Özür dilerim beyim ama..." Cesareti kırılmış gibi ekledi: "Sizinle dövüşemem."

Muhafızın cevabı karşısında şaşırان Colm, "Seçme hakkının olduğunu da nereden çıkardın?" diye sordu.

Stephen açıklamak için öne çıktı. "Prensesimiz Gabrielle'in müstakbel eşi olduğunuz için onun muhafızlarından hiçbirisi sizinle dövüşemez."

Christien kafasını salladı. "Prensesimizi koruduğumuz gibi sizi de korumalıyız."

Braeden alındı. "Beyi savaşçıları korur."

Stephen kafasını salladı. "Evet... Ve biz de Prenses Gabrielle'le evlenecek olan adamı koruruz."

Christien Gabrielle'in oturduğu tepeye baktı. "Ayrıca sizinle talim yaptığımızı görmekten hoşlanmayacaktır. Sizden hoşlanmaya başladı."

Colm kafasını kaldırıp bakınca Gabrielle'in onları izlediğini gördü. Onu önemsemeye mi başlamıştı? Mümkün değildi. Muhafız yanıliyordu. Bir erkeği önemseyen bir kadın oradan oraya koşturup her emri görmezden gelmezdi.

Bu düşüncayı bir kenara itti. "Benimle dövüşmezsen Christien, o zaman başka biriyle dövüşürsün." Klan üyelerinden birine işaret edince kalın enseli savaşçı hemen öne çıktı. "Ewen, Christien'e kaç yaşında olduğunu söyle."

"Beyim?"

Colm emrini tekrarladı. Ewen bu tuhaf emir karşısında

şasırsa da hemen itaat etti. O ve Christien'in arasında sadece birkaç ay vardı.

"Sanırım Ewen dövüşmen için o kadar da yaşlı değil," dedi Colm alaycı bir şekilde.

İki adam alanın farklı uçlarına çekildi. Braeden işareti verince Ewen başı öne eğik bir şekilde saldırıya geçti. Christien onunla ortada buluştu ve MacHugh askeri ona yumruk bile atmadan tek ayağının üstünde dönerek öteki ayağının tabanıyla onu yere serdi.

Christien Ewen'ın ayağa kalkıp kalkmayacağını görmek için birkaç saniye bekledi. Kalkmayınca yanına gidip ona elini uzattı. Ewen elini itip ayağa kalktı ve sersemliğini üzerinden atmak için kafasını salladı. Tekrar saldırdı. Ve tekrar. İzlemek Colm'un sinirini bozuyordu. Ewen dördüncü kez yere serildikten sonra Colm alana çıkıp hırpalanan adamı tek eliyle ayağa kaldırdı ve onu kuvvetli bir şekilde itti.

"Christien seni dört kez aynı şekilde yere serdi. Farklı şekilde saldırman gerektiğini anlayamadın mı?"

Ewen kaşlarını çatı. "Bana yine tekme atacağımı biliyordum ama bu kez daha hızlı olacağımı sandım."

Colm onu tekrar itti. "Anlaşılan yeterince hızlı değildin, öyle değil mi?"

"Hayır, değildim."

"Neden saldırısını önlemeye çalışmadın?"

Colm ona nasıl yapacağını gösterdi, fakat Ewen yavaş öğreniyordu, Christien aynı yöntemle onu iki kez daha yere serdi.

Diğer üç askerin kaderi de Ewen'inki gibi oldu. Ve sonra, daha tecrübeli klan üyeleri Christien'e meydan okudular. İkinci adam saldırısını engellemekle kalmayıp muhafızın karnına sıkı bir yumruk indirdi ve Christien yere

düştü. İkinci seferde Christien manevrasını değiştirip bu değerli rakibini yere serdi.

Colm askerlerine saldırıyı nasıl engelleyip üstünlüğü elde edeceklerini göstermek için Christien'e iki tekniği de üzerinde denemesini emretti. Bey Christien'den çok daha çevikti. Colm muhafızı üçüncü kez havaya savurduğunda, Christien karnının üzerine düşüp yuvarlandı ve ayağa kalktı. Ağzının kenarından kan akıyordu. Silip Colm'a baktı ve gülmeye başladı.

"Bir kez daha, beyim?" diye sordu tek hamlede ayağa kalkarken.

"Bu bir oyun değil, Christien," diye çıkıştı Colm. "Yarın genç askerlerin eğitimine yardım edeceksin." Ona parmağını doğrultup ekledi: "O zamana kadar küstahlığından arınmanı öneririm. Savaşta bu adamların ikinci bir şansı olmayacak. Onlara nasıl hayatta kalacaklarını öğretmek senin görevin. Hazır olduklarında Braeden'la birlikte onlara nasıl kazanacaklarını öğreteceğiz."

OTUZ DÖRT

Colm alıştırmanın ardından göle gidip yıkandı, sonra da ana salona yöneldi. Ahırların önünden geçerken Gabrielle'in atını dışarı çıkarmakta olduğunu gördü. At çoktan eyerlenmişti.

Kapının dışında durup onu izledi. Genç kadın Rouge'un arkasından kapıyı kapatırken yüzüne düşen saç tutamını geriye itti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Colm.

İrkilen Gabrielle ona doğru baktı. "Sana da iyi günler, Colm."

Hoşbeş ederek ona vakit kaybettirmeye çalışıyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Sana bir soru sordum."

"At binmeye gidiyorum. Rogue'un bacaklarını esnetmeye ihtiyacı var."

"Peki tam olarak nerede at binmeyi planlıyorsun?"

"Orada burada."

"Finney Ovası taraflarında olabilir mi?"

Zihnini okuyabiliyor gibiydi. "Evet. Bey Buchanan'ı ziyaret edebileceğimi düşünmüştüm. Karısıyla tanışmayı çok istiyorum. Hatırlarsan, onunla akrabayım."

“Hayır.”

“Hatırlamıyor musun?”

“Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Buradaki tepelerde at binebilirsin ama bu dağdan ayrılmayacaksın.” Ellerini arkasında kenetleyip ekledi: “Söz vereceksin.”

Genç kadın başını eğdi. “Nasıl istersen.”

Colm ahırlardan uzaklaşıp avluya doğru ilerledi, sonra durdu. Dönüp nişanlısına baktı. Atının yanında durmuş Rogue’un dizginlerini tutarak onun uzaklaşmasını bekliyordu. Colm onun ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Gözden kaybolur kaybolmaz Finney Ovası’na gidecekti.

“Ah hayır, Gabrielle. Bana yine aynı numarayı yapamazsın.”

“Anlayamadım?”

Colm onun yanına döndü. “Bana masum numarası yapma. *Nasıl istersen* sözünün ne istersen onu yapacağını anlamına geldiğini biliyorum. Hemen şimdi bana söz vereceksin. *Söz veriyorum* diyecek ve samimi olacaksın.”

Gabrielle gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Kızması gereken tek kişi o değildi. Ona doğru cesurca bir adım attı.

“Bu sabah bana vakit ayırman gerekiyordu, çünkü sana söylemem gereken çok önemli bir şey var, ama aşağı indiğimde gitmiştin. Hiç bekledin mi?”

Colm ona doğru adım attı. “Sabahımın yarısını uyanmanı bekleyerek geçiremezdim. Daha erken kalkarsan, söyleyeceklerini dinlerim.”

İnatla öne çıktı. “İnsanı çileden çıkaran bir adamsın.”

“Bana hâlâ söz vermedin.”

“Söz veriyorum,” dedi Gabrielle hafif bir meydan okumayla. O kadar yakınlardaki adamın sıcak nefesini teninde hissedebiliyordu. “Senden bu gece bana biraz vakit ayıra-

cağına dair söz almak istiyorum. Seninle yalnız konuşmalıyım.”

“Bana şimdi söyle.”

“Burada baş başa değiliz.”

Colm omuzlarından kavrayıp onu kendine doğru çekti. “Bu kadar inatçı bir kadınla nasıl anlaşacağımı bilmiyorum.”

Gabrielle, “Ben de bilmiyorum,” diye fısıldarken dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetti.

Colm ona küçük bir öpücük vermek istemişti, fakat dudakları dudaklarına dokununca niyeti değişti. Genç kadının dudakları yumuşacık ve sıcaktı. Israrına karşılık onun için dudaklarını araladı ve Colm onu sıkıca tutarken öpücük derinlik kazandı.

Gabrielle için dünya durmuştu. Sadece Colm’un sihirli dokunuşu vardı. Sahip olduğunu bilmediği bir tutkuyla onun öpücüğüne karşılık verdi.

Colm ondan önce kendine gelip öpücüğü sonlandırdı. Titreyerek derin bir nefes aldı ve genç kadını sersemlemiş bir halde bırakarak usulca geri çekildi.

Cazibesine teslim olup onu tekrar öpmeden önce araya mesafe koymak zorundaydı. Bunun nereye gideceğini çok iyi biliyordu ve Gabrielle’i evlenmeden önce yatağına götürerek ona saygısızlık etmek istemiyordu, fakat bu bile ondan uzaklaşmasını kolaylaştırmıyordu. Hiçbir kadın onu böylesine derinden etkilememiştir.

Dizginleri tutup Gabrielle’i eyere bindirebilmek için Rogue’u yakınına çekti. Atın böğrüne vurarak genç kadını kendi yoluna gönderdi.

OTUZ BEŞ

Gabrielle ortadan kaybolduğu anda Coswold onu aramaya başlamıştı. Manastırın etrafındaki bölgeyi tarayarak birkaç gün geçirmişti ama genç kadın hiçbir yerde yoktu.

Casusları ona Percy'nin de onu aradığını ama yakında pes edeceğini söylemişlerdi. Coswold bunun şaşırtıcı olduğunu düşünmüyordu. Percy her zaman çabuk pes ederdi. Hiç şüphesiz çoktan Kral John'un yanına dönmüş ve nasıl bir haksızlığa uğradığından yakınıyor olmalıydı.

Coswold o kadar kolay pes etmezdi. Gabrielle'in eve dönmekten başka seçeneği olmadığını düşünerek güneye, hizmetkârlarının gittiği yöne doğru hızla yol almıştı. İngiliz sınırına yakın bir yerde geceyi geçirmek için kamp kurmuştu. Saatlerce süren tehditlerden ve zorbalıktan sonra nihayet kimsenin hiçbir şey bilmediğine ikna olmuştu. Korkan kafilenin yola devam etmesine izin vermiş, ancak Gabrielle bizzat gelip Arbane Manastırı'ndan alana dek sandıklara el koymayı ihmal etmemişti.

Bikkın ama yılmamış bir şekilde Highlands'e dönmüştü. Gabrielle tanrının unuttuğu bu barbar topraklarda bir yerde saklanıyordu ve Baron Coswold onu bulacaktı.

Ertesi haftanın büyük bir bölümünü gözlem yaparak ve dinleyerek geçirmişti. Birçok söylenti dolaşıyordu ve edindiği her bilgi Coswold'a Gabrielle'in hâlâ Highlands'de olduğunu gösteriyordu.

Söylentilerden biri epeyce dikkat çekiciydi. Coswold üçüncü elden Gabrielle'in MacHugh klanı tarafından kabul edildiğini duymuştu, fakat bu bilginin doğru olduğundan nasıl emin olacağını bilmiyordu. Kuzey İskoçyalılar birbirlerine bağlı bir gruptu ve Coswold Gabrielle'in nerede olduğuna dair tahkikat yaptırırsa haber kısa sürede Bey MacHugh'a ulaşır, bunun üzerine bey Gabrielle'i kimsenin bulamayacağı bir yere saklardı. Risk çok büyüktü. Coswold zamanının büyük bir bölümünü Gabrielle'i açık alana çekebilecek bir plan yaparak geçirmişti.

Bir sonraki adım için hazırды: Gabrielle'in gerçekten MacHugh'ların yanında olduğunu doğrulaması gerekiyordu. Bunun için Bey MacKenna'ya başvurdu. Bey Highlands'in bu kesiminde tanınmayacak ve para için her şeyi yapabilecek adamlar tanıyordu. MacKenna'nın adamları karşısında toplanınca Coswold onlara ne yapmaları gerektiğini açıkladı.

"Plan basit," dedi adamlara. "Gabrielle'in eşyalarını MacHugh topraklarına götüreceksiniz. Eşyaları vermeden önce Gabrielle'i görmek için ısrar edeceksiniz. Eşyaları aldıgından emin olmak istediğinizi söyleyeceksiniz."

"Ama ya onu görmemize izin vermezlerse?" diye sordu adamlardan biri.

"Emri başrahibin gönderdiğini belirtin. Sandıklarının manastıra geri getirildiğini ve leydinin nerede olduğunu öğrenene kadar başrahibin onları orada tuttuğunu açıklayın."

"Onu görünce ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacaksınız," dedi Coswold vurgula-

arak. “Eşyalarını ona verecek ve yanıma dönüp paranızı alacaksınız.”

“Ödeme altın ve kadın mı olacak?”

“Evet.”

“Ya orada değilse?” diye sordu bir diğeri.

“Öyleyse eşyalarını bana geri getirirsiniz.”

“Yine de altın ve kadınla mı ödüllendirileceğiz?”

Coswold ne olursa olsun yaptıkları işin karşılığını alacaklarına dair onları ikna ettikten sonra adamları yollarına gönderdi. Sorun çıkmasını beklemiyordu. Planı kusursuzdu.

Hiçbir şey ters gidemezdi.

OTUZ ALTI

Söz verilen görüşme yapılamadan iki gün daha geçmiş ve Gabrielle hâlâ Colm'la baş başa görüşme fırsatı bulamamıştı. Ne kadar erken kalkarsa kalksın, bey çoktan gitmiş oluyordu. Gece geri döndüğünde ise yemeğini yalnız başına yiyip ortadan kayboluyordu.

Gabrielle onun hiç uyumadığını düşünmeye başlamıştı, fakat Colm uykusuzluk çekiyormuş gibi görünmüyordu - ruh hali bir işaret olarak sayılmazsa. Kısa süren karşılaşmaları sırasında onu ya görmezden geliyor ya da hoşuna gitmeyen bir şey yaptığı için homurdanıyordu.

Genç kadın onun bunu kasten yaptığına ikna olmuştu, fakat Murna fikrini değiştirmesini sağladı. Üçüncü sabah salonu süpüren kâhya oldukça konuşkandı.

"Liam esir alındığından beri beyin bir an olsun huzuru olmadı," dedi kafasını sallayarak. "Bu olaydan sorumlu olan adamları bulana kadar rahat etmeyeceğini söylüyor. Her gün bir şeyler bilen birilerini bulmaları için adamlarını dışarı gönderiyor." Taburelerden birini kenara iterken konuşmaya devam etti. "Üç gün önce de Seamus MacAlister'in vadisinden büyükbaş hayvanların çalındığını öğ-

rendik, bunun üzerine bey adamlarıyla birlikte suçluları aramaya başladı. Düne kadar izlerine rastlamadı... Ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de eve döndüğünde demirci Heckert ile kasap Edwin arasında bir anlaşmazlık çıktığını duydu. O ikisi sürekli birbirlerine ters düşüyor...”

Beyi ilgilendiren birçok konu hakkında konuşup durdu ve Gabrielle sabırla onu dinledi. Ortadan kaybolma nedeninin kendisi olmadığını anlayınca rahatladı, ama yine de bir an önce onunla konuşma fırsatı bulup vicdanını rahatlatmak istiyordu.

Kendini çok yalnız hissediyordu. Güvenebileceği ya da sorunlarını paylaşabileceği kimse yoktu. Çoğu akşam yemeğini Liam’la birlikte yiyor ve geceyi masa oyunu oynayarak geçiriyordu. En sevdiği Fox & Geese’di* ve tepsiler kaldırılır kaldırılmaz Liam oyun tahtasını ve taşları getiriyordu. Gabrielle onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu ama sohbetleri asla ciddi konuları içermiyordu. Onu kabul eden, onunla evlenecek olan adam Colm’du. Şaşırtıcı haberi öncelikle ona vermesi gerekiyordu.

Endişeleriyle Peder Gelroy’a yük olmak istemiyordu. Zaten pederin onunla birlikte endişelenmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu ne işe yarardı ki? Son birkaç gündür pederle çok fazla vakit geçirmemişti. Klan artık ona güvendiği için Gelroy yemek yemeye ya da çocukları kutsamaya evlere davet ediliyordu. Sürekli meşguldü ve aranan kişi olmaktan memnundu.

Muhafızlarıyla da konuşamazdı. İçini onlara dökmesi uygun olmazdı. Sorunlarıyla onlara asla yük olamazdı.

Sessizce endişelenmeye devam etti.

Asıl merak ettiği babasıydı. Güvende miydi? Yoksa kral onu çoktan zindana mı atmıştı? Tanrı’ya başına bir şey gelmemesi için dua etti. Baron Geoffrey birliklerini bir araya

* Satranca benzer oyun.

getirmek için vakit bulursa ve güçlerini toplarsa kralın en sevdiği baronlarına ve ordularına karşı savaş ilan eder miydi? Brodick baronun haberi alır almaz Buchanan'lara koşacağını söylemişti. Ama Gabrielle onlardan hâlâ haber almamıştı. Babası güvendeyse, neden haber göndermemişti?

Gabrielle daha fazla bekleyemezdi. Yarın Buchanan'lara gidecekti. Brodick babasını tanıyordu ve onu bulmak için önerilerde bulunabilirdi.

Colm'un topraklarından ayrılması konusunda izin vermemesi onu endişelendirmiyordu, çünkü ondan izin almayacaktı.

Gabrielle planını oluştururken tarlalara doğru yürüdü. Tepeden gelen tezahüratlar dikkatini çekti. Tepenin zirvesine baktı. Birkaç kişi - genç ve yaşlı - kısa bir süre önce Faust'la birlikte Colm ve askerlerin alıştırma yapmalarını izlediği ağacın altında oturuyordu.

Arkadaşlarına katılmak için koşan bir kız Gabrielle'e selam vermek için duraksadıktan sonra yoluna devam etti. "Liam alıştırma yapmaya geri döndü," diye seslendi arkadaşlarından biri. "Kendini çok daha iyi hissediyormuş."

Gabrielle genç adamın onlara da iyi görüldüğünü düşündü. Eninde sonunda Liam'ın bir ailesi olacaktı... Tanrı eşi olarak seçeceği kadının yardımcısı olsun. Büyük ihtimalle yaramazlıklarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Gabrielle hızla tepeden inmeye başladı. Karnı guruldayınca saatin öğlen olduğunu fark etti. Maurina kahvaltıda ona yine lapa servis etmişti ve Gabrielle iki kaşıktan fazlasını yiyememişti. Willa onu hepsini yemesi konusunda teşvik etmiş, böylece biraz kilo alabileceğini söylemişti. Gabrielle neden kilo almasının istendiğini anlayamıyor, bu fikri iğrenç buluyordu.

Avluya varmak üzereyken arkasından yaklaşan bir kadının omzuna hafifçe vurdu.

“Leydi Gabrielle?”

Gabrielle arkasını döndü. “Evet?” Bir zamanlar yüzünde her an gülümseyen bir ifade vardı ama bu artık değişmişti. Yeni tanıştığı herkese karşı temkinli ve dikkatli olmayı öğrenmişti.

“Sizinle tanışmaya fırsatım olmadı,” dedi güzel kadın. “Adım Fiona, Dunbar klanından geliyorum. Babam Bey Dunbar olur. Yeni evlendim. Eşim Devin Bey MacHugh’un en güvendiği klan üyelerinden biridir.”

“Sizinle tanışmak benim için bir zevk,” dedi Gabrielle kibar ama temkinli bir şekilde.

Fiona gülümseiyordu. Kırmızı yanaklı, çilli, çimen yeşili gözleri olan güçlü bir kadındı. Uzun ve kıvrıcık kızıl saçları hiç şüphesiz en güzel tarafıydı. Çekik gözleri ona üzgün bir hava veriyordu.

“Şimdiye kadar kız kardeşimin kim olduğunu öğrendiğinizden eminim.”

“Hayır, sanmıyorum. O da bir MacHugh’la mı evli?”

Fiona şaşırmış göründü ama Gabrielle onun rol yaptığının farkındaydı. “Bana ne söylemek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Kız kardeşim Joan Bey MacHugh’la nişanlı.”

Kadın Gabrielle’i şoke etmek istiyorsa amacına ulaşmıştı.

Ama Gabrielle kendini çabuk topladı. “Kız kardeşinize tebriklerimi iletin.”

Fiona’nın gözleri kocaman oldu. “Tabii... İletirim.”

Gabrielle uzaklaşırken Fiona ona seslendi: “Yakında onunla tanışacaksınız. Joan birkaç gün içinde buraya varmış olacak.”

Gabrielle onu duymamış gibi yaptı. Lucien’in avluda onu beklediğini görünce hızla yanına gitti.

“Prenses, yüzünüz kıpkırmızı, fakat bugün hava yanaabileceğiniz kadar güneşli değil.”

“Yüzüm rüzgârdan kızardı,” dedi Gabrielle ve sesinin sakın çıkmasına şaşırды zira içten içe kaynıyordu. “Bey MacHugh’un nerede olduğunu biliyor musun?” *Onu öldürmek istiyorum!*

“Hayır, bilmiyorum. Sizin için onu bulmamı ister misiniz?”

Kafasını salladı. “Hayır, biraz daha yaşamasına izin vereceğim.”

Lucien söylediklerini tekrarlamasını isteyene kadar genç kadın düşüncesini sesli olarak dile getirdiğinin farkında bile değildi.

“Onu daha sonra bulurum,” dedi. *O zaman öldürürüm!*

“Bugün at binmek ister miydiniz?”

“Hayır, içeride kalıp tığ işimi bitireceğim. Rahatlatıcı ve işe yarar bir şey yapmış oluyorum.”

“Bana ihtiyacınız yoksa Faust’a yardım etmeye gideceğim. Ok yapıyor ve onları MacHugh’larıncı gibi süslüyor. Onlarıncı çok daha sağlam ve ince, böylece daha uzağa ve daha hızlı atılabiliyor. Siz de denemelisiniz, prenses. Etkileneceğinizden eminim.”

“O kadar farklı mı?”

“Kendi oklarımdan ve onların oklarından birer tane getirip size göstermeme izin verin.”

Kısa bir süre sonra Lucien iki okla salona geldi. Okları masaya koydu. Gabrielle balı esmer ekmeğini yeni bitirmişti. Tepsiyi kenara itip ağırlığını hissetmek için MacHugh okunu eline aldı.

“Ucu daha ince ama daha sağlam görünüyor. Kanatları tuhaf.”

Maurna hanımının söylediklerini işitti. Yiyecekleri toplamak için masaya koştu ve bu sırada Gabrielle’in omzunun üzerinden eğilerek, “Bana kaz tüyü gibi geldi,” dedi.

Colm ve Liam salona girerken üçünün de dikkati mer-

divenlere kaydı. Gabrielle oku masaya bırakıp kardeşlere döndü.

“İyi haberler var,” dedi Liam. “Kıyafetlerin ve daha fazlası yakında buraya getirilecek. Eşyaları çok sayıda adam taşıyor. Hepsi giysi olamaz, öyle değil mi?”

Gabrielle şaşkın bir ifadeyle Colm’a döndü. “Bu nasıl mümkün olabilir? Hizmetkârlarım eşyalarımı Wellshire’a götürdüler.”

“Manastırdan getiriliyorlar,” diye açıkladı Colm.

“Babam mı göndermiş? Ondan haber var mı?” Bu olasılık yüzünün heyecanla aydınlanmasına sebep oldu.

Colm onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. “Hayır, babandan henüz haber yok.”

Genç kadının gözleri doldu. “Sanmıştım ki...”

Liam ağabeyini dirseğiyle dürtüp başını Gabrielle’e doğru eğdi.

“Buraya gel, Gabrielle,” diye emretti Colm.

Genç kadın gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı ve ilerleyip onun yanına gitti. “Evet?”

“Belki de yarın babandan haber alırız,” dedi Liam ağabeyi sessizliğini korurken.

“Belki de,” dedi Gabrielle kısık bir sesle. *Ve belki de yarın güneş kapkara olur* diye içinden geçirdi.

Colm onun çenesini kaldırdı. “Brodick’le birlikte onun nerede olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Zor olduğunu biliyorum ama sabırlı olmalısın.”

“Hâlâ Wellingshire’da olabilir.”

Colm kafasını salladı. “İngiltere’ye bir ulak yolladım.”

“Öyle mi?”

Genç kadın onun bu düşünceli davranışına o kadar şaşmıştı ki ne söyleyeceğini ya da ne düşüneceğini bilemedi. Onu böylesine sert bir şekilde yargılayarak hata mı etmişti? Belki de sandığı gibi bir canavar değildi.

Sonra Joan'ı hatırladı.

Genç kadının aniden kaşları çatılınca Colm şaşırdı. Yine ne olmuştu? Onu asla anlayamayacaktı. Babasını bulmaya çalıştığını duyunca sevineceğini sanmıştı. Evet, hem de çok sevinmesi gerekiyordu. Onu boğmak istiyormuş gibi görünmesine gerek yoktu.

Gabrielle Joan hakkında konuşmanın zamanı olmadığına karar verdi. Bu konuşma için de onunla yalnız kalması gerekiyordu.

“Colm, seninle bir dakika yalnız konuşmak istediğimi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“Daha fazlasına ihtiyacım olacak.”

Liam Lucien'i selamladıktan sonra masaya gidip kendine bir kupa su doldurdu. Okları fark etti. “Bunların burada ne işi var?”

Lucien cevap verdi: “İkisi arasındaki farkı göstermek istedim. Prens, mahsuru yoksa şimdi Faust'a yardım etmeye gideceğim.” Ona selam verdikten sonra salonu terk etti.

Colm iki oku da eline aldı. “Bu ok kime ait?” diye sordu.

“Kanatları ne renk?” diye sordu genç kadın.

Colm oku elinde çevirerek inceledi.

Gabrielle ne demek istediğinin anlaşılmadığını düşünerek onun yanına gitti ve her tüyün ortasındaki rengi işaret etti. “Safran. Görüyor musun? Safran Lucien'in rengidir.”

“Neden işaretlemiş?” diye sordu Liam.

“Ona ait olduğunu anlaması için. Alıştırma yaparken bazen oklarımız hedef üzerinde bir araya toplanır, kimin hedefi tam ortasından vurduğunu anlamanın tek yolu renklere bakmaktır.”

“Sen de yay kullanıyor musun?” diye sordu Colm.

“Evet, kullanıyorum. Muhafızlarımla sürekli talim yapmam, sadece arada sırada yaparım. İzin verirsiniz üst kata çıkıp tığ işimi bitirmek istiyorum. Görünüşe bakılırsa onu başka bir yere koydum.”

Salonu yarılacağı sırada Colm ona durmasını emretti.

“Faust’un okları ne renk?”

“Kırmızı.”

“Christien’ininki?”

“Yeşil.”

“Peki ya Stephen’ininki?”

“Mor.”

“Peki seninki?”

“Mavi. Ben oklarımı maviye boyarım.”

Genç kadın gittikten sonra Colm uzunca bir süre merdivenlere bakakaldı. Sonra şöminenin rafına gidip Finney Ovası’nda ölü adamdan çekip çıkardığı kırık oku eline aldı.

İşaret maviydi.

OTUZ YEDİ

Colm kanıt ellerinde tutuyor, buna rağmen inanamıyordu. Bu mümkün müydü? Gabrielle Finney Ovası'nda bu canavarlığa tanık mı olmuştu?

Tatlı ve kibar Gabrielle'i oklarından birini alıp yayına geçirmiş ve aşağılık herifi göğsünden vurmuştu.

Hayır, bunu yapmış olamazdı. Birini öldürmeyi midesi kaldırmazdı.

Ama kanıt ellerindeydi.

“Colm, neyin var?” diye sordu Liam. “Bir süredir kırık oka bakıyorsun.”

Colm aklından birçok şey geçtiği için kardeşine cevap vermedi. Liam'ın manastıra nasıl geldiğini söylemesi için pederi zorlarken Gabrielle'in onu savunmak için nasıl yerinden fırladığını hatırladı.

Oradaydı... Muhafızları da oradaydı. Stephen ya da diğerlerinden biri adamı öldürmek için onun oklarından birini kullanmış olabilir miydi? Evet, böyle olmuş olmalıydı. Gabrielle birini öldürecek kadar cesur değildi.

Colm Maurna'yı çağırıp Gabrielle'e onunla konuşmak istediğini söylemesini istedi. Kâhya beyin bakışlarını gö-

rünce koşarak isteğini yerine getirmeye gitti. Bir şey onu öfkelenlendirmişti ve sebebinin Leydi Gabrielle olmamasını umuyordu. Bey ona karşı sesini yükseltirse narin leydi çok üzülürdü.

Maurna Gabrielle'in kapısını tıklattı. "Bey sizinle konuşmak için bekliyor." Kapıyı açıp içeri bakınca genç kadının tığ işini kucağına almış yatağında oturduğunu gördü. "Leydim, sanırım bir sorun var. Bey nedense keyifsiz görünüyor. Yerinizde olsam onu bekletmezdim." Hanımının peşinden aşağı inerken ona tavsiyeler vermeye devam etti. "Bağırırsa aldırmayın. Sizi incitmez."

"Sana hiç bağırdı mı Maurna?"

"Hayır, bağırmadı, ama bağırabileceğinden her zaman endişe ediyorum. Herhalde düşüp bayılırim."

Gabrielle kâhyanın bu tavrını çok sevimli buldu. "Endişelenme. Ben bayılmam."

"Yine de canımı sıkın şeyin ne olduğunu size söylerken başınızın dönmesi ihtimaline karşı oturmanız en iyisi. Kafanızı yere çarpmanızı istemem. Gerçi beyimiz çok çeviktir. Muhtemelen sizi hemen yakalar." Onun peşinden salona girmede. "Belki de sizinle ilgili değildir, leydim. Belki de başka bir şey onu kızdırmıştır."

Gabrielle içeri girdiğinde Colm kardeşiyle konuşuyordu. Liam kalkıp ona gülümseyince Gabrielle onun yorgun görüldüğünü düşündü. Gücünü yeniden toplaması hayret vericiydi. Sonra Colm'a döndü. O gülümsemiyordu.

"Benimle konuşmak mı istedin?" diye sordu.

"Yaklaş. Sana göstermem gereken bir şey var." Kırık oku kaldırdı. Ani bir tepki vermesini bekledi ama genç kadın sadece meraklanmış gibiydi. "Bunu tanıdın mı Gabrielle?"

Yaklaşım işaretleri görünce, "Oklarımdan biri," dedi.

"Kırık."

"Kırık olduğunu görebiliyorum," dedi Gabrielle. "Onu

nerede buldun? Buraya geldiğimden beri hiç atış yapmadım.”

“Finney Ovası’nda buldum.”

“Finney...” Gözleri kocaman oldu ve bir adım geri çekildi. “Finney Ovası’nda demek. Oraya nasıl gittiğini merak ediyorum.”

“Senin bana söyleyebileceğini düşünüyorum. Oku tam olarak nerede ve ne zaman bulduğumu bilmek ister misin?”

Zaten biliyordu. “Ok kırık, Colm. Atabilirsin.”

Liam masaya yaslandı ve umutsuzca sohbetlerinden bir anlam çıkarmaya çalışırken, “İkinizden biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?” diye sordu.

“Finney Ovası’nda ölen adamın göğsünden çekip çıkardığım ok bu Liam. Alçak herif senin için kazılan çukurun yanında yatıyordu.”

“Söylemek istediğin...”

Gabrielle Liam’a bakıp, “O benim okum. Colm’un söylemeye çalıştığı bu,” dedi.

“Şimdi soruma tereddüt etmeden cevap vereceksin,” diye emretti Colm. “Finney Ovası’nda mıydın?”

“Evet.”

“Ben oradayken mi?” diye sordu Liam boğuk bir ses tonuyla.

Sabırsızlıktan sesi tiz çıktı. “Tanrı aşkına Liam, anlamaya çalış. Evet, sen oradayken ben de oradaydım.”

“Muhafızlarından hangisi o adi herifi öldürdü?”

“Hiçbiri. Onu ben öldürdüm.” Birilerinin yüksek sesle iç çektiğini duyunca Murna ve Willa’nın kilerden dışarı baktığını gördü. Colm’un yan tarafından eğilerek seslendi: “Adamın gerçekten öldürülmesi gerekiyordu.”

Willa kafasını sallarken Murna’nın ağzı açık kalmıştı.

Colm gergin bir şekilde parmaklarını saçlarının ara-

sında gezdirdi. “Bunca zamandır bunu öğrenmeye çalışıyordum... Neden bana söyleme...” Düşüncelerinden arınmak için anlamsızca kafasını sallayıp sordu: “Bana söyleyecek miydin?”

“Söylemeye çalışıyordum. Senden bana biraz zaman ayırmanı isteyip durdum.”

“Benimle kibarca konuşmayı istemekle meselenin çok önemli olduğunu söylemek arasında dağlar kadar fark var.”

Gabrielle parmağıyla onun göğsünü dürttü. “Dikkatini çekmek için hangi sihirli sözcükleri kullanmam gerektiğini nereden bilebilirdim?”

Huysuz bir kadın gibi görüldüğünün farkındaydı. Marna beyin ona bağırmasından endişelenirken, beyine karış sesini asıl yükselten Gabrielle’di.

Stephen salona girmek için bu uygunsuz anı seçti. “Prenses, bir sorun mu var?”

Genç kadın yanıt vermeyince Colm konuştu. “Elbette bir sorun var.”

Gabrielle Stephen’a döndü. “Biliyor,” dedi içini çekerek.

“Ah.” Muhafız Colm’a bakarak genç kadına sordu: “Ona siz mi söylediniz?”

“Kendi anladı. Ok bana aitti, Stephen. Oku çıkarmayı unuttuk.”

“Ok. Elbette. İşaretleri hiç düşünmemiştim. Bu kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyorum.”

“Liam’ı alandan uzaklaştırmakla meşguldün. Kendini suçlama. Colm eninde sonunda öğrenecekti, ayrıca ona gerçeği söylemenin vakti geldiğine karar vermiştim.”

Colm ikisine de şüpheli bir şekilde baktı. “Neden bunu benden gizlediniz?”

Stephen cevap verdi: “Adamların kim olduklarını ve nereden geldiklerini bilmiyorduk, bu yüzden ceset bulunduğu nasıl bir sonucu olacağını kestiremedik.”

“Adamı öldürdükten sonra doğabilecek sonuçlardan mı endişelendiniz?” diye sordu Colm Stephen’a.

“Evet, çünkü adamı *ben* öldürdüm,” dedi Gabrielle.

Colm, “Bu doğru mu?” diye sordu Stephen’a.

“Evet,” dedi muhafız. Bu durumdan ne kadar gurur duyduğu sesinden anlaşılıyordu. “Prenses Gabrielle okçuluk konusunda bizden çok daha iyidir. Sonuçları düşünecek ya da boşa harcayacak zaman yoktu. Korkak herif kılıcını kaldırmıştı ve Liam’ı ikiye bölmek üzereydi. Prensesimiz onu durdurdu.” Kafasını salladı. “Çabuk ve temiz bir ölüm oldu.”

Gabrielle duydukları karşısında düşünceli bir tavra bürünen Colm’un yüzüne baktı. Kim bilir hakkında ne düşünüyordu? Onunla tanıştığından beri bir fahişeden soğukkanlı bir katile dönüşmüştü. Bunlar evlenmek üzere olduğu kadını tarif etmek için ne de hoş kelimelerdi. Genç kadın ona neredeyse acıyordu.

Colm omuzlarından kavrayıp onu karşısında durmaya zorladı. “Bana tüm olanları açıklayacaksın. Anlatacakların bittiğinde Stephen da bildiklerini anlatacak.”

Gabrielle her şey açığa çıktığı için çok rahatlamıştı, bu yüzden Finney Ovası’nı görmeyi istemesinden başlayıp hatırladığı her şeyi hemen anlatmaya başladı.

“Açıklığa yaklaşırken bazı sesler duyunca ağaçların arasına gizlendik.”

“Yüzlerini gördün mü?”

“Önce görmedim. Başlıklı cüppeler giymişlerdi. Ama birkaçı başlığını indirince onları görebildik.”

“Peki ya isimleri?”

“Evet, tartışıyorlardı ve birbirlerine isimleriyle hitap ediyorlardı, fakat herhangi bir klan ya da aile ismi geçmedi. Liderlerinin adı Gordon’du. Öldürdüğüm adam o.”

“Ne hakkında tartışıyorlardı?”

Gabrielle cevap vermeden önce Colm'un kardeşine anlayışla baktı. "Diri diri gömüldüğünü bilmesi için Liam'ın uyanmasını istiyorlardı ve onu mezarına nasıl koyacakları hakkında tartışıyorlardı."

"Ama sizi tepede görmeden onu gömmeye başlamayacaklardı, beyim," diyerek araya girdi Stephen.

Colm ellerini arkasında kenetleyip şömineye doğru yürüdü. Düşünceli bir şekilde ateşe baktı. "Neden beni orada görmek istediklerini söylediler mi?"

"Evet, beyim," diye yanıtladı Stephen. "Liam yemdi. Size ulaşmak için onu kullanıyorlardı."

OTUZ SEKİZ

Colm o aşâğılık herifleri bulacağına dair ant içti. Ne kadar süreceğı - bir sene, on sene ya da bir ömür - umrunda değildi, her birini öldürene kadar aramayı sürdürecekti. Ve *ölmeden önce* emirleri kimden aldıklarını ona söyleyeceklerdi, çünkü yabancılar tarafından yapılan böylesine kasıtlı bir saldırı kazancı olan biri tarafından düşünölmüş olmalıydı. Kutsal olan her şey adına adalet yerini bulacaktı.

Neticede onları bulmak bir ömür almadığı gibi bir sene bile sürmedi. Sadece bir öğlen geçti. Ve Colm onların peşine düşmek zorunda kalmadı. Adamlar onun ayağına geldiler.

Stephen ve Gabrielle Finney Ovası'nda duyduklarını anlattıktan sonra Liam öfkesini dışa vurarak salonda bir ileri bir geri yürümeye başladı.

“Stephen'ın söylediklerini duydun. Dilimizi biliyorlarmış ama aksanları farklıymış, daha genizden konuşuyorlarmış. Düzlüklerde ya da sınırda yaşıyor olmalılar. Tüm adamlarımızı ve mütteliklerimizi toplayıp onları bulana kadar buradan sınıra kadar olan tüm toprakları talan et-

memizi öneririm. Beni diri diri gömmek? İkiye bölmek? Aşağılık herifler!” Liam öfkesini ve intikam almak için duyduğu sabırsızlığı her kelimesiyle açığa vuruyordu.

Colm kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce şöminenin önünde duruyordu. Liam saldırganların nasıl ölmesi gerektiğini dile getirmeye başlayana kadar kardeşinin öfkesini kusmasına izin verdi.

“Gabrielle’in bunları duymasına gerek yok, Liam.”

“Acı çekecekler. Tanrı’ya yemin ediyorum, merhamet diye bağıracaklar,” diyerek ant içti Liam. Atıp tutmaktan yorgun düşünce bir sandalyeye çöktü.

“Onları bulacağımızı biliyorsun,” dedi Colm.

“Evet,” diye yanıtladı Liam. “Biliyorum.”

En sonunda öfkelerini kontrol altına alan iki kardeş beraberce bir plan yapmaya koyuldular.

Colm Stephen ve Liam’la meşgul olduğu için Gabrielle bunun kaçmak için uygun bir zaman olduğuna karar verdi. Ancak salondan çıkmaya çalıştığı her iki seferde de Colm onu geri çekti. En sonunda da kolunu beline dolayıp onu yanına sabitledi. İzin verene kadar hiçbir yere gitmeyecekti.

Zavallı Peder Gelroy öğle yemeğini yemek amacıyla salona girdiğinde hemen durdurulup uzunca sorgulandı. Peder gerçeğin nihayet ortaya çıkmasına sevinmiş görünüyordu ama Gabrielle’in bir insanın canını aldığını öğrenince çok şaşırdı.

Gabrielle kendini bitkin hissediyordu, fakat o da gerçek en sonunda ortaya çıktığı için rahatlamıştı. Colm’a gerçeği söylemek yorucu bir işti. Ona yaslanıp rahatladı. Korkunç yük üzerinden kalkmış ve beyin omuzlarına binmişti. Colm hiç şüphesiz Liam’ın canını yakan adamları bulacaktı ve neyse ki kardeşinin adamların nasıl ölmeleri gerektiğini korkunç bir şekilde tarif etmesine de tam zamanında engel olmuştu.

Colm Stephen'ın alana dönmesine ve Peder Gelroy'un bir şeyler yemek için mutfağa gitmesine izin verince Gabrielle nihayet onunla yalnız kaldı ama bu çok uzun sürmedi.

Colm onu serbest bırakıp, "Gabrielle..." diye söze başladı.

Maurna araya girdi. "Özür dilerim beyim, ama buradalar. Şimdi vaktiniz yoksa siz onları cezalandırana kadar köşede kıvranmalarını sağlayabilirim."

Maurna'nın peşinde başka bir hizmetkâr vardı. "Vinç bozuldu ve adamlar büyük taşları yukarı taşıyamıyorlar. Bakmanız gerektiğini düşünüyorlar."

Colm kafasını salladı. "Hemen geliyorum, Emmett."

Gabrielle fırsattan istifade edip kaçabilirdi ama olduğu yerde kaldı ve kâhyanın iki küçük çocuğu yarı itip yarı sürükleyerek salona sokmasını izledi. İkisi de yere bakıyordu. Colm Maurna'ya çekilebileceğini söyledikten sonra çocuklara ne yaptıklarını anlatmalarını emretti.

Bey karşılarında kule gibi yükselirken Gabrielle çocukların adama bakarken ne hissettiklerini hayal dahi edemiyordu. Ama ikisi de korkmuş görünmüyordu.

Colm çocuklar aynı anda konuşmaya başlayınca elini kaldırdı. "Teker teker. Ethan, önce sen anlat ve Tom... Leydi Gabrielle'e bakmayı kesip dikkatini bana ver."

"Emredersiniz beyim, o sizin leydiniz mi?" diye sordu Tom.

"Evet öyle, şimdi Ethan'ın söyleyeceklerini dinlerken sessiz ol."

"Emredersiniz beyim. Peki onunla evlenecek misiniz?" diye sordu Ethan.

Colm şaşırtıcı bir sabır sergiliyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı ama çocuklar onun yanında kendilerini rahat hissediyorlardı, yoksa bu kadar çok soru sormazlardı.

Gabrielle çok sevimli olduklarını düşündü. En fazla beş yaşında olmalıydılar, birbirlerine tıpatıp benzemeseler de ikiz oldukları belliydi. İkisinin de çilleri ve haylazlıkla ısıldayan kocaman kahverengi gözleri vardı.

Colm onlara üç kez nerede olduklarını hatırlatmak zorunda kaldı ve Ethan nihayet hikâyeyi anlatmaya koyuldu.

“Görüyorsunuz ya beyim, yaptığımız şey aslında...” diyerek söze başladı.

Gabrielle sadece bu kadarını anlayabildi. Tom sözünü keserek onu düzeltmeye devam etti ve hikâyeye öylesine karışık bir hal aldı ki anlatmayı bitirdiklerinde işledikleri suçun ne olduğuna dair genç kadının en ufak bir fikri dahi yoktu.

Sonra Ethan’dan biraz daha gelişmiş olan Tom sıranın ona geldiğini düşündü. Onun açıklaması da bir o kadar saçmaydı.

Çocuklar sürekli hareket halindeydiler... İleri geri sallanıyorlar, birbirlerini dirsekleriyle dürtüyorlar ve ona bakıp duruyorlardı.

Anlaşılan Colm anlatılanları anlamıştı. “Çağrılmadığınız sürece mutfağa gitmeyeceksiniz.”

“Emredersiniz beyim. Peki kediyle oynamak istediğimizde içeri girebilir miyiz?”

“Hayır, giremezsiniz.”

“Emredersiniz beyim,” dedi Ethan. “Ama arada bir içeri bakabilir miyiz?”

“Sadece Willa çağırdığı zaman mutfağa girebilirsiniz. Anladınız mı?”

“Emredersiniz beyim,” dedi Tom. “Ama...”

“Hayır, bakamazsınız. Şimdi Willa’nın yanına gidip ondan özür dileyin.”

Çocuklar kafalarını sallayıp, “Emredersiniz beyim,” dediler aynı anda.

“Sonra teyzenize gidip ondan da özür dileyeceksiniz.”

“Emredersiniz beyim, ama onun ununu dökmedik.”

“Yaramazlık yaptığınız için özür dileyeceksiniz.”

“Emredersiniz beyim, ama...”

“Yeter, Tom.” Sesi kasten daha sert çıkmıştı, ancak istenen etkiyi yarattı. Gözleri kocaman olan çocuklar tekrar kafalarını salladılar. Liam kahkahasını bastırmak için öksürdü.

“Daha fazla bahane duymak istemiyorum,” dedi Colm. “Cezanızın ne olacağına karar vereceğim. Yarın yanıma gelin, size ne yapacağınızı söyleyeceğim.”

Çocuklar mutfığa doğru koşarken birden dönüp Liam’in yanına gittiler.

“Liam, daha iyi misin?” diye sordu Ethan.

“Evet, daha iyiyim.”

“Sırtına bakabilir miyiz?” diye sordu Tom. “Yaraları-na?”

“Hayır, bakamazsınız.”

“Emredersin Liam. Peki...”

Liam gülümseyerek çocuklarını saçlarını okşadı. “Bugün çok iyi bir şey yaptınız.”

Çocuklar bu beklenmedik övgü karşısında gülümsediler.

“Öyle mi?” diye sordu Ethan şaşkınlıkla.

“Evet, öyle,” dedi Liam.

“Ne yaptık?” diye merak etti Tom.

“Bana dünyada hâlâ masumiyetin olduğunu gösterdiniz,” diye açıkladı Liam. “Bey cezanızın ne olacağına karar vermeden şimdi gidin.” Çocuklar gözden kaybolur kaybolmaz, “Keyfimi yerine getiriyorlar,” dedi.

“Pek pişmanlık duyuyor gibi görünmüyorlardı,” dedi Gabrielle.

“Çünkü pişman değiller,” diye karşılık verdi Colm.

“Onlara nasıl bir ceza vereceksin?” diye sordu Liam.

“Önerilere açığım. Şimdiye kadar ahıra, talim alanına, ötedeki tepelere ve cephaneliğe adım atmaları yasaklandı. Şimdi de mutfağa.”

“Babaları nerede?” diye sordu Gabrielle.

“Gitti.”

Gabrielle adamın öldüğünü düşünüp daha fazla soru sormadı.

“Özür dilerim beyim, ama vinç konusunda...” diye söze başladı sabırla köşede bekleyen Emmett.

“Geliyorum,” diye karşılık verdi Colm.

Liam sandalyeden kalkıp Gabrielle’in yanına gitti. Colm merdivenlere doğru ilerliyordu, fakat kardeşi Gabrielle’i kollarının arasına alınca aniden durdu.

Gabrielle öylesine şaşkındı ki birkaç saniye kaskatı keşildi.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Colm.

“Leydi Gabrielle’e minnettarlığımı gösteriyorum.”

Colm ani bir sahiplenme dürtüsü hissetti. Hiçbir erkeğin ona ait olan bir şeye dokunmaya hakkı yoktu, kardeşinin bile.

“Bırak onu.”

Liam ona aldırmadı. Gabrielle’in alnından öptü ve kulağına doğru eğilip, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Colm onları ayırmak üzereyken Liam genç kadını bırakıp salondan dışarı çıktı.

Gabrielle ilk önce Liam’ın bu ani tepkisi karşısında şaşkırdı, ama salondan çıkarken, minnettarlığını göstermesinin aslında hoş ve düşünceli bir davranış olduğunu anladı. Onu kendisine doğru çekerken son derece kibardı.

Colm ise onu tutup kollarının arasına aldığı anda kibar olmaktan çok uzaktı. Bir şey söylemeye yeltendi, fakat sonra vazgeçip onu öptü. Genç kadının sahip olduğu tüm

direnci eritebilecek bir öpücükle dudakları onu tamamen ele geçirdi.

Her öpücüğü bir öncekinden daha güçlüydü ama sonrasında olan şey aynıydı. Colm ona tek bir bakış bile atmadan yanından uzaklaşıp onu sersemlemiş bir halde bırakıyordu. Gözden kaybolurken, Gabrielle arkasından bakakaldı. Onu anlayabileceğini hiç sanmıyordu.

Genç kadın omuzlarındaki yük kalkmışken ve günün büyük bir bölümü hâlâ önünde uzanırken biraz temiz hava almak ve Rogue'a ödül vermek için ahıra kadar yürümeye karar verdi. Sonra Faust ve Lucien'i aramaya gitti. Onları şatonun arkasındaki tümsekte oturmuş okları üzerinde çalışırken buldu. Lucien okun sapını bezle yağlar-ken, Faust başka bir oka kanatları monte ediyordu. Gabrielle Faust'un yanına oturup ona yardım etti. İki adam kendi dillerinde konuşurken Faust'un Lucien'e Colm'un Finney Ovası'nda olanları nasıl öğrendiğini anlatmasını dinledi. Hoşça geçen bir saatin ardından muhafızlarından toprakların dışında onunla birlikte ata binmelerini istedi. Lucien çalışmaya devam etmek istediği için iki atı da Faust eyerledi.

Gabrielle Rogue'un koşmak istediğini görebiliyordu. Şato duvarını aşar aşmaz kuzeye döndü ve ilk tepenin zirvesine kadar atının koşmasına izin verdi, sonra da yavaşla-yarak açık arazide Faust'un yanında ilerledi.

"Geri dönelim mi?" diye sordu Faust birkaç dakikanın ardından. "Sandıklarınızı taşıyan kabile birazdan buraya varmış olur. Başrahibin St. Biel heykelini göndermeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Peder Gelroy onu şapelin önüne koymak isteyecektir."

"Henüz bir şapel yok," dedi Gabrielle. "İnşa edilene kadar depoda durabilir."

"Belki bir gün babanız azizimizin daha büyük bir hey-

kelini, annenizin odasının önündeki avluda duranı gönderir. St. Biel'den ayrılmadan önce büyükbabanız ona bu heykeli hediye etmişti." Gözlerinde bir an için üzgün bir ifade belirdikten sonra ekledi: "St. Biel'in dağlarına kar yağmış olmalı."

Gabrielle muhafızının evini özlediğini görebiliyor, onu ülkesinden kopardığı için suçluluk duyuyordu. "Sanırım yakında oraya döneceksin."

Faust gülümsedi. "Stephen da böyle söylüyor, ama biz gitmeden önce evlenmeniz gerek..."

"Ve güvende olduğumdan emin olmanız gerekiyor."

"Beyninizin size zarar gelmesine izin vermeyeceğine inanıyoruz."

"Öyleyse çok yakında yine soğuk ve kar yüzünden şikâyet etmeye başlayacaksınız."

Muhafız kafasını salladı. "Yakında."

Patikadan aşağı inip Finney Ovası'na bakan tepeye vardılar. Gabrielle nöbetçi askerlerin daha ileri gitmelerine izin veremeyeceğini biliyordu. Patikanın kıvrımına ayak uydurmak için yavaşladı. Tepeyi dönüp patikanın düzleştiği bir yere çıktıklarında ise aniden dizginleri çekti. Bir kafiye onlara doğru geliyordu. Sandıklarla ve bohçalarla dolu olan üç arabaya altı atlı adam eşlik ediyordu.

"Ah Tanrım," diye fısıldadı Gabrielle.

Faust sorunun ne olduğunu sormadan, genç kadın dizginleri çekip Rogue'u döndürdü ve atını dörtmala sürmeye başladı.

Faust ona yetişmek için hızlandı. Topraklarına neredeyse geri dönmek üzerelerken ona seslendi: "Prenses, ne oldu?"

"O adamlar... Buradalar. Gözlerime inanamadım. Diğerlerini çağır. Çabuk ol, Faust."

Ahırlara vardıklarında Gabrielle atından atlayıp Ro-

gue'un dizginlerini seyise verdi. Akli başında olsaydı avlu-ya kadar atını sürerdi, ama aksine koşmayı seçti. Aklından bir sürü soru geçiyordu. Emin olmalıydı. Aynı adamlar mıydı? Eğer onlarsa MacHugh topraklarında ne işleri vardı? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Gabrielle onları suçlamadan önce emin olmak zorundaydı. Faust onları tanımamıştı çünkü atlarla birlikte ormanda kalmıştı, ama diğerleri onunla birlikte Finney Ovası'ndaki açıklığa gitmişti. Adamlardan bazılarını görmüşlerdi, fakat onun kadar net bir şekilde değil. Keşke konuşmalarını duyabilseydi, o zaman seslerini tanıır ve emin olabilirdi.

Faust kulakları tırmalayan iki uzun ısıklıkla diğer muhafızları çağırdı. Stephen genç MacHugh'ları eğitiyordu ve ısıklı duyduğunda yayına henüz ok geçirmişti. Hiçbir açıklama yapmadan yayını ve okunu bırakıp koşmaya başladı.

Christien askerlerden birine göğüs göğse dövüşte rakibine karşı nasıl avantaj sağlayacağını göstermek üzereydi. Isıklı duyunca genç askeri yere bırakıp üzerinden atlayarak sesin geldiği yöne doğru koştu.

Stephen ve Christien yanlarına vardıklarında, Lucien ve Faust Gabrielle'ydi. Muhafızları etrafını sarınca genç kadın onlara gördüklerini anlattı.

Stephen beye söylemeden önce emin olunması gerektiğini düşünüyordu.

"Buraya gelecek kadar aptal olamazlar," dedi Lucien.

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Gabrielle.

"Ama Prenses, neden buraya gelmeye çekinsinler ki? Onları gördüğümüzü bilmiyorlar," dedi Christien.

"Yüzlerini net bir şekilde gördünüz mü?" diye sordu genç kadın.

"Onları görmedim. Atların yanındaydım," dedi Faust.

“Hiçbirini görmedim,” diye karşılık verdi Stephen. “Okla temiz bir atış yapabilmeniz için arkanıza geçtiğimi hatırlıyorum. Cüppelerinin başlıkları yüzlerini örtüyordu.”

“Neye benzediklerini hatırlayabildiğimi sanmıyorum,” diye itiraf etti Lucien.

“Prenses hepsini gördü, onları hatırlıyor olmalı,” dedi Christien. “Kendinize güvenin,” dedi Gabrielle’e.

Asma köprüden yükselen toynak sesleri dikkatlerini çekti. Kafile varmıştı. Nöbetçi askerler onları kapıda durdurdular. Sadece arabaları çeken atların geçmesine izin verildi, atlı adamlar ise atlarını surların dışında bırakıp yolun geri kalanını yaya olarak geçeceklerdi. Yaya adamlar arabaların önünde Gabrielle ve muhafızlarına doğru ilerlediler. Adamlar yaklaştıkça, Gabrielle’in kalp atışları hızlanmaya başladı. Yüzlerini net bir şekilde görebileceği kadar yaklaştıklarında içini bir korku sardı.

Kendi sonlarına doğru yürüdüklerinin farkında olmayan adamlar gülüp birbirleriyle konuşuyorlardı. Gabrielle seslerini duydu ama zaten anlamıştı: Gerçekten de aynı adamlardı.

Stephen gözlerini onlardan ayırmadan sordu: “Prenses?”

“Evet, artık eminim,” diye fısıldadı Gabrielle.

Muhafızlar korumacı bir şekilde hemen onun etrafını sardılar.

“Faust, git ve beyi bul.”

“Bu o mu?” diye sordu adamlardan biri.

“Bize siyah saçlı ve güzel olduğu söylendi,” dedi bir diğeri. “O adamlar etrafından çekilirlerse doğru düzgün görebilirim.”

“O olduğundan emin olana kadar sandıkları teslim edemeyiz.”

Adamlardan biri fısıldayarak konuştu. “Bu işi bir an önce bitirelim. Beyle karşılaşana kadar bekleyecek değilim.”

Colm şatonun yanındaki vinçte duvarcılarla birlikte çalışıyordu. Elinde yıpranmış bir halatla köşeyi dönerken Faust’un seslendiğini duydu.

Ziyaretçiler ilk arabanın önünde sıraya dizildiler. En uzun boylu olanları öne çıkıp önemli bir şeyden bahsediyormuş gibi bir tavırla, “Leydinin sandıklarını getirdik. Şu kadının o olduğunu söylerseniz eşyalarını burada bırakacağız,” dedi Gabrielle’i işaret ederek.

Kimse ona cevap vermedi.

Colm Gabrielle’in yanına gitti. “Bu da ne?” diye sordu.

Gabrielle onun varlığından güç buldu, ancak koluna dokunurken titremeden edemedi. “Eşyalarımı buraya getiren adamlarla tanışmanı istedim.” Öne doğru bir adım attı ama Stephen bir adım daha atmasına engel oldu. “Ben Leydi Gabrielle’im.”

Adam MacHugh’a endişeli bir şekilde bakarken Gabrielle’e, “Öyleyse, bunlar sizin sandıklarınız,” dedi.

“Evet, benim sandıklarım.”

“Onları manastırdan getirdik.”

Gabrielle Colm’a döndü. “Bu adamlar seni ilgilendiriyor.”

Colm onlara bakarak, “Neden?” diye sordu.

Genç kadın canavarlara sırtını dönüp fısıldadı: “Çukur kazmayı seviyorlar.”

OTUZ DOKUZ

“Gabrielle, bundan emin misin?” diye sordu Colm.

“Evet.” Gabrielle onun ne düşündüğünü anlayamadı. “Sana isimlerini vermemi ister misin? Hepsini hatırlıyorum,” diye fısıldadı.

Colm ona bakmadan karşılık verdi. “Buna gerek yok. İçeri gir ve orada kal.”

Genç kadın onun bu kadar kontrollü olması karşısında şaşkındı. Öfkenin damarlarında dolaştığını biliyordu ama belli etmemeye kararlıydı.

Christien kendisinden istenmesine gerek kalmadan be-yin danışmanının olanları bilmesi gerektiğini düşünerek Braeden’i bulmaya gitti.

Lucien ve Faust ona içeri kadar eşlik ederken Gabrielle omzunun üzerinden baktı. Colm suçlulara doğru yürüdü. Korku dolu gözlerle geri çekilip arabaların etrafına sığınan adamlar, altı silahlı MacHugh askerinin arkalarındaki tepeden onlara doğru yaklaştığını gördüler.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Gabrielle salona yöneldi. Dışarıdan hiçbir ses işitmedi - ortam son derece sessizdi - ve iki muhafızı pencereden dışarı bakmasına izin

vermedi. Bir saat geçti, sonra bir saat daha ve bir saat daha. Dışarıdan hâlâ hiçbir ses gelmiyordu. Lucien ve Faust'un dikkatini dağıtma çabalarına rağmen Gabrielle'in endişesi artıyordu.

Güneş batarken Stephen salona girdi. Yalnızdı.

"Prenses, sandıklarınız depoya yerleştirildi."

"Teşekkür ederim. Yarın onlara bakarım. Colm'un yakında gelip gelmeyeceğini biliyor musun?"

"Bey topraklarından ayrıldı. Bu gece döneceğini sanmam."

"Leydim, akşam yemeğiniz hazır," dedi Maurna.

"Bey ve kardeşinin gelmesini bekleyeceğimi düşünmüştüm..."

"Birlikte ayrıldılar," dedi Stephen.

"Sadece ikisi mi?"

"Hayır."

Muhafızı başka bir şey söylemedi.

Gabrielle ayrıntıları Maurna'dan öğrendi.

"Çok sayıda klan üyesi beyimizle birlikte gitti. Eşyalarınızı getiren yabancılar da onlarla birlikteydi. Anladığımı kadarıyla gitmek istemediler, fakat beye karşı gelinemeyeceğini bildiklerinden..."

Maurna'nın bu yabancıların kim olduklarını ya da ne yaptıklarını bilmediği ortadaydı, bu yüzden Gabrielle ona hiçbir şey açıklamadı.

O gece erkenden yatmaya gitti ama sabahın erken saatlerine kadar gözüne uyku girmedi.

Colm beş gün ve gece boyunca şatoya dönmedi. Ve nihayet döndüğünde gelişini şaşalı bir şekilde duyurmadı. Gabrielle bir sabah alt kata indiğinde onu şöminenin önünde dururken buldu. Onu gördüğüne o kadar şaşırdı ki neredeyse son basamakta takılıp düşüyordu. Heyecanla elbisesini düzelterip belini saran örgü kuşağı sıkılaştırdı.

Geri döndüğünü bilseydi görünüşüne biraz daha özen gösterirdi. Bu soluk renkli mavi elbiseyi değil zümrüt yeşili elbisesini giyer ve saçlarını serbest bırakmak yerine güzel bir kurdeleyle tepesinde toplardı.

Pasaklı görüldüğünün farkındaydı ama bunun onun suçu olduğuna karar verdi, çünkü ona hazırlanması için fırsat tanımamıştı.

“Dönmüşsün,” dedi.

Colm ona doğru döndü ve aç gözlerle ona baktı. Lanet olsun, onu gerçekten özlemişti. Gülümsemesini, çatık kaşlarını, kahkahasını ve en çok da onu öpmeyi özlemişti.

Güzel sözcüklerle arası pek iyi değildi. “Sabahlarını uyuyarak geçiriyorsun, Gabrielle.”

“Beni eleştirmeden önce selam bile vermeyecek misin?”

“Hasta mısın?”

“Geceleri uyumuyor, beyim,” dedi Maurina masaya bir sürahi taşıırken. Sürahiye dört kadehin yanına koyup beyine selam verdikten sonra ekledi: “Bazı geceler sabahın ilk saatlerine kadar yukarı bile çıkmıyor.”

“Ne zaman yukarı çıktığımı nereden biliyorsun?” diye sordu Gabrielle.

“Garrett David’e, David Aitken’e, Aitken kocama, kocam da bana söyledi.”

“Peki Garrett nereden biliyor?”

“Nevin söylemiş. Nevin’in nereden bildiğini bilmek ister misiniz?”

Tanrı aşkına, hayır, bilmek istemiyordu. İçinde bu saçmalığın bütün sabah sürebileceğine dair bir his vardı.

“Gabrielle, buraya gel,” diye emretti Colm.

Genç kadın ona doğru ilerledi ve parmak ucunda yükseleip onu dudaklarından öptü. Geri çekilip kafasını kaldırarak ona baktı ve “Evine hoş geldin, beyim,” dedi.

Bunun düzgün bir karşılama olduğuna inanıyordu. Ellerini kenetleyip onun da aynı şeyi yapmasını bekledi.

“Neden geceleri uyumuyorsun?” diye sordu Colm.

Gabrielle bu soruya aldırmadan, “Eve döndüğün için mutlu musun?” diye sordu. “Eğer mutluyusan, bana mutlu olduğunu söylemelisin. Doğru olan bu.”

“Evet, eve döndüğüm için mutluyum, seni aptal kadın. Şimdi soruma cevap ver.”

Ona aptal derken gülümsediği için alınmadı. “Bilmiyorum.”

“Seni endişelendiren bir şey olabilir mi?”

“Beni endişelendiren bir şey mi? Ne hakkında endişelenebilirim ki? Nerede olduğunu bilmediğim babam için endişeleniyor olabilir miyim? Ya da müstakbel eşimin evden çıkıp günlerce dönmemesine?”

“Benim için mi endişelendin?”

Gabrielle onun göğsüne vurdu. “Bana aptal mı dedin?” Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Evet, senin için endişelendim ama endişe listemde son sırada yer alıyordun.”

“Yalan söylüyorsun Gabrielle ve bu konuda hiç iyi değilsin.”

“Benimle evlenmek istemediğini biliyorum,” diyerek söze başladı Gabrielle. “Ama...”

“Seninle evleneceğim,” dedi bir ses salonun girişinden.

Liam içeri girdi.

“Hayır, benimle evlenmeyeceksin Liam,” dedi Gabrielle bıkkınlıkla. “Ayrıca Colm’la baş başa konuşmaya çalışıyorum. Lütfen git.”

Colm kolunu Gabrielle’in beline dolayıp onu yanına çekti. “Leydi Gabrielle benimle evlenmeyi kabul etti.”

“Evet, biliyorum, ama sen onu istemiyorsun ve ben is-

tiyorum,” dedi Liam. “Senin değil benim hayatımı kurtardı ve ona sonsuza kadar borçlu olacağım.”

Colm sinirlenmeye başlamıştı. “Sence senin için ya da bir başka adam için ondan vazgeçer miyim?”

“Öyleyse, onu istiyorsun?” diye karşılık verdi Liam.

“Elbette, istiyorum!”

Liam kafasını sallayıp halinden memnun bir gülümsemeyle, “Bunu ona da söylesen iyi olacak,” dedi.

Gabrielle ve Colm merdivenlerden inerken güldüğünü duydular.

Colm onu kollarının arasına alıp gözlerinin içine baktı. “Seni asla bırakmayacağım, Gabrielle.”

Genç kadın ne söyleyeceğini bilemiyordu, belki de böylesi daha iyiydi, çünkü Colm ağzını açmasına bile fırsat vermedi.

Colm dudaklarını dudaklarına bastırırken karşılık vermesine fırsat tanımadan dilini derinlere kaydırđı. Gabrielle kollarını boynuna dolayıp ona yaslanırken öpüşmeye devam ettiler. Çok geçmeden öpüşmeleri şehvetli bir hal aldı. Colm şimdiye dek hiç bu kadar tahrik olduğunu hatırlamıyor ve şimdi durmazsa tüm kontrolünü yitireceğini biliyordu.

Öpücük sona ererken genç kadının kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Bir erkek sesi duyunca kendine geldi.

“Beyim, özür dilerim ama vinçle ilgili başka sorunlar var.”

Duvar ustası tam arkasında duruyordu. Colm elini sallayarak adamı gönderdi.

“Gabrielle, bana neler olduğunu sormadığını fark ettim.”

“Sorsam anlatır mıydın?”

“Hayır.”

“Öyleyse sormamam iyi olmuş. O adamlara ne olduğunu duymak istediğimi sanmıyorum. Rüyalarım girebilir.”

“Merak etme,” dedi Colm. “Onları diri diri gömmedim.”

“Ben de bundan endişeleniyordum. Düşüncelerimi okuyorsun sanki. Liam öylesine çıldırmıştı ki korkunç şeyler yapmaktan söz ediyordu.” İçini çekti. “Ama onları diri diri gömmedin.” Kafasını kaldırıp birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra sorma cesareti gösterdi: “Onlara ne oldu? Evlerine dönmelerine izin mi verdin?”

“Hayır.”

Gabrielle onun verdiği cezayı açıkça anlatmasından korkuyordu içten içe. Ne Colm ne de Liam bağışlayıcı yapıdaydı.

“Onları Liam’ın peşinden kimin gönderdiğini öğrenebildin mi?”

Tam o anda salona iki klan üyesi girdi. Colm onlara aldırmadı ama Gabrielle onun gibi davranamıyordu. “Klanın çok vaktini alıyor.”

“Evet, öyle.”

“Gitsen iyi olacak.”

Colm kafasını salladı. “Evet, gitsem iyi olacak.” Yanından geçerken elini tutup onu da beraberinde sürükledi. “Atımı eyerle,” diye emretti bekleyen adamlardan birine. Diğerine dönüp ekledi: “Öğleden sonraya kadar hiçbir sorunla ilgilenmeyeceğim. Bekleyen herkese böyle söyle.”

Gabrielle geri çekildi ve omzunda bir çuval tahıl taşıyan klan üyesinin kapısı açık olan depoya girmesine izin verdi.

Adam başını eğerek onu selamladıktan sonra Colm’a döndü. “Leydi Gabrielle’in giysilerinin üst kata çıkarılması için yardım etmemi ister misiniz?”

Colm odaya bakınca yere istiflenmiş sandıkları gördü. “Yanında çok fazla şey taşıyorsun,” diyerek onu eleştirdi.

Gabrielle güldü. “Herkes bu sandıkların giysilerle dolu olduğunu mu sanıyor?”

Colm kafasını salladı. “İngilizlerin bizden daha fazla şeye ihtiyacı var.”

“MacHugh’lar gerçekleri bilmeden kimseyi yargılamamalılar,” diye karşılık verdi genç kadın. “Bir dakikan varsa sandıklarımdan birini açmanı istiyorum.”

“Ne için?” diye sordu Colm.

“Aç ve kendin gör.”

Merakını çekmişti. “Hangisini açmamı istiyorsun?”

“Sen seç.”

Colm yığının altından bir sandık seçti ve ağırlığı karşısında şaşırdı. “Danen, diğer ucundan tut,” diye emretti.

“İngiliz giysileri taşla dolu bir sandıktan daha ağır,” diye homurdandı Danen.

“İngiliz giysileri bile bu kadar ağır olamaz.”

Sandığın dört mandalı vardı. Colm her birini açtıktan sonra kapağı kaldırdı. İçinde ağzına kadar dolu çuvalar vardı.

Gabrielle bezi hançeriyle delmesini önerdi ve Colm onun söylediğini yapınca tuz taneleri etrafa saçıldı.

Şaşırdı. “Tuz getirmişsin.”

“Evet. Bey Monroe’ya getirdiğim hediyelerden biri tuzdu, artık senin.”

“Tuz en değerli taşlardan bile daha değerlidir,” diye kekeledi Danen. Yeşil gözleri heyecanla ışıldıyordu. “Ve çok ihtiyaç duyulur. Bu doğru değil mi beyim?”

Colm kafasını sallayarak adama katıldığını belirtti. “Tüm bu sandıklar tuzla mı dolu?”

“Biri hariç hepsi. Hoşuna gitti mi?”

“Evet. Bu sandıkların içinde ne olduğunu bilselerdi onları buraya asla getirmezlerdi.”

Sandığı kapatıp dışarı çıktı. Seyislerden biri Colm’un

atını avluya çıkarmıştı. Ürkek hayvan Colm onu sakinleştirene kadar iki kez şaha kalktı. Simsiyah, güzel bir hayvandı. Rogue'un iki katıydı ama Gabrielle onun kadar iyi huylu olduğunu sanmıyordu. Colm onu Kara'nın sırtına bindirdikten sonra arkasına yerleşip dizginleri eline aldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Gabrielle.

Elinde sepet taşıyan bir kadın onlara doğru koştu. "Beyim, bir dakikanız varsa sizinle konuşmak istediğim..."

"Beklemek zorunda."

Kolunu Gabrielle'in beline dolayıp onu sıkıca tutarken devasa atı dürttü. Gabrielle ona ne olduğunu anlayamıyordu. Colm belki de ilk defa klanının ihtiyaçlarını karşılamak için ondan kaçmıyordu. Hayır, bu kez onunla birlikte olmak için klanından kaçıyor gibiydi.

Şato hendeğini geride bırakır bırakmaz Colm Kara'yı rüzgâra doğru hızla sürmeye başladı. İçinden küçük bir derenin geçtiği güzel bir vadiye bakan bir tepeye vardıklarında durdular. MacHugh attan indikten sonra onu da indirdi.

"Gel benimle otur. Konuşmalıyız," dedi.

Ses tonu Gabrielle'i endişelendirdi. "Kötü haberlerin mi var? Bu yüzden mi benimle yalnız kalmak istedin? Klanının önünde ağlayarak seni utandırmamam için mi?"

"Beni utandıramazsın."

Genç kadın bir ağacın altına oturup eteklerini ayak bileklerini örtecek şekilde düzeltti. "En kötüsünü beklemeyi öğrendim."

Colm tam karşısına geçip bir dizinin üzerine çöktü ve çenesini avcunun içine aldı. "Kimsenin bizi rahatsız etmesi için seni buraya getirdim, senin de fark ettiğin gibi evdeyken bu çok sık oluyor."

"Başkalarını görevlendirmedığın için oluyor. Yerine bakacak birilerini bulmalısın. Kardeşin de dahil olmak

üzere Braeden ve diğerlerine daha fazla sorumluluk verirken hem omuzlarındaki yük hafıflemiş olur hem de onlara güvendiğini göstermiş olursun. Doğru düzgün karar veren tek kişi sen değilsin.”

“Seni buraya bana nutuk atman için getirmediim.”

“Söylediklerimi düşünenecek misin?”

Colm onun yanına oturup ağaca yaslandı. “Düşüneceğim,” dedi ve bacaklarını uzatıp bir ayağını diğerinin üzerine attı.

Rahat görünüyordu, fakat aslanlar da saldırıya geçmeden önce rahat görünürdü.

“Haberler iyi olsaydı şimdiye kadar söyledin.”

“Ne iyi ne de kötü. Bildiklerim bundan ibaret. Sandıklarını getiren adamlar Finney Ovası’nda onları birinin gördüğünü bilselerdi asla evime gelmezlerdi. Onları uzun uzun sorgulama fırsatım oldu.”

Gabrielle *fırsat* derken neyi kastettiğini merak etse de sesini çıkarmadı. “Peki sorularına cevap verdiler mi?”

Onlara başka şans vermiş olabileceğini mi sanıyordu bu kadın? Elbette sorularına cevap vermişlerdi. Reddetmelelerine imkân yoktu.

“Onları görevlendiren adamın adını bilmediklerini iddia edip durdular. Sadece liderleri adamın adını biliyor-muş.”

“Gordon. Liderleri oydu ve onu öldürdüm.” Onu tesselli etmek istercesine dizini hafıfçe okşadı. “Üzgünüm.”

“Ne için üzgünsün?”

“Onları Liam’ın peşinden kimin gönderdiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğin için üzgünüm.”

“Onları MacKenna göndermiş.”

“Ama nasıl...”

“Açıklayacağım ama sözlerimi bitirene kadar soru sormayacaksın.” Kafasını sallamasını bekledikten sonra ko-

nuşmaya başladı. “Baron Coswold sandıklarını manastıra taşıttırması. Sen manastırdan ayrılır ayrılmaz askerleriyle birlikte seni aramaya başlamış. Aynı şekilde diğeri de.”

“Percy mi?” İsmi bile onu tiksindiriyordu. “İkisi de şeytan.”

“Anladığım kadarıyla ikisi de söylentileri dikkate alarak seni bulmaya çalışıyormuş. Coswold benim klanımla birlikte yaşadığını duyunca harekete geçmeden önce emin olmak istemiş. Ona haber getirecek adamlarla sandıklarını sana göndermekten daha iyi bir yöntem olabilir mi?”

“Sandıkları başrahip göndermemiş mi?”

“Coswold’un isteği üzerine o göndermiş. Ama başrahibin iyilik yaptığını düşündüğüne eminim. Tek mesele sandıkları getirecek adam bulmaktı. Coswold İngilizleri gönderemezdi. Buraya kadar asla gelemezlerdi, şans eseri geldiklerini düşünelim, asla geri dönüp ona rapor vermezlerdi.”

“Ama nasıl...” Yine sözünü kestiğini fark edince sustu.

“Gordon’un tuttuğu adamlar paralarını MacKenna’nın ödediğini bilmiyorlardı, fakat MacKenna onların kim olduğunu biliyordu. Gordon ona adamların isimlerini vermiş.”

“Bu bilgilere nasıl ulaştın?”

“Baskı gördüğünde bir insanın hatırlayabileceği şeyler çok şaşırtıcı olabiliyor. Hamish isimli adam Coswold ve MacKenna’nın bir çözüme vardıklarını duyduğunu söyledi. Bir anlaşılmamış. Coswold Kral John’un seni ona vermeyeceğini biliyormuş, o yüzden MacKenna’nın seni almasını sağlamış. Adam Finney Ovası’nı alacak, karşılığında da Coswold seni her istediğinde görebilecekmiş. Anladığım kadarıyla seni paylaşmayı planlıyorlardı.”

Gabrielle midesinin bulandığını hissetti. “Bu adamların daha fazla midemi bulandırabileceklerini sanmıyordum,

şimdi de beni paylaşmayı planladıklarını duyuyorum. Bir eş gibi mi? Aman Tanrım...”

Kalkmaya çalışınca Colm onu yanına çekti. “Serserilerden bir diğeri de Coswold’un sırdaşlarına fısıldadığını duymuş. Evet, Coswold seninle birlikte olmak istiyormuş Gabrielle, ama sakladığını düşündüğü bilgileri de ele geçirmek istiyormuş.”

Colm Gabrielle’in ona Coswold’un ne tür bilgiler sakladığını düşündüğünü sormamasını tuhaf buldu. “Ne istediğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Gabrielle?”

Genç kadın ona yaslandı. “St. Biel hazinesini istiyor.” Sayısız kez dinlediği efsaneyi onunla paylaştı. “St. Biel Kralı Grenier’in tüm altını Papa’ya göndermeyip bir kısmını sakladığına inanılıyor. Ayrıca hazine o kadar büyük-müş ki onu bulan dünyayı yönetebilirmiş. Bugüne kadar kimse hazineyi bulamamış ki bu da hikâyeyi daha da ilgi çekici kılıyor.”

“Öyleyse Coswold neden hazinenin olduğuna inanıyor?”

“Bilmiyorum.”

“Peki neden hazinenin nerede olduğunu bildiğini düşünüyor?”

“Bazıları sırrın kraldan kızına, sonra da torununa aktarıldığına inanıyor...”

“Annen bu hazineden hiç bahsetti mi?”

“Bana tüm hikâyeleri anlattı. Ağgözlülük yüzünden bazıların efsanevi hazinenin var olduğuna inandığını söyledi.”

“Peki ya St. Biel halkı?” diye sordu Colm. “Onlar da söylentilere inanıyor mu?”

“Bazıları inanıyor, bazıları inanmıyor. Buna pek fazla

ihtiyaçları yok. Balıkçılık ve avılık sayesinde yeterince yi-
yecekleri var, evlerini ısıtacak yeterince oduna da sahipler.
Basit ama zengin bir hayat sürüyorlar.”

“Başka bir deyişle altını istemiyorlar.”

Gabrielle annesinin ülkesini düşünürken Colm onun beline sarılıp parmak uçlarıyla kolunu okşamaya başladı. Dokunuşu tüy kadar hafifti ama üzerinde inanılmaz bir etki yaratıyordu.

“imdi soru sorma sırası bende, Colm. Coswold’un harekete geçmeden önce klanınla birlikte yaşadığımdan emin olması gerektiğini söyledin. Bu ne demek oluyor? Ne yapmayı planlıyor?”

Colm kafasını salladı. “Sapkın zihninde neler döndüğünü henüz öğrenemedim ama öğreneceğim, Gabrielle.”

“Kral John adına beni sürgün etti, unuttun mu? Ve Percy de Coswold’la birlik olup beni suçladı. Fakat buna rağmen manastırdan çıkar çıkmaz beni aramaya başladıklarını söyledin?” Parmaklarını MacHugh’un elindeki yara izinin üzerinde dolaştırdı. “Masum olduğumu nereden biliyordun? Isla’nın yalan söylediğini bildiğini söylemiştin.”

“Ay. Ay’ın parlak olduğunu ve seni görebildiğini söyledi, fakat o gece yağmur yağıyordu, Gabrielle. Ay yoktu. Liam’ı aradığım için biliyorum, hava aramaya devam edemeyecek kadar karanlıktı. Gün doğana kadar beklemek zorunda kaldım.”

“Keşşin yalan söylediğini sanmıyorum. Sanırım Liam’ı kontrol etmeye gittiğinde beni gördü.”

“Bence de.”

“Başka bir kadınla mı nişanlısın?” Cesaretini yitirmeden sözlerini sürdürdü. “Leydi Joan’la? Onunla evleneceğine dair söz mü verdin?”

“Onunla evlenecektim.”

“Ne zaman?”

“Üç sene önce.”

“Ne oldu?”

“Babası kendisini daha güçlü kılacak başka bir ittifaka karar verdi ve onu Bey Dunbar’la evlendirdi. Monroe gibi o da yaşça büyük bir adamdı.”

“Buraya geliyor, öyle değil mi?”

“Bundan haberim yok, ama gelirse hoşça karşılanır. Kız kardeşi adamlarımdan biriyle evli.”

Gabrielle en çok cevap vermesini istediği soruyu sormadı. *Joan’ı seviyor muydu?* Ve eğer sorarsa ona gerçeği söyler miydi?

“MacKenna konusunda ne yapacaksın?”

“Onu öldüreceğim.”

“Öyleyse MacKenna klanına savaş ilan edeceksin?” dedi genç kadın ve cevap vermesine fırsat tanımadan ekledi: “Ya Coswold MacKenna’nın ordusuna katılırsa?”

“Coswold ya da Percy için endişelenme,” diye karşılık verdi. “Senin üzerinde hiçbir güce sahip değiller.”

Bu doğruysa o halde Gabrielle neden bu kadar korkuyordu?

KIRK

Kral John hesap verilmesini istiyordu ve Baron Coswold çok sinirliydi. Galler'e karşı başarısız geçen bir seferden sonra kralın dinlendiği Newell'in şatosunda John'la buluşması emredilmişti. John'un çok sayıdaki baronu krallarının saldırıları karşısında o kadar öfkelenmişti ki ona karşı isyan çıkarma tehditleri savuruyordu. Coswold John'un bu yüzden epeyce keyifsiz olduğunu umuyordu.

Arbane Manastırı'nda neler olduğunu anlatması için Percy de Newell'in şatosuna çağırılmıştı ve Coswold düşmanının söyleyeceği yalanları hayal bile edemiyordu.

Coswold Isla'nın da yanında olmasına izin vermişti. Söylediklerini tekrar etmesinden endişe duymadan kaygılarını onunla paylaşmaya alışmıştı. Yeğenin hayattaki konumu tamamen onun gözüne girmesine bağlıydı ve Isla bunu riske atacak hiçbir şey yapmazdı.

Isla onunla ilgileniyordu. Onun rahat etmesini sağlıyor ve hizmetkârların ihtiyaç duyulduğunda onun evine koştuğundan emin oluyordu. Baron asla soğuk bir odaya adımını atmıyor ve eline boş bir kadeh almıyordu. Genç kadın onun hangi yemekleri sevdiğini, hangilerinden ka-

çındığını biliyordu. Coswold aynı zamanda vârislerinin olması için eninde sonunda biriyle evlenmesi gerektiğinin de farkındaydı, ama buna rağmen istediklerini yerine getirmesi için yeğenini yanında tutmayı planlıyordu.

Isla Newell'in şatosuna gitmesine izin verildiğinden beri daha da sabırsız olmaya başlamıştı ve artık heyecanını gizleyemiyordu. Baron bunun sebebini biliyordu. Genç kadın Percy'nin de kralın huzurunda olacağını duymuştu. Dayısının düşmanı ile bir geleceğinin olabileceğini düşünecek kadar aptaldı. Arbane Manastırı'nda Gabrielle'i ahlaksızlık yapmakla suçladığında Coswold önce çileden çıkmış, ancak sonrasında bundan faydalanabileceğini fark etmişti.

"Baron Percy'yi tekrar göreceğin için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu Newell'in şatosuna doğru yol aldıkları sırada.

"Evet, sabırsızlanıyorum."

"Isla, adam seninle konuşmuyor bile."

"Hayır, konuşuyor," diye üsteledi. "Yeri geldiğinde."

"Onu isteyerek vakit kaybediyorsun."

Isla gülümsemesini gizledi. "Yakında evleneceği konuşuluyor."

Coswold umursamazca omzunu silkti. "Öyleyse Leydi Gabrielle'den vazgeçmiş demektir. Zamanı gelmişti. Ona asla sahip olamaz."

"Sanırım artık başka birini istiyor," dedi Isla.

Baron tek kaşını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Dedikodu," dedi genç kadın telaşla. "Bir meseleyi halletmeleri için gönderdiğin adamlardan haber aldın mı? Hemen dönmediklerini görünce endişelendiğini fark ettim."

Coswold ona sadece bir meseleyi halledecek adamlar tuttuğunu söylemiş ama işin ne olduğunu açıklamamıştı.

“Hayır, henüz haber almadım. Şimdiye dek çoktan geri dönmüş olmaları gerekirdi. Emrimdeki Malcolm gibi onlar da kayıplara karıştı sanki.”

Isla Malcolm’ın Coswold’dan korktuğunu biliyordu. O iriyarı, çirkin adamı baronun yanında görmüştü ve eğer dayısı emrederse herhangi birini öldürebileceğini biliyordu. Onun Leydi Gabrielle’e yumruk attığını duymuş, ancak Malcolm’ın Gabrielle’in güzelliğini bozmamasına üzülmüştü. Açıkçası yalanının sebep olduğu şeyler yüzünden hiç pişmanlık duymuyordu.

“Malcolm’ı en son ne zaman gördün?” diye sordu dayısına endişelenmiş gibi yaparak.

“Manastırın batısındaki tepeleri araştırıyordu. Atıyla yanımda ilerlerken birden gözden kayboldu.”

“Ne arıyordunuz, dayı?”

“Boş ver. Ah, nihayet geldik. Kral John’un huzuruna çıkarsan çıtını çıkarmayacaksın. Hava kararmak üzere. Yarına kadar onunla görüşeceğimi sanmam.”

Ama yanılıyordu. Şatoya varır varmaz, kral onunla görüşmek istedi ve ellerini yıkamasına bile izin verilmedi.

Isla dayısının peşinden ana salona gitti ama kapıdan fazla uzaklaşmadı. Perdelere o kadar yakın duruyordu ki isterse kimseye fark ettirmeden arkalarına saklanabilirdi.

Salon Coswold’un salonundan üç kat büyüktü. Her iki ucunda iki şömine bulunuyordu. Kral uçları yere degecek kadar uzun olan beyaz bir örtüyle örtülmüş uzun bir masanın başında oturuyordu.

Majesteleri kırmızı bir pelerin giymişti, kadehi masaya vurup ayağa kalkarken beyaz örtüye döktüğü şarapla aynı renkti.

John yakışıklı biri değildi, karnı hafif çıkık olan orta boylu bir adamdı, fakat Isla’nın gözüne devasa bir adam gibi görünüyordu. Genç kadın onun Tanrı kadar güçlü

olduğuna inanıyordu çünkü tek bir emriyle tüm ülkeyi yok edebilirdi. John tüm dünyaya Papa'dan korkmadığını kanıtlamıştı. Hatta kilise gelirlerine el koyarak kendi aforozundan bile kâr etmişti. Onun bir azizin saflığını bile çalabileceği söylenirdi.

Platformda durduğundan karşısında selam verip diz çöken Coswold'dan daha uzun görünüyordu. Barona doğrulması için izin verdiği sırada kapılar açıldı ve Percy içeri girdi. Hemen arkasında da Isla'nın yaşında bir kadın vardı. Şık giyinmişti, boynuna ve saçlarına ışıldayan mücevherler takmıştı. Percy'nin akrabasıymış gibi görünmüyordu, fakat Isla da dayısına hiç benzemiyordu. Belki de kadın onun kuzeniydi ya da Isla gibi yeğeniydi.

Ancak kadın oldukça küstahtı. Bir köşeye çekilmek yerine Percy'yle birlikte diz çöküp John'un ikisine de doğrulmalarını işaret etmesini bekledi.

John ilk olarak Percy'ye hitap etti. "Gördüğüm kadarıyla aklını başına toplayıp emrimi dikkate almışsın," dedi baronun yanında duran kadını işaret ederek.

"Leydi Beatrice, gidin ve odanızda rahatınıza bakın." Percy ellerini çırpı ve leydiye yolu göstermek için iki hizmetkâr ortaya çıktı.

Zarif kadın gözden kaybolur kaybolmaz John davranışlarını umursamamaya başladı. "Başıma açtığın belanın farkında mısın?"

"Benden istediğinizi yerine getirdim," dedi Percy.

"Hemen bana olanları anlat," diye emretti kral. "Yaptığın şeyin doğru ya da yanlış olduğuna seni dinledikten sonra karar vereceğim."

Percy hemen o gün manastırda olanları anlattı. "Leydi Gabrielle'in bir fahişe gibi davrandığını öğrendiğimde kimse benim kadar şaşırmadı. Onu cezalandırmak isteye-

ceğinizi biliyordum ve kaderine karar verebilmeniz için onu huzurunuzda getirmek istedim.”

“Sıra sende, Coswold.”

Baron Monroe’nun öldürüldüğü ortaya çıktıktan sonra olanları açıkladı ve olayları kendi bildiği gibi anlattıktan sonra, “Vaktinizi bir fahişeye harcamak istemeyeceğinizi düşündüm. Ne yapılması gerektiğini biliyordum,” dedi.

“Peki ne yapılması gerekiyordu? Lütfen söyle.”

“Onu sürgün ettim. Sizin adınıza, sahip olduğu her şeyi ondan aldım. Artık bir kralı, ülkesi ya da ailesi yok. Yabana sürüldü. Cezasının hızlı bir idamdan çok daha kötü olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi lordum?”

John çenesini ovuşturdu. “Katılıyorum,” dedi en sonunda. “Baron Geoffrey’nin güzel kızının kendini mahvedebileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Görevini yerine getirip kızının masumiyetini korumadığı için Wellingshire’ı kuşatıp baronu öldüreceğim. Artık benim için hiçbir değeri yok.” Kadehini kaldırıp büyük bir yudum aldı. Şarap sakalına damlayınca elinin tersiyle çenesini sil-di. “Belki sen de artık Gabrielle’e duyduğun kara sevdadan vazgeçmişsindir, Coswold? Percy hayatına devam ediyor, sana da aynısını yapmanı öneririm.”

Coswold Percy’ye döndü. “Ne diye sırtıyorsun?”

“İki ay sonra Leydi Beatrice’le evleniyorum. Evliliğimize çok etkileyici bir çeyizle katkısı olacak. Hem de çok.”

Isla haykırmamak için elleriyle ağzını kapattı. Hayır, bu doğru olamazdı. Percy onunla evlenecekti. Söz vermişti.

Coswold Kral John’la birlikte salondan ayrılınca Isla peşlerinden gitmedi. Gölgerin arasından Percy’ye bakı-yordu.

Percy onu fark edince onunla konuşup bu işe bir son vermeye karar verdi. Genç kadının daha fazla sorun yaratmayacağından emin olmalıydı. Onu tehdit etmesi gere-

kirse bunu yapacaktı. Platforma yürüdü ve kralın şarabından kendine bir kadeh doldurdu. Arkasına dönmeye gerek duymadan, "İsla, saklandığın yerden çık da konuşalım," dedi.

Genç kadın salonun ortasına doğru ilerlerken gergindi. "Leydi Beatrice kim?" diye sordu.

"Müstakbel eşim. Konuşmamızı duydun. Onunla yakında evleneceğim."

"Ama onu sevmiyorsun. Beni seviyorsun. Sevdığını söyledin ve benimle evleneceğine söz verdin."

"Sesini alçalt," diye çıkıştı baron zira onun kontrolünü kaybettiğini görebiliyordu. "Kral John'un seni duymasını mı istiyorsun? Yaptığın şey yüzünden zavallı hayatının geri kalanını zindanda geçirebilirsin."

"Ben ne yaptım ki?" diye bağırdı İsla.

Percy ona tokat attı. "Sana sessiz olmanı söyledim! Ayrıca ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Yalanlarınla Leydi Gabrielle'in hayatını mahvettin. Onu suçlayan sendin."

İsla acıyı hissetmese bile elini yanağına götürdü. "Bana ne söylemem gerektiğini sen söyledin ve istediklerini yaparsam benimle evleneceğine dair söz verdin."

"Seninle asla evlenmezdim. Bana çok itici geliyorsun, İsla. Coswold'un yeğenisin."

Genç kadın hıçkırmaya başladı. "Ama söz vermiştin..."

İsla koluna sarılınca onu iterek uzaklaştırdı. "Benden uzak dur."

"Senin için yalan söyledim."

"Evet, söyledin," diye itiraf etti baron. "Ama artık kimse gerçeği bilmeyecek, öyle değil mi?"

"Neden? Neden bana böyle bir şey yaptırdın? Neden Leydi Gabrielle'i mahvetmek istedin?"

"Ona sahip olamayacağımı biliyordum ve Coswold'un da ona sahip olmamasını istedim. Onun için ne planla-

dığımı biliyor musun? Onu bulup evime götürecektim. Onu her gece kullanacaktım. Hayal et, Isla. Ona dokunacak, onu okşayacak ve ona tapacaktım...”

Isla ona vurmaya çalışınca karşı koyup gülümsedi. “Ne kadar acınası bir yaratıksın... Ve bir o kadar da ahmaksın. Biliyordum. Coswold’un bir sürprizle karşıma çıkacağını biliyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kral tarafından mühürlenmiş yepyeni bir fermanla çıkageldi. Ama hazırlıklıydım. Sen vardın. Evet, hiçbir şey işe yaramazsa kullanacağım *küçük kozum* sendin. Ve sana söylediğim gibi işaretim üzerine ortaya çıktın. Gabrielle’e onunla evlenerek sahip olamazsam başka şekilde sahip olacaktım.”

“Ne yaptığını herkese anlatacağım,” dedi Isla perişanlığının yerini öfke alırken.

“Kendi yaptıklarını demek istedin sanırım? Herhangi birine yalanlarıyla Leydi Gabrielle’i mahvettiğini söylersen suçlanırsın.” Duraksadı. “Finney Ovası’nın satışından kazanacağım altınlarla varlıklı ve mutlu bir hayat sürebilmemiz için yalan söylememe ihtiyacım olabileceğini söyledim. Ne kadar aptalsın. Kral John’un toprakları geri alacağını düşünemedin mi? Ah, gözlerinden bunu düşünemediğini anlıyorum. Gerçi düşünebileceğini sanmamıştım. Seni sevebileceğimi düşünecek kadar aptaldın. Neden sana söylediğim diğer şeylere de inanmıyorsun?”

“Gabrielle’i o kadar istiyorsan neden bu Beatrice denen kadınla evleniyorsun?” diye hıçkırdı Isla.

“Varlıklı,” diye itiraf etti Percy. “İşime yarayacak. Ve bir gün Gabrielle’i arayışına devam edeceğim. Kolay kolay pes etmem. Dayın bunu biliyor olmalı.”

“Kral John’a beni yalan söylemeye zorladığını anlatacağım.”

“Sana inanmaz.”

“Ona inanmayacağımdan emin misin Percy?”

Elindeki kadehi düşüren baron kralın kapıda durduğunu görünce şoke oldu. “Konuşmamızı yanlış anladınız,” diye kekeleydi. “Duyduklarınızı açıklayabilirim...”

“Sessizlik!” diye bağırdı kral. İki muhafızına işaret etti. “Bu kadınla konuştuğum sırada Baron Percy’nin sesini çıkarmadığından emin olun.”

Isla çok korkuyordu ama Percy’ye duyduğu öfke kendini kurtarma isteğini bastırıyordu. Başını eğmişti, fakat göz ucuyla kralın üç basamak çıkıp tahtına oturmasını izledi.

“Dizlerinin üzerine çök ve bana bu yalanın ne olduğunu anlat,” diye emretti kral ona.

Isla kendini yere atıp her şeyi itiraf etti ve en sonunda merhamet diledi. John öfkeden deliye dönmüştü. Coswold’u salona çağırıp Isla’dan hikâyesini tekrar anlatmasını istedi. Genç kadının utancı ve korkusu öylesine yoğundu ki dayısına bakamıyordu.

“Gözümün önünden kaybol,” diye emretti kral ve askerlerine genç kadını uzaklaştırmaları için işaret verdi.

“Acıyın bana, lütfen. Bana ne olacak? Nereye gideceğim?” diye bağırdı Isla.

John muhafızlarına beklemelerini işaret etti. Soğuk bir şekilde Isla’yı süzdü. “Leydi Gabrielle’e ne olacağı hakkında hiç endişe ettin mi? Onun nereye gideceğini hiç düşündün mü?”

Isla Percy’yi işaret etti. “Beni yalan söylemeye zorladı.”

Bağırıp ağlarken salondan sürüklenerek dışarı çıkarıldı. Kapı arkasından kapandığında John baronları süzdü.

Ne Coswold ne de Percy tek kelime etti. Krallarının neye karar vereceğini duymak istiyorlardı. Coswold Isla’nın yaptıkları yüzünden kralın onu suçlayacağına inanıyordu, Percy ise topraklarına el koyulacağından endişe ediyordu.

“Herhalde ikiniz de son zamanlarda karşı karşıya olduğum sorunların farkındasınızdır. Aforoz edildiğim için soyluların bana karşı ettikleri yemin geçersiz kılındı. Huzursuzluk ve komplo söylentileri var. Gece gündüz tetikte olmalıyım. Ve şimdi de en güçlü baronlarımdan biri olan Wellingshire’lı Geoffrey benim adıma kızını sürgün ettiğiniz için bana komplo kuracak. Şu anda birliklerini topluyor olmalı.”

“Onu öldürün ve endişelenmeyi bırakın,” diye önerdi Percy.

“Seni aptal. Geoffrey’nin en az onun kadar deliye dönmüş olan nüfuzlu dostları var. Hepsini öldürmemi mi öneriyorsun? Peki onların vergilerini sen ve Coswold mı bana ödeyeceksiniz?”

“Ödeyemeyeceğimizi biliyorsunuz,” dedi Percy.

“Fransız Phillip’e yardım eden düşmanlarım var. Tahatımı ele geçirir. Daha fazla soruna ihtiyacım yok. Leydi Gabrielle şimdi nerede? Yaşıyor mu?”

“Kuzeydeki bir klanla birlikte yaşadığını düşünüyorum. İlkel bir grup.”

“Herhangi bir adamın onu sahiplenip sahiplenmediğini biliyor musunuz?”

“Hayır ama ne fark eder? Onu İngiltere’ye dönmeye zorlayabilirsiniz,” dedi Coswold.

John kafasını salladı. “Üzerindeki yetkimi geçersiz kıldınız, sizi aptallar. Ülkesi olmadığını ilan ettiğiniz de bana hesap vermeyeceğini de ilan etmiş oldunuz.”

“Ama yine de onu zorlayabilir...”

“Sessizlik.”

John sorunu birkaç dakika düşündükten sonra bir karara vardı. “Öncelikle birliklerini bana karşı toplamadan önce Baron Geoffrey ile barış yapmalıyım. Ona kızının masum olduğuyla ilgili gerçeği öğrendiğime dair haber

göndereceğim. Finney Ovası Gabrielle'e verilecek. Ve evli değilse onun için uygun birini bulacağım."

"Ya evliyse?" diye sordu Coswold.

"Öyleyse Finney Ovası ona düğün hediyem olacak."

"Masumiyeti kanıtlandığına göre Bey MacKenna onu eşi olarak kabul edebilir," dedi Coswold.

Kral ayağa kalktı. "Bu iğrenç yalanlarda senin parmağın olduğuna inanmıyorum, Coswold. Benim sadık hizmet-kârım olmaya devam edeceksin. Sana gelince Percy, bana kalırsa işlediğin suçları düşünmelisin." Muhafızlarına işaret etti. "Götürün onu."

Percy'ye salondan dışarı doğru eşlik edilirken Coswold onun önüne geçti.

Percy düşmanına öfkeyle baktı. "Bu iş henüz bitmedi," diye tısladı.

Coswold sırtıttı. "Bana kalırsa bitti." Fısıldayarak ekledi: "Ve ben kazandım."

KIRK BİR

Gabrielle merdivenlerden inerken Colm adamlarına emirler vermek için dışarı çıkmak üzereydi.

“Günaydın,” diye seslendi genç kadın. “Bugün güzel bir gün olacak, sence de öyle değil mi?”

Colm durup onun yanına gelmesini bekledi. Kendi renklerini giymesini tercih etse de kraliyet mavisi elbise- siyle genç kadın çok sevimli ve güzel görünüyordu. Evlen- miş olsalardı şu anda ona ne yapacağını çok iyi biliyordu. Onu kucağına alıp yatağına taşır ve yavaşça giysilerini çı- karırdı.

Onunla birlikte olmadan beş ay daha geçirebileceğini sanmıyordu; peder eve döner dönmez nikâhlarını kıymak zorunda kalacaktı. Colm onu evine kabul ettiğinde, Bro- dick bazı insanların bebeğin başka bir adamdan olduğunu düşünme ihtimaline karşı ona evliliği ertelemesini öner- mişti. Colm’un ise başka bir çözümü vardı. Bebeğin ona ait olduğunu bilecek ve aksini iddia eden herkesi öldürecekti.

Aklından geçenleri ona söylemeyi düşündü ama son- ra vazgeçti. Peder seremoni için hazırlanırken ona bunu açıklayabilirdi.

“Ben yokken her şeyden Liam sorumlu, herhangi bir sorunun olursa ona git. O ne yapacağını bilir,” dedi.

“Nereye gittiğini sorabilir miyim?” dedi Gabrielle.

Bu soru üzerine Colm şaşırdı. Ona niyetini açıkça izah etmişti. Bu kadar çabuk mu unutmuştu? “Savaş, Gabrielle.”

Genç kadın neredeyse olduğu yere yığılacaktı. “Şimdi mi? Şimdi savaşa mı gidiyorsun?”

“Neden bu kadar şaşırdın? Sana ne yapacağımı söylemiştim.”

Gabrielle olup biteni doğru düzgün açıklayana kadar yanından ayrılmaması için sıkıca onun kolunu tuttu. “MacKenna’yı öldüreceğini söylemiştin.”

“Ah, demek hatırlıyorsun. Şimdi gitmeme izin ver ve...”

“Öylece savaşa gidemezsin, Colm.” Gabrielle duyduklarına inanamıyordu. Colm bu sabah kalkmış, kahvaltısını etmiş, adamlarına silahlarını almalarını emretmişti ve şimdi de savaşa gidiyordu! “Hazırlıklı değilsin.”

“Hazırlıklı değil miyim?”

Daha önce savaşa hiç gitmemiş miydi? Bu yüzden mi ne yapması gerektiğini bilmiyordu? “Öncelikle savaş ilan etmelisin. Sonra aylarca olmasa bile haftalarca savaşa hazırlanmalısın. Yapılması gereken planlar ve hazırlanması gereken vagonlar var; adamlarını savaş boyunca idare edecek yiyeceklerin ve rahat etmeniz için gerekli olan tüm diğer eşyaların özenle vagonlara yerleştirilmesi lazım.”

Colm gülmek için kendisini tutarak sordu: “Rahat etmemiz için gerekli olan şeyleri bana açıklar mısın?”

Genç kadın savaşa giderken soyluların yanlarına aldıkları şeyleri düşündü. “Yağmurdan korunman için sağlam bir çadıra ve yatağından kalktığında çıplak ayak yere basmaman için çadırın içine serecek bir kilime ihtiyacın var.”

“Yanımda yatak da götürecek miyim?”

“Bazıları götürüyor.”

“Peki ya şarap? Yanıma kaç varıl almalıyım?”

“Ne kadar varile ihtiyacın olacağını düşünüyorsan o kadar almalısın. Senin bile uyman gereken kurallar var Colm. Medeni bir savaşta...”

“Savaş hiçbir zaman medeni değildir, az önce bana İngilizlerin savaşa nasıl hazırlandıklarını anlattın. Şimdiye kadar İngiliz olmadığımı anlamış olman gerekirdi.”

“Yine de hazırlanmalısın.”

“Kılıcım, yayım ve sağlam bir atım var. Başka bir şeye ihtiyacım yok.”

“Öyleyse acıkmadan ya da susamadan savaşını bitirmen için dua edeceğim.”

Genç kadın uzaklaşmaya çalışınca Colm onu yakalayıp adamakıllı öptü.

“Bana geri dönecek misin?” diye sordu Gabrielle.

“Döneceğim.” Bu sözlerin üzerine arkasını dönüp gitti.

Colm ve askerleri topraklarından ayrılalı dört gün ve gece geçmişken, Leydi Joan Dunbar kız kardeşini ziyarete geldi.

Gabrielle Colm’un bir zamanlar evlenmeyi düşündüğü kadınla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Ne kadar güzel ve sevimli olursa olsun Joan’ı kıskanmayacağına karar verdi. Colm’un kadını önemsedığı açıktı, yoksa onunla evlenmeyi kabul etmezdi. Hatta onu sevmiş bile olabilirdi. Ama Gabrielle kıskanmayacaktı.

Colm Gabrielle’i sevmiyordu. O sadece aptalca bir borç yüzünden tuzığa düşmüştü. Yoksa ona dönüp ikinci kez bakmazdı bile.

Joan da Colm’u seviyor muydu? Nasıl sevmezdi ki? Yakışıklı, çekici ve güçlü bir adamdı... Korumacıydı. Joan

onu sevdiyse bile ne olmuş ki? Gabrielle yine de onu kıskanmayacaktı.

Belki de onunla arkadaş olabilirdi. Erkeklerin ilgi göstermedikleri konuları konuşabileceği bir bayanla dostluk kurması hoş olabilirdi. Ayrıca ortak bir yönleri vardı: Colm. Evet, arkadaş olabilirlerdi.

Yine de böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Kadınla beş dakika geçirdikten sonra Gabrielle asla arkadaş olamayacaklarını anladı. Sebebi basitti: Joan sevimsinin tekiydi ve bu konuda oldukça iyiydi.

Fiona kız kardeşini tanıttı. Joan Gabrielle'den daha uzun ve zayıftı. Pek kıvrımlı hatlara sahip olmasa da endamlıydı. Beline uzanan saçlarının rengi teni kadar solgundu. Gök mavisi gözlerini uzun kirpikler çevreliyordu. Güzeldi ve bunun farkındaydı.

Joan dikkati lülelerine çekmek için dramatik bir şekilde elinin tersiyle saçlarını omzundan geriye itti.

"Bu Leydi Gabrielle, Joan," dedi Fiona. "Ona seninle Bey MacHugh'un nişanlandığını, fakat babamızın Bey Dunbar'la müttefik olunca seni onunla evlenmeye zorladığını anlattım."

Joan Gabrielle'e bakarken kız kardeşine sordu: "Kocamın öldüğünü ve artık Colm'la evlenmek için özgür olduğumu da açıkladın mı? Ve bunu yapmaya niyetli olduğumu?"

Leydi Joan beklediği tepkiyi görmedi. Gabrielle duyduklarına o kadar şaşırılmıştı ki kahkaha atmaya başladı.

"Gülmeyi bırak," diye emretti Joan. "Komik bir şey söylemedim."

"Eşinizi kaybettiğiniz için taziyelerimi sunuyorum ama yasını tutmayı bırakmış gibi görünüyorsunuz."

Joan Gabrielle'e doğru parmağını salladı. "Senin hakkında çok şey duydum."

“Sizin hakkınızda pek fazla şey duymamış olmam çok tuhaf.”

“Belki de bir fahişе olmadığım için hakkımda hiçbir şey duymamışsındır.”

Gabrielle omzunu silkince bu hareket Joan’ı daha da sinirlendirdi.

“Colm bir fahişеyle evlenmek istemez ve sen bir fahişesin.”

Gabrielle Joan’ın kendini savunmak istediğini biliyordu, fakat ona ayak uydurmayacaktı. “Ziyaretinizin tadını çıkarın,” dedikten sonra oradan uzaklaştı.

O gece Gabrielle üzerine örtüleri çekerken Joan’ı ve söylediklerini düşündü.

Bir gün, Colm’la evlendikten sonra ona onu ölümden daha kötü olan bir kaderden kurtardığını söyleyecekti. Evet, onu Joan’dan kurtarmıştı.

KIRK İKİ

Savaş hiç medeni değildi. Kanlı ve zorluydu.

MacHugh sürpriz bir saldırı yapmadı. Çevredeki klanlara haber yollayıp kardeşinin intikamını almak üzere harekete geçtiğinden MacKenna'nın emin olmasını sağladı.

Haber MacKenna topraklarına vardığında, bey askerlerini savaş için topladı ama müttefiklerini çağırma fırsatı bulamadı. MacHugh'ların MacKenna topraklarına asla adım atamayacaklarına dair yemin etti. Düşmanıyla kafa kafaya çarpışacak ve ilk darbeyi o indirecekti.

MacKenna stratejisini hiçbir zaman değiştirmez, daha önce işe yarayan yöntemin tekrar işe yarayacağına inanırdı. Saldırıp geri çekilecek ve aynı şeyi tekrarlayarak dalgalar halinde saldıracaktı. Adamları yeterince iyi eğitilmemiş olsalar da sayıca üstünlerdi ve her dalganın ardından yeni birlikleri harekete geçirebilirlerdi. Bir avantajı daha vardı: Okçuları. MacHugh'ların dağdan aşağı inip ovaları geçerken saklanabilecekleri hiçbir yer olmayacaktı. Ovaların sınırına ulaşmayı başarsalar bile okçular işlerini bitirmek için onları bekliyor olacaktı.

Colm MacKenna'nın aptallığına güveniyordu.

MacHugh'ların ovaları karanlıkta geçebileceği Bey MacKenna'nın aklına hiç gelmedi. Aptallar bile göremedikleri bir yerde ilerlemeye kalkmazdı. Işık olmadan atlar tökezler ve düşerdi. Ama MacHugh'lar at sırtında değildi, sessizce onlara önderlik ediyorlardı. Hava aydınlandığında geniş bir daire çizmiş ve düşmanlarının arkasında yer edinmişlerdi. İlerlemeye ve MacKenna'ları ya savaşa girmeye ya da kaçmaya zorladılar. Çoğu kaçtı.

MacKenna'ları açık araziye çektikten sonra kılıçları ve yumruklarıyla dövüşüler. Savaş çabuk bitti, çünkü MacKenna'lar korkakça mücadele ediyordu. Hatta içlerinden biri MacHugh kılıcına karşı kendi adamlarından birini kalkan olarak kullanmaya bile kalktı. Colm ikisini de tek bir hamleyle öldürdü, kılıcını kalplerinin üzerine sapladı.

Colm savaşta hep önden giden olurdu. Adamlarına liderlik ederdi. MacKenna ise hep sondan gelir ve sadece öldürülme tehlikesi olduğunda dövüşürdü.

Cesetler sazlar gibi alanı örtüyordu. Ölen her MacKenna ters çevrilip kontrol edildi. Ancak bey hiçbir yerde yoktu. Colm katliamın ortasında durdu, kılıcından MacKenna kanı damlıyordu ve MacKenna kaçtığı için çok öfkeliydi.

"Bulun onu!" diye kükredi.

MacKenna şatosu geçişi izin vermiyordu. Arayış devam etti.

Colm düşmanını üç gün sonra Gornoch Gölü'ne bakan kayalığın yakınındaki bir mağarada bir korkak gibi saklanırken buldu. Kılıçlar çekilirken iki MacKenna askeri beylerinin önünde durdu.

Braeden atından atlayıp Colm'un yanına geçti.

"Geri çekilin," diye emretti Colm. İki MacKenna askeri canlarını kurtarmak için kaçarken bakışlarını MacKenna'dan ayırmadı.

Kılıcını iki eliyle kavrayan Colm kollarını başının üzerine kaldırdı.

Owen MacKenna'nın gördüğü son şey giderek büyüyen bir gölgeydi.

Duyduğu son şey ise kılıcın müziğiydi.

KIRK ÜÇ

Gabrielle odasının penceresinden dışarıda tahta kılıçlarla dövüşen çocukları izliyordu. İçlerinden birinin Bey MacHugh rolünü üstlenme sırasının kendisine geldiğini söylediğini duydu ve çok geçmeden bunun kazanması anlamına geldiğini öğrendi. Sözde savaş alanlarında hep iki kazanan oluyordu: Colm ve Liam. Bey ve kardeşinin klanları tarafından ne kadar sevildiklerini bilip bilmediklerini merak etti.

Yaramaz Ethan ve Tom kenarda durmuş oyuna katılmak için yalvarıyorlardı ama onlardan yaşça büyük olan diğer çocuklar onları itip görmezden geliyordu. Gabrielle ufaklıkların kolayca pes etmelerine şaşırdı. Kafa kafaya verip kıkırdadılar, sonra şatonun yan tarafında oynamaya gittiler. Bir sonraki maceralarına çoktan açılmışlardı bile.

Çocukların kahkahalarını duymak bile Gabrielle'in keyfini yerine getirmedi. Colm gittiğinden beri içine kapanmıştı ve gideli uzun zaman olmuştu. Güvende miydi? Güvende olması için Tanrı'ya dua etti.

MacKenna'nın yapabileceği kötülükleri biliyordu, çünkü Liam'ın ölümünü onun planladığına dair kanıtlar var-

dı. Son birkaç gün içinde Bey MacKenna hakkında sayısız hikâye duymuştu ve her biri sadist planlarını gerçekleştirmek için başkalarını kullanan bir zorbayı resmediyordu. Kişisel çıkarları olduğu sürece klanına sadık kalıyordu. Takipçileri canını sıkarsa onları sürgün ediyor ya da daha da kötüsü öldürüyordu. Düşman klanlara karşı kadınları ve çocukları bile kalkan olarak kullanıyordu. Onları şato duvarlarına yakın yerlere yerleştiriyor ve MacKenna top-
raklarına saldırmaya cesaret edenlerin öncelikle bu caydırıcıları öldürmek zorunda kalacaklarından emin oluyordu.

Gabrielle bu korkunç hikâyeleri dinlerken Arbane Manastırı'nda tanıştığı adamı düşündü. Bey MacKenna'nın keşislere olan cömertliği hiç şüphesiz planının bir parçasıydı. Onun gibi başrahip de kandırılmıştı. Genç kadın onunla tanıştığında adamın cana yakın ve çekici olduğunu düşünmüştü, fakat artık gerçeği bildiğinden bir daha kimsenin görünüşüne aldanarak çıkarımlarda bulunmayacaktı. Onun hakkında yanılmıştı. Colm hakkında da yanılmıştı. Colm'un sadece dış görünüşüne bakmış olsaydı onun kalbini asla göremezdi.

MacKenna'yı ve olabilecekleri düşünmemeye çalışıyordu, fakat gece vakti örtülerin altına sokulup uyumakta zorlandığında hayal gücü kontrolden çıkıyordu. Zihninde korkunç görüntüler belirliyordu. Colm'un ıssız bir yerde yaralı ve tek başına yerde yattığını hayal ediyordu.

Ölebileceği ihtimalini düşünmeye dahi dayanamıyordu. Klanının ona ihtiyacı vardı.

Zihnindeki endişelerin birinden kurtulduğunda bir başkası aklına yerleşiyordu. Neden babasından haber almamıştı? Baronun ona ya da Buchanan'lara haber yollayabileceği kadar zaman geçmişti. Haber almak için bekledikçe, Wellingshire'in kuşatma altında olduğuna ve Kral

John'un askerlerinin babasını esir aldığına daha çok ikna oluyordu. Babasının asla teslim olmayacağını biliyordu.

Birçok insan acı çekiyordu... Ve her şey bir yalan yüzündendi. Gabrielle bir gün o kadının neden bu kadar korkunç şeyler söylediğini öğrenmeyi umuyordu. Tanımadığı birini nasıl olur da umursamazca mahvedebilirdi? Vicdanına ne olmuştu? Isla hiç pişmanlık hissetmiş miydi? Yoksa birçok insan gibi yaptığı kötü şeyleri haklı çıkarmanın bir yolunu mu bulmuştu?

Gabrielle'in bu sorulara verebileceği hiçbir yanıt yoktu. Tek bildiği, izin verdiği anda korkunun onu felç edebileceğiydi. Kendini meşgul tutmaya ihtiyacı vardı. Yeterince uğraşırsa ve hızlı hareket ederse endişelenmek için zamanı olmayabilirdi.

Odasında yerinden doğrulurken Tanrı'ya babasına ve Colm'a göz kulak olması için bir kez daha dua etti.

Havanın serinlediğini hissedince duvar halısıyla pencereyi örtmeye gitti. Kalın örtü yerine oturmadan önce aşağıda oynayan çocuklara baktı. Gözüne bir şey ilişince örtüyü tekrar kaldırdı.

"Ah, yüce Tanrım."

Eteklerini toplayıp odasından çıktı ve koşmaya başladı. Merdivenlerden inerken neredeyse boynunu kıracaktı.

Onun bağırdığını duyan Liam salondaydı. "Gabrielle, neler oluyor?" diye seslendi ona doğru koşarken ve yanından geçip gitmeye çalışırken genç kadını yakaladı.

"Ethan... Tom... Kılıçlar," dedi Gabrielle nefes nefese.

"Evet, çocukların dışarıda oynadıklarını gördüm ama ne..."

"Gerçek kılıçlarla," diye kekeledi genç kadın. "Ellerinde gerçek kılıçlar var."

Daha fazla konuşmasına gerek kalmadı. Liam ne söylemeye çalıştığını anladı. Ondan daha hızlıydı ve çoktan

gözden kaybolmuştu. Gabrielle yüzüne düşen saç tutamını itip derin bir nefes aldıktan sonra tekrar eteklerini toplayıp onun peşinden gitti.

İnsanın kanını donduran bağırsıklar yoktu ve bu da çocukların bir taraflarını kesmediğini işaret ediyordu. Yine de Gabrielle onların iyi olduklarından emin olmak istiyordu. İlk kata vardığında oldukça hızlanmıştı. Dışarı çıktığı sırada kapı kapanmak üzereydi. Kalçasına çarpan kapı dengesinin bozulmasına ve basamaklardan yuvarlanarak avluya düşmesine sebep oldu. Elbisesi bacaklarına dolanmamış olsaydı yüzüstü düşmesini önleyebilirdi. Bacakları dolanınca bir kez daha havaya uçtu, ancak bu kez başının üzerine düşeceği kesindi.

Colm onu boynunu kırmaktan kurtardı. Onu gördüğünde bir kolunu sıkıca Tom'a dolamıştı. Çocuğu Christien'e verip Gabrielle'e doğru atıldı ve onu tuttu.

Gabrielle kimsenin duymadığını umduğu hanımefendilere hiç yakışmayan bir kelime homurdandı ve kafasını kaldırdığında Colm'un kollarının arasında olduğunu fark etti. Onu gördüğüne çok sevindi ve onu öptü. Tıraş olmadığı için sakallarının yanağına battığını hissetti. Colm da onu gördüğüne sevindiğini belirtircesine onu sıkıca tuttu. En azından Gabrielle'in inanmak istediği buydu.

Genç kadın geri çekildi. "İyi misin?"

"Evet."

"Peki ya savaş?"

"Bitti."

"Sonuç?"

"Beklenildiği gibi oldu."

Gabrielle onun daha fazlasını anlatmayacağını biliyordu, bu konuda biraz daha kibar olabileceğini düşünse de geri döndüğü için öylesine sevinçliydi ki buna canını sıkmadı.

Liam kolunun altına aldığı Ethan'la yanlarından geçti. Çocuk kılıcını alabilmek için Liam'dan onu yere bırakmasını istiyordu. Tom'la birlikte Christien peşlerinden içeri girdi. Çocuk konuşup duruyor ve muhafızın ona aldırmasını önemsemiyormuş gibi görünüyordu.

Bir an için Gabrielle ve Colm yalnız kaldılar. "Seni özledim," dedi genç kadın.

Onun da aynı şeyi söylemesini umuyordu ama Colm sadece başını hafifçe sallamakla yetindi. Ve sonra onun kalbini kırdı.

"Gabrielle, seninle altı ay sonra evleneceğimi söylediğimi biliyorum..." diyerek söze başladı.

"Evet ve bir ay geçti bile."

"Ne kadar zamanın geçtiği önemli değil. Artık sözümü tutamam."

Willa onun sözlerine devam etmesine engel oldu. "Beyim, bir dakikanızı alabilir miyim?" diye seslendi ellerini önlüğüne silerek yanlarına yaklaştığı sırada. "O küçük afacanlar yine yaramazlık yaptılar. Arka taraftaki ağıla girip zavallı tavukları korkuttular ve şimdi hayvanlar yumurtlamıyor. Ethan ve Tom koşarken tavuklardan birinin saklandığını gördüğüme yemin edebilirim. Korkarım bahçeye çıkmalarını da yasaklamanız gerekecek."

"Pekâlâ, Willa. Çaresine bakacağım," diye karşılık verdi Colm.

Göz ucuyla diğerlerinin geldiğini gördü - duvar ustası elinde yine parçalanmış bir halat tutuyordu, demirci kontrol edilmesi gereken yeni kılıcı sıkıca kavramıştı ve genç asker - hepsinin çözülmesi gereken sorunları vardı.

Colm birkaç soruya cevap verdikten sonra Gabrielle'e ne yapmayı planladığını tam olarak açıklayabilmek için herkese beklemelerini işaret etti. Ama genç kadın çoktan gözden kaybolmuştu.

“Bu da ne! Gabrielle!” diye bağırdı.

“Özür dilerim beyim, ama sanırım leydiniz ahıra doğru gidiyordu,” dedi asker.

“Muhafızlarının onu takip ettiğini gördüm,” dedi bir başkası.

“Ah, lanet olsun.” Yine başlamıştı. Kadın sürekli onu terk etmeye çalışıyordu.

Braeden’e sorumluluğu devralıp geri kalan soruları yanıtlaması için seslenen Colm ahıra yöneldi.

Gabrielle sözünü bitirmesine fırsat vermeden ortadan kaybolmuş, bu yüzden de ona ne söylemeye çalıştığını anlamamıştı. Halbuki ona beş ay sonra evlenmeyeceklerini çünkü onunla birlikte olmak için beş ay daha bekleyemeyeceğini, son bir ayın ona işkence gibi geldiğini ve bu şekilde devam edemeyeceğini söyleyecekti. Onunla aynı odadayken ona neler yapmak istediğini düşünmeden duramıyordu. Gülünç olmaya başlamıştı. O merdivenlerden çıkarken Colm aşağı iniyordu. O bir odaya girdiğinde Colm o odayı terk ediyordu. Üzerindeki etkisi hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden ondan uzak durabilmek için elinden geleni yapmıştı.

Çok masum olduğu için dokunuşunun onu nasıl etkilediğini biliyor olamazdı. Ama Colm evlendikten sonra bunu ona acele etmeden gösterecekti.

Genç kadın Rogue’un bölmesini açarken ona yetişti. Etrafından uzanıp kapıyı kapadı, sonra da muhafızlarına gitmelerini emretti. Adamlar tek bir soru sormadan dışarı çıkıp ahırın kapısının önünde beklemeye koyuldular.

Colm onu tutup yüzüne bakmaya zorlarken hiç de ki-bar değildi. Genç kadının gözleri dolmuştu.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Colm.

“Nasil istersen.”

“Hayır, beni terk etmeyeceksin.”

“Ama Colm...”

“Beni terk etmeyeceksin.” Sesi duygu yüklüydü.

Gabrielle onu göğsünden itti ama yerinden oynatamadı. “Burada kalamam,” diye bağırdı. “Yapamam. Seni takip etmekten, öpmekten ve dikkatini çekmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim. Benden kaçabileceğini düşündüğünü biliyorum ama kaçamazsın, Colm. Bir şeyi gerçekten istediğimde amansız olabilirim.” Derin bir nefes alıp fısıldadı: “Ve ben seni istiyorum.”

İşte söylemişti, artık kabul etmek ya da reddetmek onun elindeydi. Kafasını kaldırıp ona baktı. Colm kıpırdamadan duruyordu. Gabrielle içini dökerek onu şoke ettiğinin farkındaydı. Bir leydinin tutkularını itiraf etmesi uygunsuzdu, fakat sözlerini geri alması için artık çok geçti ve sözlerini geri almak da istemiyordu.

“Benimle evlenemeyeceğini söyledin, kararına saygı duyuyorum,” dedi. “Ama burada kalırsam, evli olup olmamamızın önemi olmayacak. Yine de peşine düşeceğim ve eninde sonunda pes edeceksin. Benden kaçamazsın.”

Colm ne söyleyeceğini bilemez bir halde uzanıp genç kadının yüzünü okşadı. “Bazen senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Beni sürekli şaşırtıyorsun. Kardeşimin hayatını kurtardın ve karşılığında hiçbir şey istemedin. Sana evlenme teklif ettiğimde hayatımı mahvetmekten korktun. Başına çok kötü şeyler gelmesine rağmen hep kibar davrandın. Şimdi de seni reddettiğimi sanıyorsun ve bana kalbini açıyorsun. Bu mucizenin nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum ama hayatımın geri kalanını sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Seni istiyorum Gabrielle ve sana sahip olmak için beş ay daha bekleyemem. Hemen evleneceğiz.”

KIRK DÖRT

Düğün iki hafta içinde gerçekleşecekti. Colm ancak bu kadar beklemeye razıydı ve kutlamalara hazırlanmak için on dört günün fazlasıyla yeterli olduğuna inanıyordu.

Maurna ve Willa panik içindeydi. Her şey bey ve gelini için kusursuz olmalıydı. Maurna doğru düzgün temizlik yapacak kadınlardan sorumlu olurken, Willa ve yardımcıları özel tariflerini uygulamaya başladılar. Rendelenmiş ve süslenmiş sülün, içleri doldurulmuş domuzlar, piliçler, dört düzine kadar etli börek, meyveli turtalar olacaktı. Neredeyse her tatlıya bal dökülecekti. En iyi şaraplar servis edilecekti.

“Elbisenizle merdivenlerden süzülürken çok güzel görüneceksiniz, leydim,” dedi Maurna. “Peder Gelroy yeminlerinizi avluda dinleyecek. Saçlarınızı çiçeklerle süsleyeceğiz, tabii sizin, beyimizin ve pederin etrafına da çiçekler serpiştirilecek. Peder seremoninin Arbane Manastırı’nda yapılması gerektiğini düşündü. St. Biel Prensesi olduğunuz için düğününüzün kraliyete yakışır türde olması gerektiğini açıkladı, fakat beyimiz ona aldırmadı. Nedenini açıklayıyor ama Willa ve ben klanının kutlama-

lara katılmak istediğini bildiği için böyle yaptığını düşünüyoruz.”

“Muhteşem bir gün olacak,” dedi Willa. “Hem de burada.”

En iyi hesaplanan planlar bile ters gidebilirdi.

Gabrielle babasından neşeli haberler aldı. Bey Buchanan Baron Geoffrey’den gelen mesajı iletmek üzere MacHugh topraklarına geldi.

“Baban iyi. Kral ona ne zarar vermiş ne de topraklarına el koymuş. MacHugh klanıyla birlikte yaşadığını biliyor ve seni görmek, kralla olanları açıklamak için yakında buraya geleceğini bilmeni istiyor.” Colm’a bakarak ekledi: “Başka haberler de var. Baban onunla birlikte eve döneceğine inanıyor.”

“Sürgün edildiğimi biliyor. Babam neden onunla birlikte İngiltere’ye gideceğimi düşünsün ki?” dedi Gabrielle.

Brodict’in verebileceği bir cevap yoktu.

Bir saat bile geçmemişken, Colm ve Brodict yeni Monroe Beyi’nin yarattığı sorunlar hakkında konuşurken, asma köprüde nöbette olan MacHugh askerlerinden biri avlunun kapısına gelip Kral John’un elçisinin Leydi Gabrielle ile görüşmek istediğini söyledi.

“Elçiyle birlikte piskopos ve üç din adamının yanı sıra birkaç hizmetkâr seyahat ediyor,” dedi asker. “Söyleyeceklerini duymak isteyeceğinizi iddia ediyorlar. Yanlarında bir parşömen ve Leydi Gabrielle için bir hediye getirmişler.”

“Peki ya askerler?” diye sordu Colm. “Elçi kralın askerlerini de getirmiş mi?”

“Getirmiş, beyim. On iki kişiler. İyi niyetli olduklarını göstermek için silahlarını yere bıraktılar.”

Colm alay etti. “İngilizler iyi niyetli olmazlar.”

Colm asma köprüden geçmelerine izin vermeyi dü-

şünmüyordu, fakat Brodick kararını yeniden gözden geçirmesi için onu teşvik etti. “Ne söyleyeceklerini merak etmiyor musun? Ayrıca duyduklarından hoşlanmazsan her zaman...” Gabrielle’in dinlediğini fark edince sustu.

Colm emri verdi: Askerler dışarıda kalacak ve diğerlerinin geçmesine izin verilecekti.

Köprünün indirilmesi için bağırılırken ses muhafızlara kadar yankılandı.

“Gabrielle, içeri gir,” dedi Colm.

“Nasıl istersen.”

Genç kadın kalmak istiyordu. Elçinin ne söyleyeceğini Brodick kadar merak ediyordu, fakat müttefiki ve dostunun önünde Colm’a karşı gelmeyecekti. Ayrıca karşı çıkmasının işe yaramayacağını biliyordu. Colm kararını verdikten sonra hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

Emir verilmemiş olmasına rağmen MacHugh’lar asma köprüden avluya uzanan patikanın iki yanına dizilmeye başladılar. Çoğu silahlı ve ters bir sonuca hazırlıklıydı. Gabrielle fazla ihtiyatlı olduklarını düşündü. Bir elçi, birkaç din adamı ve hizmetkârın ne zararı olabilirdi ki? Pederlerin ve hizmetkârların hiçbiri silahlı olamazdı, elçi de kılıç taşımaya cesaret edemezdi. Bu beye karşı büyük bir hakaret olurdu.

Stephen Gabrielle’in yanında belirip şatoya yöneldikleri sırada neler olduğunu açıkladı. “Konvoyun sizi alıp götürme amacıyla geldiğine inanılıyor, prenses. Klan surların dışında İngiliz askerlerinin beklediğini biliyor ve elçinin size bazı haberler getirdiğini şimdiden herkes duydu. Elçi İngiltere’ye dönmenizi belirten bir emir taşıyor olabilir.” Patikanın iki yanında duran adamları işaret etti. “MacHugh’lar mücadele etmeden gitmenize izin vermeyeceklerini bilmelerini istiyorlar.”

“Bu adamlar buraya silahsız geldiler, üstelik sayıca çok azlar,” dedi genç kadın.

“Ama surların dışında bekleyen askerlere haber yollayacaklar ve o askerler Kral John’a bugün burada neler olduğunu anlatacaklar.”

“Son zamanlarda çok fazla yalan söylendi. Elçiyi Kral John’un gönderdiğinden nasıl emin olabiliriz?”

“Kral John tarafından gönderildiğini farz edip hazırlıklı olacağız,” dedi Stephen ciddiyetle.

Gabrielle kapıya uzandığı sırada Liam kapıyı açıp dışarı çıktı. Genç kadını selamladıktan sonra geçebilmesi için kenara çekildi, sonra avluya çıkıp kardeşinin yanındaki yerini aldı.

Ürkütücü görünüyorlardı. Colm savaşçıların ortasında duruyordu. Liam ve Braeden sol tarafında, Brodick ise sağındaydı. Christien ve Lucien Braeden’in yanına geçtiler. Faust ise Brodick’in diğer tarafına geçti.

“Git ve diğerlerinin yanındaki yerini al,” dedi genç kadın Stephen’a. “İçeride kalırım, endişelenmene gerek yok.”

Stephen başını eğdikten sonra denileni yerine getirmek üzere dönüp gitti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz tekrar açıldı ve Peder Gelroy peşinde bir grup vahşi köpek varmış gibi hızla içeri girdi.

“Piskopos geldi,” dedi ona. “Ve onu karşılamaya hazır değilim!”

Merdivenlere doğru önden koştu. Sonra kibar olması gerektiğini hatırlayıp aniden durdu ve Gabrielle’in geçmesini bekledi.

Ama ikinci kata varır varmaz onun etrafından dolanıp merdivenleri çıkmaya devam etti. Cüppesini değiştirmek için vakti yoktu, fakat en azından üstündeki tozu silkeleyip ellerini ve yüzünü yıkamak istiyordu.

Gabrielle birinin gelip ona olanları açıklamasını beklerken salonda bir ileri bir geri yürüyüp durdu.

Telaştan nefes nefese kalan Gelroy bir dakika sonra ona katıldı. “Dışarı çağrılana kadar sizinle kalacağım. Elçi bu ziyaretin sebebini açıklayana kadar beyimiz kutlamalara izin vermeyecek.”

“Neler olduğunu görmek için pencerenin önünde durabilirim,” dedi Gabrielle. “Ama o zaman dışarıdakiler beni görür. Bu hiç hoş olmaz.”

“Evet, hoş olmaz,” diyerek ona katıldı peder.

“Ayrıca konuşulanlara kulak misafiri olmak yanlış olsa da pencereye yakın durursanız konuşmalarını duyabileceğinizi düşünüyorum. Pencereye doğru yürümenizin bir sakıncası olacağını sanmıyorum ve...”

Gelroy kafasını salladı. “Hayır, hayır, elbette sakıncası olmaz, bu yüzden kesinlikle biraz temiz hava almam gerekiyor.”

Peder fark edilmemeyi umarak pencerenin kenarındaki yerini aldı. “Kafileyi görmek için zamanlamam harika,” dedi. “Gösteriş ve ihtişam hâkim. Piskopos çok şık, uysal bir ata binmiş. Genç bir adam değil ama pek yaşlı olduğunu da söylemem.”

“Peki ya elçi?”

“Kolunun altına sıkıştırdığı parşömenle yürüyor. Giysileri sıradan, ikide bir sağına soluna bakıp durduğu için asabi olduğunu söyleyebilirim. Zavallı adam sanırım her an yumruk yiyebileceğini düşünüyor.” Kıkırdayarak ekledi: “Haksız sayılmaz. Ben de böyle hissettiğimi hatırlıyorum.”

“Peki ya diğerleri?” diye sordu Gabrielle.

“Tam bir kfile gibiler. Piskopos önden gitti, ardından elçi ve keşişler ilerledi, en sonda ise hizmetkârlar var. Birkaçını tanıyorum. Gerçekten de manastırdan geliyorlar.”

Gabrielle bir şeyler görebilmeyi umarak pencereye yaklaşınca Gelroy onu uzaklaştırdı.

“Öyleyse bana neler olduğunu anlatın.”

“Piskopos hâlâ atının sırtında ama artık ilerlemiyor. Hizmetkârlardan biri dizginleri alıp piskoposun atından inmesine yardım etmek için öne çıktı.” Haç çıkarıp dua ediyormuş gibi ellerini kenetledi. Sonra anlatmaya devam etti. “Piskopos herkesi selamladı. Beylerin de onu selamlayacaklarını umduysa yanıldı. Kimse yerinden kıpırdamadı.”

Elçi öne çıktı. Ortada duran sert ifadeli adamın Bey MacHugh olduğunu düşünerek ona hitap etti. “Majesteleri İngiltere Kralı John’un Leydi Gabrielle’e bir mesajı var. Kendisi burada mı?”

“Burada,” diye yanıtladı Colm. “Ama kralın mesajını bana iletceksiniz ve ben ancak o zaman onunla konuşup konuşmayacağınıza karar vereceğim.”

Elçi bu şartı hemen kabul etti. Boğazını temizleyip omuzlarını dikleştirdi ve bir adım öne çıktı. Sonra da çalıştığı konuşmasını herkesin duyabileceği gür bir sesle aktardı. “Leydi Gabrielle korkunç bir adaletsizliğe uğradı. Kendisine iftira atıldı ve haksız yere zulme uğradı. Majesteleri artık bunu biliyor ve leydinin masum olduğuna dair kesin kanıtları var. Kral Wellingshire’lı Baron Geoffrey’ye kızını çok iyi yetiştirdiği için hürmet edilmesini ve İngiltere için çok değerli olan Leydi Gabrielle’in bugünden itibaren St. Biel Prensesi Gabrielle ve İngiltere Kralı’nın dostu olarak anılmasını buyuruyor.”

Elçi karşılık görmek için bekledi. Ve beklediği karşılık gecikmedi.

“Buradaki herkes Leydi Gabrielle’in masum olduğunu biliyor. Kralının bize bunu söylemesine gerek yok,” dedi Colm.

“Kral John birçok kişi tarafından inanılan hain yalanların doğru olmadığını bildiğinizi duyduğuna çok sevinecektir. İçtenliğini kanıtlamak istiyor.”

“Peki bunu nasıl yapacak?” diye sordu Colm.

Elçi herkesin mührün bozulmadığını görmesi için parşömeni havaya kaldırdı. “Kral içtenliğini kanıtlamak ve bu büyük adaletsizliğin affedilmesi için Finney Ovası olarak bilinen toprakları Prenses Gabrielle’e bahşediyor. Arazinin İngiltere’ye bir daha asla ait olmayacağına dair imzasını atıp kraliyet mührünü bastı. Ayrıca sözünde durmazsa Tanrı’nın onu cezalandırmasını da belirtti.” Bir adım daha öne çıkıp iki eliyle tuttuğu parşömeni Colm’a verdi.

“Neden bu rahipler sizinle seyahat ediyorlar?”

“Korunmamız için Bey MacHugh,” diye yanıtladı adam. “Kralımın mesajını dinlemenizi ve elçiye zarar vermeyeceğinizi içtenlikle umduk.”

Colm Brodick’e baktıktan sonra tekrar elçiye döndü. “Mesajından hoşlanmadığım takdirde din adamları bile seni yumruğumun gazabından koruyamaz.”

Beyin söylediklerini duyan piskopos tekrar herkesi kutsadı ve sesli bir şekilde yutkunan elçi, “Hoşlanmadınız mı, beyim?” diye sordu.

“Hayır, hoşlanmadım. Ayrıca haberlerden hoşlanmasam bile elçileri öldürmem. Dinlenene kadar burada kalabilirsiniz. Diğerleri de.”

Elçi büyük bir rahatlama hissetti. “Teşekkür ederim beyim, ama edilmesi gereken özürler ve hediye hakkında söylenmesi gerekenler var. Majesteleri Prenses Gabrielle’in onu affettiğini duymak istiyor. Kralıma iletmem için bana onu affettiğini söylemesi gerek.”

“Klanımın da bu özrü kralınızdan duyması gerek.” İşaret verince Braeden harekete geçti.

Dakikalar içinde avlu kadınlar, erkekler ve çocuklarla doldu.

“Gidin ve prensesinizi getirin,” diye emretti Colm muhafızlarına.

Kapı açıldı ve nöbette bekleyen iki adam tarafından açık tutuldu. Tüm gözler girişe odaklanmışken bir dakika geçti, sonra bir dakika daha.

Ve sonra Gabrielle dışarı adımını attı. Elçi, "Prenses Gabrielle'e selam olsun," derken yardımcısı trompet çaldı. Sonra dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi. Manastırdan gelen ziyaretçiler de saygılarını göstermek için dizlerinin üzerine çöktüler.

Gabrielle ne yapacağını bilemez halde Colm'a baktı. Bu adamların diz çökmeleri uygun değildi. Fakat Colm yardımcı olmaksızın sadece ona bakıp yanına gelmesini bekledi.

Gabrielle onu hayal kırıklığına uğratmadı. Genç kadının Colm'un yanında durabilmesi için Liam hemen geri çekildi.

"Onlara ayağa kalkmaları için izin vermelisiniz," diye fısıldadı Stephen.

Gabrielle'in utançtan yanakları kızardı. "Kalkabilirsiniz." Sözlerine devam ederken herkesi şaşırttı. "Bey MacHugh'un rızasıyla burada bulunuyorsunuz, bu yüzden benim değil onun karşısında diz çökmelisiniz. Bey dizlerinizin üzerine çökmenizi isterse bunu size söyler."

MacHugh'lar kendi aralarında mırıldanarak onu onayladılar.

Colm izin verince elçi önceden hazırladığı konuşmasını tekrarladı. Sözlerini bitirdiğinde sağır edici bir alkış koptu. Sesin dinmesini bekledikten sonra sordu: "Majestelerine onu affettiğinizi söyleyebilir miyim?"

Gabrielle elçiye kralı affettiğini söyleyebileceğini söylemek üzereyken bir şey ona engel oldu. Bu da başka bir oyun muydu?

"Düşüneceğim. Buradan ayrılmadan önce cevabınızı almış olacaksınız."

Elçi onun hemen karar vermediğini görünce şoke oldu ama isteğini anlayışla karşıladı. “Cevabınızı bekleyeceğim.”

Liam Gabrielle’in elini tuttu. “Bu klanın kabulüne ve saygısına hep sahip oldun, fakat bu kez sevgilerini de kazandın.”

Colm kardeşinin elini itti. “Sevgini başkasına sun ve Gabrielle’i rahat bırak.”

Liam güldü ve Gabrielle’e göz kırpıp, “Nasıl isterseniz beyim,” dedi.

“Beyim, kutlamalıyız,” dedi Braeden. “Artık bir prensimiz ve ovamız var.”

Colm ona katılıyordu, fakat piskopos da dahil olmak üzere yabancılardan hiçbirinin evine girmesini istemiyordu. Hava güzeldi, görünürde tek bir yağmur bulutu bile olmadığı için masaların ve bankların dışarı taşınmasını, mutfaktan da bir fiçı bira getirilmesini emretti.

Piskopos nihayet atından indi ve keşişleriyle birlikte masaya geçti. İngiliz ziyaretçilerine hâlâ şüpheli yaklaşan MacHugh’lar elçiye ve adamlarına karşı sessiz kaldılar.

Gabrielle MacHugh’lardan daha tedirgindi. Bir gözü toplanan kalabalığın arasında ilerleyen elçinin üzerindeydi. Endişeliydi, Colm Peder Gelroy’u övene dek hemen yanında geçen sohbete dikkat etmedi. Beyin söylediği her kelimeyle peder biraz daha boylanıyormuş gibiydi.

“Belki de yakında Peder Gelroy için bir şapel yaptırırsınız, beyim,” diye önerdi Gabrielle.

“Belki de,” diye yanıtladı Colm.

“Başrahibin sizin için sakladığı St. Biel heykeli de yakında burada olacak,” dedi piskopos. “Belki de şapele azizin adını verirsiniz. Onu hiç duymadım ama benim zamanımdan önce çok sayıda aziz kabul edildi. Kaç mucize gerçekleştirdiğini biliyor musunuz?”

Gabrielle'in bu konuyla ilgili en ufak bir fikri dahi yoktu. Peder Gelroy onun tereddüt ettiğini görünce, "St. Biel iyi ve kutsal bir adamdı," dedi. "Kraliyet muhafızlarının kaç mucize gerçekleştirdiğini bize söyleyebileceklerinden eminim."

Piskopos içecek bir şeyler almaya gidince genç kadın Gelroy'a fısıldadı: "St. Biel hakkında bu kadar çok şeyi unuttuğum için çok utanıyorum. Ben de muhafızlarımdan bazı şeyler öğrenmeliyim."

Peder Gelroy Maurna'nın yiyeceklerle dolu bir tepsi taşıdığını gördü. "Evet, evet," dedi aziz mevzusunu kapatmak istercesine. "Yemek hazır."

MacHugh kadınları etli börekler, ekmekler ve av kuşlarıyla dolu tepsileri taşıırken Gabrielle şaşkınlıkla etrafına baktı. Kadınlardan biri başka bir tepsiyle avluyu geçti. Herkes paylaşılacak yiyecekler getiriyordu.

Colm'u bulmak için etrafına bakındı ama bey ortadan kaybolmuştu. Toplanan kalabalığın arasında onu bulmak için uğraşırken tebriklerini sunmak isteyenler karşısında duraksadı. Sirtına, kollarına, hatta bir seferde kuvvetli bir kadın tarafından başına vuruldu.

Nihayet şatonun yan tarafına ulaştığında sakın bir yer aradı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Zihninin derinliklerindeki bir şey içini kemiriyordu. Elçi iyi haberler getirmiş olmasına rağmen doğru olmayan bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordu.

Colm onu bir taşın üstünde otururken buldu. "Gabrielle, burada ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

Colm onu kollarının arasına alıp öptü, sonra da onu kutlamaya dönmeye ikna etmeye çalıştı.

"Sanırım Kral John bir hilekârlık peşinde ama ne olduğunu biliyorum," dedi Gabrielle.

“Parşömeni dikkatle okurum, istersen Liam ve Brodick’ten de okumalarını isterim,” dedi Colm. “Güvenmemekte haklısın.”

Colm Brodick ve Liam’ı bulmak için içeri girerken Gabrielle ziyafete geri döndü. Maurna onu oturup yiyeceklerin tadına bakmaya zorladı. Etli böreklerden birini bizzat hazırladığı için genç kadına büyük bir porsiyon verilmesi için ısrar etti.

Sohbet onun etrafında dönüp duruyordu. MacHugh’ların Finney Ovası’nı alması büyük bir heyecan yaratmıştı. Arazinin bir kısmını nadasa bıraksalar bile ekinlerini üçe katlayabilirlerdi. Heyecanları gülümsemesine neden oldu. Ama yine de şüpheli bir şekilde elçiye süzmeye devam etti.

Kral neden ona Finney Ovası’nı vermek istemişti? Peki süs köpekleri olan baronların bu işte parmakları var mıydı? Elbette olmalıydı. Evet, söz konusu hilekârlık olduğunda, onların işin içinde olmaları beklenirdi. Kral araziden hediye olarak söz etmişti. Finney Ovası’nı ilk başta onun çeyizi olacaktı. Ama şimdi? Sebebi ne olabilirdi? Kralın cömertliği olduğunu sanmıyordu. O bu kelimenin anlamını bile bilmezdi.

Affını istemişti. İşte buydu. Birden kralın aklından neler geçtiğini anladı. Masaya aniden yumruk atınca herkes şaşırdı, sonra ayağa fırlayıp elçinin yanına gitti.

Kutlamaya kapılan kalabalık Gabrielle’in davranışını fark etmemiş olabilirdi, fakat hepsi yanına koşan muhafızları görmüştü. Elçinin yanına vardığında, Christien onun yanında duruyordu.

“Ayağa kalk,” diye emretti Gabrielle elçiye.

Kahkahalar dindi ve herkesin üzerine bir sessizlik çöktü.

“Sorularıma cevap vereceksin,” dedi genç kadın. “Doğruca Kral John’un yanına mı döneceksin?”

“Hayır, önce manastıra gideceğim,” diye yanıtladı elçi etrafındaki şaşkın insanlara bakarken. “Geceyi orada geçirdikten sonra yoluma devam edeceğim.”

“Götüreceğin haberleri bekleyen baronlar var mı?”

“Evet, prenses, olduklarından eminim.”

“Belki de bu baronlar Coswold ve Percy’dir?”

“Kral John’u affettiğinizi sabırsızlıkla duymayı kimlerin beklediğini bilmiyorum,” dedi elçi kaşlarını çatarak.

Gabrielle etraflarını saran kalabalığın arasında Joan’ı ve onun hemen yanında duran piskoposu gördü. “Kralın ve baronların neler yapmaya çalıştığının farkındayım,” dedi sesi sinirden yükselerek. “Kralın özrünü kabul edersem, onun saltanatını da kabul etmiş olacağım. Bu doğru değil mi? Artık ondan kurtulmuş olamayacağım.”

Elçi bakışlarını yere çevirerek konuştu. “Yalan söyleyemem, ancak Finney Ovası’nın kralın evlenmeniz için seçtiği adama verilecek bir çeyiz olacağını söyleyebilirim.”

“Ama özrünü kabul etmezsem Finney Ovası kralın olacak?”

“Emin değilim, yine de böyle bir olasılık var.”

O sırada yere bir ekmek kırıntısı düşseydi klandan daha fazla ses çıkarırdı.

“Kral evlenmiş olabileceğimi düşünmedi mi?”

“Düşündü, evlenmiş olsaydınız Finney Ovası eşinize ait olacak ve kral müdahale etmeyecekti.”

Gabrielle etrafına baktı ve yüksek sesle ilan etti. “Bugün itibarıyla evliyim.”

Elçi söylediğini doğru kabul edip sordu: “Bey MacHugh’la mı?”

“Evet,” diye yanıtladı Gabrielle. “Finney Ovası da ona ait.”

“Evli değilsin!” diye bağırdı Joan. “Bizi kandıramazsın.

Piskoposun önünde utanmadan yalan söylüyorsun. Böyle bir günah işlediğin için cehennemde yanacaksın.”

Gabrielle öfkeyle elçinin yanından geçti. “Bugün itibarıyla evliyim.”

Gabrielle yaklaşırken Joan geri çekildi. Genç kadının gözlerinde beliren öfkeli ifade korkmasına neden olmuştu.

“Bugün itibarıyla evliyim ve Finney Ovası Bey MacHugh’a ait,” diye tekrarladı Gabrielle.

Kalabalıktan yükselen sesler herkesin onunla aynı görüşte olduğunu ortaya koydu ve sağır edici bir boyuta ulaşana dek arttı.

Sesler dinler dinmez Gabrielle tekrar konuşmaya başladı. “Kanıt ister misiniz? Hepiniz burada bekleyin, size kanıt getireceğim.”

“Bugün itibarıyla evli olduğunuzu ve Finney Ovası’nın beye ait olduğunu hepimiz biliyoruz,” diye bağırdı adamın biri.

“Evet,” dedi bir diğeri.

Gabrielle elçinin önünde durdu. “Ama sanırım sizin kanıt ihtiyacınız var.”

Elçi kafasını salladı. “Kral John’a evli olduğunuzdan kesinlikle emin olduğumu söylemeliyim.” Kalabalığın ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordu. “Böylece Finney Ovası Bey MacHugh’a ait olacak.”

Christien Gabrielle’in önüne geçip onun için kapıyı açık tuttu. “Kanıt içeride mi?” diye sordu sırtarak.

“Evet,” diye karşılık verdi Gabrielle.

Peşinde muhafızlarıyla birlikte merdivenlerden çıktı, güzel görünmek için durup elbisesini düzeltti ve yüzüne düşen saç tutamı kulağının arkasına itti.

“Bugün evlenmeye hazır mısınız?” diye sordu Stephen. Genç kadın kafasını salladı.

Salonda oturan Colm parşömeni okumayı henüz bitir-

mişti. Liam ve Peder Gelroy ellerinde kadehleriyle sıralarını beklerken parşömeni Brodick'e uzatıyordu.

Gabrielle derin bir nefes alıp salona girdi. "Colm, bir dakikanı alabilir miyim?"

KIRK BEŞ

Gabrielle o gün gerçekten evlendi.

Seremoni ana salondaki şöinenin önünde gerçekleşti. St. Biel’li bir prensese ve güçlü bir İskoç beyine yakışan bir ihtişam yoktu. Her şey çabuk ve sessizce olup bitti. Dışarıdan birilerinin salonu görmesi neredeyse imkânsız olsa da Gabrielle avluya, arka bahçeye ve ötedeki göle bakan pencerelerin örtülmesi için ısrar etti. Elçinin, piskoposun ya da o korkunç kadın Joan’ın olanları görme ihtimalini göze alamazdı.

Brodick oradaki tek akrabası olduğu için onu Colm’a eş olarak verme ve Peder Gelroy sorduğunda evliliğin gerçekleşmesine izin verme yetkisi ondaydı. Tanıklar da Liam ve Gabrielle’in kraliyet muhafızlarıydı.

Gabrielle gergin olduğunu düşünmüyordu ama anlaşılan gergindi, çünkü Colm’un elini tutması söylendiğinde büyük bir korku atlatmış gibi titriyordu. Peder duasına başlayınca birden yaptığı şeyin önemini kavradı. Dizleri titremeye başladı, güçlükle nefes alıyordu. Sanki bir menegene göğsünü eziyordu. Colm’un eşi olacaktı, sonsuza dek.

Sersemlemiş bir halde Colm'un tartanını birleşen ellerinin üzerine koymasını izledi. Colm yeminini ederken başını kaldırıp gözlerinin içine baktı, fakat Gabrielle ne kadar uğraşırsa uğraşsın söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. Galce'yi unutmuştu sanki. Sonra sıra ona geldi. Yeminini annesinin dilinde etti. Peder Gelroy onu durdurup baştan başlamasını istedi.

"Ne söyledığınızı anlamıyorum, Prenses Gabrielle," dedi peder.

Gabrielle de anlamıyordu. Colm'a bir söz verdiğinin farkındaydı. Ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Onu seveceğini ve her şeyden üstün tutacağını mı söylemişti? Yoksa öyle yapması gerektiğini mi düşünmüştü? Ona karşı sadık ve dürüst olacağını mı söylemişti? Söylediğini umuyordu ama emin değildi. Tek bildiği hayatının geri kalanı boyunca ahırını temizleyeceğine dair söz vermiş olduğuydu.

Şaşkınlıkla pedere baktı. Adamın yüzünde şaşkın bir ifade yoktu, öyleyse bu iyiye işaret olmalıydı.

Şimdi ve sonsuza dek, ölüm onları ayırana kadar.

Dualar sona erdi ve ikisi de kutsandı. Colm onu kollarına aldığı anda Gabrielle kaskatıydı ama dudakları birbirine değince tekrar canlandı. Beyin sıcaklığı titremesini dindirdi ve öpücüğündeki şefkat korkularını hafifletti.

"Sizi karı koca ilan ediyorum." Peder Gelroy onları karı koca ilan ederken mutlulukla gülümsedi.

Yüksek sesle değil fısıltıyla onları tebrik ettiler. Muhafızların her biri eğilerek prenseslerini ve yeni eşini selamladıktan sonra Gabrielle'in ısrarı üzerine avluya inip klanın kutlamalarına katıldı. Colm Liam'in Gabrielle'in elini öpmesine izin verdi ama sadece bu kadarına müsaade etti ve Brodick genç kadını bir anlığına Colm'dan çalıp kucakladı.

"Evliliğin şerefine kadeh kaldırmalıyız," dedi Liam.

“Ne harika bir fikir,” dedi genç kadın. “Başka bir zamana bırakamaz mısınız?”

Pederi kolundan yakalayıp merdivenlere doğru çekerken onu elçiye ne söylemesi gerektiği konusunda aydınlatı. “Elçiye bizi evlendirdiğinizi söyleyin ama...”

Colm kolunu beline dolayıp onu durdurdu. “Ben bu meseleyle ilgilenirim. Acele etmeye gerek yok,” dedi.

Gabrielle onunla aynı fikirde değildi. Elçiye evlendiklerine dair kanıt getireceğini söylemişti. Uzun süre onu bekletirse kesin şüphe çekerdi. Başını eğdi. “Nasıl istersen.”

Liam kahkaha atmaya başlayınca Brodick neyin bu kadar komik olduğunu sordu ve Liam memnuniyetle açıkladı.

“Gabrielle için *nasıl istersen* onunla aynı fikirde olmadığı ve tam tersini yapacağı anlamına gelir. Bu sözlerle Colm’u sakinleştireceğini sanıyor ama hepimiz artık ne demek istediğini biliyoruz.”

Brodick kafasını salladı. “Evet *hayır* demek ve hayır *evet* demek, öyle mi?” Colm’un omzuna vurdu. “En azından seni sakinleştirmeye çalıştı. Benim karım ise söylediklerime hiç aldırmıyor.”

Karısının inatçılığı Brodick’i rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Aksine bey bundan memnunmuş gibiydi.

“Bey MacHugh dışarı çıkıp elçiyle konuşmamı ister misiniz?” diye sordu Gelroy.

“Burada kalacaksın,” diye emretti Colm.

“Peki onunla karşılaştığımda ona ne söyleyeceğim?”

“Gerçeği söyleyeceksin,” dedi Colm. “Ama seremoninin ne zaman yapıldığından bahsetmeyeceksin.”

Beyin çatık kaşları Gelroy’un titremesine sebep oluyordu. Bir sonraki emri beklerken bunu belli etmemeye çalıştı.

Liam kadeh kaldırmaları için ısrar etti. Mutfağa koşup bir sürahi şarapla geri döndü. Herkesin kadehini doldurup yeni evli çiftle uzun ve mutlu bir hayat diledi. "Senin de söylediğin gibi Gabrielle, kusursuz bir evliliğe," diyerek ona takıldı.

Gabrielle şaşkındı. Kusursuz bir evlilik mi? Evliliklerinin kusursuz olacağıyla ilgili bir şey mi söylemişti?

"Colm, yeminimi ederken böyle bir şey mi söyledim?" diye sordu genç kadın. "Söylediysem çok üzgünüm. Evliliğimiz kusursuz olmayacak, sorun çıkmayacağına söz veremem. Evlilik günümüzde sebep olduğum aldatmacaya baksana. Elçiye yalan söylemedim, onu aldattım. Bu aldatmacaya klanını ortak ederek onları da doğru yoldan saptırdım. Yarın ne yapacağımı merak etmiyor musun?"

Colm'un üzüntüsünü anlayışla karşılaşmasını bekliyorsa yanıliyordu, zira bey bu suçluluk duygusunu komik buldu. "Aldatmaca mı? Şimdiden bir MacHugh oldun," dedi gülerek. Onu tekrar öptükten sonra ciddileşti. "Şimdi bana düğün hediyesi olarak benden ne istediğini söyle. Düğün günümüzde senden hiçbir şeyi esirgemeyeceğim."

Fazla düşünmesine gerek yoktu. "Peder Gelroy için bir şapel yaptırmanı ve seneye bugüne kadar bitirileceğine dair söz vermeni istiyorum. Düzgün bir mihrabının ve sağlam oturaklarının olmasını isteyecektir."

Gelroy onun bu kadar düşünceli ve cömert olması karşısında çok duygulandı. Colm hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. "Şapel yapılacak. Başka ne istersin?"

Gabrielle yine tereddüt etmedi. "Gelenekler benim için önemlidir," dedi. "Bu yüzden senin de bana babamın aneme verdiği hediyeyi vermeni istiyorum."

Colm bu sözlere bir açıklık getirmesini bekledi ama genç kadın tek bir kelime bile etmedi. "Bu hediye ne olduğunu ne zaman bileceğim?" diye üsteledi.

“Eninde sonunda.”

Elçi piskoposla birlikte Gabrielle’in dönmesini bekliyordu. Colm’un onlara doğru ilerlediğini görünce yüzü bembeyaz oldu.

“Leydi MacHugh onun eşim olduğuna dair kanıt istediğini söyledi. Sana evli olduğumuzu söyledi, öyle değil mi?”

“Evet beyim... Ama başka biri de evli olmayabileceğinizi söylediğinden...”

“Hâlâ karşımda durduğun için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Ölmüş olman gerekirdi çünkü karımın sana yalan söylediğini ima ettin. Bu doğru mu?”

“Hayır, hayır, öyle düşünmüyorum. Bu başka birinin fikriydi...”

“Karım yalan söylemez.” Sesi tehlikeli bir tona büründü.

“Evet, beyim. O sadece doğruyu söyler.”

Gabrielle Colm’a yaklaştı. Gözlerini elçiye dikmişti. Joan’ın hâlâ kalabalığın arasında olup olmadığını bilmiyor olsa da gittiğini ve daha fazla sorun çıkarmamasını umuyordu.

Peder Gelroy öne çıktı. “Bey MacHugh ve Leydi MacHugh’un evli olduklarını biliyorum. Çünkü onları ben evlendirdim. Birbirlerine yemin ettiklerini duydum ve evliliklerini kutsadım.” Gökyüzüne doğru dramatik bir ifadeyle kafasını kaldırdı. “Yalan söylüyorsam şu anda beni yıldırım çarpsın.” Bakışlarını gökyüzüne odaklayıp bekledi, sonra kafasını sallayarak ekledi: “Tanrı doğruyu söylediğimi biliyor, siz de bilmelisiniz.”

Piskopos sert zeminde yatmak yerine kendi yatağında uyumak için hava kararmadan önce manastıra dönmek istiyordu. “Peder Gelroy’un doğruyu söylediğine tanıklık ediyorum. Bu konuda artık herkes tatmin olabilir.”

Elçi ikna olmuştu. “Tatmin oldum. Bu evlilik sebebiyle Finney Ovası artık Bey MacHugh’a ait.”

“Beyimiz aynı zamanda St. Biel’in hazinesine sahip,” dedi Gelroy büyük bir rahatlamayla Gabrielle’e gülümseyerek. Ne demek istediğini açıklamasına gerek olduğunu sanmıyordu zira Gabrielle’e bakan herkes onun ne kadar değerli olduğunu görebiliyordu.

Gabrielle pederin iltifatı karşısında utandı. “Sanmıyorum, peder. Kocam topraklarıyla yetinmek zorunda çünkü hazineye sahip olamayacak.”

“İlk fırsatta...” dedi elçi. “Prenses Gabrielle’in kendisine karşı yapılan suçlamalardan masum olduğunun kanıtlandığını, evliliğinizin geçerli olduğunu ve Finney Ovası’nın artık sizin olduğunu her klana duyurması için birer haberci yollayacağım.”

“Bunu ilan etme yetkiniz var mı?” diye sordu Gelroy.

“Evet, var.”

Birkaç dakika sonra elçi ve piskopos MacHugh topraklarından ayrılınca Gabrielle artık rahatlayabileceğini düşündü. Ya da öyle sanıyordu.

Bir endişesi ortadan kalkarken başka biri belirliyordu. Bu onun düğün gecesiydi.

MacHugh klanı yavaş yavaş dağıldı. Kutlayacak pek çok şey vardı: Bey düşmanları olan MacKenna’ları yenip dönmüştü, topraklarına Finney Ovası dahil olmuştu ve çok sevdikleri beylerinin artık bir eşi vardı. Peder Gelroy’un da onlara hatırlattığı gibi gerçekten de kutsanmışlardı. Hava kararırken kutlamalar sona ermeye başladı. Masalar ve oturaklar şatoya geri taşındı, insanlar yorgun ama mutlu bir şekilde kulübelerinin yolunu tuttular.

Liam ve Colm Brodick’i ahıra kadar geçirdi, Brodick’in de artık evine dönme vakti gelmişti.

“MacKenna’larla işin bitmedi,” diyerek onu uyardı

Brodick. "Öldürdüğün herkes için yeni biri ortaya çıkacak. Fare gibi çoğalıyorlar. Yakında yeni bir bey seçmiş olurlar ve bahse girerim o da Owen kadar aşağılık olacaktır."

"Haklısın," dedi Colm kısık bir sesle.

"Sen bizim dostumuzsun, Brodick," diyerek ona hatırlattı Liam. "Senin de peşinden geleceklerdir."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Brodick. Seyis atını getirince Colm'a dönerek sözlerini sürdürdü: "Borcunu ödedin ama sanırım bir borcun daha var."

"Ne borcu?"

"Sana Gabrielle'i verdim."

"Onu bana zorla verdin," dedi Colm soğuk bir şekilde. "Ve buna minnettarım."

"Bana borcunu ödemenin kolay bir yolu var."

"Nasılmış?"

"Kızlarından birini oğullarımdan birine vererek."

"Kilise buna izin vermez," dedi Liam. "Gabrielle'le akrabasın."

"Sadece evlilik yoluyla akrabayız. Karımın amcası kan hısımlı değil. Anlaşmalı evlilik geçerli sayılır ve kızın oğluma dolgun bir çeyizle gelmiş olur."

Colm güldü. "Tahmin etmeme izin ver. Finney Ovası."

"Evet, Finney Ovası."

"Planın karımın kız çocuğu doğurmasına ve senin karının da erkek çocuğu doğurmasına bağlı."

"Merak etme," dedi Brodick. "Gerçi senden önde olacağım... Gillian şimdiden gebe ve sen Gabrielle'le ne kadar süre daha gerdeğe giremeyecektin? Beş ay mı?"

"O kadar beklemeyi düşündüm ama..."

"Düşündün mü? Peki ya itibarı?"

"Masum olduğu haberi yayılacak, İngilizler doğruyu söylüyorlarsa haber halka duyurulacak."

“Bunun bir an önce olacağını mı sanıyorsun?” diye sordu Brodick. “Colm ona altı ay verdin.”

Colm uysal bir şekilde yanıt verdi: “Gabrielle’in istediği buysa razı olurum.”

Brodick ve Liam güldü.

“Bu kadar uzun dayanabileceğini mi sanıyorsun? Neredeyse benim karım kadar güzel,” dedi Brodick.

“Elbette bekleyebilirim. Ben sizden daha disiplinliyim.”

Colm şatoya geri döndü. Liam ve Brodick onun gidişini izledi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Brodick.

“Kardeşim iradeli ve disiplinlidir. Ona fikrini değiştirmesi için en azından bir gece veriyorum.”

“Ben bir saat veriyorum.”

KIRK ALTI

Bekleyiş acı vericiydi. Banyo yaptığından beri Gabrielle'e gecenin yarısı geçmiş gibi geliyordu. Küvet odasından çıkarılmış, yatağındaki örtüler çekilmiş ve şömineye iki odun daha atılmıştı.

Geçen her dakika ona bir saat gibi geliyordu, ama saçları hâlâ ıslaktı, öyleyse yıkadığından beri çok fazla zaman geçmiş olamazdı. Yine de ona sonsuzluk gibi geliyordu.

Gabrielle beyaz geceliğini giymişti - yakası altın ve gümüş renkli işlemelerle süslü ince bir kumaştandı. Mavi geceliğini giymek istemişti ama sandıkta kaldığı için fazlasıyla kırıktı. Geceliğini düzelterip saçlarını fırçalamak için şöminenin önüne oturdu. Oda sıcak ve rahattı, uzun ve yorucu bir günün ardından bitkin düşmüş olması gerekiyordu ama değildi. Tamamen uyanık ve neredeyse panik halindeydi.

Colm neredeydi?

Ona sahip olmak için sabırsızlandığını söylemişti. Düğün beklediğinden daha çabuk gerçekleşmiş olabilirdi ama artık evliydi. Fikri değişmiş olamazdı değil mi?

Duyduğu her ses, kalbinin beklenti ve korkuyla pır pır

etmesine neden oluyordu. Saçlarını fırçalamaya devam ederken daha az endişe verici şeyleri düşünmeye çalıştı. Bugün hava güzeldi ve yediği etli börek gerçekten çok lezzetliydi.

Neden gelmesi bu kadar uzun sürmüştü? Düğün gecesinde bile klanın istekleri ondan daha mı önemliydi?

Ah bu işin bir an önce olup bitmesini çok istiyordu. Bir kadınla erkek arasındaki fiziksel ilişki hakkında hem korkmasına hem de merak etmesine neden olacak kadar çok şey duymuştu.

Bunu yerinden çıkan parmağıyla kıyaslamayı denedi. Dokuz yaşındayken tırmandığı taş duvardan düşmüştü. Serçe parmağından tuhaf bir ses çıkmış ve garip bir şekilde eğilmişti. Bir kovan arı tarafından sokulmuş gibi canı acımıştı ama babası ne yapılması gerektiğini biliyordu. Stephen onu sıkı sıkı tutarken, babası parmağını yerine oturtmuştu ve acısı hemen geçmişti. Neler olacağını biliyor ve bundan korkuyordu, fakat bittiğinde daha fazla endişe etmesine gerek kalmamıştı.

Evlilik de böyle olmalıydı: Korku, acı, unutkanlık.

Kolu ağrıyaya başlayınca fırçayı bıraktı. Uzun saç tamları neredeyse kurumuş, lüleleri ortaya çıkmıştı. Yere bakıp daha güzel bir şeye odaklanmaya çalıştı. Yıkanırken suyun bir kısmı küvetten taşmıştı. Bezle temizlenmesine yardımcı olmuştu ama yerde hâlâ ıslak noktalar vardı. Yavaşça kaybolmalarını izledi.

Colm onu unutmuş muydu?

Sadece güzel şeyler düşün, diye hatırlattı kendine. Endişelenmesine hiç gerek yoktu.

Colm tuz hediyesine sevinmiş ve şaşırmıştı. Gabrielle ona daha fazlasının geleceğini söylemeyi unuttuğunu fark etti, bey seneye klanına uzun bir süre yetecek kadar tuza sahip olacaktı. Tohumlamak ya da klanın ihtiyaç duyabi-

leceği herhangi bir Őeyde kullanmak için daha fazlası olacaktı.

Bu onun için bu kadar önemsiz miydi?

Gabrielle duygusallaŖmaya baŖladığını hissetti. Belki de Colm onu istediğini ylerken sadece kibar olmaya alıŖıyordu. O ise kendini ona teslim etmiŖti. Ama hayır, bunu yapmıŖ olamazdı... Colm dürüst ve son derece açık szliydi. Kibar olmak için yalan söylemezdi. Bir kadının duygularını dŖünecek kadar vakti yoktu ki Gabrielle bir kez olsun onun bunu dŖndğn bile sanmıyordu.

Gözleri doldu, bir Şey yapmazsa çok geçmeden kontrolünü kaybedeceğini biliyordu. Gabrielle nadiren ağlardı, fakat ağlamaya baŖladığında durması zaman alırdı. Wellin-gshire'dan ayrıldığından beri üzüntülerinin arttığı dŖnlrse bir hafta boyunca ağlayabilirdi.

Güzel Şeylere odaklanmak iŖe yaramıyordu. Kızması gerekiyordu.

Colm ona böyle davranmaya nasıl cüret edebilirdi? İçini çekti, bu da iŖe yaramıyordu. Adam ona adını vermiŖ, onun korunmasını sađlamıŖ, üstelik karŖılığında hiçbir Şey istememiŖti. Hayır, kızabileceği hiçbir Şey yoktu. Elbette onu bekletmesi dŖncesizce bir davranıŖtı, fakat acımasızca değildi.

Kralın elçisini dŖnd. ParŖmeni ve Ŗpheciliđiyle ona Araf'ı yaŖatmıŖtı. Yine de adam sadece Kral John'un emrini yerine getiriyordu ve doğrusu nazik biriydi. Gabrielle onu üstlendiği görev yüzünden suçlayamaz ve hakir göremezdi.

Joan. Ne kadar da kurnaz bir kadındı! Gabrielle'e meydan okurken yüzünde kibirli bir ifade vardı. Tek yapması gerekenin Colm'la evleneceğini ilan etmek olduğunu ve her Şeyin yolunda gideceğini mi sanmıŖtı? Gabrielle'in cesaretini yitireceğini mi dŖnmŖti? Ya da sineceğini? Bu

ne cüret! Evet... O fazlasıyla kurnaz, nefret dolu ve sorun çıkaran bir kadındı.

Gabrielle'in gözleri artık nemli değildi. O anda odasına girse fırçasını kaptığı gibi Joan'ı dövebilirdi. Bu sahne gözlerinin önüne gelince gülümsedi.

İşte. Kendini artık daha iyi hissediyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duydu.

Colm. Ah Tanrı aşkına, nihayet yanına geliyordu.

Yerinden kalktı, sonra oturdu, sonra tekrar kalktı. Ateşin yanında mı durmalı yoksa yatağa mı oturmalıydı. Ya da Colm onun örtülerin altında olmasını mı beklerdi?

Şöminenin yanında beklemeye karar verdi. Ayrıca nefes almasının onun için önemli olduğuna karar verdi. Nefesini tuttukça başı dönüyordu.

Korku... Acı... Unutkanlık.

Colm kapıyı tıklattı, bir saniye bekledikten sonra açıp içeri girdi. Gabrielle kıpırdamaksızın ona bakıyordu.

Çok güzeldi. Şömineden gelen hafif ışık geceliğinin içini gösteriyordu. Colm onun vücudunun kusursuz hatlarını görebiliyordu. Her kıvrımı altın rengi bir tonla aydınlanıyordu: Dolgun göğüsleri, ince beli, biçimli kalçaları ve uzun bacakları. Kusursuzdu... Çıplak bir şekilde karşısında durmasındansa böyle çok daha çekiciydi.

Bu gece ya da başka bir gece onu terk etmeyecekti.

Gabrielle onun gözlerinin içine bakıyordu.

Bu adamı tanıyordu.

Öyleyse neden bu kadar çok korkuyordu? Colm onu asla incitmezdi. Bunu düşününce korkusu geçti. Evet, onu çok iyi tanıyordu.

Colm tartanının bir kısmını çıplak göğsüne atmıştı. Bu küçük loş odada çok daha uzun boylu ve kaslı görünüyordu. Saçları ıslaktı, göğsünden süzülen su damlaları birçok klan üyesi gibi göle yıkanmaya gittiğini gösteriyor-

du. Gözlerinin rengi... Çenesinin keskin hatları... Geniş omuzları...

Bu adamı istiyordu.

Ona doğru bir adım attı. “Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında mısın?” diye fısıldadı.

Colm’un cevabı boğuktu. “Bu tür şeyler hakkında düşünmem. Beni daha iyi tanıyınca...”

Genç kadın ona doğru bir adım daha atınca bakışları kenetlendi ve ne söyleyeceğini unuttu. Ona yaklaşırken çiçek kokularını da beraberinde getiriyordu, tek düşünebildiği ona dokunmaktı. Bu zamana dek hiç bu kadar tahrik olduğunu hatırlamıyordu.

“Seni tanıyorum, Colm.” Parmak uçlarını omzunun ucundan başlayıp koluna kadar uzanan yara izinde gezdirdi. “Vücudun geçmişini anlatıyor.” Dokunarak ve okşayarak yavaşça etrafında döndü. “Sen bir savaşçısın,” diye fısıldadı parmakları omzuna değerken. Kaslarının kasıldığını hissetti, teni de sıcaktı. “Koruyucusun.” Hafifçe boynunu okşadı ve karşısına geçip ondan bir nefes mesafede durarak tekrar fısıldadı: “Seni tanıyorum.”

Colm onun yavaşça geceliğini çıkarmasını izledi. Yanakları kızarsa da Gabrielle ondan kaçmaya ya da vücudunu örtmeye çalışmadı. Colm onu kollarına alıp tutkulu bir şekilde öptü. Vücudu son derece yumuşak, teni ipeksi ve sıcaktı. Dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu ve sonra daha fazlasını istedi. Tutku onu tamamen avcuna alana dek onu öpücüklere boğdu.

Sonra onu yatağına taşıdı. Üzerini örtmesine fırsat vermedi. Hemen tartanını çıkarıp kendi vücuduyla onu örttü. Çıplak tenini hissedince Gabrielle’in nefesi kesildi.

Colm onun her yanını tanımak istiyordu. Dudakları boynuna kayarken güzel kokusunu içine çekti. Genç ka-

dının kalp atışlarının hızlandığını, boynunu tadarken ürperdiğini hissetti. Göğüslerini okşayıp aralarındaki vadiyi öpmek için başını eğdi. Elini sırtından aşağı indirip omurgasının kıvrımında gezdirdi.

Gabrielle onu yakınında hissetmekten hoşlandı. Öpüşmeleri daha talepkâr bir hale gelirken kollarını onun boynuna doladı.

Bu dokunuşla Colm'un ihtiyacı giderek arttı. Parmakları uyluklarının arasına kayarken gerildiğini hissetti, fakat Gabrielle ona karşı gelmedi ve istemsizce hareket etmeye başladı.

Ona dokunuş şekli Gabrielle'i çıldırtıyor ve Colm'un daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Her yanını öperek aşağıya doğru kayarken genç kadının karşı gelmesine izin vermeyecekti. Ancak bu tatlı işkence çok geçmeden dayanılmaz bir hal aldı ve Gabrielle serbest kalmak için tırnaklarını onun omuzlarına batırdı.

Böylesine tutkulu bir şekilde karşılık vermesi Colm'un ona sahip olmak için sabırsızlanmasına neden oldu ve kendini daha fazla tutamadı. Sertçe bacaklarını aralayıp uyluklarının arasına yerleşti ve içine girdi.

Gabrielle acıyla haykırdı ama Colm tatlı sözler ve dokunuşlarla onu yatıştırdı. Genç kadın çok geçmeden hissettiği acıyı unuttu ve Colm yavaşça içinde hareket ederken kalçalarını ona doğru hareket ettirip zevkle inledi. Hamleleri giderek güçlenip kontrolden çıkarken kendinden geçtiğini hissetti. Doruğa ulaşırken adını haykırdı ve ona sıkıca tutunurken Colm da zirveye ulaştı.

Uzunca bir süre ikisi de hareket etmedi, duydukları tek şey kesik kesik solumalarıydı. Gabrielle'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Colm'u sevmek tecrübe ettiği en müthiş deneyimdi. Onu tatmin ettiğinin farkındaydı. Kelimelerle dile getirmemiş olsa da dokunuşu yeterliydi.

Gücünü topladığında Colm yan tarafına dönüp onu kollarının arasına aldı ve başının tepesini öpüp uzandı.

Gabrielle yanağını onun göğsüne dayayıp elini kalbinin üzerine koydu.

Bu adamı seviyordu.

KIRK YEDİ

Gabrielle böylesine bir zevkin mümkün olduğunu bilmiyordu.

Onun kollarının arasında olmaktan memnundu, eli hâlâ kalbinin üzerindeyken odanın diğer ucunda sönmekte olan korlara baktı. Onun uyduğunu sanıyordu, ancak örtüleri çekmeye çalışırken Colm onu sıkıca tuttu. Gabrielle ona sokulup içini çekti ve gözlerini kapadı.

“Colm?”

Esnedi. “Evet?”

“Neden Liam’a vurdun? Ona vurduğunu hatırlıyormusun?”

“Hatırlıyorum. Daha fazla yürüyemezdi ve biri onu taşırsa utanç duyardı.”

“Zavallı kardeşini bir yumruk darbesiyle bayıltmak düşünceli bir davranıştı öyleyse.”

“Öyle de denilebilir.”

Düşünceleri birbirini kovalıyordu. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra sordu: “Joan’la nişanlıyken onu seviyor muydun?”

“Hayır.”

Daha fazla açıklamaya gerek duymadığı belliydi.

Bir dakika daha geçtikten sonra fısıldadı: “Daha fazla tuz gelecek. Sana söylemeyi unuttum ama tüm sandıklar getirildiğinde depo ağzına kadar dolmuş olacak.”

“Bu güzel bir hediye,” dedi Colm. “Tuz burada altından daha değerli.”

Hemen başka bir soruya geçti. “Liam’ı öldürmek için gizlice manastıra giren o iki adam... Onları da mı MacKenna göndermiş?”

“Evet. Anlaşılan yeni görevlendirilmişlerdi. MacKenna karşılaştığı her soysuza görev veriyor olmalı.”

“Muhafızlarım onları öldürdüğü için üzgün değilim.”

Colm karanlıkta gülümsedi. Bu sözler kulağa oldukça acımasız geliyordu. “Uyu, Gabrielle. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Liam’ı döven adamlara ne olduğunu bana anlatacak mısın?”

“Hayır.”

“Son bir soru, lütfen. Annemin St. Biel heykeli Wellingshire avlusundan alınıp buraya getirilecek. Bu bir gelenek. Sakıncası var mı? Oldukça büyük.”

“Yatağımıza bir heykel dikmediğin sürece benim için sakıncası yok. Şimdi uyu.”

“Sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?” diyerek ona takıldı.

“Beni nasıl baştan çıkardığının farkında mısın? Şu an hassassın. Uyumalısın.”

Ne yapması gerektiğini söylerken bile onu sırtüstü yatırmış boynunu öpüyordu. Bu kez ona karşı nazik olmadı. Nelerden hoşlandığını çoktan keşfetmişti ve kendini dizginlemeden onunla sevişti. Derinlerine girerken genç kadın bacaklarını ona doladı. İnledi, kalçalarını hareket ettir-

meye başlayınca zevkten haykırdı. Önce Gabrielle, sonra Colm doruğa ulaştı. İkincisi birincisinden çok daha iyiydi.

Gabrielle yorgun ve tatmin olmuş bir şekilde gözlerini kapadı. Colm dirseklerinin üzerinde doğrulup ona baktı. “Şimdi uyuyacaksın,” diye emretti. Yan tarafına dönüp sırtı göğsüne yaslı olacak şekilde onu kendine doğru çekti.

Genç kadın karşı çıkmayı aklından bile geçirmedi.

KIRK SEKİZ

Newell'in şatosunda ortaya çıkanlardan beri Coswold'un hayatı berbattı.

Baron krala karşı alçakgönüllülük etmekten bıkmıştı, fakat dengelerin hassas olduğunun farkındaydı. John, Coswold ve diğerleri o yalancı sürtüğe, Isla'ya inandığı için hâlâ kızgındı. Coswold yeğenini Leydi Gabrielle hakkında yalan söylemeye ikna edenin Percy olduğuna dikkat çektiğinde, John Isla'nın onun yeğeni olduğunu ve bu nedenle davranışlarından onun sorumlu olduğunu hatırlatmıştı. Ayrıca kral hoşnutsuzluğunun acısını Percy'den çıkarmıştı. Unvanı ve küçük malikânesi elinden alınan aşağılık herif yaptıklarını düşünmesi için bir zindana atılmıştı. Isla'nın da dersini aldığından emin olmak isteyen John onun Percy'ye eşlik etmesini uygun görmüştü. Belki de tüm zamanlarını birlikte geçirmek zorunda kalırlarsa kralın isteklerine karşı daha iyi bir komplo kurabilirlerdi.

Coswold John tarafından affedilmesinin gerekli olduğunu biliyordu. Kralın sinirli bir yapısı vardı ve olabilecek her şeyden onu sorumlu tutması muhtemeldi. Coswold kralı memnun etmek için elinden geleni yapıyordu. John'un her

gittiği yere gidiyor ve gece gündüz her an emrinde oluyordu. İstese yere yatıp köpek gibi yuvarlanabilirdi. Bu yorucu çabalarının karşılığında John'un tavrı yumuşuyor, birlikte olduğu baronların eşleri hakkında hikâyeler anlatabileceği bir sırdaşının olması hoşuna gidiyordu.

Yaltaklanmak her ne kadar küçük düşürücü olsa da Coswold'un krala olan yeni yakınlığının bazı faydaları da vardı. Elçi krala iyi haberleri vermeye geldiğinde John'un yanında idi. Söylentiler doğrulanmıştı: Leydi Gabrielle bulunmuştu; MacHugh klanı onu kabullenmişti ve Kuzey İskoçyalıların dağdaki şatosunda onlarla birlikte yaşıyordu. John bu habere çok sevindi. Artık leydiyle arasını düzeltmeye koyulabilir, belki de Baron Geoffrey ve diğer baronlarla olan düşmanlığını ortadan kaldırabilirdi.

John elçiyi Gabrielle'e mesajını iletmesi için MacHugh topraklarına göndermeden önce adamlarını çağırıp onlara kesin talimatlar verdi. Coswold da yanlarında durup konuşulanları dinledi. Kral ona kusursuz bir hafızası olduğu ve kelimesi kelimesine mesajını iletebileceği için bu elçiyi seçtiğini söyledi. John'un verdiği bu doğru karar üzerine hayranlığını dile getiren Coswold ona Highlands'den yeni döndüğünü hatırlattı. Belki de ona faydası dokunabilirdi.

"MacHugh klanına giden yol çok tehlikeli. Kuzey İskoçyalılar bazen yabancılara karşı düşmanca davranıyorlar," dedi Coswold. "Elçinizin Arbane Manastırı'nda durmasını ve yolun geri kalanı boyunca yanına ona eşlik edecek birini almasını önerebilir miyim? Ödül olduğu sürece keşişler eşlik ederler." Kralın bu öneriden hoşlandığını görünce telaşla ekledi: "Ve ben de iyi niyetli olduğumu göstermek için ne isterseniz yapmaya hazırım."

"Bana iki kat daha fazla vergi ödeyeceksin, Coswold, ancak o zaman keyfim yerine gelir," dedi kral. "Keşişlere

ne verirsen ver. Onlar umrumda değil, ama elçimin seyahat süresince güvende olmasını istiyorum.”

Coswold satın alabileceği en kaliteli şaraplarla dolu bir düzine fıçıyı arabaya yükleyip elçinin önünden manastıra gönderdi. Sonra tarladan toplanan ekinlerin hesabını yapması için kraldan evine dönmesine izin vermesini istedi. Kral ona izin verdi.

Coswold mümkün olduğunca çabuk bir şekilde adamlarını toplayıp Arbane Manastırı’na gitti. Ona eşlik etmesi için sadece iyi eğitimli askerleri seçtiği için etrafı küçük ama yeterli bir orduyla sarılıydı. Riske girmeyi göze alamazdı. Adamlar sık sık yabancı İskoç topraklarında ortadan kayboluyor ve bir daha izlerine rastlanmıyordu. Coswold hâlâ Gabrielle’in akıbetini öğrenmeleri için gönderdiği adamlardan haber bekliyordu. Sandıkları çaldıklarından ve MacHugh topraklarına hiç gitmediklerinden şüpheleniyordu.

Arbane Manastırı’ndaki keşişler akşam dualarını etmeye hazırlanırken ön kapının şiddetle vurulduğunu duydular. Başrahip telaşla avluyu geçip kapıya vardı, rahatsız edilmekten hiç hoşlanmamıştı.

MacHugh topraklarına seyahat eden keşişlerin dönüşü için henüz erkendi. Yolculukları piskopos yüzünden normalden daha uzun sürecekti. İngiltere’den gelen elçiyi gören piskopos manastıra henüz gelmişti ve Leydi Gabrielle’e verilecek mesajı duyduğunda İngiliz kralından iyi haberler gelmesine nadiren tanık olduğunu söyleyerek kafileye eşlik etme konusunda ısrar etmişti. Keşişler farklı bir yoldan ilerleyerek piskoposu kaldığı yere bırakacaklardı, bu da yolculuklarını iki saat daha uzatıyordu. Bu kadar hızlı seyahat edip erkenden varmaları mümkün değildi.

Başrahip sürgüyü çekip kapıyı araladı. Gelenin kim

olduğunu görünce kapıyı ardına kadar açtı. “Sizi Arbane Manastırı’na getiren nedir?” diye sordu şaşkınlıkla.

Baron Coswold başrahibin yanından geçip peşinde adamlarından biri olan Cyril’le avluya girdi. Birliklerinin manastırın duvarı dışında kamp yapacağını belirterek, “Kral John adına geliyorum,” dedi.

“Ne amaçla?” diye sordu başrahip.

Coswold’un açıklaması hazırdı. “Kral elçilerinden birini MacHugh topraklarına bir mesaj iletmesi için gönderdi. Gezinlerden Highlands’de büyük bir kargaşa yaşandığı haberini aldım,” diye yalan söyledi. “Elçinin hayatından endişe ettiğim ve görevinin kral için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için onun güvenliğinden emin olmak adına ordumu toplamayı kendime vazife edindim.”

Coswold kargaşa hakkında söylediklerinin doğru olduğundan habersizdi çünkü MacKenna’nın ölümünü henüz duymamıştı.

Başrahip baronu salona geçirdi. “Elçinin sağ salım döneceğinden eminim, burada kalıp kendi gözlerinizle görebilirsiniz. Aşçıdan size yiyecek ve içecek bir şeyler getirmesini isteyeceğim. Rahat etmeniz için yapabileceğim başka bir şey varsa, hizmetinizdeyim.”

Başrahip beklenmedik misafirler için hazırlık yapmaya gitti.

Yol yorgunu grup hava karardıktan sonra manastıra döndüğünde Coswold onları karşılamak için bekliyordu.

Elçi baronu görünce şaşırды. “Kral sizi bana başka talimatlar vermeniz için mi buraya gönderdi?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Coswold. Masadan bir sandalye çekip elçiye oturmasını işaret etti. “Kral size güveniyor, görevinizin ne kadar önemli olduğunu bildiğim için ben de güveniyorum. Güvende olmanız onun için önemli... Kralın memnuniyetinden başka bir şeyi önemsemediğim

için iyi olduğunuzu görmemin vazifem olduğunu düşündüm.” İçten bir şekilde gülümsedi. “Lütfen benimle oturun, biraz şarap içip peynir yerken bana maceranızı anlatabilirsiniz. MacHugh’lar duyduğum kadar vahşi ve asabi mi? Peki ya Leydi Gabrielle? Hatırladığım kadar güzel mi?”

Elçi baronun ilgisinden hoşlanmıştı ve tecrübesini paylaşmaya hevesliydi. İkinci kadehten sonra tamamen gevşemişti ve artık rahatça konuşuyordu.

“Ne söylediklerini kelimesi kelimesine size söylememi ister misiniz?”

“Hayır, hayır, kesinlikle olmaz,” dedi Coswold. “Raporunuzu krala saklayın. Ben sadece onların nasıl insanlar olduklarını bilmek istiyorum.”

“Krala duyduğum her kelimeyi aktarmayacağım. Tek bilmek istediği Leydi Gabrielle’in övrünü ve Finney Ovası’nı hediye olarak kabul edip etmediği.”

Coswold sabırsızlıkla beklerken şarabından bir yudum aldı.

“Sorunuza cevap vermem gerekirse, evet, doğru. Leydi MacHugh çok güzel,” dedi elçi. “Ayrıca çok mutlu görünüyor. Yeni klanı Finney Ovası’nın artık beylerine ait olduğunu duyunca çok sevindi. Hepsi...”

Coswold onun sözünü kesti. “Leydi MacHugh mu? Leydi Gabrielle mi demek istediniz?”

“Artık Leydi MacHugh, çünkü Bey MacHugh ile evli. Söylemeliyim ki adam gözlerini bana çevirdiğinde titremeden edemedim. O çok acımasız bir savaşçı.”

Elçi biraz daha şarap aldıktan sonra MacHugh beyiyle ilgili izlenimlerini aktarmaya devam etti. Coswold’un sıkıntısını fark etmedi.

Elçi evli çift hakkında dostça konuşurken dimdik önüne bakan Coswold kadehini o kadar sıkı tutuyordu ki ka-

deh baskıdan eğilmeye başlamıştı. Midesinden yükselen safra tadı boğazını yakıyordu. Öfkeyle haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Çok geçti. Artık çok geçti. Gabrielle bir kez daha elinden kaçmıştı. Hazineyi de kaybetmiş miydi?

Elçi her duraksadığında Coswold onu teşvik edercesine kafasını sallayıp kadehini doldurdu. İçtiği onca şaraptan sonra elçinin gözleri kapanmaya başladı. “Uykum geldi,” dedi ve kalkmaya yeltendi.

Coswold telaşla ona biraz daha peynir ve ekmek ikram etti. “Tok karınla daha iyi uyursunuz,” dedi ve adamın yiyeceklerle uzandığını görünce gülümsedi. “Başka ne duyduunuz?” diye sordu. “MacHugh’lar oldukça ilginç insanlar. Onları çok ilgi çekici buluyorum,” diye ekledi başka bir amacı olduğunun anlaşılmaması için. Gerçi sabah olduğunda elçinin konuşulanları hatırlayacağını hiç sanmıyordu.

“Leydi MacHugh’un dışarı çıkmasını beklerken birçok ilginç yiyecek yedim. Tatlı ekmek özellikle hoşuma gitti...”

Coswold ilgisini çekebilecek bir şey duymayı umarak adamın saçmalamasına izin verdi.

“Kutlama yapıyorlardı,” dedi elçi esneyerek. Dişlerinin arasına bir parça peynir sıkışmıştı, bunu gören Coswold kafasını çevirdi. Sarhoşun davranışları giderek iğrençleşiyordu.

“Neyi kutluyorlardı?” diye sordu sesindeki kızgınlığı gizleyemedi.

“Finney...” Ne söyleyeceğini unutmuş gibiydi.

“Finney Ovası’nın onların olmasını mı kutluyorlardı?” diye üsteledi Coswold.

“Evet, evet. Onlara ait.”

“Beyin alacağı başka bir şeyden söz edildi mi?”

Elçi odaklanmaya çalışırken birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Altın,” diye homurdandı Coswold. “Altından bahsedildi mi?”

Elçi çenesini kaşıdı. “Hayır, hayır, altından bahsedilmedi.”

Coswold çaresizlikten boğulmak üzereydi, sandalyesine çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Kaybettim,” diye fısıldadı.

Elçinin uykuya daldığını sanmış ama yanılmıştı.

“Hazine.”

“Ne dedin?” diye sordu Coswold aniden.

“St. Biel. Bir hazine var.”

“Hazineden haberleri var mı?” diye sordu Coswold. Kendine gelip anlatmaya devam edebilmesi için elçiyi sarstı.

“Peder... Hazineyi alacaklarını söyledi...” diye mırıldandı elçi.

Coswold her kelimesini duyabilmek için adama biraz daha yaklaştı. “Hazinenin nerede olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Hayır... Leydi MacHugh... Leydi MacHugh dedi...”

Coswold adamı omuzlarından yakaladı. “Leydi MacHugh hazine hakkında ne söyledi?”

Adamın başı yana düştü. “Beyin araziye alacağını... Ama hazineye sahip olamayacağını söyledi.”

Coswold adamın omuzlarını bırakıp geri çekildi. Belki de sandığı kadar geç değildi.

KIRK DOKUZ

Colm sahiplenici bir adamdı. Gözünü Gabrielle'den ayırmıyor ve hiç kimsenin onun yakınında durmasından ya da ona uzunca bakmasından hoşlanmıyordu.

Evlendikleri günden beri gardını hiç indirmemişti. Bir gece akşam yemeğinden sonra Liam'la ana salonda yalnızdı. Willa ve Maurina masayı toplarken, Liam ağabeyinin aşırı korumacılığından bahis açmaya karar verdi.

“Gel de ateşin yanında dur, Colm. Böylece seninle özel olarak konuşabilirim.” Bir dizinin üzerine çöküp şömineye büyük bir kütük attıktan sonra ateşin yanına çektiği sandalyeye oturdu.

Colm şömine rafına yaslanıp kardeşinin söyleyeceklerini dinledi.

“Gabrielle’e güvenmemek için bir sebebin mi var?” diye sordu Liam.

Bu soru Colm'un hoşuna gitmedi, fakat Liam'ın ona ya da Gabrielle'e hakaret etmek gibi bir niyetinin olmadığını biliyordu. “Elbette yok,” diye homurdandı.

Liam kafasını salladı. “Ona güvenmekte haklısın. Sana asla sadakatsizlik etmez. Kalbinin kime ait olduğunu görebiliyorum.”

“Kime aitmiş?”

Liam güldü. “Bu kadar kör olamazsın. Seni sevdiğini biliyorsun.”

Colm onun sözlerinin doğruluğunu kabul etmedi. Aşk hakkında kadınlar konuşurdu, savaşılar değil. “Cevabını biliyorsan neden ona güvenip güvenmediğimi soruyorsun?”

“Davranış şeklin yüzünden. Kıskanç bir adam gibi davranıyorsun.”

“Ben kıskanç değilim, sadece benim olanı koruyorum. Gabrielle klanımın her üyesi gibi korunmayı hak ediyor.”

“O senin karın, Colm.”

“Ve onu çok iyi koruyorum.”

Merdivenlerde beliren Gabrielle dikkatlerini çekti.

Colm’un iki adamı bir sandığı yukarı taşıırken kenara çekilip bekledi.

“Gabrielle, neden tuzu odana taşıtıyorsun?”

Gabrielle adamlar yanından geçerken, “Odamda şöminenin karşısına koyun, lütfen,” dedi.

“Onlara nereye koyulması gerektiğini gösteririm,” diye seslenen Maurna yardım etmeye koştu. “Ama leydim, neden odanızda bir sandık dolusu tuz olsun istiyorsunuz ki?”

“Tuz değil,” diye açıkladı Maurna’ya. Sonra Colm ve Liam’a dönüp ekledi: “Hatırlarsan sana sandıklardan biri hariç hepsinin tuzla dolu olduğunu söylemiştim, Colm. Aradığım sandığı bulmak uzun sürdü ve ne tesadüftür ki en alttaymış.”

“MacHugh renklerini giyeceksin. İngiliz renklerine ihtiyacın yok,” diye karşılık verdi Colm.

“Onlara ihtiyacım olmayabilir, ama yine de onları saklayacağım. Sandıkta başka şeyler de var... Hatıralar, Wellingshire ve St. Biel’e dair şeyler.”

“Tanrı aşkına, Gabrielle, St. Biel’i hatırlatacak yeterince

şeyin var,” dedi Liam. “Colm, başrahibin gönderdiği heykelin boyutunu gördün mü? Şapel yapılanı kadar depoda kalacak. Sonra da kilisenin içinde duracak.”

“Hayır, Liam,” dedi Gabrielle. “İçeride durmayacak. İçeri giren herkesin görebilmesi için dışarıda kapının yanında duracak. Bu bir gelenek.”

“St. Biel’deki heykellerin hiçbirisi kiliselerin içinde değil mi?”

“Elbette, değil. Biz Tanrı’ya dua ederiz, heykellere değil.” Yanlarına gidip oturdu.

“Babanın başka bir heykel daha gönderdiği doğru mu?” diye sordu Liam.

“Evet. Anneme ait ve artık evli olduğuma göre bana geçecek. Bu bir gelenek.”

“Buraya gelecek başka heykeller de var mı?” diye sordu Colm.

“Sadece bir düzine kadar,” diyerek dalga geçti genç kadın.

Verdikleri tepkiye gülerken muhafızları onunla görüşmek istedi. Sadık muhafızlarının ciddi yüzlerine bir kez bakması bile ne söyleyeceklerini anlamasına yetti: Evlerine döneceklerdi.

Gabrielle derin bir nefes aldı ve çaresizce gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Ağlaması doğru olmazdı. Colm’a baktı ve yüzündeki ifadeden muhafızlarının onunla çoktan konuşmuş olduğunu anladı. Yavaşça yanlarına gidip dua ediyormuş gibi ellerini kenetledi.

“Eve dönüyorsunuz.”

Bunu söylerken Stephen’a baktı.

“Zamanı geldi, prenses. Beynizin sizi koruyacağına artık ikna olduk.”

Gabrielle onun elini tutup, “Benim en dürüst dostum

oldun, Stephen. Sensiz nasıl hayatıma devam edeceğimi bilmiyorum,” dedi.

Ona selam verip geri çekildi ve Lucien’in elini tuttu. “Birlikte bir sürü talihsizlik atlattık, değil mi? Bana kalırsa benden kurtulduğuna sevineceksin.”

“Hayır, sevinmeyeceğim, prenses. Sizi özleyeceğim ve her zaman kalbimde olacaksınız.”

Sırada Faust vardı. Onun da elini tutup, “Buna inanabiliyor musun, Faust? Yakında St. Biel dağlarını göreceksin,” dedi.

“Sizi özleyeceğim, prenses.”

Christien sonuncuydu. Gabrielle onun elini tutup, “Beni birçok kez ölümden kurtardın. Sana hayatımı borçluyum, Christien ve seni özleyeceğim,” dedi.

“Beni uzun süre özlemek zorunda kalmayacaksınız, prenses. Geri geleceğim. Zamanı geldiğinde bunu bileceğim.”

Eğilerek selam verdikten sonra gittiler.

Yanağından bir damla yaş süzülen Gabrielle tek kelime etmeden salonu terk edip odasına çıktı.

Colm onun yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Yeterince bekledikten sonra onun yanına çıktı. Genç kadın yatağına kıvrılmış ağlıyordu. Onu kollarının arasına alıp bildiği tek şekilde teselli etti: Ağlamasına izin verdi.

ELLİ

Peder Gelroy onun kaybıyla baş etmesine yardımcı oldu.

“Elbette muhafızlarınızı özlüyorsunuz. Bunca yıldır sizin kardeşiniz gibilerdi, fakat kendi yollarını bulmaları gerektiğini düşünmelisiniz. St. Biel onların evi, artık oradaki hayatlarına dönecekleri için sevinmelisiniz.”

Gabrielle pederin haklı olduğunu biliyordu ama onları bu kadar çok özlerken sevinmesi zordu. Neyse ki meşguldü ve üzülmeye zamanı yoktu.

Klan onun yeni yaşam tarzına alışması için elinden geleni yapıyordu. Liam’ın güvende olması için bir adamı öldürdüğünü duymalarının ardından Gabrielle kalplerini kazanmıştı. Beyleriyle evlenip onun Finney Ovası’na sahip olmasını sağlamıştı. Leydi Joan’a karşı gelip ona hadisini bildirirken öfkeli olduğunu kanıtlamıştı ve klan bunu iyi bir özellik olarak görüyordu.

Herkes sırayla onu bilgilendirdi. Maurina ve Willa evinin hanımı olması konusunda ona yardımcı oldular. Her öğünde yenilecek yemeklere, sazların ne zaman değiştirileceğine, yatakların ne zaman havalandırılacağına ve şa-

todaki hayatın sorunsuz bir şekilde ilerlemesi için gerekli olan binlerce şeye Gabrielle karar verecekti.

Ne kâhya ne de aşçı ona hayır diyor ya da yanıldığı şeyleri yüzüne vuruyordu. Hata yaptığını düşündüklerinde ona kibarca izah ediyorlardı.

“Bugün akşam yemeğinde etli börek yiyeceğiz,” dedi Gabrielle Willa’ya.

Aşçı kafasını hafifçe sallayınca Gabrielle tekrar denedi. “Tavuk mu yiyeceğiz?”

Bu sorusuna da hafifçe kafasını sallayarak karşılık verdi kadın. Gabrielle içini çekti. “Öyleyse koyun eti.”

Kâhya bu kez onayladığını belirtircesine kafasını salladı. “Evet, Leydi MacHugh. Koyun eti yiyeceksiniz.”

Taşçı ve mumcu farklı klanların gidişatları konusunda onu bilgilendirdi. Hanımlarının tüm düşmanlıkları anlamasının gerekli olduğunu düşünüyorlardı.

Gabrielle tüm bu klanların nerede yaşadıklarından bile emin değildi.

“Düşmanlıkları bilmem neden bu kadar önemli?” diye sordu.

Mumcu onun böyle bir soru sormasına şaşırdı. Ona bir soruyla karşılık vermeyi seçti. “Kimlerin kavgalı olduğunu bilmezseniz, kiminle konuşacağınızı ya da kime lanet edeceğinizi nereden bileceksiniz?”

Genç kadının ona vereceği bir cevap yoktu.

O gece yatmaya hazırlanırken Colm’a şöyle dedi: “Highlands’de çok fazla klan var, hepsini aklımda tutamıyorum.”

“Yarın sana bir harita çizer ve her klanın nerede yaşadığını gösteririm.”

“Bu haritayı beni Buchanan’lara götürmeden önce mi yoksa götürdükten sonra mı çizeceksin?”

Gabrielle kıyafetlerini çıkarıp geceliğini giyerken ışığın

önünden çekildi. Utangaçlığı Colm'un hoşuna gidiyordu. Bey çoktan yatağa girmişti bile. Dirseğinin üzerinde doğrulmuş tembel tembel onu izliyordu.

Gabrielle saçlarını fırçalarken ısınmak için tekrar ateşin önüne geçti.

"Neden o geceliği giydin?" diye sordu Colm. "Sen yatağa girer girmez onu çıkaracağım."

Gabrielle fırçasını bırakıp ona döndü. "Buchanan'ları ziyaret etmeliyim. Yarın beni oraya götürür müsün?"

"Hayır."

"Leydi Gillian benim en sevdiğim kuzenim."

"Kadınla tanışmadın bile."

"Yine de onu seviyorum."

"Yarın yapmam gereken işlerim var."

"Başka biri beni Buchanan'lara götürebilir mi?"

"Hayır."

"Peki ya ertesi gün?"

"Hayır. Yatağa gel."

Gabrielle uzunca bir süre ona baktı. "Hayır."

Colm reddedilmesini umursamış görünmüyordu. Bunu fark eden Gabrielle hayal kırıklığına uğradı çünkü onu kızdıracağını ummuştı. Elinde olsa hışımla odadan çıkardı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Ayrıca giyinmediği sürece hiçbir yere gidemezdi. Onu sinirlendirmek için çok uğraşması gerektiğini net olarak anlamıştı.

Ya yatağa gireceğini ya da donarak öleceğini kabul etmesi birkaç saniyesini aldı. Yatağa doğru ilerledi. "Bilmen için söylüyorum. Sana gelmiyorum. Tek amacım yatmak."

Yerine geçmek için onun üzerinden uzanırken Colm tek bir hamleyle geceliği başının üzerinden çıkardı ve bacaklarını bacaklarının arasına kıştırıp onu altına aldı.

Boynunu hafifçe ısırırken, "Bilmen için söylüyorum. Seninle sevişeceğim," dedi.

Son sözü söyleyen o oldu.

Gabrielle ilk çocuğuna hamile olan Braeden'in eşi Lily'yle birlikte göle doğru yürüyordu. Genç kadın utan-
gaç olmaktan çok ürkekti ve fısıltıdan ibaret bir ses tonuyla konuşuyordu. İyi huylu biriydi ve Gabrielle onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu.

"Bu erkeklerin yüzdüğü göl mü?" diye sordu Gabrielle.

"Gölün onları göremeyeceğimiz diğer ucunda yüzüyorlar. Aldırmazlar," dedi Lily. "Ama bizim aldıracağımızı biliyorlar."

"Güzel bir gün değil mi? Hava muhteşem." Gabrielle kollarını uzattı ve güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi.

"Gölü görene kadar bekle. Su çok berrak," dedi Lily. "Ama buz gibidir. Yaz aylarında bile su hiç ısınmaz. Ayaklarını suya daldırmak bile dişlerinin birbirine vurmasına neden olur. Erkeklerin soğuğa nasıl dayandıklarını anlamıyorum."

"Beni uyardığın için teşekkür ederim. Suyu test etmeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Gabrielle bir ağacın altına oturup bu huzurlu günün tadını çıkardı. Öğle yemeği bitmişti ama akşam yemeğine hâlâ birkaç saat vardı.

Lily ona bebek için yaptığı hazırlıklardan bahsetti. Gabrielle ona bir soru sormak üzereyken Ethan ve Tom ağaçların arasından çıktı. Tom Ethan'ı kovalıyordu.

"Burada yalnız başlarına olmamalılar," dedi Lily.

Gabrielle onunla aynı fikirdeydi. Çocuklara seslendi. Ethan Tom'dan kaçmaya çalışıyordu, fakat yönünü kesti-remediğinden takılıp suya doğru fırladı.

Lily birinin yardım etmesi için seslenirken Gabrielle ayakkabılarını çıkarıp çocuğun peşinden koştu. Su o kadar soğuktu ki kalbinin duracağını sandı. Tom kıyıda sızlanırken, Ethan'ı suyun yüzeyine çıkarıp kıyıya taşıdı.

Ethan nefesini düzene sokunca, “Soğuk,” dedi Tom’a.

“Leydi Gabrielle, ben de deneyebilir...” diye söze başladı Tom.

Gabrielle onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. “Hayır, suya giremezsin. İkiniz de benimle gelin.”

Lily şalıyla Ethan’ı sardı. “Bu gece hапşıırıp duracaksın,” diye bir tahminde bulundu.

Gabrielle’in dişleri birbirine vuruyordu. “Kar bile bu su kadar soğuk değil,” dedi.

Lily kafasını salladı. “Çocukların teyzesi bizden iki kü-lübe ötede oturuyor. Onları eve götürürüm. Hапşıırmaya başlamadan gidip kıyafetlerini değıştirmelisin.”

Neyse ki ne Colm ne de Liam şatodaydı, bu sayede Gabrielle kimse fark etmeden odasına gidebildi. Ancak ne yazık ki küçük Ethan ve Tom herkese Leydi MacI Iugh’un suya atladığını anlatmıştı. Genç kadın giysilerini değıştirip ısınmak için ateşin karşısına geçtiğinde tüm klan onun göle girdiğini biliyordu.

Willa ve Maurna kapısını tıklattı. “Daha fazla battaniye ister misiniz leydim?”

“Ben iyiyim,” dedi Gabrielle. “Ama ikizlerin evine nasıl gideceğimi bilmek istiyorum. Teyzeleriyle konuşmalıyım.”

Willa ona yolu gösterdi. Kapı açıldığında Gabrielle çocukların istediklerini yapmakta neden bu kadar özgür olduklarını anladı. Teyzeleri çok yaşlıydı ve senelik bir uyku çekmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Gabrielle içeri alındı. Ethan yıpranmış görünüyordu. O ve Tom masada oturmuş Willa’nın Gabrielle’e sürekli yedirmeye çalıştığı ezmeye benzer şeyi yiyorlardı. Yine de bundan hoşnut görünüyorlardı.

“Yarına kadar evden çıkmayacaklar,” diye söz verdi teyzeleri. “Ethan, nasıl davranman gerektiğini unutma. Seni

ölmekten kurtardığı için Leydi MacHugh'a teşekkür et. Başına iş açtığın için ondan özür dile."

Çocuğun ettiği özür kabul edildi. Teyzeleri Gabrielle'e dışarı kadar eşlik edip çocukların duymaması için kapıyı kapadı.

"Özür dilerim leydim. Ethan ve Tom iyi çocuklardır. Ebeveynleri öldüğünden beri onlara ben bakıyorum. Kolay olmadı. Elimden geleni denedim ve klandaki herkes yardımcı oluyor ama benim onlara verebileceğimden daha fazlasına ihtiyaçları var."

Gabrielle yaşlı kadının elini tuttu. "Beyle konuşurum," diye söz verdi. "Bir şeyler düşüneceğinden eminim."

Şatoya dönünce Gabrielle suçluluk hissetti. Colm'a çok fazla sorumluluk aldığı ve kimseyi görevlendirmedığı için şikâyet ettikten sonra ona çözmesi için başka bir sorun sunacaktı.

Colm ve Liam ana salona girdiklerinde genç kadın masada oturmuş bekliyordu. Colm'un çatık kaşlarından ve Liam'ın yüzündeki gülümsemeden gölde olanları çoktan duymuş olduklarını tahmin etti.

"Yüzmek hoşuna gitti mi?" diye sordu Liam.

Gabrielle'in eğlenecek hali yoktu. Gözlerini Colm'a dikip, "Göle gitmelerini yasaklamayı unuttun mu?" diye sordu.

"Yasakladığımı sanıyordum," dedi Colm. "İyi misin?"

Endişeli ifadesini görünce genç kadın sakinleştiğini hissetti. "O çocuk neredeyse boğulacaktı. Bir şey yapılmalı." Yanına gidip onu yanağından öptü. "Onları üstüne alırmısın? Almazsan altı yaşına giremeyecekler."

Willa akşam yemeğini masaya taşıdı. Gabrielle çoktan yemişti ama Colm ve Liam yemeklerini yerken onların yanında oturdu.

“Ethan’ı sudan çıkardıktan sonra Tom’un göle girmek istediğini biliyor musun?”

Liam su içerken tıkanınca öksürmeye başladı. Gabrielle onun sakinleşmesini bekledikten sonra çocukların teyzelerinin kaç yaşında olduğunu bilip bilmediklerini sordu.

“Kaba olmak istemem ama en az seksen yaşında görünüyor,” dedi.

“Aslına bakarsan seninle yaşıt,” dedi Liam. “O çocuklarla üç sene geçirmenin insanın üzerinde böyle bir etkisi oluyor.”

Gabrielle kaşlarını çatarak ona baktı. “Hiç komik değil.” Tekrar Colm’a döndü. “O çocukları seviyor ama onun için çok fazlalar. Birçok kişi onlara ne yapmaları gerektiğini söylediğinden artık kimseyi dinlemiyorlar.”

Colm kafasını salladı. “Kadınla konuşurum.”

Gabrielle onun gerekli olan şeyi yapacağını bildiği için memnundu.

İki gün sonra Gabrielle otlarla dolu bir sepet taşıyarak ana salona girdiğinde Ethan ve Tom’un merdivenlerden koşarak çıktıklarını gördü. En alt basamakta duran Maur-na endişeyle onları izliyordu.

“Nereye gidiyorlar?” diye sordu Gabrielle.

“Odanıza,” diye yanıtladı Maur-na.

Biraz endişelenmiş görünen Gabrielle sordu: “Neden?”

“Bütün eşyalarınız beyin odasına taşındı. Çocuklar burada kalacaklar.”

Maur-na biraz da telaşlı olduğunu gösteren bir gülümsemeyle Gabrielle’e döndü.

“Peki ya teyzeleri?” dedi Gabrielle.

“O kulübesinde kalacak. Bu durumdan çok memnun ve çocuklar için en iyisi olduğunu söylüyor. Onu sık sık görecekler.”

Gabrielle çocukların yeni evleri hakkında ne hissettiklerini sormak üzereyken üst kattan tiz kahkahalar geldiğini duydu. Cevabını almıştı.

ELLİ BİR

Harika bir gündü. Colm Gabrielle'i ata binmeye götürerek şaşırtmıştı. Güzel bir vadiye bakan bir tepeye kadar gitmişler, sonra da rahatça yürümeleri için atlarını yavaşlatmışlardı.

Colm daha önce onunla boş boş vakit geçirmek için sorumluluklarından hiç vazgeçmemişti, bu yüzden Gabrielle davranışlarından şüphe ediyordu.

"Başka bir niyetim yok, Gabrielle," dedi Colm. "Rogue'u gezdirmek istediğini biliyordum, o yüzden sana eşlik etmeye karar verdim."

"Genellikle bana Faust eşlik ederdi..." Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Düşünceli davranıyorsun!"

"Zamanımızı neden birlikte ata bindiğimizi konuşarak mı geçirmek istersin yoksa ata binerek mi?"

Eşiyle baş başa vakit geçirmek harikaydı ama zaman çabucak geçti.

Ona Ethan ve Tom'dan bahsetti. "Onlara yapabilecekleri görevler verilecek, işlerini tamamladıklarında oynamaya gidebilirler."

“Onlara bu görevleri kim verecek ve tamamladıklarını kim kontrol edecek?” diye sordu Gabrielle.

Colm onun yanına gidebilmek için atını dürttü. Uzanıp onu kendisine doğru çekti. “Evimin hanımı.” Karşı çıkmasına izin vermeden onu öptü. Başını kaldırıncı, “Başkalarını görevlendirmemi öneren sendin,” dedi.

“Evet ama...”

“Geri dönme vaktimiz geldi,” dedi Colm.

Gabrielle onun dönmeye isteksizmiş gibi görüldüğünü fark edince mutlu oldu. Belki de Colm onunla baş başa vakit geçirmekten en az onun kadar hoşlanmıştı.

Asma köprüye yaklaştıkları sırada askerlerden biri onları durdurdu.

“Beyim, eşinizin babasından haber getirdiğini söyleyen bir ulak var.”

“Babam mı?” diye bağırdı Gabrielle.

Colm genç kadının onsuz gitmemesi için uzanıp Rogue’un dizginlerini tuttu.

“Ulak nerede?”

“Dağın başlangıcında. Muhafızlar izninizi almadan geçmesine izin verilmeyeceğini biliyorlar.”

“Orada beklesin. Gidip mesajı ondan dinlerim.”

“Emredersiniz, beyim,” diye karşılık verdi muhafız.

“Gabrielle, sen içeride bekle.”

“Seninle gelmeyi tercih ederim.”

“İçeri gireceksin.”

Gabrielle yeterince diplomatik davranmıştı. “Belki de farklı şekilde açıklamalıyım. Seninle geliyorum. Beni tekrar reddetmeden önce babamın hizmetkârlarını tanıdığımı ve bu ulağın Wellingshire’den gelip gelmediğini sana söyleyebileceğimi belirtmek isterim. Ayrıca...” dedi sözünü kesmesine izin vermeden. “Topraklarından çıkmamış ola-

cağım. Muhafızlarımla ata binmeme birçok kez göz yumdun.”

Mantıklı bir savunmaydı, bu yüzden Colm fikrini değiştirmeye karar verdi.

Finney Ovası ve dağın arasındaki hattın yukarısında kalan patikadaki keskin dönemece varınca genç kadın onun arkasında kalıp yavaşladı.

“Colm, ya kötü haber getirdiyse?”

“O zaman birlikte dinlemiş oluruz.”

Bu olasılığı düşünecek vakti yoktu, dar dönemeci döner dönmez ulaşı gördü. “Bu Nigel!” diye bağırdı. “Babamın en sadık hizmetkârlarından biridir, onu yıllardır tanırım.”

Rogue’u dürtüp hızlandırırken babasının hizmetkârına seslendi. Nigel atından inmesini beklemeyip hemen elindeki parşömeni ona verdi. Gabrielle mektubun hakiki olduğunu biliyordu çünkü üzerinde babasının mührü vardı. O kadar heyecanlıydı ki okurken kendini zor tuttu.

“Babam beni... Bizi görmeye geliyor,” dedi. “Ve hafta sonuna kadar buraya varmış olacak. Bana bu harika haberi getirdiğin için çok teşekkür ederim, Nigel.” Colm’a baktı. “Dinlenmek isteyecektir. Onu evimize davet edebilir miyim?”

“Edebilirsin,” dedi Colm muhafızlarına işaret ederek. “Onu mutfağa götürün.”

Nigel gözden kaybolur kaybolmaz genç kadın mesajı açıp Colm’a okudu.

“Kızım, güvende olduğunu ve iyi bakıldığını kendi gözlerimle görmek için hafta sonuna kadar oraya varmış olacağım. Evlendiğini ve mutlu olduğunu duydum. Kocanla tanışıp gözlerinin içine bakınca buna karar vereceğim. Manastırda başına gelenleri duyunca çok öfkelen dim. Telaş içinde seni aradım. Bey Buchanan’dan güvende ol-

duğun ve korunduğun haberini aldım. Çok rahatladım kızım, ama öfkem dinmedi. Savaşa hazırlanmaları için adamlarıma emir verdim. Diğer baronlar da bana katıldılar. Kral Coswold ve Percy'nin hatasını düzeltmeye çalıştı, fakat ikisi de günahlarının bedelini ödeyene kadar rahat etmeyeceğim."

Colm'a bakarken Gabrielle'in gözlerinde sevinç göz yaşları vardı. "Babam geliyor. Bu harika bir haber."

Colm onu Rogue'un sırtına bindirdi. "Eğer bu şekilde gülümsemene sebep oluyorsa evet, harika bir haber." Dizinleri ona verip kendi atına bindi.

"Ah, bekle," dedi Gabrielle parşömeni tekrar açarak. "Başka şeyler de yazmış." Kâğıda baktı.

"Ne yazmış?" diye sordu Colm.

"Yakında görüşeceğiz," diye okudu genç kadın. "Lütfen kızımı en sevdiği kuzenini görmesi için bir an önce Buchanan'lara götür."

Yanından geçerken beyin verdiği tepkiyi görmek için dönüp bakmadı.

Kahkahası vadide yankılanan Colm onu takip etti.

Pazartesi günü Braeden Gabrielle'le birlikte Baron Geoffrey'nin Finney Ovası'nı geçmeye başlayıp başlamadığını görmek için dağın sonuna kadar gitti.

"Ulak haberi size dün getirmedim mi?" diye sordu.

"Evet dün getirdi, Braeden."

"Peki babanız buraya ancak hafta sonuna doğru varacağını söylemedi mi?"

"Evet, söyledi, fakat babam yolculuğun ne kadar zaman alacağını genellikle yanlış hesaplar. Atını hızlı sürmüş olabilir," diye açıkladı Gabrielle.

Braeden onun ne kadar heyecanlı olduğunu görebil-

liyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediği için dağdan aşağı indikleri sırada başka bir şey söylemedi.

Salı sabahı Colm bir görüşmeye katılmaya gitti. Bey Ramsey Sinclair son günlerde Highlands'de olanları görüşmek için tüm beylerin evinde toplanmasını istemişti. Bey Monroe'nun öldürülmesinden ve MacKenna'nın düşmanlığa sebep olmasından beri klanların arasında büyük bir huzursuzluk vardı. Monroe'lar beyin iki yeğeni arasındaki güç mücadelesiyle uğraşıyordu ve MacKenna'ların bir lideri bile yoktu. İşler kontrolden çıkmadan önce beyler bir araya gelip ortak bir karar alacaklardı.

Colm ne kadar süre evde olmayacağından emin değildi, fakat Gabrielle'e babasıyla tanışmak için geri döneceğine dair söz verdi.

"Neden ovalara bakmak için bir refakatçiye ihtiyacım olsun ki?" diye sordu Gabrielle. "Kendi topraklarımızdayım. Burada güvendedim."

"Refakatçinle tamamen güvende olacaksın."

Salı günü öğleden sonra Gabrielle onunla birlikte doluşması için Michael'ı ikna etti. İki saat sonra geri döndü.

Çarşamba günü James'e baskı yaptı. Bir saat sonra geri döndü.

Perşembe günü ona Philip eşlik etti. Yağmur yağıyordu ve üç saat sonra geri döndü.

Cuma günü onunla yine Michael gitti.

Ama Gabrielle bu kez geri dönmedi.

Gabrielle dağın bitimindeki keskin dönemeçte ortadan kaybolmuştu. Michael onun önünde ilerliyordu ve genç kadını sadece on beş yirmi saniye kadar yalnız bırakmıştı. Ama bu *onlar* için yeterli bir süreydi.

Michael onun tam arkasında olduğunu sanıyordu. Ro-

gue'un toynaklarının taşın üzerinde çıkardığı sesi duyabiliyordu. Dönemece varmadan önce her zaman yaptığı gibi hanımının atını yavaşlattığını biliyordu. Bir tarafta kaygan taşların bulunduğu bir eğim vardı. Çok yaklaşırsa Rogue dengelerini yitirebilirdi. Diğer tarafta ise uçurum vardı. Dikenli ağaçlar patikaya ulaşan eğimli dokunaçlar gibi dik açılarla yükseliyordu. Çalılık öylesine sıkı ki sesi yutuyordu.

Gabrielle ve muhafızı dostça sohbet ediyordu.

"Bana kalırsa atınızın kaymasından endişe etmemeniz için bey bu patikayı genişletecek," dedi Michael ona.

Cevap vermesini beklerken gelişigüzel bir şekilde omzunun üzerinden baktı. Rogue hâlâ arkasındaydı ama Gabrielle gitmişti. Ona seslendi ve hızla atından atladı. "Leydi MacHugh?"

Cevap yoktu. Düşüğünü düşünerek dönemece doğru koşarken tekrar bağırdı: "Yaralandınız mı? Leydi MacHugh, neredesiniz?"

Hâlâ cevap yoktu. Michael ilerideki tepedeki nöbetçi askere seslendi. "Onu gördün mü? Hanımımız..."

Asker onu duymadı, fakat arkasındaki tepede devriyede olan iki asker onu duydu ve sesli uyarı verdi. Bağırışmalar Rogue'u korkutunca ürkek hayvan dönüp tepeye doğru koşmaya başladı.

Telaşlanan Michael hanımının düşüp düşmediğini anlamak için eğimden aşağı kaydı. Orada değildi. Tekrar yukarı tırmanıp çalıkların bir kısmını kesmek için kılıcını kullandı, hanımının dikenlerin arasına sıkıştığını ve yardım etmesi için ona sesleneceğini umuyordu.

"Burada değil. Burada değil," diye bağırdı panikle.

Dakikalar içinde alan MacHugh askerleriyle doldu, hepsi Gabrielle'i arıyordu. İz sürmede uzman olan Liam

ve Braeden ayak izlerine rastlamak için patikanın birer bölümünü incelemeye koyuldular.

Michael patikanın büyük bir bölümünü dolaşmış ve çalıların çoğunu kesmiş olduğundan geriye çok az kanıt bırakmıştı. Liam patikanın eşitlendiği yere kadar eğimde ilerledi. Bozuk yoldan çıkıp zeminin kayadan çok toprak olduğu kısmından sola saptı. İyice yürüdü. Arkasına baktığında patikayı göremiyordu.

“Braeden!” diye seslendi.

Eğimin öteki tarafını araştıran Braeden koşarak onun yanına gitti.

“En az on beş kişi olduğunu düşünüyorum,” diye tahminde bulundu Liam. İnsanların ve atların ayak izlerinin hâlâ belli olduğu yumuşak zemine baktı.

“Bana kalırsa daha fazla,” dedi Braeden.

Liam geri döndü. Ayak izleri uçuruma uzanan çalılıklara doğru ilerliyordu. “Birkaçı bu noktadan ayrılmış gibi görünüyor.”

Kırılmış ve kesilmiş çalıları inceleyen Braeden onu takip etti. Patikadaki dönemece bakan kayalığa vardıklarında Liam durdu. “Buraya saklanmışlar,” dedi. “Aşağılarından geçmesini beklemişler.”

“Bak,” dedi Braeden uzanıp dikenli bir çalıdan bir şey çekerken. Parmak uçlarında yeşil bir kumaş parçası vardı. “Leydi Gabrielle bugün yeşil bir elbise giymişti.” Üzgün bir şekilde Liam’a baktı. “Bu aşağılık herifleri bulmaları için adamları organize edeceğim. Yanına iki asker alıp Colm’a kötü haberi vermek için hızla Bey Sinclair’in topraklarına git.”

Liam kafasını salladı. Bu ölümden bile daha korkutucu bir görevdi.

ELLİ İKİ

Gabrielle şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini açıp başına neler geldiğini anlamaya çalıştı. Etrafına bakınca tanımadığı bir odada ve yatakta olduğunu anladı. Alçak tavan doğrulursa dokunabileceği kadar yakındı. Bir tür çatı katındaydı. Havaya ağır bir küf kokusu hâkimdi. Binanın uzun zamandır kullanılmamış olduğu belliydi. Samanlar sırtına batıyordu ve birinin üzerine attığı örtünün sertliğini yüzünde hissedebiliyordu. Yanağına bir şeyin battığını hissedince elini oraya götürdü. Elini çektiğinde parmaklarında kan vardı. Sonra kolundaki çizikleri fark etti.

Zihnindeki sis yavaşça kalktı. Rogue. Rogue'un sırtındaydı. Ve bir hayvan vardı. Hayır, hayır. Duyduğu sesin yiyecek arayan bir hayvana ait olduğunu sanmıştı. Bir hışırtı duymuştu. Sonra da kör edici bir ağrıya sarsılmıştı.

Alt kattaki bir kapı gıcırdayarak açıldı ve insanların içeri doluştuklarını işitti. Aniden tamamen uyandığını hissetti. Çatının kenarına kadar sürünüp bakmak istedi ama görülmekten ya da duyulmaktan korkuyordu.

Seslerini duyana kadar aşağıda kaç kişinin olduğunu anlaması mümkün değildi.

“Uyanmasını umsan iyi edersin, Leod, çünkü uyanmazsa seni öldürüp onun üzerine gömer. Hiç kimsenin bu şekilde hareket ettiğini görmedim. Gözlerindeki o çılgınca ışıltıyı gördün mü? Sanki şeytan gözlerini üzerime dikmişti.”

“Ben sadece bana verilen emri yerine getirdim,” diye karşı çıktı Leod. “Söylediklerini sen de duydun. Bağırmandan onu bayıltmamız, sonra da taşıman için sana teslim etmemiz gerekiyordu, ben de öyle yaptım Kenny. Onu bayılttım. Ne kadar sinirleneceği umrumda değil, tüm işi biz yapıyoruz. Diğerleri doğuda beklerken biz kayalıklara tırmanıyor ve o sık çalılardan arasında ses çıkarmadan ilerlemeye çalışıyoruz. Saatlerce hareket etmeden karnımızın üzerinde bekliyoruz. Dikenler yüzünden ellerim ve kollarım yırtıldı. Bacaklarıma da kramp girdi. Ne sana ne de bana bağırabilir çünkü bütün işi biz yaptık.”

“Bütün işi bizim yaptığımızı biliyorum, fakat onu ele geçirmek için sapanını kullanmana gerek yoktu.”

“Kuşlarımı yakalarken de onu kullanıyorum.”

“Bir kadını kuşla aynı kefeye koyamazsın, Leod. Ayrıca sen yakaladığın kuşların boyunlarını kırıyorsun.”

“Pişirmeden önce ancak bu şekilde yağlarını kaybetmelerini sağlayabiliyorum.”

“Boynunu kırabilirdin.”

“Küçük bir taş kullandım, o yüzden kırılmazdı.”

“Umarım uyanır. Yüzüm kanlı mı?”

“Kanlı. Daha fazla yardıma ihtiyacımız vardı,” diye sızlandı Leod.

“Andrew tam arkamızdaydı.”

“Ne işimize yaradı ki? Çok ufak tefek ve cılız, on yaşında gibi görünüyor ve bir kovadan daha ağır bir şeyi kaldıramıyor. Bizimle birlikte başka bir adam göndermeliydi, bir çocuk değil.”

“Görünüşü yanıltıcı olabilir. Ama neredeyse bizimle yaşıt. Genç ve çelimsiz görünüyor ama çok adam öldürdüğünü duydum, gerçek insanlardan bahsediyorum, kuşlardan değil. Onları bıçağıyla öldürmüş. Masum masum yanlarına yanaştıktan sonra bir anda bıçağını çekiyormuş.”

“Bıçağını çektiğini hiç gördün mü?”

“Hayır ama anlatılanları duydum. Andrew gülümseyerek yanıma yanaşırsa koşarak kaçardım. Şu merdivenleri tırmanıp nefes alıp almadığına baksan iyi edersin.”

Gabrielle merdivenin yerde sürüklendiğini duydu.

“Bunun beni taşıyacağını sanmıyorum,” dedi Leod. “Şu işi hallet ve onun yapmasını sağla.”

“Sana söyledim. Andrew çocuk değil, eğer yukarı çıkarsa, aşağı inmeden önce onunla oynasır.”

Gabrielle gözlerini kapayıp nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Merdivenin basamaklarında ayak sesleri duydu ve kötü kokan adam yanına yaklaşırken kıpırdamadan yattı.

Adam başını alçak tavana vurdu ve üzerine doğru eğilince ot yatak kıpırdadı. Elini bilinçsizmiş gibi yatan Gabrielle’in göğsünde gezdirdi. Gabrielle o an onu öldürmek istedi.

Kenny seslenince adam elini aniden çekti. “Nefes alıyor mu?”

“Alıyor ama hâlâ uyuyor.” Onu sarstı. “Gözlerini açmıyor.”

“Öyleyse in aşağı. Geldiğini duyuyorum.”

Leod bir küfür savurarak aşağı indi.

“Merdiveni olduğu yerde bırak. Onu görmek isteyecektir.”

Kapı tekrar açıldı ve bekledikleri kişi içeri girdi. Gabrielle’in kim olduğunu anlaması için yüzünü görmesi-

ne gerek yoktu. Ağzını açar açmaz anladı: Gelen Baron Coswold'du.

Gabrielle'in şaşkınlığı bir saniye içinde öfkeye dönüştü. Coswold neden buradaydı? Ondan ne istiyordu? Ama niyetini anlamaya çalışacak vakit yoktu. Aksine kaçmak için bir yol bulmalıydı.

"Uyuduğundan emin misiniz?" diye sordu Coswold ve Leod ya da Kenny cevap veremeden sözlerini sürdürdü. "Ne zamandır buradasınız? Konuşuyor muydunuz? Duyabileceği herhangi bir şey söylediniz mi?"

"İçeri yeni girdik, öyle değil mi Kenny?" dedi Leod. "Konuşmaya vaktimiz olmadı. İçeri girdim, merdiveni aldım ve nefes alıp almadığını görmek için yukarı tırmandım."

"Yaşıyor," dedi Kenny.

"Ama uyanık değil."

"Onu aşağı getirin," diye emretti Coswold.

"Ama henüz uyanmadı," diye tekrarladı Kenny.

Gabrielle onların didiştğini ve sonra, "Onu ben getireceğim. Onu size ben getireceğim," denildiğini duydu.

Adam tekrar çatı katına tırmandı ve Gabrielle'i yataktan kaldırdı. Onu kenara kadar taşıyıp gevşek bedenini aşağıda bekleyen kollara doğru bıraktı.

"Sandalyeyi çekip onu oturtun. Leod, bir halat bulup onu bağla."

Gabrielle itilip kakılırken uyuyormuş gibi yapmaya devam etti. Başı önüne düşmüştü ve saçları yüzünü kapatıyordu. Coswold'un tepesinde durduğunun farkındaydı. Boncuk gözlerinin üzerinde olduğunu ve kesik kesik soluduğunu hissedebiliyor, midesini bulandıran aromalı yağların kokusunu alabiliyordu.

Leod onun beline bir halat dolayıp uçlarını sandalyenin arkasında sıkıca bağladı. Sonra da bileklerinin etrafına bir

başka halat dolayıp çift düğüm attı. “Onu iyice bağladım,” dedi. Becerisiyle gurur duyuyormuş gibi bir hali vardı. “Kaçamaz.”

Gabrielle parmaklarının ardındaki düğümleri hissedince bunun bir oyun olabileceğini düşündü. Herhalde düğümleri açabileceğini biliyor olmalıydı. Uyanık olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyordu? Yoksa gerçekten bu kadar aptal mıydı? Yanından uzaklaşınca cevabı almış oldu.

“Bana bir kupa su getirin,” diye emretti Coswold. Suyu alınca ekledi: “Dışarı çıkın. İkiniz de.”

Kenny kıs kıs güldü. “Onunla yalnız kalmak istiyor.”

“Sandalyeye bağıyken onunla ne yapabilir ki?”

“Dışarı çıkın ve ben size seslenene kadar dönmeyin!” diye bağırdı Coswold.

Kapı adamların arkasından kapanır kapanmaz Coswold saçından tutup Gabrielle’in başını geriye doğru çekti ve yüzüne su çarptı.

Genç kadın inleyip yavaşça gözlerini açtı. Baronun korkunç yüzü gözlerinin önündeydi.

“Uyan, Gabrielle. Uyan.”

Elinin tersiyle alnını itti, sonra da kendisiyle çelişircesine önünde diz çöktü ve şefkatle yüzüne düşen saç tutamını geriye atıp yanağını okşadı.

Bu dokunuş Gabrielle’in midesini kaldırdı.

Coswold bir sandalye çekip karşısına oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koyup merakla onu inceledi. “Sana zarar vermeyeceğim, Gabrielle.”

Genç kadın karşılık vermedi. Gözlerindeki şeytani bakışın farkındaydı.

“Sana bir soru sormak istiyorum. Hepsi bu,” dedi baron tatlılıkla. “Tatmin edici bir cevap verdiğinde evine gidebilirsin. Tek bir soru ve tek bir cevap. İşbirliği yapacaksın, değil mi?”

Gabrielle cevap vermedi. Başını eğip ona baktı ve bekledi. Sonra Coswold aniden elinin tersiyle ona bir tokat attı.

“Sorumu duymaya hazır mısınız?”

Gabrielle cevap vermeyi reddedince baron ona tekrar vurdu. “Altın nerede?” Tepki vermesine fırsat tanımadan, “St. Biel’in hazinesini istiyorum. O nerede?” diye sordu.

Gabrielle kendisini bir saldırıya daha hazırlayıp, “Hazine yok,” dedi.

Coswold ona vurmadı. “Evet, var. St. Biel’e gittim ve hazinenin olduğuna inandım. Kral tüm altın Papa’ya göndermemiş. Bir kısmını saklamış.”

“Bu doğruysa sırrını mezara götürdü demektir.”

Coswold ona doğru parmağını salladı. “Hayır, hayır. Sır gelecek nesillere aktarıldı. Annen biliyordu, değil mi? Ve sana hazinenin yerini söyledi.”

“Hayır, bana söyleyemezdi, çünkü hazine yok.”

“Peder hazinenin olduğunu doğruladı. Bu doğru. Elçi de peder konuyu açtığında hazineyi MacHugh’lara vermeyeceğini söylediğini rapor etti. Demek ki altının yerini biliyorsun.”

“Hayır, o altını kastetmedi.”

Coswold ona tekrar vurunca bu kez dudağının kenarından bir damla kan süzüldü. “Durumumu tam olarak anladığınızı sanmıyorum, Gabrielle. Hazine beni kraldan kurtaracak. Son kez onun piyonu oldum. Ondan kurtulsam bile hiç müttefikim yok. Baronlar beni kraliyetin yalakası olarak görüyorlar. İsyan ederlerse kralla birlikte beni de devirirler. Gördüğün gibi kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

Ona acımanı mı bekliyor, diye düşündü Gabrielle. Eğer öyleyse aklını kaçırmış olmalıydı.

“Kolay olacağını sanmıştım. Seninle evlenip sana sahip olacaktım. Gizli hazine hakkında anlatılan hikâyeleri duy-

muştum, fakat kral hizmetkârının onu aldatmadığından emin olmak için beni St. Biel'e gönderene kadar anlatılanların hiçbirine inanmamıştım. O muhteşem saraya baktım ve birkaç altın para gördüm. Hatıra olarak saklandıklarını ve geri kalanının Papa'ya gönderildiğini duydum." Sırtarak parmaklarını saçları arasında gezdirdi. "Ama kimse ne kadar altın olduğunu bilmiyordu. İnsanlara sordukça kralın altının çoğunu kendisi için sakladığına olan inancım artmaya başladı. Ve sonra altını... Yığınlarca altını gören yaşlı bir adamla tanıştım. Onca altın nereye gitti, Gabrielle?"

"Açgözlülük seni mantıksızlaştırıyor. Doğruyu söylüyorum. Altın yok," dedi Gabrielle.

Baron dramatik bir şekilde içini çekti. "Evet, var. Yaptığım onca şeyden sonra... Evet, altın var."

"Sana söyleyemem, çünkü yerini bilmiyorum."

"Öyleyse altın olduğunu kabul ediyorsun." Onu oyuna getirip itiraf ettirmiş gibi davranıyordu.

Genç kadın kafasını salladı. "Hayır."

Coswold arkasına yaslanıp bir bacağı diğerinin üzerine attı ve tembel tembel ayağını sallamaya başladı.

Uzun bir süre sessizce geçti. Sonra genç kadının korkusu dehşete dönüştü.

"Babanı seviyor musun?" diye sordu Coswold.

Tiz bir şekilde haykırdı. "O nerede? Ona ne yaptın?"

"Ne mi yaptım? Henüz hiçbir şey. Baban onu tuzaklardan koruyabilecek çok sayıda adamla birlikte yolculuk etmiyor. Benim işimi kolaylaştırdı. MacHugh topraklarına doğru yaklaşmasını bekledim. Ne zaman saldıracağımı çok iyi biliyordum. Endişelenme. Hâlâ hayatta ama durumu giderek kötüleşiyor. Bana altının nerede olduğunu söylersen onun yaşamasına izin veririm." Cevap alamayınca sözlerini sürdürdü. "Yalan söylediyimi mi düşünü-

yorsun? Kanıt göstermek çok kolay. Adamlarımdan birini ona gönderirim. Elini kesip sana getirirse mühürlü yüzüğünün hâlâ parmağında olduğunu kendi gözlerinle görmüş olursun.”

“Hayır!” diye bağırdı Gabrielle. “Bir baronu öldürmeye cesaret edemezsin.”

“Edemez miyim? Neden edemeyeyim ki? Zaten bir beyi öldürdüm.”

“Monroe’yu mu? Bey Monroe’yu mu öldürdün?”

Coswold omzunu silkti. “Sana sahip olmasına izin veremezdim. Altın hakkında seninle konuşmalıydım. MacKenna Finney Ovası’na sahip olduğu sürece seninle ne yaptığımı umursamayacaktı. Elbette hazineden haberi yoktu. Olsaydı şartlarımı bu kadar çabuk kabul etmezdi. Hayattayken benim için işe yaramazdı ama artık öldüğüne göre işime yarıyor, çünkü şu an onun topraklarında yer alan bulunması zor bir çiftçi kulübesindeyiz. Klanı öylesine büyük bir karışıklık içinde ki burada olduğumuzdan bile haberleri yok.”

“Kocam beni arayacaktır.”

“Öncelikle seni bulması gerekiyor, adamlarımın izleri yok etmeleri için her yöne gittiklerinden emin oldum. Kocanı ve babanı kaybetmeye razı mısın?”

“Hayır.”

“Öyleyse bir an önce bana altının yerini söyle. Burada günlerce oturamayız. Kocan gerçekten bizi bulabilir ve onu öldürmek zorunda kalabilirim.”

“Sana söyleyeceğim.”

Baron nefesini tutarken hırıldar gibiydi. “Evet, evet, söyle.”

“Wellingshire’da,” diyerek yalan söyledi Gabrielle. “Ancak çok iyi gizlenmiş durumda.”

Güldü. “Altın Wellingshire’da ve baban...”

“Annem ona söyleyemedi. Sadece ben biliyorum. Hazine St. Biel’in kraliyet ailesine ait.”

“Bana altının tam olarak nerede olduğunu söyleyeceksin, çünkü Wellingshire küçük bir ülke büyüklüğünde. Şatoya mı gizli?”

“Hayır, gömülü.”

“Nereye?” diye sordu baron. Takıntısı öylesine büyüktü ki yüzünde vahşi bir ifade belirdi.

“Sana göstermeliyim. Hazineyi bulmanın tek yolu bu. Söylediğin gibi Wellingshire çok büyük bir yer.”

“Öyleyse Wellingshire’a gideceğiz.”

“Kocam duyarsa bizi takip eder ve onu öldürmene göz yumamam. Onu ters istikamete göndermelisin.”

“Haberini ona nasıl ulaştıracağız?”

“Kocam okuma yazma biliyor.”

“Ama nasıl...”

“Ona kaçığımı ve babamın yanında güvende olduğumu belirten bir mesaj yazabilirim. Gelip beni almasını isteyebilirim.”

“MacKenna’lar,” dedi baron kafasını sallayarak. “Kocana seni kaçıranların onlar olduğunu söyleyeceksin.”

Coswold söyleyeceklerini bitirdiğinde mesaj gönderme fikri ona aйтmış gibi davranıyordu. Yazı yazacak bir şey bulması için Leod’a seslendi, ancak adamın bir parça parşömen ve mürekkeple geri dönmesi bir saat sürdü.

Gabrielle her şeyi kararlaştırdıkları gibi yazdı, fakat imzasını atmadan önce Coswold’a baktı. “Ulağın mesajı kocama vermeden önce öldürölmesini istemiyorum. Gönerebileceğın genç biri var mı? Kocam genç birini asla öldürmez.”

“Evet,” dedi Coswold. “Parşömeni götürmesi için genç birini görevlendiririm. Şimdi başladığın işi bitir. Hava kararıyor ama sabah erkenden yola çıkacağız.”

Coswold kulübede bir ileri bir geri yürürken Gabrielle mesaja son sözlerini ekledi. “Lütfen bir an önce gel, son-
suza kadar sen nasıl istersen öyle olacak.”

Liam, Sinclair topraklarına vardığında Colm başka bir yoldan eve dönüyordu. Liam geri dönmek zorunda kaldı ve bu kez kuzeydeki yoldan ilerledi. Finney Ovası’nı geçmek üzereyken Colm’a yetişti.

Kardeşinin geldiğini görünce Colm’un içini bir korku sardı.

“Gabrielle,” diye bağırdı Liam. “Hiçbir yerde yok! Kaçırılmış.”

“Kim? Onu kim kaçırmış?”

“Bilmiyorum,” dedi Liam. “Belki de Braeden bir şeyler öğrenmiştir.”

Colm öfkesini dizginleyemedi. Zihni bulandı. “Ona bir zarar gelirse...”

“Bunu düşünme,” diye emretti Liam.

Ama telaşla eve dönerken Colm’un düşünebildiği tek şey buydu. Onu kaybedemezdi.

Topraklarına uzanan patikada ilerlerken hava kararmıştı. Gabrielle’in bulunmuş olması için dua ediyordu. İşte o zaman ona onu sevdiğini söyleyecek, bu gerçeği gökyüzüne doğru haykıracaktı.

Tepedeki nöbetçi askerlerden biri ona seslendi. “İşte... Ovanın ötesinden gelen biri var. Bir atlı.”

Colm ve Liam dönüp baktıklarında bir gölgenin yaklaştığını gördüler. Dolunayın ışığında figürün at sırtında genç bir adam olduğunu seçebiliyorlardı. Atlarını ona doğru sürdüler ve atından inmesine fırsat vermeden yanına vardılar.

“Beye bir mesaj getirdim,” dedi genç adam titreyen bir

sesle. Elini gömleğine sokup kıvrılmış bir parşömen çıkardı.

“Kimsin sen?” diye sordu Liam.

“Adım Andrew.”

“Bunu beye iletmeni senden kim istedi?”

“MacKenna’lardan biri. Dunbar klanıdanım. Avdan eve döndüğüm sırada adamın biri beni durdurup bunu beye vermemi istedi. Çok acil olduğunu söyledi. Okuma yazma bilmediğim için ne yazdığını bilmiyorum.”

Colm mesajı ondan alıp okudu. Liam’a verip son sözleri işaret etti. *Nasıl istersen* ifadesinin altı çiziliydi.

Eyerinden çekip genç adamın boynunu yakaladı. Ölüm-cül bir ses tonuyla, “Karım bana okuduğum her şeyin bir yalan olduğunu söylüyor. Ve bu senin de yalan söylediğin anlamına geliyor,” dedi.

“Ben sadece bir ulağım...”

Colm boğazını sıkarak onu nefessiz bıraktı ve Andrew’un gözleri yerinden fırlayacakmış gibi görünene kadar onu bırakmadı. Birkaç dakika içinde Andrew ona bilmek istediği her şeyi anlattı.

Colm Liam’a emri verdi. “Onu atına bağlayıp götür. Tekrar yalan söylerse ölmek için yalvaracak.”

Andrew onları kulübeye götürdü.

Colm Gabrielle’in içeride olduğunu biliyordu. Temkinli olmak zorundaydı. Pencereden tek bir mumun ışığı parlıyordu ve bacadan çıkan dumanın kokusunu alabiliyordu. Coswold’un askerleri çimenlerin yumuşak olduğu kulübenin güney tarafında hafif bir kamp ateşinin etrafında uyuyorlardı.

Braeden kaç kişi olduklarını saymak için karanlıkta ilerledikten sonra Colm’a döndü. MacHugh askerleri adamlarının ve kulübenin etrafı tamamen sarılana dek yavaşça

onları çembere aldılar. Pozisyonlarını alınca ilerlediler. Colm kapının önündeki askerin arkasından yaklaşıp onu ses çıkarmasına fırsat vermeden öldürdü. Adamı yere indirdikten sonra kapıyı açmayı denedi. Sürgülenmişti. İşaret vermek için elini kaldırıp kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girdi.

Coswold bir sandalyede uyuyordu, kapının kırıldığını duyunca irkilerek ayağa fırladı. Hançerini almak için kemerini yokladı ama çok geç kalmıştı. Öleceğini biliyordu.

Leod çatı katının kenarında ayaklarını sarkıtarak otururken Gabrielle onun arkasındaki ot yataktaydı.

“Öldür onu!” diye bağırdı Coswold.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Gabrielle var gücüyle Leod’un üzerine atladı ve onu yere düşürdü. Adam yüzüstü yere düşüp boynunu kırdı.

Colm vakit kaybetmeden onu öldürdü. Coswold’un boğazını kesip kanlı bıçağı yere fırlattı.

Karısına seslendi ve ona ulaşmak için merdivene koştu.

Gabrielle hıçkırarak ona sarıldı. “Geleceğini biliyordum.”

Colm onu sıkıca tutup sakinleştirmeye çalıştı. “Seni kaybedemezdim, Gabrielle.”

Geri çekildi. “Colm, babam...” diyerek ağladı. “Coswold’un ordusu onu öldürecek. Onu ele...”

Colm onu susturdu. “Baban Buchanan’ların yanında.”

“Emin misin?” diye sordu Gabrielle şaşkınlıkla.

“Evet, Brodick görüşme sırasında babanın evine varmış olduğu hakkında bilgilendirildi. Yorgun olduğu için yola daha fazla devam edememiş. Onu yarın görürsün.”

Onu kollarının arasına aldı.

Gabrielle başını onun omzuna dayadı. “Beni eve götür.”

ELLİ ÜÇ

Baron Geoffrey'nin ilk görüşte Colm'dan hoşlandığı pek söylenemezdi. Colm da barondan pek hoşlanmamıştı. Kibar ama birbirlerine karşı temkinlilerdi.

Colm'un Gabrielle'e nasıl davrandığını gören baron davranışlarını yumuşattı. Beyin onu sevdiği ve her şeyden üstün tuttuğu ortadaydı. Colm da baronun kızını ve onun da babasını ne kadar sevdiğini görünce tutumunu değiştirdi.

Willa kızarmış sülünden ve Gabrielle'in sayamadığı kadar farklı yiyecekten oluşan özel bir ziyafet hazırlamıştı. Masaya her tepsi taşıdığında hanımına gülümsüyordu.

Salona giren Liam baronla tanıştırıldı. "Gabrielle size hayatımı nasıl kurtardığını anlattı mı?" diye sordu.

"Bu hikâyeyi dinlemeliyim," dedi baron.

"Leydim, bir dakikanızı alabilir miyim?" diyen Maurna konuşmalarını böldü.

Gabrielle izinlerini isteyip Maurna'nın peşinden yukarı çıktı.

"Mary'nin bu gece eve erken dönmesine izin verdim," dedi Maurna. "İki çocuk konusunda bize gerçekten yardı-

mı dokunuyor, onu ev halkına dahil ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu gece ikizlerin aşağıda olduğunu sanıyordum. Ancak bakmaya giderken onları beyin odasından çıkarken yakaladım.”

Merdivenlerin tepesinde duran Ethan ve Tom başları öne eğik bir şekilde bekliyordu.

“Özür dilerim leydim,” dedi Ethan.

“Ben de özür dilerim,” dedi Tom.

“Hanımınıza ne yaptığınızı anlatın,” dedi Maurna. Sert olmaya çalışıyordu ama Gabrielle sesindeki şefkati duyabiliyordu. Çocukların da duyabildiğinden emindi.

“Sadece sandığa bakmak istemiştik,” dedi Tom bakışlarını yerden kaldırmadan.

“Benim sandığıma mı?” diye sordu Gabrielle. “Neden ona bakmak istediniz ki?”

Ethan omzunu silkti. “Bilmiyorum ama baktık.”

Tom kafasını salladı. “Orada bir heykel buldum.”

“Ben de bir tane buldum,” diye itiraf etti Ethan.

“Ama ben bulduğum heykeli kırmadım. Sen seninkini kırdın.”

“Çocuklar, heykeller size ait değil,” dedi Maurna.

Tom Gabrielle’in elini tuttu. “Ethan çok üzgün.”

“Odanıza gidip hasar tespiti yaparken onları size bırakacağım, Leydi Gabrielle.”

“Ben hallederim Maurna, sen aşağı inebilirsin.”

Gabrielle ikizleri odalarına götürüp yataklarına yatırdı. Onlara başkalarının gizliliğine saygı duymanın ne demek olduğunu anlattı ve bir daha izin almadan beylerinin odasına girmeyeceklerine dair söz vermelerini istedi. Sonra onlara iyi geceler öpücüğü verip kapıyı kapadı.

Koridorda ilerlerken Colm’dan sandığın kapağını tamamen kaldırmasını istemeyi düşündü. Eğer çocuklar

içine girerse ve ağır kapak kapanırsa kötü bir şekilde yaralanabilirlerdi.

Ateş odayı ısıtmıştı. Sandığın kapağı duvara yaslıydı, St. Biel heykellerinden birinin yarısı sandığın içindeydi, yarısı ise tehlikeli bir şekilde dışarı sarkıyordu. Diğer heykel ise başsız bir şekilde yerde uzanıyordu.

Gabrielle kırık parçaları alıp taşın tamir edilip edilemeyeceğini görmek için ateşin yanına gitti.

Heykelin vücudunu eğerek tutunca ateşin ışığında bir şey dikkatini çekti. Heykeli eğip daha dikkatli inceledi. Donup kaldı. Altın. Taş parçasının içi oyulup altınla doldurulmuştu. Gördüğüne inanamıyordu. Tekrar baktı. Altın oradaydı.

Gabrielle oturmak zorunda kaldı. Yatağa gidip parçaları kucağına koydu.

Efsane aslında efsane değil miydi? Kral Grenier gerçekten de altını saklamış mıydı? Şaşkına dönmüştü. Sonra düşündü, eğer heykellerin birinde altın varsa, diğerlerinde de olabilir miydi? Öğrenmeliydi. Kırık parçaları yavaşça yatağına bırakıp sandıktan diğer heykeli almaya gitti. Heykeli taş şömineye vururken suratını buruşturdu. Üçüncü denemede heykelin başı kırıldı.

“Özür dilerim, St. Biel,” diye fısıldadı.

Ve işte oradaydı. Altın. İkinci heykel de altınla doluydu.

Tekrar oturmak zorunda olduğunu hissetti. Bu çok fazlaydı. Depodaki heykelin içi de altınla dolu olmalıydı. Onu kırmasına gerek yoktu.

Wellingshire’dan başka bir heykel gelecekti. Evlendiğinde annesinin beraberinde götürdüğü heykel. Annesi St. Biel’in sırrını biliyor muydu?

Düşünceleri birbirini kovalarken çok geçmeden zihni bulanmaya başladı. St. Biel’de limana bakan devasa hey-

kelin içi de altınla mı doluydu? Gülmeye başladı. Elbette öyleydi. Ah, Kral Grenier ne kadar da zeki bir adamdı.

Annesinin ezberlemesine yardımcı olduğu hikâyeyi düşünürken uzunca bir süre yatağında oturdu. Denizde şiddetli fırtınaların koptuğu yılda... İpuçları oradaydı, peki annesi bunu çözmüş müydü? Çözdüyse kocasına söylemiş miydi?

Gabrielle orada sersemlemiş bir şekilde ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu. Kırık parçaları sandığa koyup kapıyı kapadı.

Salona döndüğünde babası biraz daha rahatlamış görünüyordu. Colm onu gördüğüne sevindi. Onu hemen öpüp, "Babanla konuşman için sizi yalnız bırakacağım," dedi. Ve kısık bir sesle ekledi: "Geç kalmadan yatağa gel."

Onun babasıyla yalnız kalabilmesi için Liam da gitti. Gabrielle ateşin önünde, onun yanına oturdu.

Sormasına fırsat vermeden, "Onu seviyorum baba," deyiverdi.

Baron kafasını salladı. "Onu sevdiğini görebiliyorum."

Sonraki on dakika boyunca ona Colm'un özelliklerinden bahsetti.

"Tekrar evlenebileceğini düşünüyor musun baba? Evlenmen beni mutlu ederdi. Yalnız olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Belki de."

"Çok yorgun değilsen sana St. Biel'le ilgili sorular sormak istiyorum."

Gabrielle kocasının yanına uzanıp ona güzel sözler fısıldadı. Az önce sevişmişlerdi ve hâlâ nefes nefeseydi. Coswold hakkında kısaca konuşmuşlardı ve şimdi karanlıkta dururken ona ne kadar korktuğunu itiraf etti.

"Seni tekrar görememekten korktum."

“Seni kaybetmeye dayanamazdım,” diye fısıldadı Colm. Sesi titredi. “Şimdi sana bunu söyleyeceğim. Seni seviyorum, Gabrielle.”

Genç kadının gözleri doldu. “Beni seviyorsun,” diye fısıldadı. Uzanıp çenesini öptü. “Az önce bana babamın anneme verdiği hediye verdin.”

“Sevgi onun hediyesi miydi?”

“Evet ve bunu duyması uzun zaman aldı. En azından annem için öyleydi. Evlendiklerinde babamı pek sevmiyormuş. Babam onu St. Biel’deki evinden ayırmış. Bana bu sözleri söylemenin daha uzun zaman alacağını sanıyordum. Beni hep bırakıp gidiyordun.”

Colm güldü. “Sana bunu bir kez söyleyeceğim. Beni endişelendiriyordun. Üzerimde böyle bir etkin vardı. Seninleyken düşünmekte zorlanıyordum. Ama artık seni yalnız bırakmayacağım. Seninle vakit geçirmek için Liam ve Braeden’e daha fazla sorumluluk vereceğim.”

Gabrielle birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra fısıldadı: “Babamı sevdin mi?”

“Onu sevecek kadar tanımiyorum. Aksi bir adam. Kollarındaki ve yüzündeki çizikleri görmekten hiç hoşlanmadı, fakat bundan Coswold’un sorumlu olduğunu öğrenince beni suçlayamadı.”

“Çocuklar bugün sandığımı karıştırmışlar.”

Colm güldü. “Buraya geldiler...”

“Merak etmişler. Kapağı kaldırmak zorundasın. İkisinden birinin sandığın içinde hapsolmasından korkuyorum.”

“En sevdiğin kuzeninle tanışman için birkaç gün sonra Buchanan’lara gideceğiz,” diyerek ona takıldı. “Sanırım Ethan ve Tom’u da yanımızda götürebilir ve sonra eve getirmeyi unutabiliriz.”

“Onları bırakmayacaksın. Burada mutlular. Ethan heykellerimden birini kırmış.”

Colm esnedi. “Öyle mi?”

“Altınla dolu.”

“Neyle dolu dedin?”

“Altınla,” diye fısıldadı Gabrielle. “Heykel altınla dolu. Görmek için diğer heykeli de kırdım, o da altınla dolu.”

Colm’un tepkisi onunkine benzerdi. Şaşkına dönmüştü. “Gerçekten de bir hazine var.”

Gabrielle annesinin ona öğrettiği hikâyeyi anlattı. Hikâyeye bittiğinde, “Artık her heykelin içinde altın olduğunu bildiğime göre Kral Grenier’in ne kadar akıllı olduğunu anlıyorum,” dedi. “Haçlılar dağdan geçerken para ödemek zorunda kaldıkları için kralın sadık kullarını öldüreceklerdi. Ülkenin dinsizlerle dolu olduğuna inanıyorlardı. Peki kral ne yaptı? Ülkeyi bir azize ithaf edip adını değiştirdi, sonra da Papa’ya altın hediye etti. Haçlılar insanlara zarar vermeye kalkışmadılar. Onlara saldırmak Papa’ya saldırmakla eş tutulurdu.”

“Neden kral bunca zamandır altını gizli tuttu?”

“Annem babama kralın akıllı bir adam olduğunu söylemiş. Büyük bir zenginliğin aynı zamanda açgözlülüğü teşvik edeceğini biliyormuş. Halkı halinden memnunmuş.”

“Açgözlülük onları yozlaştırırdı.”

“Evet.”

Colm gülümsedi. “Evet, ülkesini korumak için en sevdiği azizi kullanmakta akıllılık etmiş.”

“Anlatacak çok şey var. Babama sordum ve bana şüphelerimin doğru olduğunu söyledi.” Kulağına fısıldamak için uzandı. “St. Biel diye biri yok.”

Uzun bir sessizliğin ardından Colm konuştu. “Azizi uydurmuş...”

“İnsanlarını bildiği tek şekilde kurtarmış,” diyerek kralı savundu Gabrielle. “Ama haberleri olsa kilise liderleri ne düşünürlerdi merak ediyorum. Onlara söyleyemem.”

“Hayır, söyleyemezsin.”

“St. Biel’i şu an Kral John yönetiyor ve hazine onun olmayacak. Ben onu güvende tutacağım ve bir gün kızlarımınla oğullarıma hikâyeyi anlatacağım, hazineyi korumak onların görevi olacak.”

Colm tekrar güldü. “Heykellerin kiliselerin içine koyulmamasına şaşmamalı.”

“Bu bir gelenek.”

“Dine karşı saygısızlık olacağını bilen bir kral tarafından başlatılan bir gelenek.”

“Kilise hakkında çocuklarımızın ve torunlarımızın endişelenmelerine izin vereceğim.”

“Ama öncelikle sırrı gelecek nesillere aktarmalısın,” diyen Colm onun sırtüstü uzanmasını sağladı. “Kızların ve oğulların olması için üzerime düşen görevi yerine getireceğimden emin olabilirsin.”